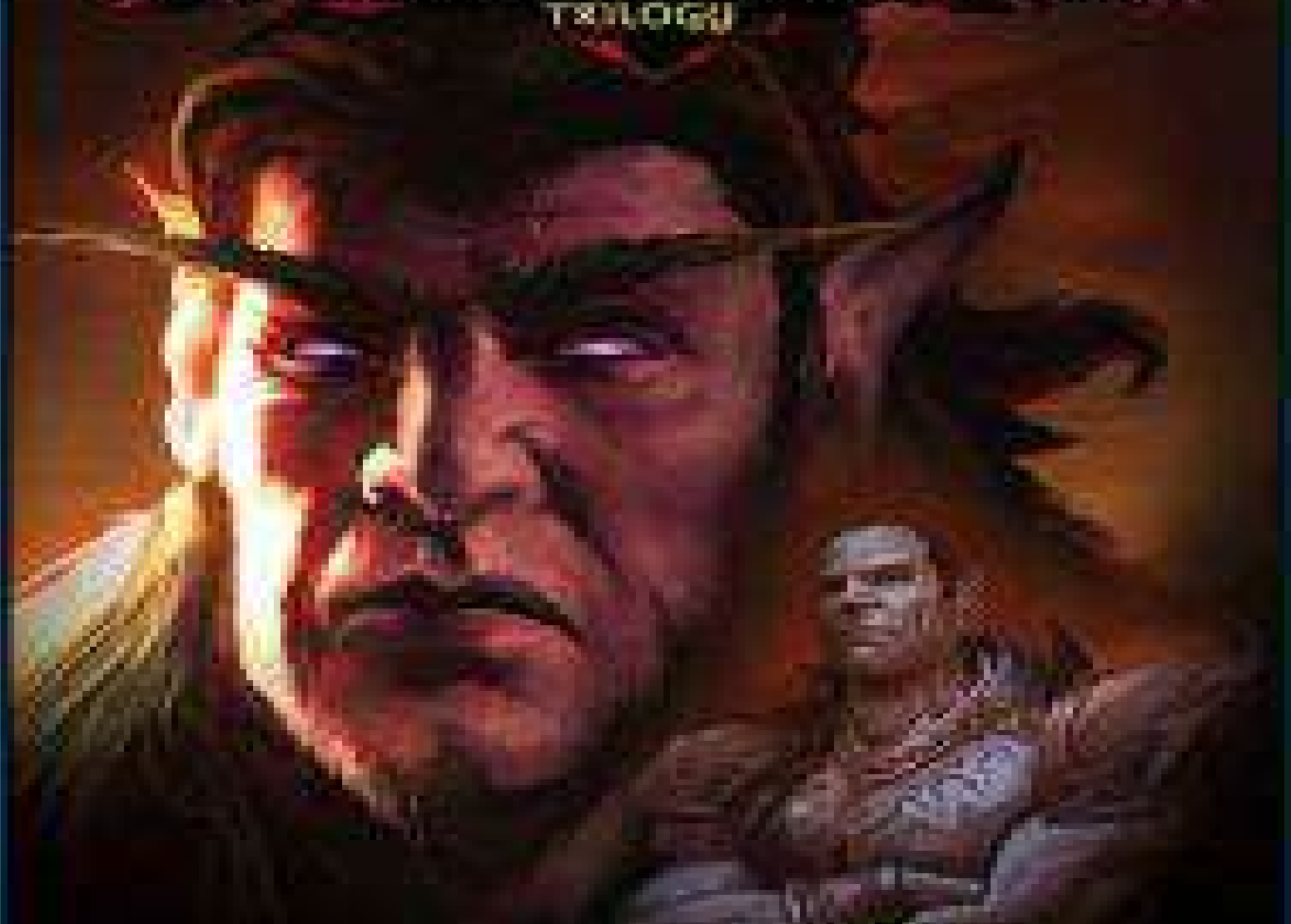

FROM THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

WARCRAFT

WAR OF THE ANCIENTS
TRILOGY

BOOK ONE

THE WELL OF ETERNITY

RICHARD A. KNAAK

Tác giả: Richard Knaak, Christie Golden, Jeff Grubb và Chris Metzen

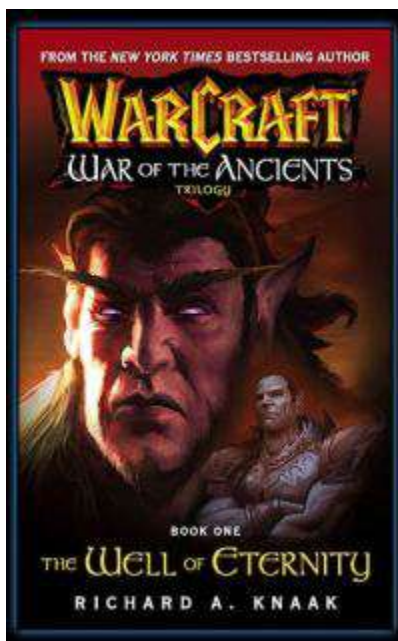
Dịch giả: Asumo

Nguồn: asumowow.wordpress.com

Tạo eBook: sieunhanhp0

www.dtv-ebook.com

Book 1: The Well of Eternity

Giới thiệu:

The Well of Eternity (tiếng Việt: Giếng nước vĩnh hằng) là quyển đầu tiên trong bộ tiểu thuyết War of the Ancients Trilogy.

Miêu tả tại bìa sau:

Nhiều tháng đã trôi qua kể từ Trận Đỉnh Hyjal chấn động, nơi Quân Đoàn Hủy Diệt ma quỷ bị đánh đuổi khỏi Azeroth mãi mãi. Nhưng giờ đây, một vết rách năng lượng thần bí trong dãy núi tại Kalimdor đã đẩy ba cựu chiến binh vào thời quá khứ xa xôi — một thời gian rất lâu trước khi orc, con người hay kể cả thượng tiên xuất hiện. Khoảng thời gian khi mà gã Titan Hắc Ám Sargeras và lũ quỷ tay sai của gã xúi giục Nữ Hoàng Azshara và những người Thượng Sinh để thanh tẩy Azeroth khỏi những chủng tộc thấp kém hơn. Khoảng thời gian khi các Long Diện đang ở đỉnh cao của sức mạnh — mà không ngờ rằng chính họ rồi sẽ báo hiệu một thời kỳ đen tối sẽ nhận chìm thế giới...

WARCRAFT

Trong chương đầu tiên của bộ ba sử thi này, kết quả của cuộc Cô Quân Đại Chiến hùng tráng mãi mãi bị thay đổi bởi sự có mặt của ba người hùng lạc bước thời gian: Krasus, vị pháp sư rồng với sức mạnh và ký ức của những xung đột xa xưa đã bị suy yếu một cách khó hiểu; pháp sư con người Rhonin, người bị chia cắt với gia đình và với nguồn năng lượng cuốn hút của sức mạnh đang gia tăng trong mình; và Broxigar, một orc kỳ cựu dãi dầm sương gió muốn tìm kiếm một cái chết vinh quang trong chiến đấu. Nhưng trừ khi những đồng minh không ngờ đó có thể thuyết phục vị á thần Cenarius và những người dạ tiên khó lòng tin nổi vào sự bội bạc của nữ hoàng của họ, cánh cổng dẫn Quân Đoàn Hủy Diệt vào Azeroth sẽ lại được mở ra. Và lần này — cuộc đấu tranh của quá khứ còn có thể tràn tới cả tương lai...

NGUỒN NƯỚC VĨNH CỬU

Câu chuyện về ma thuật, chiến tranh và anh hùng ca được dựa trên trò chơi điện tử ăn khách, vốn dành được nhiều giải thưởng của hãng Blizzard Entertainment.

Miêu tả tại cuối sách:

Một con sói lớn tám chân chồm lên người Rhonin. Nếu là kẻ khác, anh chắc đã bỏ mạng và trở thành bữa ăn cho con thú có bộ nanh đáng sợ với bốn con mắt xanh lè cùng với tám cái chi có vuốt. Con sói đánh anh ngã, song nhờ lớp trang phục được phù phép để chống lại mọi hoàn cảnh, Rhonin khó mà bị hạ gục. Bộ móng vuốt cào xé tấm áo choàng mà đáng ra phải tồn tại từ lâu, nhưng kết cục con thú bị gãy một chiếc móng.

Con thú tru lên tức tối, bộ lông xám dựng đứng. Thừa cơ, Rhonin niệm chú, một câu thần chú đơn giản nhưng đã từng cứu mạng anh trong quá khứ.

Một luồng ánh sáng bùng lên ngay trước đôi mắt xanh, làm con quái thú bị lóa mắt và bất ngờ. Nó cúi đầu lùi lại mà xua đuổi nguồn sáng trong vô ích.

Rhonin bò ra khỏi tầm với của con thú và đứng dậy. Anh không thể bỏ chạy và quay lưng lại khi bùa phép bảo vệ đang dần yếu đi. Chỉ vài nhát cào nữa thôi, móng vuốt con quái vật sẽ xé xác anh ra mất.

Lũ quái vật trên đảo sợ lửa, Rhonin thấy không có lí gì không thử lại thần chú cũ. Anh lầm nhảm niệm chú-

Ngạc nhiên thay, câu thần chú bị đọc ngược. Tệ hại hơn, Rhonin thấy mình đang lùi về phía sau và trở lại bộ móng vuốt của con thú.

Thời gian lại một lần nữa quay ngược. Nhưng tại sao?

Lời đề tặng:

Gửi tặng Martin Fajkus và các độc giả

trên toàn thế giới

Về tác quyền:

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are products of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events or locales or persons living or dead is entirely coincidental.

AnOriginal Publication of POCKET BOOKS

POCKET BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Copyright © 2004 by Blizzard Entertainment. All rights reserved. Warcraft and Blizzard Entertainment are trademarks or registered trademarks of Blizzard Entertainment in the U. S. and/or other countries. All other trademarks are the property of their respective owners.

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever. For information address Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-8902-0

POCKET and colophon are registered trademarks of Simon & Schuster, Inc.

Visit us on the World Wide Web: <http://www.SimonSays.com>

Về tác giả:

Richard A. Knaak là tác giả tiểu thuyết kỳ ảo bán sách chạy nhất do tờ New York Times bình chọn với 29 tiểu thuyết và hơn một tá truyện ngắn, bao gồm The Legend of Huma, Tides of Blood, Kaz the Minotaur dành cho Dragonlance, và The Demon Soul dành cho WarCraft, riêng cuốn cuối được phát hành bởi Simon & Schuster. Sinh ra và lớn lên tại Chicago, ông dành thời gian ở tại đây và tại khu vực bắc Arkansas rộng lớn. Tác phẩm của ông được phát hành mới đây bằng tiếng Nga, Thổ Nhĩ Kỳ, Bulgaria, Trung Quốc, Séc, Đức, Tây Ban Nha, và nhiều thứ tiếng khác. Bên cạnh tác phẩm Dragonlance, ông còn là tác giả của bộ sách Dragonrealm, một số tiểu thuyết độc lập, và đã sáng tác ra vài câu chuyện của cả WarCraft và Diablo, dựa trên các trò chơi điện tử ăn cách toàn cầu của Blizzard Entertainment. Ông cũng là tác giả của cuốn truyện tranh mới Dragon Hunt – cuốn đầu trong bộ ba quyền Sunwell Trilogy – và phần tiếp theo, Shadows of Ice, cho hãng Tokyopop. Cả hai đều dựa vào trò chơi đa người chơi World of Warcraft.

Phần kết hấp dẫn của Minotaur Wars, Empire of Blood, vừa mới được phát hành bản bìa cứng. Hiện tại Knaak đang thực hiện Ghostlands – cuốn thứ ba trong bộ ba cuốn Sunwell Trilogy – và chỉ mới hoàn thành Aquilonia Trilogy – A Silent Shadow, The Power of Fury, và The Lion's Den – dựa trên các thế giới của Robert E. Howard. Người hâm mộ các tác phẩm

Blizzard của ông sẽ rất vui mừng khi biết ông cũng đã hoàn thành thêm một tiểu thuyết Diablo thú vị khác, Moon of the Spider, kể về thầy gọi hồn Zayl, và đã đồng ý viết một bộ ba quyển sử thi đầu tiên cho bộ, The Sin War.

Độc giả muốn tìm hiểu thêm về những dự án của ông, hoặc muốn nhận được thông báo e-mail của ông, có thể xem trên trang web của ông tại <http://www.sff.net/people/knaak>.

Thông tin thêm:

Vẽ bìa: Bill Petras

Phát hành: Pocket Star

Ngày phát hành: 30 tháng 3 năm 2004

Người dịch: T. A

Tình trạng dịch: đã hoàn tất

[Giới thiệu:](#)

[Chương một](#)

[Chương hai](#)

[Chương ba](#)

[Chương bốn](#)

[Chương năm](#)

[Chương sáu](#)

[Chương bảy](#)

[Chương tám](#)

[Chương chín](#)

[Chương mười](#)

[Chương mười một](#)

[Chương mười hai](#)

[Chương mười ba](#)

[Chương mười bốn](#)

[Chương mười lăm](#)

[Chương mười sáu](#)

[Chương mười bảy](#)

[Chương mười tám](#)

[Chương mười chín](#)

[Chương hai mươi](#)

[Chương hai mốt](#)

[Chương hai hai](#)

[Chương hai ba](#)

[Chương hai tư \(END\)](#)

Chương một

Tòa cấm cung cao vút nằm lấp ló bên vách núi, lung lay đổ bóng xuống mặt nước đen ngòm, như thể chỉ chờ đợi sụp xuống vùng nước sâu thẳm. Khi công trình khổng lồ này được xây lên bằng phép thuật, hòa quyện cả đất đá và cây xanh thành một thể thống nhất, nó như một kì quan làm lay động trái tim của bất cứ ai nhìn vào. Các tòa tháp là những cây cao được lớp đá kiên cố hóa, với mái vòm nhô ra và cửa sổ trên cao mở rộng. Các bức tường là các lớp đá nham thạch được lớp dây leo và rễ cây khổng lồ bó chặt. Cung điện chính giữa ban đầu được tạo nên bởi hàng trăm cây cổ thụ vĩ đại. Chúng cùng uốn quanh tạo nên khung xương cho khu trung tâm hình tròn, và tiếp tục được đá cùng dây leo bồi đắp bên ngoài.

Một kỳ quan làm lay động mọi trái tim những ngày đầu, nay gợi dậy nỗi sợ hãi trong bao người. Vàng tối đáng sợ bao phủ khắp cung điện như lan rộng hơn trong đêm bão này. Những kẻ đưa mắt ngắm nhìn cũng vội vã hướng mắt xa khỏi tòa cấm cung.

Những kẻ nhìn xuống làn nước cũng không thấy chút yên bình. Mặt hồ tối tăm giờ đây hỗn loạn đến lạ thường. Những đợt sóng cao ngang tòa lâu đài cứ dâng lên rồi hạ xuống, va vào mặt nước mà gầm rú điên cuồng. Những tia sét vàng, đỏ, xanh chét chóc lóe lên trên mặt hồ mênh mông. Sấm rền tựa như hàng ngàn con rồng cùng cất tiếng, làm những kẻ sống xung quanh bờ hồ kéo đến, không hiểu cơn bão nào đang ập đến.

Trên những bức tường thành quanh cung điện, toán lính canh mặc áo giáp xanh, cầm gươm giáo, dè chừng nhìn quanh. Họ để mắt tới những kẻ ngu ngốc dám xâm phạm, rồi thì thoảng lén nhìn vào trong, đặc biệt chú ý tới tòa tháp chính, nơi tỏa ra một thứ năng lượng bí hiểm.

Trong tòa tháp ấy, nơi căn phòng đá được cô lập với bên ngoài là những dáng người gầy, cao, mang trên mình bộ áo choàng lam lấp lánh, thêu các biểu tượng tự nhiên cách điệu; họ cúi mình trước biểu tượng lục giác vẽ trên nền đá. Ở chính giữa hình ấy, những ký tự cổ mà ngay cả những kẻ đứng quanh cũng không rõ nguồn gốc, được thấp sáng với chính sức sống của họ.

Với đôi mắt bạc không đồng tử sáng rực sau lớp mũ trùm đầu, đám dạ tiên khẽ nhắm thần chú. Làn da tím tối màu đầm mồ hôi vì sức nóng của phép thuật phát ra từ biểu tượng đang ngày một mạnh hơn. Tất cả họ nhìn thật mệt mỏi và chỉ chực đầu hàng vì kiệt sức, ngoại trừ một kẻ. Hắn không theo dõi quá trình làm phép bằng đôi mắt bạc như kẻ khác, mà bằng cặp mắt giả với những đường hồng ngọc xuyên ngang qua chính giữa. Dù chỉ bằng cặp mắt giả, hắn vẫn có thể theo dõi từng chi tiết, từng thay đổi nhỏ ở những kẻ xung quanh. Gương mặt hắn hẹp và dài bất thường ngay cả với tộc dạ tiên, nó lộ rõ ham muốn và mong mỏi mỗi khi hắn thúc giục những kẻ đứng quanh.

Một người khác cũng đang theo dõi cảnh tượng này và chú ý tới từng lời nói, cử chỉ. An tọa trên chiếc ghế bằng ngà và da thuộc, làn tóc bạc óng ả, tấm áo vàng tựa ánh mặt nắng tôn thêm vẻ đẹp trong từng đường nét, nàng quả là một vị nữ hoàng. Nàng dựa lưng trên chiếc ghế, nhắm nháp cốc rượu vang. Vòng tay đá quý khẽ rung theo từng cử chỉ tay, những viên hồng ngọc trên vương miện nàng lấp lánh theo ánh sáng ma thuật tỏa ra từ nguồn năng lượng được triệu hồi.

Thì thoảng, nàng quay sang nhìn kẻ có ánh mắt đen, đôi môi nàng mím lại đầy hoài nghi. Nhưng chỉ cần hắn liếc nhìn nàng như thể cảm nhận được sự theo dõi, tất cả nghi ngờ trên gương mặt nàng sẽ biến mất, thay vào đó sẽ là một nụ cười yếu đuối.

Tiếng niệm chú sẽ lại tiếp tục.

Mặt hồ đen dậy sóng điên cuồng.

Cuộc chiến một thời đã kết thúc.

Krasus biết lịch sử sẽ ghi lại tất cả những gì xảy ra. Nhưng cuốn theo dòng lịch sử ấy lại là bao mạng người, bao mảnh đất bị tàn phá, cùng một thế giới bao lần đứng bên bờ hủy diệt.

Ngay cả loài rồng cũng sẽ chỉ còn là ký ức thoáng qua nếu điều đó xảy đến, vị pháp sư nhợt nhạt, mang trên mình tấm áo choàng xám thẫm nhũ. Ông hiểu rất rõ điều ấy, dù bề ngoài khiến nhiều người nghĩ ông chỉ là một kẻ có nét giống tộc dạ tiên, cao, gầy, với dáng người tựa chim ưng, mái tóc bạc, cùng ba vết sẹo trên má phải. Với số đông, ông là một pháp sư, nhưng một số ít gọi ông bằng cái tên Korialstrasz – tên của một vị rồng.

Krasus sinh ra trong tộc rồng, ông là một con rồng đồ uy nghi, và cũng là vị long phu trẻ nhất của Alexstrasza vĩ đại. Người, Đại long của sự sống, chính là người bạn đời thân thương nhất trong đời ông... nhưng lại một lần nữa ông đã rời xa người để tìm hiểu về cuộc đời ngắn ngủi và tương lai của các giống loài khác.

Từ căn phòng đá bí mật, Krasus nhìn ra cả thế giới Azeroth. Viên ngọc lục bảo xanh lấp lánh cho phép ông nhìn về bất cứ vùng đất và sinh vật nào ông muốn.

Và bất cứ đâu ông nhìn tới, thì nơi đó có sự tàn phá.

Dường như chỉ mới đây thôi, loài người đã đánh bại lũ dã thú da xanh mang tên hắc tinh, những kẻ xâm lược đến từ một thế giới khác. Khi những tên hắc tinh sống sót được quây vào các trại tập trung, Krasus tưởng rằng thế giới rồi đây sẽ biết đến hòa bình. Thế nhưng, hòa bình chỉ tồn tại trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Liên minh loài người, đội quân đi đầu trong cuộc chiến, ngay lập tức dần sụp đổ, khi các thành viên quay ra tranh giành quyền lực. Loài rồng cũng có lỗi cho việc đó, hay đúng hơn là lỗi của 1 con rồng mang tên Deathwing, kẻ mà lòng tham bằng tất cả tộc người, tộc lùn và tộc tiên cộng lại.

Thế nhưng điều đó hoàn toàn có thể được bỏ qua, nếu không có sự xâm lăng của Hỏa binh.

Hôm nay, Krasus đã nhìn về phía miền đất Kalimdor xa xôi nằm phía bên kia đại dương. Đến tận ngày nay, mảnh đất trông vẫn tựa như vừa trải qua một thảm họa núi lửa. Không một dấu vết của sự sống hay văn minh nào tồn tại ở nơi đây. Thế nhưng thiên nhiên không phải thế lực gây ra điều đó. Chính Hỏa binh đã tàn phá tất cả trên đường chúng đi qua.

Lũ quỷ điên cuồng đến từ một thế giới rất xa. Chúng tìm kiếm và xâu xé phép thuật. Cùng đội Tử quân, lũ tốt thí ghê tởm, chúng tấn công, định bụng xóa sổ sự sống trên thế gian này. Thế nhưng, chúng không thể thấy trước một mối liên minh tưởng chừng bất khả thi...

Loài hắc tinh, vốn từng là con rối trong tay chúng, đã phản bội lại đoàn quân. Hắc tinh đã cùng tộc người, tộc lùn, tộc tiên và cả tộc rồng tiêu diệt lũ chiến binh của quỷ dữ, lũ thú vật ghê tởm, đẩy chúng về thế giới của chúng. Hàng ngàn mạng sống đã mất, mà nếu như có cách khác...

Vị pháp sư khề khịt mũi. Thực tế, không còn một cách nào khác.

Krasus vẫy khề ngón tay thon, nhón lên bề mặt quả cầu, triệu hồi hình ảnh của loài hắc tinh. Khung cảnh mờ ảo dần lên rõ, làm hiện ra một vùng núi đá sâu trong lục địa. Một miền khắc nghiệt, nhưng vẫn có sức sống và vẫn có thể khai hoang được.

Các công trình đá đã được dựng lên trong khu định cư chính, nơi mà Thrall, Thống Chiến và là một trong các vị anh hùng thời chiến tranh, sẽ trị vì. Tòa nhà cao, tròn Thrall dùng làm phòng riêng trông thật thô sơ so với những loài khác, nhưng hắc tinh vốn ưa sự đơn giản. Có được một chốn định cư đã là điều quá xa xỉ với họ rồi. Sống đời du cư, rồi bị cầm tù quá lâu, định nghĩa về một miền “quê hương” gần như đã biến mất trong họ.

Vài gã hắc tinh da xanh to lớn đang cày ruộng. Krasus thấy thật lạ kỳ khi nghĩ tới hình ảnh nông dân hắc tinh, những kẻ với nanh sắc và gương mặt dữ tợn. Thrall quả là một gã hắc tinh khác thường, và có vẻ gã đã bắt đầu đem lại bình yên cho đồng bào gã.

Bình yên là thứ mà thế giới này cần nhất. Vẫy tay một lần nữa, Krasus xóa bỏ hình ảnh của Kalimdor để nhìn về một nơi gần hơn – nơi từng là thủ đô đáng tự hào, thành phố Dalaran ông yêu mến. Được các bậc pháp sư tài nghệ nhất của hội đông Kirin Tor trị vì, nơi đây từng là tiền tuyến trong

cuộc chiến chống Hỏa binh của vùng Lordaeron, đồng thời cũng là mục tiêu lớn nhất mà lũ quỷ dữ muốn chiếm được.

Dalaran hoang tàn đổ nát. Công trình đáng tự hào một thời nay đã mất. Các tòa thư viện bị đốt cháy. Kiến thức của bao thế hệ nay rơi vào dĩ vãng, cùng với đó là biết bao sinh mạng. Thậm chí hội đồng tối cao cũng bị tổn thất nặng nề. Nhiều người Krasus coi là bạn và những bậc pháp sư ông kính trọng đã bị giết. Tinh thần lãnh đạo bị lung lay, khiến ông buộc phải can dự vào để giúp đỡ. Dalaran nhất định phải thống nhất, chỉ có vậy mới giữ được Liên minh khỏi tan rã.

Mặc dù hỗn loạn và khổ đau vẫn còn phía trước, vị pháp sư vẫn giữ hi vọng. Những gì thế giới đang hứng chịu vẫn có thể giải quyết được. Không còn nỗi lo về hắc tinh, không còn nỗi lo về quỷ dữ. Azeroth sẽ phải vật lộn để sinh tồn, nhưng sau cùng, Krasus tin thế giới này sẽ không chỉ đơn thuần tồn tại, mà ông còn mong nó sẽ phát triển thịnh vượng.

Ông đứng dậy và vẫy tay cho quả cầu ngọc lục bảo biến mất. Alexstrasza, nữ hoàng yêu dấu sẽ phải chờ ông. Người đã nghi ngờ, và hơn ai hết hiểu rõ ý định trở lại thế giới loài người của ông. Ông sẽ hóa về hình dạng thật sự, tạm biệt và xa người trong một thời gian, và lên đường trước khi tiếc nuối kịp nín chân.

Không chỉ tách biệt với thế giới xung quanh, hang động mà ông chọn còn là nơi thực sự rộng lớn. Ra khỏi căn phòng nhỏ, Krasus bước vào một vùng hang lờm chờm cao tựa những tòa tháp một thời ở Dalaran. Cả một đội quân có thể dựng trại nơi đây mà không sợ bị hết chỗ.

Nơi đây đủ chỗ cho cả một con rồng.

Krasus dang tay ra... những ngón tay thon nhọn dài ra, biến thành móng vuốt. Lưng ông cong lại và từ trên vai nhô lên đôi cánh lớn. Gương mặt ông cũng dần mang nét của loài bò sát.

Trong suốt quá trình biến đổi, Krasus dần cao lên. Ông lớn gấp bốn, năm, rồi mười lần so với kích thước của một con người mà vẫn còn tiếp tục to lớn hơn nữa. Mọi nét giống con người hay thần tiên dần biến mất.

Từ một vị pháp sư, Krasus biến thành Korialstrasz, một con rồng.

Nhưng ngay giữa lúc biến hình ấy, một giọng nói bất chợt vang lên trong đầu ông.

Kor...strasz...

Ông loạng choạng biến trở lại hình dáng pháp sư ban đầu. Krasus chớp mắt nhìn quanh căn phòng lớn tìm kiếm nguồn âm thanh.

Chẳng có gì. Vị pháp sư chờ và chờ tiếp, nhưng lời gọi không hề lặp lại.

Rũ bỏ nghi ngờ, ông tiếp tục biến hình trở lại. Và rồi giọng nói vô vọng lại kêu tên Korialstra...

Lần này, ông nhận ra giọng nói ấy. Ngay lập tức, ông điềm tĩnh đáp lại. Tôi có thể nghe thấy ngài! Ngài cần gì ở tôi?

Không có tiếng đáp lại, nhưng Krasus có thể cảm nhận sự vô vọng sót lại. Cố tập trung, ông gắng vươn ra xa để thiết lập kết nối với người đang rất cần ông giúp đỡ, người đáng ra cần được tất cả các sinh vật giúp đỡ.

Tôi ở đây! Vị pháp sư yêu cầu. Hãy cảm nhận! Hãy cho tôi biết Người lo lắng điều gì!

Ông cảm nhận được sự đáp lại khẽ khàng, một dấu hiệu yếu ớt của nỗi lo. Krasus gắng tập trung mọi ý nghĩ vào liên kết mong manh mà hy vọng... hy vọng...

Sự hiện diện của một vị rồng với phép thuật mạnh gấp Krasus hàng ngàn lần khiến ông choáng váng. Cảm giác già nua của hàng thế kỷ chiếm lấy ông. Krasus tưởng như Thời gian đang trải ra quanh ông với tất cả vẻ uy nghiêm đến đáng sợ.

Không hẳn là thời gian... mà chính là vị Đại long của Thời gian.

Vị Đại long mang tên Nozdormu.

Có tất cả bốn vị rồng thiêng vĩ đại, bốn vị Đại long mà trong đó Alexstrasza đáng kính đại diện cho sự sống. Malygos điên cuồng đại diện cho phép thuật và rồng xanh Ysera làm chủ giấc mộng. Cùng người anh em Nozdormu, họ đại diện cho đấng tạo hóa.

Krasus khẽ cau mày. Thực chất, đã từng có năm vị đại long. Kể từ năm từng được biết đến với cái tên Neltharion, Thần giữ đất. Nhưng bao năm về

trước, đến Krasus cũng không thể nhớ là thời điểm nào, Neltharion đã phản bội chính những người anh em của hắn. Thần giữ đất đã rời xa khỏi hàng ngũ Đại long và dần được biết đến với cái tên mới phù hợp hơn.

Deathwing. Kẻ hủy diệt.

Ý nghĩ về Deathwing lôi Krasus ra khỏi cảm giác bàng hoàng. Ông vô thức đưa tay chạm lên ba vết sẹo trên gò má. Phải chăng Deathwing đã trở lại để gây tai họa thế giới lần nữa? Có phải vì vậy mà Nozdormu vĩ đại tỏ ra lo sợ đến vậy?

Tôi có thể nghe thấy ngài! Krasus kêu lên lần nữa, sợ hãi nghĩ tới lí do của cuộc liên lạc. Tôi có thể nghe thấy ngài! Ngài gọi tôi là vì, là vì Deathwing?

Thế nhưng những gì ông nhận được tiếp tục là bao hình ảnh khó tin. Chúng như lửa đốt lên vào trong tâm trí, khiến Krasus không tài nào quên đi dù chỉ chút ít.

Dù ở hình dạng nào, thì dầu có mạnh mẽ, ông cũng không thể chịu được sức mạnh vô song của một bậc Đại long. Sức mạnh tâm trí của vị đại long khiến Krasus văng vào bức tường gần đó mà gục xuống.

Phải vài phút sau, Krasus mới có thể đứng dậy, đầu óc vẫn quay cuồng. Những mảnh ý nghĩ không phải của bản thân làm các giác quan ông yếu ớt. Ông chỉ có thể gắng giữ không cho mình ngã đi.

Nhưng dần dà, mọi thứ bắt đầu ổn định hơn, giúp ông hiểu được mức độ của những gì vừa xảy ra. Nozdormu, Chúa tể thời gian, đang thấy vô vọng và cần đến sự giúp đỡ. Người đã nhờ tới một con rồng nhỏ bé, chứ không phải đồng loại của người.

Bất cứ điều gì có thể khiến vị Đại long lo lắng chắc chắn là mối nguy rất to lớn với Azeroth. Vậy tại sao người lại chọn con rồng đỏ nơi hẻo lánh này, chứ không phải Alexstrasza hay Ysera?

Một lần nữa, ông gắng nghĩ tới vị rồng vĩ đại, nhưng nỗ lực ấy chỉ làm ông thêm choáng váng. Gắng đứng vững, Krasus cố đưa ra quyết định nên làm gì. Ông đặc biệt chú ý tới hình ảnh của một vùng núi Kalimdor tuyết phủ. Bất kể điều gì Nozdormu đang cố giải thích, điều đó hẳn liên quan tới miền đất hoang ấy.

Krasus phải điều tra việc này, nhưng ông cần tới sự giúp đỡ, ai đó có thể thích nghi nhanh. Dù tự hào về khả năng thích nghi của bản thân, thì giống loài của Krasus hầu hết vốn kiên định và ít chấp nhận thay đổi. Ông cần tới một ai đó chịu lắng nghe, nhưng cũng phải phản ứng nhanh trước những tình huống bất ngờ. Chỉ một loài sinh vật có khả năng đó. Loài người.

Trong đó, hơn ai hết là Rhonin.

Một vị pháp sư...

Tại Kalimdor, trên cao nguyên hoang sơ, gã hắc tinh già nghiêng người về phía ngọn lửa khói tỏa nghi ngút. Lắm bảm thứ ngôn ngữ bắt nguồn ở một thế giới xa xôi, gã hắc tinh có làn da xanh màu rêu ném thêm chút lá vào ngọn lửa, làm làn khói càng dày hơn. Khói phủ kín túp lều làm bằng gỗ và đất đơn sơ.

Gã cúi gần ngọn lửa và hít sâu. Đôi mắt mệt mỏi của gã nổi đường gân và làn da xanh thì bùng beo. Răng gã vàng khè, sứt mẻ, với một chiếc răng nanh đã bị gãy từ lâu. Gã khó mà có thể tự đứng dậy, và khi bước đi thì gã phải còng lưng mà chậm chạp tiến bước.

Thế nhưng ngay cả những chiến binh dũng mãnh nhất cũng phải kính cẩn trước bậc thầy pháp này.

Một chút tro cốt, một ít dầu đại thô... tất cả đều là nỗ lực gìn giữ và hồi sinh truyền thống của loài hắc tinh. Cha của Kalthar đã dạy cho gã tất cả trong những năm tháng tăm tối của Đại Tộc, giống như tổ tiên đã truyền dạy cho cha gã.

Và giờ đây, lần đầu tiên gã pháp sư già thầm ước mình được chỉ dạy tốt hơn.

Trong đầu gã vang lên tiếng nói từ các linh hồn của mảnh đất nay gã coi là quê hương. Thông thường, chúng sẽ thì thầm những điều giản đơn, những điều về cuộc sống, nhưng giờ đây, chúng lại lo lắng cảnh báo...

Nhưng về điều gì? Gã cần phải biết rõ hơn.

Kalthar đưa tay vào chiếc túi nhỏ gã đeo ngang hông và lấy ra ba chiếc lá đen đã phơi khô. Chúng gần như là tất cả những gì sót lại của loài cây được

mang tới từ mảnh đất tổ tiên của loài hắc tinh. Kalthar đã được dặn không được phép dùng trừ phi thực sự cần thiết. Thậm chí cha ông gã cũng chưa từng dùng tới.

Vị thầy pháp ném chúng vào ngọn lửa.

Ngay lập tức, làn khói xoay tròn và chuyển màu xanh dương. Không phải màu đen, mà là màu xanh. Gã khắc tinh cau mày trước sự biến đổi màu sắc. Gã cúi người và hít sâu hết mức có thể.

Gã và thế giới xung quanh dần biến đổi. Gã trở thành một cánh chim lớn vút bay trên cao. Gã vô tư bay qua núi đồi. Gã có thể thấy những con thú nhỏ bé nhất hay những dòng sông phía xa nhất. Cảm giác sướng vui gã từng có thời trai tráng tràn ngập trở lại, nhưng gã gắng chống lại. Nếu để nó chiếm hữu, gã sẽ không còn nhận thức được gì. Gã có thể sẽ mãi bay cao tựa cánh chim và quên mất quá khứ của mình.

Trong lúc nghĩ ngợi, gã chợt nhận ra có điều gì đó không ổn trong tự nhiên, rất có thể đó là lí do khiến các linh hồn lo lắng. Điều gì đó đáng ra không được xảy ra. Gã bay về nơi gã nghi ngờ, cảm giác lo sợ lớn dần khi gã tiến gần hơn.

Ở nơi sâu nhất của dãy núi, vị pháp sư tìm thấy lí do của nỗi sợ.

Trí tuệ uyên thâm cho gã biết, điều gã thấy là một thứ trụ tượng chứ không phải thực thể. Nó trông giống như một phễu nước hút vào và ném ra liên tục. Thế nhưng nó hút vào và ném ra ngày và đêm, năm và tháng. Nó như nuốt chửng và nhả ra chính thời gian.

Ý niệm ấy làm vị pháp sư choáng váng đến mức suýt không nhận ra dòng xoáy phễu đang cuốn theo gã lại gần.

Kalthar vội cố giải thoát mình. Gã đập mạnh cánh, căng hết từng thớ cơ. Tâm trí gã gắng vươn tìm về cơ thể, nắm chặt vào sợi dây mỏng manh giữa thể xác và linh hồn để thoát khỏi cơn mê.

Vậy nhưng dòng xoáy vẫn hút gã lại gần hơn.

Tuyệt vọng, Kalthar kêu gọi các linh hồn, nguyện cầu chúng sẽ giúp gã mạnh mẽ hơn. Chúng đến như gã mong chờ, nhưng rất chậm chạp trong

những phút giây đầu tiên. Xoáy phễu che lấp tầm nhìn gã, và chực nuốt chửng gã vào trong.

Thế giới quanh gã bất chợt chuyển dời. Dòng xoáy, dãy núi... tất cả xoay vòng và xoay vòng.

Kalthar hôn hên tỉnh dậy.

Kiệt quệ vượt quá sức chịu đựng của tuổi tác, gã suýt ngã vùi mặt vào ngọn lửa. Những giọng nói liên hồi đã dần biến mất. Gã hắc tỉnh ngồi bệt trên nền đất, tự nhủ rằng mình vẫn còn nguyên vẹn trong thế giới này. Các linh hồn dẫn lối đã kịp thời cứu gã.

Song, cùng với sự an tâm còn có một lời nhắc nhở về những gì gã chứng kiến trong giấc mơ... cùng ý nghĩa của nó.

“Ta phải nói với Thrall...” gã lẩm bẩm, gượng đứng dậy trên đôi chân già cỗi. “Ta phải báo cho ngài sớm, nếu không ta sẽ mất đi quê hương, mất đi thế giới này... một lần nữa...”

Dịch: T. A

Chương hai

Một điềm gỡ, Rhonin chột lại, đôi mắt xanh của anh chăm chăm nhìn kết quả của phép tiên tri. Bất cứ vị pháp sư nào cũng sẽ thấy như anh.

“Chàng chắc chứ?” Vareesa kêu lên từ phòng bên. “Chàng kiểm tra lại kỹ chưa?”

Chàng pháp sư tóc đỏ gật đầu rồi chột nhẵn mặt khi nhớ ra nàng đâu thể thấy mình. Anh sẽ phải trực tiếp báo cho nàng. Nàng đáng được biết. Anh cầu mong nàng sẽ đủ mạnh mẽ.

Trong bộ đồ xanh dương viền vàng, Rhonin nhìn giống một chính trị gia hơn là một pháp sư, nhất là khi vài năm qua, quyền lực ngoại giao cũng như pháp thuật của anh đều được cần đến. Là người ưa lao thẳng vào khó khăn, công việc ngoại giao chẳng đơn giản gì với Rhonin. Mái tóc đỏ, bộ râu ngắn, dáng người tựa sư tử là sự kết hợp tuyệt vời với bản tính nóng nảy của anh mỗi khi phải giao kèo với các vị đại sứ đốn mạt, kiêu căng. Chiếc mũi gãy mà anh không bao giờ chỉnh lại càng làm tiếng tăm của anh thêm nổi.

“Rhonin... chàng giấu em điều gì vậy?”

Anh không thể để nàng chờ lâu hơn. Nàng phải biết sự thật dù nó có khủng khiếp đến đâu. “Ta ra đây Vareesa à.”

Bỏ bộ đồ tiên tri sang một bên, Rhonin hít sâu rồi đến bên nàng tiên. Anh dừng lại ngay nơi lối vào. Tất cả những gì anh thấy là gương mặt trái xoan xinh xắn, với đôi mắt xanh da trời trong veo, chiếc mũi cao và khóe miệng chỉ chực nở nụ cười. Thêm vào vẻ đẹp của gương mặt ấy là làn tóc màu bạc óng ánh mà khi nàng đứng dài đến ngang thắt lưng. Người ta chắc sẽ tưởng nàng là con người nếu như không có đôi tai dài và nhọn đặc trưng của tộc tiên.

“Sao nào ?” Nàng kiên nhẫn hỏi.

“Là... là cặp sinh đôi.”

Gương mặt nàng bừng sáng đẹp hơn cả đôi mắt nàng. “Sinh đôi! Quả đúng thế thật! Tuyệt vời quá! Em chắc chắn mà!”

Nàng cựa mình trên chiếc giường gỗ. Nàng cung thủ tộc tiên đã có mang được vài tháng. Nàng không còn mặc bộ giáp ngực hay áo giáp da. Giờ đây nàng mặc tấm áo choàng bạc không che đi được bụng nàng.

Hai bọn họ đáng ra phải đoán được khi mà cái thai phát triển nhanh chóng, nhưng Rhonin lại muốn phủ nhận điều đó. Khi nàng biết mình có thai, họ mới chỉ cưới được vài tháng. Cả hai đều rất lo, không chỉ bởi cuộc hôn nhân như của họ là rất hiếm trong lịch sử, mà còn bởi chưa từng có ghi chép nào về một đứa trẻ lai giữa người và tiên.

Và giờ đây, thì họ không chỉ có một đứa trẻ, mà là một cặp sinh đôi.

“Nàng không hiểu rồi, Vareesa à. Là một cặp sinh đôi lai giữa người và tiên đấy!”

Nhưng gương mặt nàng vẫn rạng ngời niềm vui xen nổi băn khoăn. “Tộc tiên rất ít khi sinh nở, và càng hiếm khi sinh đôi, chàng à! Con chúng ta nhất định sẽ làm nên chuyện lớn!”

Rhonin không tài nào dấu đi gương mặt nhăn nhó. “Ta biết. Chính điều đó làm ta lo...”

Anh đã cùng Vareesa trải qua những ‘sự kiện đáng nhớ.’ Cùng bị ném vào cuộc đột nhập thành Grim Batol trong những ngày cuối của cuộc chiến chống lại Đại Tộc, cả hai không chỉ đối mặt với hắc tinh mà còn rồng, tiểu tinh, yêu tinh và hơn thế nữa. Sau đó, cả hai lại cùng đi khắp các vùng đất

với vai trò của các vị đại sứ (hay gần như thế) , mà nhiệm vụ là nhắc nhở Liên minh tầm quan trọng của sự thống nhất. Điều đó không có nghĩa là họ đã không phải mạo hiểm cả tính mạng trong suốt thời gian đó, khi mà hòa bình lập nên vẫn chưa chưa thực ổn định.

Và rồi, Hỏa quân bất ngờ ủa đến.

Khi ấy, tình cảm đồng chí của hai người đã trở thành sự gắn bó của hai tâm hồn khác biệt. Suốt cuộc chiến chống lũ quỷ dữ, chàng pháp sư và nàng cung thủ đã chiến đấu vì nửa kia như thể chiến đấu cho quê hương mình. Họ đã hơn một lần tưởng nửa kia đã gục ngã, và đã mang theo nỗi đau tưởng chừng không thể chịu thấu.

Có lẽ nỗi đau mất nhau to lớn như vậy là vì họ cũng đã mất đi bao người mình yêu thương. Cả Dalaran và Quel'Thalas đều bị Tử quân tàn phá, hàng ngàn mạng sống bị kết liễu dưới tay lũ man rợ phục tùng Tử vương, kẻ đã mở đường cho Hỏa quân. Toàn bộ hai thành phố đã bỏ mạng đầy đau đớn, và khủng khiếp hơn, bao nạn nhân bị triệu hồi từ cái chết, thân xác họ lại phục tùng cho lũ Tử quân.

Gia đình Rhonin cũng đã bị giết trong thời kỳ đầu của cuộc chiến. Mẹ anh đã mất từ rất lâu rồi, nhưng cha, người em trai và hai người anh em họ của Rhonin thì bị lấy mạng trong cuộc thảm sát thành phố Andorhal. May sao, khi đội tự vệ quân vô vọng nhận ra không còn chút hi vọng cứu vãn nào, họ đã đốt cháy thành phố. Lũ Tử quân đã không thể triệu hồi quân từ tro bụi.

Anh đã không gặp họ, kể cả người cha từ khi bước vào hàng ngũ pháp sư, thế nhưng Rhonin vẫn cảm thấy trái tim mình trống trải khi nghe tin. Vết rạn nứt trong tình cảm giữa anh và gia đình, mà nguyên nhân chủ yếu là do việc anh lựa chọn pháp thuật, ngay lúc ấy đã biến mất. Anh chỉ biết mình là người duy nhất trong gia đình còn sống sót. Anh thấy mình thật đơn độc.

Và anh đã thấy đơn độc đến tận khi nhận ra tình cảm mình dành cho nàng cung thủ dũng cảm đã được đền đáp.

Khi cuộc chiến kết thúc, họ nhận ra chỉ có một con đường duy nhất. Mặc cho những lo sợ từ đồng bào của Vareesa hay các thầy dạy của Rhonin, họ đã quyết định bên nhau trọn đời. Họ kết hôn và gắng khởi đầu một cuộc sống bình thường hết mức có thể khi mà thế giới đã bị chia cắt.

Nhưng dường như, họ không thể có cuộc sống bình yên, chàng pháp sư thâm nghĩ.

Vareesa bật dậy trước khi anh có thể dìu nàng. Ngay cả trong những ngày gần kề sinh nở, nàng vẫn rất mau lẹ. Nàng tiên nắm lấy đôi vai Rhonin.

“Pháp sư! Lúc nào cũng chỉ thấy sự tồi tệ! Em tưởng tộc mình là nghĩ tiêu cực nhất cơ đấy! Đó sẽ là một niềm hạnh phúc, là hai đứa bé hạnh phúc. Chúng ta sẽ làm được mà!”

Anh biết nàng nói có lí. Họ sẽ không làm gì nguy hại cho hai đứa bé. Khi phát hiện ra cái thai trong bụng nàng, cả hai đã dùng mọi nỗ lực giúp gây dựng lại Liên minh để lui về định cư nơi vùng đất bình yên nhất còn lại, không quá xa mà cũng không quá gần Dalaran đổ nát. Họ sống trong căn nhà khiêm tốn nhưng không quá đơn sơ, và được cư dân xung quanh rất kính trọng.

Sự lạc quan của nàng vẫn luôn làm anh thấy ngạc nhiên, mặc kệ những mất mát nàng phải chịu đựng. Nếu như Rhonin phải chịu nỗi đau đâm xuyên qua tim khi mất đi gia đình mà chính anh cũng không còn biết rõ, thì hẳn Vareesa phải chịu đựng một nỗi đau xé trời. Que'Thalas, miền đất huyền thoại và an toàn hơn nhiều so với Dalaran cũng đã bị hủy diệt hoàn toàn. Những tòa thành vô sự trong hàng thế kỷ đã thất thủ chỉ trong vài ngày, thần dân tự hào nơi đây biến thành tay sai tử quân không khác gì loài người nhỏ bé. Trong số đó có cả những người thân thiết của Vareesa, và cả những người trong gia đình nàng.

Nàng đã nghe ông mình kể về trận đánh vô vọng mà người phải tiêu diệt xác của chính con trai mình, tức chú của nàng. Ông cũng đã kể về cảnh tượng cậu em trai nàng bị xé xác bởi lũ Tử quân khát máu, do chính cái xác hồi sinh của anh trai nàng dẫn đầu, rồi đã bị quân lính sống sót đốt cháy và tiêu diệt cùng lũ Tử quân. Không ai biết chắc điều gì xảy ra với cha mẹ nàng, nhưng họ chắc cũng đã chết.

Và có một điều Rhonin chưa nói cho nàng và chắc sẽ không bao giờ dám... chính là lời đồn khủng khiếp liên quan đến một trong hai người chị em của nàng, Sylvanas.

Người chị Alleria vĩ đại của Vareesa là vị nữ anh hùng trong cuộc chiến tranh thứ hai. Nhưng Sylvanas, Thủ lĩnh đội cung thủ và là người mà vợ

anh gắng nổi bước, đã cầm quân chống lại tên phản bội Arthas, hoàng tử của Lordaeron. Từng một thời là niềm hi vọng của quê hương, giờ đây hắn là tay sai của Hỏa quân và Tử quân, và đã ra tay hủy diệt chính vương quốc quê hương mình, rồi đưa bầy quân chết chóc tới thủ đô Silvermoon. Sylvanas đã chặn đứng đường tiến quân của hắn vào những lúc gay go nhất, và thậm chí có thời điểm tưởng như có thể đánh bại hắn. Thế nhưng trong khi những thân ma lê bước, lũ thú đá hung hãn và đám xác chết ghê tởm đã thất bại, thì tà thuật trong tay đã giúp hắn thành công.

Thông tin chính thức được báo về rằng Sylvanas đã hi sinh anh dũng trong khi nỗ lực ngăn cản không cho Arthas tàn sát người dân Silvermoon. Các viên chỉ huy tộc tiên, và cả ông nội Vareesa tuyên bố xác vị thủ lĩnh đã được thiêu trong đám cháy phá hủy gần nửa thành phố. Chắc chắn không còn gì sót lại.

Nhưng trong khi với Vareesa, câu chuyện dừng lại ở đó, thì qua một số nguồn tin từ Kirin Tor và Quel'Thalas, Rhonin ớn lạnh khi nghe tin khác về Sylvanas. Một cung thủ sống sót gần như mất trí nhớ đã lầm nhảm kể rằng viên thủ lĩnh đã bị bắt giữ chứ không phải bị giết. Nàng bị tra tấn dã man, và rồi bị giết để thỏa mãn Arthas. Sau cùng, hắn đem xác nàng tới ngôi đền hắc ám được hắn dựng lên, tên hoàng tử làm vấy bẩn thể xác và linh hồn nàng, biến nàng từ một bậc thần tiên anh hùng thành kẻ báo hiệu của tai họa... một bóng ma ám ảnh, khổ đau, tên ma nữ lang thang nơi Quel'Thalas hoang tàn.

Dù chưa thể điều tra thực hư, Rhonin chắc chắn lời đồn có chứa đựng sự thực. Anh cầu mong Vareesa sẽ không bao giờ phải nghe tin ấy.

Có quá nhiều bi kịch... vì thế Rhonin không thể rũ bỏ nỗi lo khi nghĩ đến gia đình mình.

Anh thở dài. “Chắc ta sẽ khá hơn khi chúng ra đời. Ta chắc chỉ hồi hộp thôi.”

“Đó là dấu hiệu của một người cha chu đáo đấy.” Vareesa trở lại giường. “Hơn nữa, chúng ta đâu có một mình. Jalia đã giúp ta nhiều đấy chứ.”

Jalia là một người phụ nữ phúc hậu đã có sáu đứa con và đỡ đẻ gấp mấy lần con số ấy. Rhonin cứ nghĩ một con người sẽ khó lòng giúp một thần tiên, chưa kể việc chồng của nàng ta là một pháp sư, thế nhưng bản năng

người mẹ ngay lập tức đã trỗi dậy khi bà ta thoáng nhìn Vareesa. Dù Rhonin đã trả công rất hậu hĩnh, thì dựa vào những gì bà ta làm cho Vareesa, anh đoán bà ta chẳng nào cũng sẽ tình nguyện mà thôi.

“Chắc là nàng nói đúng,” anh nói. “ta hơi...”

Một giọng nói quen thuộc chọt vang lên trong đầu anh.

Một giọng nói không bao giờ mang tới điều tốt lành.

Rhonin... Ta cần cậu giúp.

“Krasus?” chàng pháp sư thốt lên.

Vareesa ngồi dậy, mọi sung sướng tan biến. “Krasus? Ông ấy làm sao?”

Cả hai đều biết đến vị đại pháp sư, một thành viên của hội đồng Kirin Tor. Krasus là tác nhân quan trọng đem họ đến với nhau. Ông cũng là người đã không thật lòng về những vấn đề xảy ra, nhất là nếu nó liên quan đến ông ta.

Chỉ trong những giây phút tăm tối nhất, họ mới biết ông chính là một con rồng mang tên Korialstrasz.

“Krasus... nói với ta...,” Rhonin chỉ có thể nói được thế lúc này.

Rhonin... Ta cần cậu giúp...

Tôi sẽ không giúp ngài nữa! Chàng pháp sư đáp lại ngay. Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình! Ngài biết tôi không thể bỏ cô ấy một mình lúc này...

“Ông ấy muốn gì vậy?” Vareesa hỏi. Cô cũng hiểu Krasus chỉ liên lạc khi điều gì tồi tệ xảy ra.

“Không quan trọng! Ông ấy sẽ phải nhờ người khác!”

Trước khi cậu quyết định từ chối, xin hãy để ta cho cậu thấy... tiếng nói vang lên. Hãy để ta cho cả hai người cùng thấy...

Rhonin chưa kịp phản đối thì những hình ảnh đã ủa tới trong đầu anh. Anh cảm nhận được sự ngạc nhiên khi Ông chủ Thời gian tìm đến Krasus, hiểu được nỗi kinh sợ của ông khi chứng kiến mối nguy vị Đại long lo lắng

trở nên rõ ràng. Tất cả những gì Krasus trải qua, nay chàng pháp sư và vợ mình đều có thể hiểu được.

Sau cùng, Krasus cho họ thấy nơi mà ông tin là khởi nguồn của nỗi lo nơi Nozdormu, đó là một ngọn núi cắm lạnh lẽo trắc trở.

Kalimdor.

Những hình ảnh hiện lên chỉ trong vài giây, nhưng đủ khiến Rhonin mệt phờ. Anh nghe thấy tiếng vợ mình thở hổn hển trên giường. Chàng pháp sư quay lại thì thấy Vareesa ngã ra trên gối.

Anh bước đến bên nàng, nhưng nàng gạt tay xua đi nỗi lo ở anh. “Em không sao! Chỉ hơi khó thở thôi. Chỉ cần nghỉ chút thôi...”

Rhonin có thể dành cho nàng tất cả thời gian, còn những điều khác, anh không muốn nghĩ đến dù chỉ một giây. Tái hiện lại hình ảnh của Krasus, chàng pháp sư đáp. Hãy nhờ người khác! Những tháng ngày kia của tôi qua rồi! Tôi có việc quan trọng hơn lúc này!

Krasus không nói gì, làm Rhonin tự hỏi liệu vị thầy dạy ngày xưa có đi tìm kẻ thay thế khác. Anh kính trọng Krasus, thậm chí rất quý ông, nhưng chàng Rhonin mà vị pháp sư già tìm kiếm không còn nữa. Gia đình giờ mới là điều quan trọng với anh.

Nhưng bất ngờ thay, người mà anh hi vọng sẽ ủng hộ mình nhất chợt nói khê, “Chàng sẽ phải đi ngay, chắc chắn vậy.”

Anh quay ra nhìn Vareesa nói. “Ta sẽ không đi đâu cả!”

Nàng ngồi thẳng dậy. “Nhưng chàng phải đi. Chàng và em đều thấy rồi. Ông ấy không gọi chàng vì một nhiệm vụ đơn giản! Krasus đang rất lo lắng... và điều đó khiến em sợ.”

“Nhưng ta không thể đi lúc này!” Rhonin quỳ xuống bên cạnh nàng. “Ta sẽ không rời bỏ nàng hay các con!”

Gương mặt của Vareesa nghiêm lại tựa một cung thủ. Đôi mắt nàng nheo lại như nhắm vào bất cứ thế lực bí ẩn nào định chia rẽ họ, “Em không bao giờ muốn chàng lao mình vào nguy hiểm. Em không muốn phải hi sinh người cha của các con, nhưng những gì chúng ta nhìn thấy nói lên một mối nguy tới thế giới mà con ta sẽ được sinh ra. Chỉ lí do đó thôi cũng đủ để

chàng phải lên đường. Nếu em không đang mang thai, chàng biết chắc em sẽ đi cùng chàng.”

“Ta biết.”

“Em luôn tự nhủ Krasus là người mạnh mẽ, và sẽ càng mạnh mẽ hơn khi là Korialstrasz ! Em luôn tự nhủ mình để chàng đi vì sau cùng ta sẽ lại bên nhau. Chàng biết ông ấy sẽ không nhờ tới nếu như chàng không có khả năng.”

Quả đúng thế. Loài rồng tỏ lòng tôn trọng với rất ít loài khác. Việc Krasus cần sự giúp đỡ của anh là một điều đáng bàn... và một khi sát cánh bên ông ấy, Rhonin biết mình sẽ được bảo đảm an toàn.

Điều gì có thể xảy ra cơ chứ ?

Rhonin buộc phải gật đầu chấp nhận. “Thôi được, vậy ta sẽ đi. Nàng có thể tự xoay xở đến lúc Jalia đến chứ?”

“Em đã giết lũ hắc tinh với cây cung và mũi tên. Em đã chiến đấu với cả yêu tinh, quỷ dữ. Em đã chu du khắp các vùng đất của Azeroth... Đương nhiên là em có thể tự xoay xở đến lúc ấy rồi.”

Anh cúi xuống và hôn nàng. “Vậy ta nên cho Krasus biết mình sẽ tới. Ông ấy không phải là một con rồng điềm tĩnh đâu.”

“Ông ấy đã gánh cả nỗi niềm của trần thế lên vai mình cơ mà hồi Rhonin.”

Kể cả thế, chàng pháp sư vẫn không thấy thông cảm được gì hơn. Một con rồng bất tử đương nhiên có khả năng giải quyết các vấn đề lớn lao tốt hơn là một tên pháp sư tầm thường sắp được lên chức cha chứ.

Nghĩ tới hình ảnh của vị pháp sư rồng, Rhonin vươn tới tâm trí của người thầy cũ. Được rồi Krasus, tôi sẽ giúp ngài. Chúng ta sẽ gặp ở...

Bóng tối nuốt chửng chàng pháp sư. Anh có thể nghe thấy giọng nói yếu ớt của Vareesa ở phía xa. Cảm giác quay cuồng làm Rhonin sợ hãi.

Đôi chân anh chột chạm vào mặt đá. Cả người anh như rung lên sau cú va chạm, khiến anh phải cố gắng giữ cho hai chân không bị gục xuống.

Rhonin đang đứng trong một cái hang lớn được dựng lên không chỉ bởi thiên nhiên. Mái vòm uốn cong đến mức gần hoàn hảo, những bức tường đã được đốt cháy đến bằng phẳng. Một vệt sáng không rõ nguồn cho phép anh nhìn thấy tấm áo choàng đứng một mình đang chờ anh ở giữa hang.

“Vậy là...” Rhonin nói, “Chúng ta hẹn gặp ở đây nhỉ.”

Krasus đưa tay chỉ sang bên trái. “Bên cạnh cậu là túi thức ăn và nước uống. Cầm lấy và đi theo ta.”

“Tôi suýt không có cơ hội chào tạm biệt vợ mình...” Rhonin vừa cằn nhằn vừa vói lấy chiếc túi da lớn rồi vắt lên vai.

“Ta rất thông cảm cho cậu,” vị pháp sư bước đi mà đáp. “Ta đã sắp xếp mọi thứ để cô ấy nhận được sự giúp đỡ. Cô ấy sẽ ổn thôi.”

Chỉ vài giây nghe Krasus nói cũng đã làm Rhonin nhớ ra vị pháp sư già rất hay tự động quyết định mà không thêm đoái hoài đến những gì anh chàng nghĩ. Krasus lúc nào cũng nghĩ việc Rhonin đồng ý là hiển nhiên.

Anh đi theo ông tới miệng hang. Anh đã biết tới chuyện Krasus rời nơi trú ngụ của mình sau cuộc chiến với bảy hắc tinh, nhưng anh không rõ ông rời đi đâu. Giờ đây anh có thể thấy vùng hang nhìn ra một dãy núi quen thuộc khá gần nơi anh sống. Không giống bầu không khí chết chóc như những ngọn núi ở Kalimdor, nơi đây mang một vẻ đẹp thật hùng vĩ.

“Suýt nữa thì ta là hàng xóm đấy,” anh tinh bơ nói.

“Một sự trùng hợp, nhưng điều đó khiến việc đưa cậu tới đây trở nên khả thi. Nếu ta tìm cậu khi ở trong hang động của nữ hoàng ta, thì câu thần chú chắc chắn sẽ làm ta cạn sinh lực, nhưng ta thì muốn giữ được càng nhiều càng tốt.”

Giọng điệu của Krasus khiến Rhonin mất hết bức dọc. Anh chưa bao giờ thấy Krasus lo lắng đến thế. “Ngài có nhắc tới Nozdormu, Đại long của Thời gian. Ngài đã liên lạc lại với Người chưa?”

“Chưa... vì thế ta càng phải cẩn trọng. Chúng ta sẽ không được dùng phép thuật để tới đó. Chúng ta phải bay thôi.”

“Nhưng nếu không dùng phép thuật thì sao ta có thể bay...”

Krasus đang tay ra... chúng đóng vảy và trở thành móng vuốt. Cơ thể ông lớn dần lên nhanh chóng, đôi cánh lớn xuất mọc lên. Gương mặt Krasus dài ra như của loài bò sát.

“Phải rồi,” Rhonin lẩm bẩm. “Ta thật ngốc.”

Korialstrasz cúi nhìn người đồng hành nhỏ xíu.

“Trèo lên đi, Rhonin. Ta phải cất cánh ngay.”

Chàng pháp sư miễn cưỡng nghe theo, và cố nhớ lại xem mình nên ngồi như thế nào. Anh nhét bàn chân xuống dưới lớp vảy đỏ thẫm, rồi cúi thấp nép đằng sau cái cổ gân guốc của vị rồng. Các ngón tay anh bám chắc vào một tấm vảy khác. Dù biết rằng Korialstrasz sẽ gắng không để người cưỡi bị ngã, anh vẫn không muốn liều mình. Không ai có thể biết được một con rồng sẽ gặp phải cái gì trên bầu trời cao.

Đôi cánh vĩ đại bắt đầu vỗ, một lần, hai lần, rồi rồng và người bay vút lên không. Mỗi lần vỗ cánh, hang dậm xa lùi về sau. Korialstrasz bay nhẹ nhàng, và Rhonin có thể cảm nhận dòng máu của ông chảy rất nhanh. Dù dành phần lớn thời gian cải trang thành Krasus, rõ ràng vị rồng vẫn quen với việc bay lượn trên không.

Gió lạnh phả vào mặt Rhonin làm anh ước mình có cơ hội thay đồ mà mặc bộ áo choàng đi đường. Anh với tay ra sau, cố kéo tấm áo choàng lên thì thấy bộ đồ của mình nay có cả mũ trùm đầu.

Liếc xuống dưới, Rhonin nhận ra quả thực mình đang mặc bộ áo choàng đi đường màu xanh bên ngoài lớp đồ mỏng. Không cần lấy một lời, người đồng hành của anh đã biến cho anh một bộ đồ phù hợp hơn.

Rhonin kéo mũ trùm lên đầu và nhìn lên phía trước. Điều gì có thể khiến Ông chủ Thời gian lo lắng đến vậy? Mọi nguy có vẻ như là hiểm họa cấp bách... và chắc chắn không thể được giải quyết bởi một vị pháp sư tầm thường.

Vậy nhưng Korialstrasz đã nhờ đến anh.

Rhonin hi vọng mình sẽ có ích, không những vì vị thần rồng, mà còn vì cuộc sống gia đình của chàng pháp sư.

Trên đường bay, Rhonin đã ngủ gật, dù cho điều đó thật khó tin. Mặc dù vậy, anh vẫn không bị ngã khỏi chỗ ngồi. Hãn Korialstrasz đã làm gì đó, tuy ông dường như vẫn lạnh lùng bay suốt chặng đường.

Mặt trời đã gần lặn. Rhonin đang định hỏi xem người đồng hành của mình có định bay xuyên đêm không, thì Korialstrasz bắt đầu bay thấp xuống. Chàng pháp sư nhìn xuống thì chỉ thấy mặt nước trắng xóa của vùng Đại hải. Anh biết loài rồng vốn không thực sự ưa nước. Không lẽ Korialstrasz định hạ cánh xuống mặt nước như một con vịt lớn?

Chỉ một lát sau, một tảng đá lớn xuất hiện ở phía xa đã gạt đi câu hỏi trong anh. Đó không phải là một tảng đá, mà là một hòn đảo gần như không có dấu vết thực vật.

Một cảm giác đau buồn ủa tới trong Rhonin, cảm giác mà anh đã từng cảm thấy khi bay vượt biển tới vùng Khaz Modan. Lần đó, anh đã bay cùng những người lùn cười quái đản, và vượt qua đảo Tol Barad, mảnh đất đáng nguyên rủa đã bị lũ Đại Tộc chiếm giữ từ rất sớm. Dân đảo bị giết, nhà cửa bị phá, và các giác quan nhạy bén của chàng pháp sư vẫn có thể cảm nhận được những linh hồn đang kêu gào đòi báo thù.

Và giờ đây anh lại nghe thấy những tiếng khóc đau đớn ấy lần nữa.

Rhonin hét lớn, nhưng gió át đi lời anh, hoặc Korialstrasz quyết định không lắng nghe. Đôi cánh ông đập chậm lại và họ dần hạ thấp xuống.

Cả hai dừng lại trên một mũi đất nhìn về phía những tòa tàn tích tối tăm. Nó quá nhỏ so với một thành phố, nên Rhonin đoán đây đã từng là một pháo đài, hay có khi chỉ là một tòa kiến trúc có tường bao. Dù là gì thì nó cũng là hình ảnh xấu xí làm chàng pháp sư càng lo lắng hơn.

“Bao giờ ta sẽ bay tiếp?” anh hỏi Korialstrasz, thầm mong vị rồng chỉ định nghỉ lại chốc lát trước khi bay tiếp đến Kalimdor.

“Đến lúc bình minh. Ta sẽ phải vượt qua vùng Hồ xoáy để tới Kalimdor, và sẽ cần tất cả trí tuệ và sức lực để làm được điều đó. Đây là hòn đảo duy nhất ta để ý thấy.”

“Đây là đảo gì?”

“Ta không rõ.”

Korialstrasz đứng yên cho Rhonin trèo xuống. Chàng pháp sư bước ra đủ xa để nhìn khu tàn tích một lần cuối trước khi bóng tối trùm lên cả hai.

“Một bi kịch đã xảy ra ở nơi đây,” Korialstrasz chột nói.

“Ngài cũng cảm nhận được phải không?”

“Phải... Nhưng ta không biết nó là gì. Dù sao ta cũng nên đề phòng, và ta không định biến hình đâu.”

Điều đó khiến Rhonin an tâm hơn, nhưng dù thế anh vẫn sẽ ở gần vị rỗng hết mức có thể. Dù nổi tiếng là táo bạo, thì chàng pháp sư không phải kẻ ngốc. Không cảm dỗ nào có thể khiến anh bén mảng đến gần những tàn tích kia.

Người bạn đồng hành không lờ ngay lập tức thiếp đi, chỉ còn mình Rhonin mệt mỏi nhìn lên bầu trời đêm. Hình ảnh của Vareesa hiện lên trong đầu anh. Cặp sinh đôi sắp ra đời rồi, và anh không muốn bỏ lỡ dịp đó chỉ vì chuyện đi này. Sinh nở cũng là một thứ phép thuật, điều mà Rhonin không bao giờ có thể học được.

Ý nghĩ về gia đình làm chàng pháp sư bớt căng thẳng và sớm chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ, Vareesa và cặp sinh đôi còn nằm trong bụng không rõ trai gái của nàng vẫn sát cánh bên anh.

Hình ảnh Vareesa mờ dần, chỉ còn lại Rhonin và lũ trẻ. Chúng gọi anh, van nài anh đến bên chúng. Trong mơ, Rhonin bắt đầu chạy băng qua một vùng quê, ở phía chân trời xa là hình bóng của lũ trẻ. Trò đùa vui dần biến thành cuộc săn đuổi. Những tiếng gọi hạnh phúc dần trở thành sợ hãi. Các con của Rhonin cần anh, nhưng anh phải tìm chúng, và phải tìm thật nhanh.

“Cha ơi! Cha!” chúng gọi vang.

“Các con đâu rồi? Các con?” Chàng pháp sư chen qua lớp cành lá rậm rạp, nhưng chúng như càng mọc ra khi anh chen lên. Sau cùng thì anh cũng vượt qua, nhưng chỉ thấy trước mắt một tòa lâu đài lớn.

Từ phía trên cao, lũ trẻ lại cất tiếng gọi. Anh thấy bóng dáng chúng đang vươn tay tới chỗ anh. Rhonin niệm thần chú và bay lên, nhưng anh càng bay lên cao, tòa lâu đài càng mọc lên như trên người.

Mệt mỏi, anh gắng bay nhanh hơn.

“Cha ơi! Cha!” lũ trẻ lại kêu lên, giọng chúng bị gió bạt đi.

Cuối cùng, anh cũng bay đến tòa tháp nơi hai đứa bé đứng chờ. Chúng vươn tay cố gắng nối hẹp khoảng cách giữa Rhonin và chúng. Anh chỉ còn cách ngón tay chúng một khoảng rất nhỏ...

Đột nhiên một kẻ khổng lồ hiện lên trong tòa tháp, làm lâu đài rung chuyển, khiến cho Rhonin và lũ trẻ rơi xuống đất. Rhonin gắng cứu chúng trong tuyệt vọng, nhưng một bàn tay to và dày tóm lấy anh và đưa anh ra xa.

“Dậy mau! Dậy mau!”

Đầu chàng pháp sư đau như búa bổ. Xung quanh anh mọi thứ quay cuồng. Bàn tay kia nhả ra làm anh lao xuống.

“Rhonin, cậu phải dậy ngay!”

Phía dưới, hai bóng đen đỡ lấy anh... chính hai đứa trẻ lại đang cứu anh. Rhonin mỉm cười nhìn các con và chúng cũng mỉm cười...

Mỉm cười với hàm răng nhọn đáng sợ.

Vừa lúc đó, Rhonin bừng tỉnh.

Thay vì bị ngã, anh vẫn đang nằm ngửa ra. Ánh sao cho anh thấy mình xung quanh là tàn tích của một ngôi nhà không mái. Mùi chết chóc nặng nề xộc vào mũi và tiếng rít kinh khủng dội vào tai anh.

Anh ngẩng đầu lên và thấy một bộ mặt khủng khiếp tựa cơn ác mộng.

Nếu có người đem nhúng một cái đầu lâu vào sáp nóng chảy rồi để nó tự khô, thì chắc cũng sẽ được một hình hài tựa những gì Rhonin đang chứng kiến. Thêm vào bộ răng nhọn dài, đôi mắt đỏ vô hồn nhìn chằm chằm vào con mồi, là người ta sẽ tái hiện được con quái thú khủng khiếp trước mặt anh.

Nó tiến tới gần anh trên những cái chân dài, giờ những cái tay xương với ba ngón tay cong dài mà đâm vào những khối đá nhám nhở. Trên người nó vẫn còn sót lại dấu vết một bộ đồ của giới quý tộc. Nhìn nó mỏng đến nỗi

Rhonin đã tưởng không còn chút xác thịt nào sót lại, nhưng anh sớm thấy lớp da như trong suốt che đi vùng sườn và nhiều chỗ khác.

Chàng pháp sư vội bò ngược lại thì con quái thú tóm lấy chân anh. Nó há to cái miệng nhớp nháp, nhưng thay vì rít lên, từ đó phát ra một tiếng gọi trẻ thơ.

“Cha ơi!”

Giọng nói trong giấc mơ của Rhonin.

Anh thấy ớn lạnh khi lắng nghe tiếng gọi, nhưng đồng thời như bị thúc giục. Anh lại cảm thấy như các con đang gọi anh, mà điều đó thật vô lí.

Một tiếng gầm nổ trời vang lên nơi tàn tích, làm anh quên đi ý nghĩ lao mình vào bộ móng vuốt chết người. Rhonin chỉ vào con quái vật và niệm chú.

Một vòng lửa bùng lên quanh nó. Con quái vật nhột nhột rít lên. Nó gắng vươn người cao hết sức có thể, cố bước qua ngọn lửa.

“Rhonin!” Korialstrasz kêu lên từ phía xa. “Cậu ở đâu?”

“Trong này! Một tòa nhà không có mái che!”

Chàng pháp sư vừa đáp thì con quái thú dữ tợn lao mình băng qua ngọn lửa.

Ngọn lửa liếm lên nhiều nơi trên mình nó. Con quái thú mở miệng rộng hết cỡ, đủ để nuốt chửng đầu Rhonin.

Chàng pháp sư chưa kịp làm phép thì từ trên cao, một bóng đen khổng lồ đã lao xuống, đưa bộ móng vuốt tóm lấy con quái vật. Rít lên một tiếng, con quái thú vẫn đang bị thiêu cháy bị hất ngang căn phòng, và vào tường mạnh đến mức đất đá đổ sụp xuống vùi lấp nó.

Một ngọn lửa được khắc ra hoàn thành nốt công việc của câu thần chú ban đầu.

Mùi khét làm chàng pháp sư ghê tởm. Anh đưa một bên tay áo che ngang mũi và nhìn Korialstrasz khạc lửa.

“Cái, cái quái gì vậy?” Rhonin hốt hên.

Anh có thể cảm nhận được sự ghê sợ của vị rồng dù ở trong bóng tối. “Ta nghĩ... Nó từng gọi mảnh đất này là quê hương.”

Rhonin nhìn cái xác cháy đen. “Nó từng là con người? Thật không thể tin được.”

“Cậu thấy nỗi kinh hoàng mà Tử quân reo rắc trong cuộc chiến tranh chống Hỏa quân rồi đấy. Cậu không nên quá ngạc nhiên.”

“Đây là những gì chúng làm sao?”

Korialstrasz thở dài. Ông ta hẳn cũng giống Rhonin, bị kinh động trước sự kiện này. “Không... đây là một thứ cổ xưa hơn... đen tối hơn nhiều những gì Tử vương từng gây ra.”

“Kras... Korialstrasz, nó len lỏi và điều khiển giấc mơ của tôi!”

“Phải, những con khác cũng làm vậy với ta...”

“Con khác?” Rhonin đưa mắt nhìn quanh, chuẩn bị sẵn một câu thần chú. Anh chắc chắn nơi đây còn rất nhiều quái vật.

“Tạm thời lúc này ta đã an toàn. Lũ khác đã bị xử lý như thế kia, lũ còn sống thì đã trốn vào hang hốc rồi. Chắc chắn có một lăng mộ ở dưới sâu, lũ quái vật ngủ dưới đó những khi không đi săn.”

“Chúng ta không thể ở lại đây.”

“Không thể nào.” Vị rồng đồng ý. “Chúng ta phải tiếp tục lên đường tới Kalimdor.”

Ông cúi thấp để Rhonin chèo lên, rồi ngay lập tức vỗ mạnh cánh. Cả hai lao vút vào đêm đen.

“Khi nào hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ trở lại và kết liễu lũ ghê tởm này,” Korialstrasz tuyên bố. Rồi ông nói với giọng nhẹ hơn, “Đã có quá nhiều nỗi ghê sợ trên thế giới này rồi.”

Rhonin không đáp gì, thay vào đó, anh liếc nhìn xuống lần cuối. Không hiểu có phải là ảo giác không, nhưng anh thấy có thêm nhiều con quái vật bò ra. Trên thực tế, dường như có hàng chục con cùng nhìn chàng pháp sư một cách thèm khát.

Ngoảnh mặt đi, anh thầm thấy may mắn vì lại được ở trên đường tới Kalimdor. Chắc chắn, sau một đêm như vậy thì không còn điều gì kinh khủng hơn đang chờ họ phía trước.

Chắc chắn thế...

Dịch: T. A

Chương ba

Korialstrasz tới bờ biển Kalimdor vào tối muộn hôm đó. Ông và Rhonin chỉ dừng lại khi ăn, vị rông ở trong tầm nhìn của chàng pháp sư, sau đó họ lại lên đường, hướng về phía dãy núi hùng vĩ che phủ phần lớn vùng đất phía tây. Korialstrasz tăng tốc khi họ đến gần mục tiêu. Ông không nói với Rhonin, rằng đã thử liên lạc với Nozdormu, thử rồi lại thất bại. Song điều đó không quan trọng nữa, vì họ sẽ sớm trực tiếp biết được điều gì đã làm vị Đại long của Thời gian lo lắng.

“Đỉnh núi kia!” Rhonin nói lớn. Dù đã được ngủ thêm, anh vẫn không thấy bớt mệt. Con ác mộng trên hòn đảo đáng sợ vẫn ám ảnh giấc mơ anh. “Tôi nhận ra đỉnh núi đó!”

Vị rông gật đầu. Đó là ranh giới cuối cùng trước khi họ tới đích. Không rõ ông có nhìn thấy đỉnh núi cùng lúc với Rhonin hay không, nhưng ông vẫn cảm thấy có sự thay đổi trong không gian thực tại... đồng nghĩa với việc một điều khủng khiếp đang chờ họ phía trước.

Dù biết vậy, ông vẫn tiếp tục tăng tốc. Không còn lựa chọn nào khác. Dù cho có điều gì phía trước, thì kẻ duy nhất ngăn chặn được nó chỉ có thể là ông và người đồng hành trên lưng.

Đôi mắt nhạy bén của người và rồng đã thấy đích đến, nhưng lại không nhận ra có kẻ khác cũng đã thấy họ.

“Rồng đỏ...” tên hắc tinh đầu tiên lầm bầm. “Có kẻ cười rồng đỏ!”

“Có phải rồng của ta không Brox?” Tên thứ hai hỏi. “Một hắc tinh khác?”

Brox khịt mũi với kẻ đi cùng. Gã hắc tinh kia còn trẻ, quá trẻ khi cuộc chiến trông Họa quân diễn ra, và cậu ta chắc chắn chưa được thấy cảnh hắc tinh, chứ không phải loài người được cười những con thú như thế. Gaskal chỉ được biết đến điều đó qua những câu chuyện, những truyền thuyết. “Gaskal, đồ ngốc, bây giờ thì chỗ duy nhất mà hắc tinh có được trên người một con rồng chỉ là bụng nó thôi!”

Gaskal nhún vai không quan tâm. Cậu ta cũng giống như bao chiến binh hắc tinh kiêu hãnh khác, cao, lực lưỡng với lớp da xanh thô ráp và hai cái răng nanh lớn mọc ra từ hàm răng dưới. Cậu ta có cái mũi tròn, cặp mày rậm đặc trưng, và mái tóc buộc bờm ngựa thả xuống ngang bên vai. Một tay Gaskal cầm cây rìu chiến lớn, tay kia túm đầu chiếc túi làm bằng da dê. Giống như Brox, cậu ta khoác tấm áo choàng lông thú dày bên ngoài lớp áo da, đi đôi dép bọc vải để giữ ấm. Vốn là loài khỏe mạnh, hắc tinh có thể sống sót ở mọi điều kiện, nhưng ở vùng núi cao thế này, chúng cũng cần phải giữ ấm.

Brox cũng là một chiến binh kiêu hãnh, nhưng thời gian đã gây ra những vết thương không thể sánh được trong chiến trận. Gã đứng thấp hơn Gaskal vài phân, một phần do lưng đã còng xuống. Tóc gã đã thưa và ngả sang màu xám. Sọc cùng nếp nhăn tuổi già hiện trên gương mặt dữ tợn của gã, và khác với gã hắc tinh trẻ đi cùng, nét mặt háo hức không thôi đã nhường chỗ cho nỗi lo và suy tư mệt mỏi.

Cầm chắc chiếc búa chiến đã cũ, Brox lê bước băng qua lớp tuyết dày. “Chúng cũng đang hướng về phía ta đi.”

“Sao ngài biết?”

“Nếu không thì chúng ở đây làm gì?”

Không thấy có gì để cãi lại, Gaskal lặng thinh, để cho Brox nghĩ xem điều gì đã đưa chúng tới vùng đất hoang này.

Gã đã không có mặt khi vị thầy pháp già đến gặp Thrall, nhưng gã cũng đã nghe chi tiết câu chuyện. Thrall đương nhiên đã gặp Kalthar, khi mà Người cũng tin vào truyền thống và coi Kalthar như người thầy lão làng. Nếu Kalthar có chuyện cần báo, thì hẳn phải do một nguyên cớ hợp lí.

Hoặc do một nguyên nhân rất đáng ngại.

Được hai cận vệ của Thrall giúp đỡ, Kalthar già cả bước vào và ngồi xuống trước mặt vị Thống Chiến cao lớn. Để tỏ lòng kính trọng với bậc trưởng lão, Thrall cũng ngồi bệt trên sàn ngang tầm mắt gã. Trên đùi gã là chiếc búa lớn đầu vuông của Doomhammer, nỗi khiếp sợ của những kẻ thù mà Đại Tộc đối đầu suốt bao thế hệ.

Vị Thống Chiến mới của loài hắc tinh có đôi vai rộng, người cơ bắp và còn khá trẻ so với vị trí của mình. Thế nhưng không kẻ nào nghi ngờ khả năng lãnh đạo của Thrall. Người đã giải thoát lũ hắc tinh khỏi các trại tập trung, lấy lại cho chúng danh dự và kiêu hãnh. Người đã thiết lập hiệp ước với con người để Đại Tộc có cơ hội bắt đầu một cuộc sống mới. Đồng bào Người đã bắt đầu ngợi ca người với những khúc ca sẽ được lưu truyền nhiều đời sau.

Mặc bộ giáp dày làm bằng đồng đen, di vật kèm theo cây búa do Orgrim Doomhammer vĩ đại để lại cho Người, Thrall cúi đầu và khiêm tốn cất lời, “Ta có thể giúp gì ngài hồi bậc tiền bối?”

“Chỉ cần ngài lắng nghe,” Kalthar đáp. “Và thực sự lắng nghe.”

Vị Thống Chiến ngả người về trước, đôi mắt xanh dương hiếm có (mà thần dân Người tin là điềm báo của sứ mệnh vĩ đại) khẽ nheo lại. Trên hành trình đi lên từ một kẻ nô lệ đến đầu sĩ và rồi một thủ lĩnh, Thrall đã được biết đến pháp thuật, thậm chí còn tinh thông nhiều ngón phép. Hơn ai hết, Người hiểu Kalthar nói như vậy là vì có lí do chính đáng.

Vị thầy pháp kể lại hình ảnh của xoáy nhiễu, cách mà thời gian như đùa giỡn xung quan. Gã kể về những giọng nói và lời cảnh báo, cùng cảm giác vô lí mà gã cảm nhận được.

Và gã nói về những gì có thể xảy ra nếu tình thế không được kiểm soát.

Khi Kalthar nói xong, vị Thống Chiến ngả người về sau. Quanh cổ người là tấm mẽ dày được khắc hình một chiếc rìu và búa chiến bằng vàng. Ánh mắt người ánh lên vẻ nhanh nhạy và tinh tường của một thủ lĩnh. Người chuyển động tựa như con người hay dạ tiên, rất nhẹ nhàng và khéo léo, chứ không hề nặng nề giống loài hắc tinh.

“Có vẻ đó là phép thuật,” Người nói vang. “Thứ phép thuật phức tạp. Có lẽ ta nên để các pháp sư xử lý?”

“Chắc họ cũng đã biết,” Kalthar đáp. “Nhưng chúng ta không thể chờ họ tới thừa Thống Chiến.”

Thrall hiểu điều đó. “Ngài muốn ta cử ai đi đúng không?”

“Đó là điều cần thiết. Ít ra ta sẽ biết mình đối mặt với điều gì.”

Vị Thống Chiến đưa tay lên cằm. “Ta biết phải cử ai rồi. Một chiến binh giỏi.” Người quay sang toán cận vệ. “Brox! Gọi Brox cho ta”

Và Brox đã được gọi đến để lắng nghe nhiệm vụ của mình. Thrall rất kính trọng Brox, bởi gã chiến binh già là anh hùng của cuộc chiến, và là người sống sót duy nhất trong toán quân tinh nhuệ, đóng vai trò quan trọng trong trận đánh quyết định chống lũ quỷ dữ. Chỉ với cây búa chiến, Brox đã giết hàng chục tên lính Hỏa quân. Người đồng đội cuối cùng của gã đã bị chém đôi người ngay khi quân tiếp viện tới cứu nguy. Ngập trong máu và đau thương, gã đứng đơn độc nơi trận địa, Brox giống như hình ảnh của một chiến binh trong những câu chuyện cổ. Gã được kính trọng gần như Thrall vậy.

Nhưng chỉ cái tên không thôi không thể giải thích được sự kính trọng và niềm tin mà Thrall đặt vào gã. Thrall biết Brox cũng có điểm giống mình, gã là một chiến binh biết chiến đấu với cả đôi tay lẫn trí óc. Vị Thống Chiến sẽ không vội vàng đưa cả một đội quân vào vùng núi. Người cần có một hay hai chiến binh tinh nhuệ đi tiên phong và báo cáo lại những gì họ tìm thấy.

Gaskal được chọn đi theo Brox nhờ sự mau lẹ cũng nhưng sự phục tùng mệnh lệnh. Gã hắc tinh trẻ tuổi thuộc thế hệ sẽ lớn lên trong hòa bình với các chủng tộc khác. Brox thấy yên lòng khi có cậu chiến binh này đi theo.

Vị thầy pháp đã miêu tả thật chuẩn xác lối đi qua vùng núi, giúp hai chiến binh đã đi nhanh hơn dự kiến. Brox tính toán đích đến của họ nằm ngay bên kia hẻm núi... chính là nơi con rồng và kẻ cưỡi nó vừa biến mất.

Brox nắm chặt cây búa. Loài hắc tinh đã đồng ý với hòa ước, nhưng Gaskal và gã vẫn sẽ chiến đấu nếu cần, dù có mất mạng vì điều đó.

Gã chiến binh già vội giấu đi nụ cười nham hiểm thoáng hiện trên gương mặt khi có một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Phải rồi, gã sẵn sàng chiến đấu đến chết. Thrall, khi gọi vị anh hùng chiến tranh tới, đâu biết Brox đã phải chịu cảm giác tội lỗi tột cùng đến thế nào, thứ cảm giác gặm nhấm tâm hồn gã kể từ trận chiến xưa.

Tất cả họ, trừ Brox đều đã chết, và gã không thể hiểu nổi tại sao. Gã cảm thấy tội lỗi vì đã sống sót, vì đã không anh dũng hi sinh như đồng đội. Đối với gã, việc còn sống là nỗi sỉ nhục, một sự thất bại so với những gì đồng đội đã làm được. Kể từ giây phút đó, gã đã luôn chờ đợi và mong mỗi cơ hội để chuộc lỗi. Chuộc lỗi và hi sinh.

Và giờ đây, dường như số phận đã mỉm cười với gã

“Nhanh chân lên!” Gã ra lệnh cho Gaskal. “Ta có thể tới đó trước khi chúng yên vị!” Gã nhe răng cười, điệu cười mà người đồng hành tin là biểu hiện cho sự hăng máu. “Và nếu chúng gây rắc rối... ta sẽ làm chúng tưởng Đại Tộc sẽ lại trỗi dậy lần nữa!”

Hòn đảo nơi họ vừa hạ cánh u ám đến kì lạ, hẻm núi mà cả hai đang đi xuống cũng thật “không ổn”. Đó là từ duy nhất Rhonin có thể dùng để miêu tả cảm giác trong anh. Dù là gì đi nữa thì thứ họ đang tìm lẽ ra không được tồn tại. Dường như có một lỗi lầm to lớn đã xảy ra trong thực tại...

Cảm giác ấy mãnh liệt đến mức làm cho chàng pháp sư, vốn đã đối mặt với nhiều cơn ác mộng vượt ngoài sức tưởng tượng, chỉ muốn vội rùng quay đầu trở về. Tuy nhiên, nhớ ra rằng mình cũng đã nói về nỗi lo ấy, anh không dám nói gì nữa. Korialstrasz có khi cũng đã hối hận vì gọi anh theo.

Vị rồng đỏ dang cánh và đáp xuống đoạn đường bay cuối cùng. Bộ móng vuốt lún xuống dưới lớp tuyết trong lúc ông tìm một chỗ hạ cánh ổn định hơn.

Rhonin bám chắc vào cổ vị rồng. Anh có thể cảm nhận mọi rung động của vị rồng và thậm mong mình sẽ giữ chặt được. Chiếc túi trên lưng nảy lên va vào lưng anh liên hồi.

Sau cùng, Korialstrasz cũng dừng lại. Ông quay mặt lại phía chàng pháp sư. “Cậu ổn chứ?”

“Vẫn ổn!” Rhonin hôn hên. Anh đã từng bay cùng rồng, nhưng chưa bao giờ lâu như thế này.

Korialstrasz, hoặc biết rằng anh bạn đồng hành vẫn còn mệt, hoặc chính ông cần phải nghỉ sau cả một hành trình dài. “Chúng ta sẽ ở lại đây vài giờ tới. Cố lấy lại sức. Ta không cảm thấy khả quan hơn chút nào. Ta sẽ cần thời gian để hồi lại. Đó là lựa chọn sáng suốt nhất.”

“Tôi sẽ không cãi lại đâu,” Rhonin leo xuống và trả lời.

Gió thổi mạnh qua dãy núi, đỉnh núi cao hắt bóng xuống một vùng rộng lớn, nhưng với chút phép thuật và một chỗ trú, chàng pháp sư vẫn có thể giữ ấm. Trong lúc anh tìm cách thư giãn gân cốt, Korialstrasz đi thám thính một con hẻm nhỏ gần đó. Vị rồng to lớn biến mất ngay chỗ cong trước mắt.

Rhonin lơ mơ ngủ, chiếc mũ trùm đầu vẫn còn chưa kéo xuống. Lần này, tâm trí anh hiện lên những hình ảnh đẹp đẽ... những hình ảnh về Vareesa và cái thai trong bụng nàng. Chàng pháp sư mỉm cười và nghĩ đến ngày trở về.

Anh tỉnh giấc khi nghe thấy tiếng bước chân. Rhonin ngạc nhiên khi thấy Krasus chứ không phải Korialstrasz trở lại.

Như đáp lại cái nhìn thắc mắc của anh, vị pháp sư rồng giải thích, “Xung quanh có rất nhiều khu vực không ổn định. Ta sẽ không làm chúng bị sập nếu ở hình dạng người. Ta có thể biến hình trở lại bất cứ khi nào cần thiết.”

“Ngài tìm thấy gì không?”

Gương mặt “gần giống dạ tiên” của ông khẽ nhăn. “Ta có thể cảm nhận được vị Đại long của Thời gian. Người ở đây, nhưng lại cũng không hẳn. Ta thấy lo vì điều đó.”

“Chúng ta có nên bắt đầu...”

Rhonin chưa kịp nói hết thì một tiếng tru vọng lại nơi dãy núi. Âm thanh ấy khiến tất cả dây thần kinh trên người chàng pháp sư như căng ra. Ngay Krasus cũng bị kinh động.

“Cái quái gì vậy?” Rhonin hỏi.

“Ta không biết.” Vị pháp sư rùng rẩy lấy lại bình tĩnh. “Ta phải đi tiếp. Điểm đến của ta không còn cách xa nữa.”

“Sao chúng ta không bay?”

“Ta có cảm giác thứ chúng ta tìm kiếm nằm ở ngay con hẻm kẹp giữa hai ngọn núi. Một con rồng sẽ không chui vừa, nhưng hai người lữ hành nhỏ chắt chắt có.”

Với Krasus đi đầu, cả hai hướng về phía đông bắc. Vị pháp sư già dường như không bị ảnh hưởng bởi cái lạnh, trong khi chàng trai phải tăng cường phép kháng lạnh trên quần áo. Kể cả như vậy thì anh vẫn cảm thấy cái buốt giá liếm lên mặt và làm cóng mười đầu ngón tay.

Một lúc sau, cả hai đã tới hẻm núi Krasus nhắc đến. Rhonin lúc này mới hiểu. Lối đi hẹp như một hành lang nhỏ. Sáu người có thể cùng lúc đi qua đây mà không sợ chật, nhưng một con rồng nếu có thử thì cũng khó có thể đưa lọt đầu, chưa nói là cả thân hình đồ sộ qua. Hai bên vách tường dốc lên làm cho bóng tối đổ xuống nhiều hơn, khiến Rhonin tự hỏi liệu cả hai có nên thấp sáng đoạn đường đi.

Thấy chắt chắt về lối đi, Krasus không ngần ngại tiến lên. Ông đi mỗi lúc một nhanh như thể đang bị ma ám.

Tiếng gió hú vang lên mạnh và liên tục hơn trong con hẻm hai người đi qua. Vốn là một con người nhỏ bé, Rhonin phải vật lộn để theo kịp vị thầy dạy của mình.

“Chúng ta sắp tới nơi chưa?” sau cùng anh phải lên tiếng.

“Sắp rồi, nó ở ngay...” Krasus dừng lại.

“Có chuyện gì vậy?”

Vị pháp sư tập trung tâm trí và cau mày. “Nó không còn... không còn ở chỗ trước đây.”

“Nó chuyển dời đi rồi sao?”

“Ta cho là vậy.”

“Có chuyện đó thật hay sao?” chàng pháp sư tóc đỏ hỏi, đưa mắt nhìn xuống con đường phía trước.

“Cậu nghĩ là ta biết chắc điều gì đang xảy ra à Rhonin. Ta cũng chỉ hiểu hơn cậu chút ít thôi.”

Chùng đó không làm chàng pháp sư thỏa mãn. “Ngài bảo chúng ta phải làm gì đây?”

Đôi mắt của vị pháp sư rồng thực sự bừng sáng trong khi ông nghĩ ngợi. “Ta tiếp tục đi. Đó là điều duy nhất ta có thể làm.”

Song chỉ cách đó một quãng ngắn, cả hai gặp phải một trở ngại mới mà Krasus đã không nhận thấy khi bay trên cao. Con hẻm phân ra thành hai nhánh, và dù nhiều khả năng chúng sẽ hợp lại thành một ở phía trên, thì cả hai người đều không dám chắc về điều đó.

Krasus nhìn cả hai hướng. “Chúng đều đưa ta tới gần đích đến, nhưng ta không rõ lối nào ngắn hơn. Ta sẽ phải xem xét cả hai.”

“Ta chia ra sao?”

“Ta không muốn, nhưng buộc phải thế. Mỗi người sẽ đi năm trăm bước chân, sau đó quay trở lại đây. Hi vọng như thế ta sẽ biết phải đi đường nào.”

Rhonin đi về phía hẻm núi bên trái và làm theo đúng như Krasus chỉ. Đếm từng bước chân đi qua, anh sớm nhận thấy hướng đi của mình là khả quan. Con hẻm không chỉ mở rộng hơn về phía trước, mà chàng pháp sư còn có thể cảm nhận rõ sự bất ổn ở nơi đây. Tuy giác quan của Krasus nhạy bén hơn, song một pháp sư tầm thường chắc chắn cũng có thể cảm nhận được sự kì quái phủ kín vùng phía trước.

Dù đã chắc chắn với lựa chọn của bản thân, Rhonin lại không quay đầu. Cảm giác tò mò thúc anh đi tiếp. Chắc chắn vài bước chân nữa sẽ chẳng có vấn đề gì...

Chưa kịp bước thêm chút nào, thì anh đã cảm thấy một sự hiện diện khác, một thứ gì đó rất kinh khủng. Rhonin dừng lại, gắng nghe xem có gì

khác thường hay không.

Nó đang di chuyển, nhưng có một điều khác làm anh thấy lo lắng.

Nó đang tiến về phía anh... rất nhanh.

Chưa kịp nhìn thấy gì, anh đã thấy thời gian quanh mình như bị bóp nghẹt rồi kéo giãn, rồi lại bị bóp nghẹt. Rhonin cảm thấy trẻ trung, già nua, cảm thấy tất cả giây phút trong đời ulla về. Bị choáng váng, chàng pháp sư chùn bước.

Bóng tối nhường chỗ cho hàng ngàn sắc màu sáng chói mà anh chưa từng thấy trong đời. Những luồng năng lượng của tự nhiên liên tục nổ vang, tràn ngập bầu không khí rồi phóng lên cao vút. Tâm trí có phần giới hạn của Rhonin chỉ có thể tả nó như một bông hoa lửa mờ ảo đang nở rộ, cháy tàn rồi lại nở rộ... mỗi lần nở lại càng vĩ đại hơn.

Chàng pháp sư định thần trở lại khi nó tiến tới gần. Anh vội vã chạy đi.

Những luồng âm thanh vang lên quanh tai anh. Tiếng nói, tiếng nhạc, tiếng sấm, tiếng chim, tiếng nước... tất cả mọi thứ.

Tưởng như thứ đó sẽ nuốt chửng lấy anh, song nó đã ở xa phía sau. Nhưng Rhonin vẫn chạy tiếp vì lo nó có thể lao tới bất cứ lúc nào và tóm được anh.

Krasus chắc chắn đã cảm nhận được sự đổi thay. Ông ắt đang vội chạy tới chỗ Rhonin. Họ sẽ cùng nhau nghĩ ra cách để...

Một tiếng hú khủng khiếp vang lên nơi hẻm núi.

Một con sói lớn tám chân chồm lên người anh.

Nếu là kẻ khác, anh chắc đã bỏ mạng và trở thành bữa ăn cho con thú có bộ nanh đáng sợ. Con sói đánh anh ngã, song nhờ lớp trang phục được phù phép để chống lại mọi hoàn cảnh, Rhonin khó mà bị hạ gục. Bộ móng vuốt cào xé tấm áo choàng mà đáng ra phải toi tả từ lâu, nhưng kết cục con thú bị gãy một chiếc móng.

Con thú tru lên tức tối, bộ lông xám dựng đứng. Thừa cơ, Rhonin niệm chú, một câu thần chú đơn giản nhưng đã từng cứu mạng anh trong quá khứ.

Một luồng ánh sáng bùng lên ngay trước đôi mắt xanh, làm con quái thú bị lóa mắt và bất ngờ. Nó cúi đầu lùi lại mà xua đuôi nguồn sáng trong vô ích.

Rhonin bò ra khỏi tầm với của con thú và đứng dậy. Anh không thể bỏ chạy và quay lưng lại khi bùa phép bảo vệ đang dần yếu đi. Chỉ vài nhát cào nữa thôi, móng vuốt con quái vật sẽ xé xác anh ra mất.

Lũ quái vật trên đảo sợ lửa, Rhonin thấy không có lí gì không thử lại thần chú cũ. Anh lầm nhảm niệm chú.

Ngạc nhiên thay, câu thần chú bị đọc ngược. Tệ hại hơn, Rhonin thấy mình đang lùi về phía sau và trở lại bộ móng vuốt của con thú.

Thời gian lại một lần nữa quay ngược. Nhưng tại sao?

Câu trả lời hiện lên phía cuối con hẻm. Xoáy phễu mà Krasus cảm nhận được đã đuổi kịp Rhonin.

Những hình ảnh mờ ảo hiện lên bên cạnh Rhonin. Hiệp sĩ cưỡi ngựa xung trận. Một cảnh đám cưới. Một con bão trên biển. Hắc tinh ca bài ca chiến trận quanh đồng lửa. Những sinh vật lạ kì lạc trong trận đánh...

Anh đột nhiên di chuyển được về phía trước. Rhonin lao ra khỏi tầm với của con thú, rồi quay mặt lại đối diện với nó. Lần này anh không ngần ngại nữa mà niệm thần chú ngay.

Lửa bùng lên thành hình một bàn tay lớn, nhưng khi đến gần con thú, ngọn lửa bay chậm lại, rồi dừng hẳn, đọng lại giữa thời gian.

Rhonin chửi thề rồi niệm thần chú khác.

Con thú tám chân nhảy qua ngọn lửa, nó rú lên và lao vào chàng pháp sư.

Rhonin dứt lời niệm chú.

Mặt đất nổ tung dưới chân con sói, đất và bụi bay lên phủ kín người nó. Nó lại tru lên, và mặc cho lớp đất nặng đè lên, gượng tiến về phía chàng pháp sư.

Đất phủ lên toàn bộ vùng chân và nửa thân trên con thú. Mồm nó ngậm chặt vì những lớp đất cứng che kín. Hai mắt nó lần lượt bị cát bụi lấp đầy.

Khi chỉ còn cách con mồi vài bước, nó cứng đờ người. Nhìn nó như một bức tượng đá, chứ không phải một con quái vật nữa

Ngay lúc ấy, tiếng Krasus vang lên trong đầu Rhonin.

Đây rồi! Vị pháp sư rồng kêu lên. Rhonin... ta cảm nhận được sự bất ổn ngày một rõ! Nó sắp đến chỗ cậu!

Bị con thú làm mất tập trung, chàng pháp sư đã không để ý tới xoáy phễu. Anh quay ra nhìn với ánh mắt bàng hoàng.

Cả chiều rộng và chiều cao của xoáy phễu gấp lên mười lần. Đá cứng không có ảnh hưởng gì tới nó. Xoáy phễu băng qua như thể không có chút đá nào cản đường. Thế nhưng, hễ nó đi đến đâu, cảnh vật lại thay đổi đến đấy. Nhiều tảng đá trở nên rêu phong hơn, trong khi những chỗ khác lại biến thành những tảng đá vừa mới nguội. Những nơi rìa xoáy phễu chạm phải hứng chịu những thay đổi rõ rệt nhất.

Rhonin không dám tưởng tượng điều gì có thể xảy ra nếu xoáy phễu chạm vào anh.

Anh vội vã bỏ chạy.

Tốc độ và kích cỡ của xoáy phễu chợt gia tăng nhanh chóng khiến anh không hiểu nổi, giọng của Krasus lại vang lên. Ta e ta sẽ không kịp đến bên cậu. Cậu phải dùng thần chú độn thổ.

Phép thuật của tôi không đúng như ý muốn nữa! Anh đáp. Do ảnh hưởng của xoáy phễu!

Hãy giữ liên kết! Nó giúp cậu củng cố sức mạnh của bùa chú! Ta sẽ chỉ đường để cậu đến đây!

Rhonin không quan tâm đến việc phải độn thổ tới nơi chưa từng thấy, khi mà trong anh đang hiển hiện mối nguy bị vùi xác nơi ngọn núi, ít nhất liên kết với Krasus sẽ giúp thần chú dễ thực hiện hơn.

Anh tập trung nghĩ về hình ảnh của Krasus. Câu thần chú bắt đầu có tác dụng. Rhonin cảm nhận được sự thay đổi của không gian xung quanh.

Xoáy phễu rực rỡ chợt lớn lên gấp đôi.

Lúc ấy Rhonin mới nhận ra lí do. Nó chịu tác động của phép thuật, phép thuật của anh. Anh định hủy thần chú, nhưng đã quá muộn.

Krasus! Phá vỡ liên kết mau! Nhanh lên trước khi ngài cũng...

Xoáy phễu nuốt chửng lấy anh.

Rhonin?

Nhưng Rhonin không thể đáp lại. Anh bị xoay tròn khắp nơi như chiếc lá giữa giông tố. Sau mỗi vòng quay anh lại thấy mình bay nhanh hơn. Âm thanh và hình ảnh ủa về phía anh. Anh thấy quá khứ, thực tại, tương lai và ý nghĩa của mỗi cảnh tượng. Anh thoáng thấy một con quái vật hóa đá bay qua và bị hút vào một lỗ xoáy thời gian.

Những sự vật và sinh vật khác bay qua. Một con tàu với cánh buồm rách bướm với mũi tàu tảo tơi vút qua rồi biến mất. Liền sau đó là một cái cây với đàn chim đậu trên cành. Ở phía xa, một con thủy quái dài hơn năm chục thước tính từ đầu tới cái xúc tu cuối cùng vươn ra định bắt lấy Rhonin nhưng rồi cũng biến mất.

Giọng nói yếu ớt của Krasus vang lên đâu đó. Rhonin...

Anh trả lời, nhưng không có tiếng đáp lại.

Lỗ xoáy hút lấy anh.

Và lúc ấy, ý nghĩ cuối cùng của Rhonin là về Vareesa và hai đứa trẻ anh sẽ không bao giờ được gặp.

Dịch T. A

Chương bốn

Anh cảm nhận được sự phát triển chậm chạp nhưng ổn định của lá, cành và rễ. Anh cảm nhận được trí tuệ vô tận cùng suy tư vĩnh hằng. Mỗi cây cỏ thụ, như bao sinh vật khác, đều mang một dấu ấn tồn tại nhất định.

Họ là người bảo vệ của cánh rừng, giọng nói của người thầy vang lên. Họ cũng như ta, là linh hồn của rừng cây, và chính là rừng cây. Một khoảng lặng. Bây giờ thì hãy trở lại với ta...

Malfurion Stormrage cân trọng cho tâm trí mình lui xa khỏi hàng cây cỏ thụ, những bậc già cỗi nhất của cánh rừng. Vật chất quanh anh dần hiện lên, dù ban đầu còn mờ mờ. Anh chớp đôi mắt bạc không có đồng tử, mọi thứ trở nên rõ nét hơn. Nhịp thở anh rời rạc, nhưng trong tim kiêu hãnh lại dâng đầy. Anh chưa bao giờ tiến xa đến thế.

“Con đã học rất tốt, chàng dạ tiên trẻ,” tiếng nói trầm vang tựa tiếng thú rừng vang lên. “Tốt hơn cả những gì ta trông đợi...”

Mồ hôi lăn trên gương mặt tím thẫm của Malfurion. Người thầy nhất quyết bắt anh thực hiện bài học quan trọng này ngay giữa ban trưa, thời điểm mà chủng tộc anh trở nên yếu nhất. Nếu là ban đêm, Malfurion chắc chắn mình sẽ mạnh mẽ hơn, nhưng như Cenarius đã liên tục lí giải, điều đó sẽ làm mất đi ý nghĩa của bài học. Người không dạy cho anh yêu thuật của dạ tiên, mà một thứ đối lập.

Và quả thực Malfurion đã trở nên khác biệt với đồng loại. Anh không diện những bộ đồ sắc sỡ, mà mặc rất giản dị. Một mảnh áo choàng bằng vải thô, một tấm áo trong và quần da thuộc, và đôi ủng cao đến ngang gối... Cha mẹ anh chắc sẽ hổ thẹn chết mất, dù họ đã ra đi trong một tai nạn năm xưa.

Mái tóc xanh tối màu dài chấm vai che phủ gương mặt tựa như loài sói của anh. Malfurion đã trở thành kẻ bị chủng tộc xa lánh. Anh đã từng đặt nghi vấn, gợi ý rằng truyền thống xa xưa không hẳn là điều tốt nhất, thậm chí dám đả động rằng nữ hoàng Azshara chưa chắc đã luôn ưu tiên và đặt thần dân mình làm mối quan tâm hàng đầu. Chính những hành vi đó khiến ít người giao du, và càng ít người chịu làm bạn với anh.

Thực sự thì Malfurion thấy mình chỉ có thể coi ba người là bạn. Trước tiên phải kể đến người em song sinh, chàng trai hay gây rối không kém, Illidan. Mặc dù Illidan không rời xa khỏi truyền thống và yêu thuật của loài dạ tiên như người anh trai, thì cậu ta cũng hay nghi ngờ khả năng trị vì của các bậc trưởng lão, và đó cũng là một điều khó chấp nhận.

“Anh thấy được gì?” cậu em trai ngồi cạnh anh bên bãi cỏ háo hức hỏi. Illidan chỉ khác với người anh Malfurion ở mái tóc xanh dương đậm và đôi mắt đỏ rực. Được coi là những đứa con của Mẹ mặt trăng, gần như tất cả dạ tiên đều có mắt màu bạc. Những ai sinh ra với đôi mắt đỏ sẽ được xem như có số phận vĩ đại.

Nhưng nếu Illidan muốn trở nên vĩ đại, thì cậu ta phải kiềm chế tính nóng nảy và thiếu kiên nhẫn của bản thân đã. Cậu đã cùng người anh song sinh học cách dùng sức mạnh của tự nhiên, sức mạnh mà người thầy dạy gọi là “Mộc thuật”, tin tưởng rằng mình sẽ là người học nhanh hơn. Nhưng ngược lại, cậu thường làm hỏng thần chú và không thể tập trung để duy trì các bùa phép. Việc nắm vững yêu thuật truyền không làm Illidan hài lòng. Cậu muốn học Mộc thuật để những phép lạ độc đáo sẽ khiến cậu khác biệt, giống như những gì mọi người luôn nói với cậu kể từ khi sinh ra.

“Ta thấy...” Biết giải thích thế nào cho cậu ta đây? Malfurion cau mày. “Ta thấy trái tim và linh hồn của cây rừng. Không hẳn là của họ. Ta thấy... hình như ta đã thấy chính linh hồn của cả khu rừng!”

“Tuyệt vời!” Giọng nói nữ tính vang lên bên cạnh anh.

Malfurion gắng không để gò má anh sẫm lại, biểu hiện của sự ngượng ngùng ở tộc dạ tiên. Gần đây, anh thấy ngày càng không được thoải mái mỗi khi có cô gái ấy ở bên... thế nhưng anh cũng không thể nghĩ tới việc phải xa cô.

Tyrande Whisperwind, người bạn thân thiết nhất của hai anh em từ khi còn nhỏ đã đi theo hai người. Họ đã cùng nhau lớn lên, là bộ ba không thể chia tách mãi đến tận năm rồi, khi nàng bắt đầu mang trên mình tấm áo của một tiểu nữ tu trong ngôi đền của Nữ thần Mặt trăng Elune. Ở nơi ấy, nàng học cách hòa mình với linh hồn của Nữ thần, học cách sử dụng sức mạnh mà mọi nữ tu đã được ban cho để truyền dạy những lời của Người. Chính nàng đã khuyến khích Malfurion khi anh chuyển từ yêu thuật dạ tiên sang học thứ phép thuật gần gũi với tự nhiên hơn. Nàng coi Mộc thuật là một thứ sức mạnh gần gũi, cũng giống như phép thuật mà Nữ thần sẽ trao cho nàng khi kết thúc thời gian tu hành.

Từ một đứa trẻ gầy gò xanh xao, giỏi chạy đua, săn bắn hơn cả hai anh em, thì từ khi vào đền, Tyrande đã trở thành một thiếu nữ mảnh mai, gợi cảm, với làn da mềm mại màu tím nhạt và mái tóc bạc xen những dải xanh dương đậm. Gương mặt xám dài của nàng cũng ngày một nữ tính và hấp dẫn hơn.

Và có lẽ quá hấp dẫn.

“Hừ!” Illidan chen vào với vẻ thờ ơ. “Có thể thôi sao?”

“Một khởi đầu tốt,” Người thầy nói vang. Cái bóng của Người đổ lên ba dạ tiên trẻ, làm Illidan cũng phải ngậm chặt miệng.

Dù cao đến hơn bảy thước, thì bộ ba cũng chưa là gì so với Cenarius, người cao đến hơn 10 thước. Nửa thân trên của người giống với chủng tộc dạ tiên, nhưng làn da của người còn có màu xanh rừng kì ảo, và người lực lưỡng hơn cả hai nam học trò của mình. Ngoại trừ phần thân trên, tất cả đều khác. Cenarius vốn không phải là dạ tiên. Người cũng không phải là sinh vật bình thường.

Cenarius là một vị bán thần.

Chỉ có Người mới biết gốc gác của mình, nhưng Người cũng là một phần của cánh rừng, giống như cánh rừng lại là một phần của Người. Khi những

dạ tiên đầu tiên xuất hiện thì Người đã tồn tại được rất lâu. Người khẳng định mình có họ hàng với dạ tiên, nhưng họ hàng thế nào, người không bao giờ nói.

Trong số ít những ai đến với người để được chỉ bảo, thì hầu hết rời đi với sự thay đổi hoàn toàn. Thậm chí có những người không rời đi, những gì họ học được khiến họ quyết định ở lại bên vị bán thần để bảo vệ cho xứ sở nơi đây. Họ không còn là dạ tiên, mà vĩnh viễn trở thành những người canh giữ cho cánh rừng.

Mái tóc xanh dày màu râu của người thả dài, và đôi mắt vàng ánh thì nhìn đám học trò trù mẩn. Người lấy bàn tay với bộ móng vuốt gồ thon dài, già cỗi mà vô nhẹ lên vai Malfurion, bộ móng vuốt ấy chắc đủ mạnh để dễ dàng xé xác chàng dạ tiên, thế rồi người lùi lại đứng trên bốn đôi chân khỏe khoắn.

Trong khi thân trên của người giống với tộc dạ tiên, thì phần thân dưới lại giống như một con hươu đực khổng lồ. Cenarius di chuyển nhẹ nhàng không khác gì ba dạ tiên. Người mang tốc độ của gió, sức mạnh của cây. Nguồn sống và sức khỏe của miền đất hiện lên hết ở trong người. Người là con và đồng thời cũng là cha của tất cả những gì nơi đây.

Giống như loài hươu, Người cũng mang trên mình cặp sừng dài vĩ đại, làm gương mặt Người vừa nghiêm khắc vừa hiền hậu. Cặp sừng người chắc chỉ có bộ râu là sánh được về độ dài, đó cũng là minh chứng cho việc bất cứ mối liên hệ nào giữa vị bán thần và tộc dạ tiên hẳn phải tồn tại từ rất lâu trong quá khứ.

“Cả hai con đều làm tốt lắm,” người nói bằng giọng tựa sấm dền. Cành lá mọc lên trên bộ râu người và mỗi khi người nói, mái tóc người lại rung rinh. “Các con về được rồi. Trở lại với đồng loại. Điều đó sẽ có ích cho các con.”

Cả ba người cùng đứng dậy, song Malfurion có vẻ lưỡng lự. Anh nhìn hai người bạn thân và nói, “Hai người đi trước đi. Ta gặp nhau ở cuối đường. Ta cần nói chuyện với Cenarius.”

“Bọn em chờ được mà,” Tyrande đáp.

“Không cần đâu. Ta sẽ nhanh thôi mà.”

“Thế thì tốt thôi,” Illidan chen vào và nắm lấy cánh tay Tyrande. “Chúng ta cứ để kệ anh ấy. Đi nào Tyrande.”

Nàng nhìn Malfurion nín thở, khiến anh phải quay đi để che giấu cảm xúc. Anh chờ hai người đi xa rồi quay lại nhìn vị bán thần.

Mặt trời đang lặn xuống, hắt bóng lên rừng cây, bóng râm như nhảy múa vui cho Cenarius. Vị bán thần mỉm cười nhìn những hàng bóng, làn cây và bao loài thực vật cũng như chuyển động cùng nhịp.

Malfurion quỳ xuống một bên gối và cúi gằm nhìn xuống đất. “Thưa thầy,” anh gọi Cenarius với tước danh ‘Shan’dó’ được dùng trong tiếng cổ. “Xin thứ lỗi cho con vì điều này.”

“Con không cần cư xử như vậy trước mặt ta, chàng trai trẻ. Hãy đứng dậy đi”

Chàng dạ tiên miễn cưỡng nghe theo, nhưng anh vẫn cúi mặt.

Vị bán thần bật cười, tiếng cười vang lên như tiếng chim hót. Mỗi lần Cenarius làm gì, thế giới xung quanh như cũng hòa mình theo người.

“Con kính trọng ta còn hơn cả những kẻ truyền dạy trên danh nghĩa của ta đây. Em trai con không cúi chào ta, và dù có kính nể quyền năng của ta thì đến Tyrande Whisperwind cũng chỉ cúi mình trước Elune mà thôi.”

“Thầy đã đề nghị dạy con, dạy chúng con” Malfurion đáp.

“Ta dạy con thứ bí thuật chưa một dạ tiên nào từng học được.” Anh vẫn còn nhớ ngày mình đi vào khu rừng thiêng. Thần thoại đã nhắc nhiều về Cenarius, nhưng Malfurion vẫn muốn biết sự thật. Nhưng khi gọi tên vị bán thần, anh không thực sự mong mình sẽ được đáp lại.

Anh cũng không bao giờ mong mình có thể được Cenarius đề nghị làm thầy dạy. Malfurion không hiểu được lý do vì sao vị bán thần lại quan tâm đến một kẻ trần tục như anh. Vậy nhưng giờ họ đang ở đây. Họ không chỉ là bán thần và dạ tiên, không chỉ là thầy trò... họ còn là bạn.

“Chưa từng có một dạ tiên nào muốn học bí thuật của ta,” Cenarius đáp. “Kể cả những kẻ khoắc trên mình tấm áo của rừng xanh cũng chưa ai thực sự học những thứ ta dạy con. Con là người đầu tiên có đủ khả năng, ý chí để

hiểu được, tận dụng được quyền năng cố hữu trong tự nhiên. Và khi ta nói ‘con’, chàng dạ tiên, ta đang dùng số ít đấy.”

Malfurion không định ở lại để nói về điều này, nhưng những lời của Người khiến anh bất ngờ. “nhưng, nhưng còn Tyrande và Illidan...”

Vị bán thần lắc đầu. “Ta đã nói về Tyrande. Cô gái chỉ trao mình cho Elune và ta sẽ không động chạm đến lãnh địa của vị Nữ thần Mặt trăng. Còn về em trai con, Illidan, thì ta chỉ có thể nói rằng có nhiều điều hứa hẹn cho cậu ta... nhưng ta e là nó nằm ở lĩnh vực khác.”

“Con, con không biết nói gì...” Malfurion thực lòng không biết nên nói gì. Phải nghe rằng Illidan và anh sẽ không cùng chí hướng, rằng Illidan đang phí công sức ở đây... đây là lần đầu tiên cặp song sinh không cùng chia sẻ thành công. “Không! Illidan sẽ học được! Cậu ấy chỉ cứng đầu thôi. Cậu ấy vẫn rất thích thú mà. Ánh mắt của cậu ấy...”

“Là điềm báo cậu ta sẽ lưu lại dấu ấn trên đời, nhưng bí thuật này sẽ không giúp cậu ta đạt được điều đó.” Cenarius mỉm cười nhìn Malfurion. “Nhưng con có thể tự mình dạy cậu ta chứ? Biết đâu con có thể làm điều ta không thể?”

Má chàng dạ tiên thẫm lại. Đương nhiên người thầy có thể đọc được ý nghĩ đó của anh. Quả thực, Malfurion định sẽ cố gắng thúc giục Illidan... nhưng anh biết đó sẽ là điều khó khăn. Học từ vị bán thần là một chuyện, học từ Malfurion lại là chuyện khác. Điều đó có nghĩa là Illidan chỉ là người gián tiếp học.

“Còn bây giờ,” người nhẹ nhàng nói, một chú chim đỏ nhỏ nhún nhảy xuống trên cặp sừng và một con khác đáp xuống trên cánh tay người. Cảnh tượng ấy là quá đổi bình thường với vị bán thần, song luôn làm chàng dạ tiên thích thú. “Con đến đây để hỏi ra điều gì?”

“Vâng thưa Cenarius vĩ đại... Gần đây con liên tục mơ một giấc mơ kì lạ.”

Đôi mắt vàng của người khẽ nheo lại. “Chỉ một giấc mơ? Điều gì làm con lo lắng vậy?”

Malfurion nhăn mặt. Anh đã tự trách mình rất nhiều khi nghĩ tới việc làm tổn thời gian của vị bán thần. Một giấc mơ, dù có liên tục lặp lại thì có gì

đáng lo chứ? Ai mà chẳng mơ. “Vâng... nó đến trong mỗi giấc ngủ, và càng học nhiều điều từ người thì con thấy giấc mơ ấy lại càng rõ ràng và như thúc giục hơn.”

Anh tưởng Cenarius sẽ cười nhạo, nhưng thay vào đó, vị bán thần nhìn anh thật lâu. Malfurion cảm nhận được đôi mắt vàng, đôi mắt thậm chí còn lạ lùng hơn của người em trai mình, như đang xoáy sâu vào tâm hồn anh và đọc những gì anh suy nghĩ.

Sau cùng, Cenarius ngả người về sau. Người gật đầu rồi nói với giọng nghiêm trang, “Phải rồi, ta nghĩ con đã sẵn sàng.”

“Sẵn sàng cho điều gì ạ?”

Cenarius đáp lại bằng cách đưa một bàn tay ra. Đôi chim đỏ cùng nhảy xuống bàn tay người. Vị bán thần khẽ xoa lưng chúng, thì thầm điều gì đó rồi thả cho chúng bay đi.

Cenarius nhìn xuống chàng dạ tiên. “Illidan và Tyrande sẽ được báo rằng con phải ở lại thêm một lúc. Ta đã bảo cả hai đi trước rồi.”

“Nhưng tại sao ạ?”

Đôi mắt vàng của người bùng sáng. “Hãy kể cho ta về giấc mơ của con.”

Malfurion hít thật sâu và bắt đầu kể. Giấc mơ luôn bắt đầu với Giếng vĩnh hằng là trung tâm. Ban đầu, mặt nước thật bình yên, thế nhưng sau đó, từ giữa mặt hồ, một xoáy nước dần hình thành... từ sâu dưới xoáy nước hiện lên các loại sinh vật, có loài vô hại, có loài hiểm ác. Có nhiều loài anh không nhận ra, vì chúng đến từ thế giới khác, thời kỳ khác. Chúng tỏa đi khắp nơi và biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Rồi bất chợt, xoáy nước biến mất và Malfurion thấy mình đứng giữa Kalimdor... nhưng là một Kalimdor không có sự sống. Một tai họa đã giáng xuống vùng đất, khiến không một cộng cỏ, một con côn trùng nào sống được. Những thành phố trắng lè và những cánh rừng xanh bạt ngàn... tất cả đều đã biến mất.

Kinh khủng hơn, xương của bao dạ tiên bị thiêu cháy và dập nát có ở khắp nơi. Đầu lâu bị đập vỡ. Mùi chết chóc nặng nề trong không khí. Không một ai, dù già trẻ, đau ốm được tha mạng.

Một hơi nóng khủng khiếp tràn lên người anh. Anh quay lại thì thấy một ngọn lửa khổng lồ phía xa cao ngất đến tận trời. Nó đốt cháy mọi thứ đi qua, thậm chí cả những cơn gió. Nó quét qua đâu, không còn gì sót lại ở đó. Cảnh tượng ấy đáng sợ lắm rồi, nhưng còn điều khác mà chàng dạ tiên cảm nhận được, và chính nó khiến anh tỉnh giấc, lạnh toát người mà mồ hôi vẫn túa ra.

Ngọn lửa ấy là lửa sống. Nó nhận thức được nỗi sợ mình đang reo rắc và thích thú với điều đó. Thích thú và thèm khát.

Gương mặt Cenarius nghiêm lại khi Malfurion kết thúc câu chuyện. Người ngấm nhìn khu rừng và bao loài sinh vật nơi đây với ánh mắt rục rờ. “Con ác mộng này lặp lại liên tục trong giấc ngủ của con sao?”

“Lần nào cũng vậy ạ.”

“Ta e đây là một điềm gở. Ngay từ lần đầu gặp, ta đã cảm nhận được năng lực tiên tri của con, đó cũng là một lí do ta chào đón con, thế nhưng điều con thấy còn hơn cả những gì ta tưởng tượng.”

“Nhưng nó có ý nghĩa gì ạ?” chàng dạ tiên hỏi như van nài. “Thầy nói đây là điềm báo, vậy con nhất định phải biết ý nghĩa của nó.”

“Ta sẽ cùng tìm hiểu điều đó. Ta đã nói rồi, con đã sẵn sàng.”

“Sẵn sàng cho điều gì ạ?”

Cenarius khoanh tay. Giọng người giờ càng nghiêm trang.

“Sẵn sàng để bước vào Giấc mộng Ngọc lục bảo.”

Vị bán thần chưa từng nhắc đến gì là Giấc mộng Ngọc lục bảo trong những bài giảng của mình, nhưng cách Cenarius nói khiến Malfurion hiểu tầm quan trọng của bước tiếp theo này. “Nó là gì vậy ạ?”

“Nó không phải là gì? Giấc mộng ngọc lục bảo là một thế giới bên ngoài thế giới này. Nó là thế giới của các linh hồn, thế giới của giấc ngủ. Nó là thế giới đáng ra sẽ tồn tại nếu như muôn loài chúng ta không xuất hiện và phá hỏng nó. Trong Giấc mộng, nếu luyện tập, ta có thể thấy bất cứ gì, đi bất cứ đâu. Thể xác con sẽ bị thôi miên và con sẽ đi tới bất cứ đâu mình cần đến dưới hình dạng linh hồn giấc mơ.”

“Nó có vẻ...”

“Nguy hiểm phải không? Đúng thế Malfurion ạ. Ngay cả những kẻ được dạy dỗ, những kẻ có kinh nghiệm cũng có thể đánh mất mình trong Giác mộng Ngọc lục bảo. Con thấy đấy, ta gọi nó là Giác mộng Ngọc lục bảo. Đó chính là màu da của Ysera, vị Đại long là chủ nhân của Giác mộng. Đó là lãnh địa của Người cùng chủng loài. Người canh gác rất cẩn mật và chỉ cho phép số ít xâm phạm. Các nữ thần và lính gác của ta cũng biết tận dụng Giác mộng trong khi làm nhiệm vụ, nhưng cũng rất ít khi thôi.”

“Con chưa từng nghe về nó,” Malfurion lắc đầu thừa nhận.

“Hẳn là do chưa một dạ tiên nào, trừ những học trò của ta, từng vào thế giới đó... và họ cũng không còn thuộc về tộc của con nữa rồi. Con sẽ là dạ tiên đầu tiên thực sự bước vào đó... nếu như con muốn.”

Ý nghĩ ấy khiến Malfurion vừa lo sợ, vừa hào hứng. Đó sẽ là bước tiếp theo trong quá trình luyện rèn của anh, và có thể là một cách để giải mã cơn ác mộng liên miên. Thế nhưng... Cenarius đã khẳng định Giác mộng Ngọc lục bảo có thể rất nguy hiểm.

“Điều gì có thể xảy ra được ạ?”

“Kể cả những kẻ lão luyện như ta cũng có thể không quay lại được nếu như mất tập trung,” vị bán thần đáp. “Con sẽ phải tập trung mọi lúc và hiểu rõ mục đích của mình. Nếu không thì thể xác con sẽ ngủ mãi mãi.”

Chàng dạ tiên nghi là vẫn còn nữa, nhưng vì lí do nào đó mà Cenarius muốn Malfurion tự khám phá nếu như anh quyết định bước vào Giác mộng.

Anh quyết định rằng mình không còn cách nào khác. “Con phải bắt đầu thế nào đây ạ?”

Cenarius khẽ chạm lên đầu người học trò. “Con chắc chắn chứ?”

“Con chắc chắn.”

“Vậy hãy ngồi xuống như khi con học.” Khi anh đã làm theo, Cenarius hạ mình ngồi xuống. “Ta sẽ hướng dẫn con lần đầu này, nhưng sau đó tất cả sẽ phụ thuộc vào con. Hãy nhìn vào mắt ta chàng dạ tiên.”

Đôi mắt vàng của vị bán thần như trời chập chờn Malfurion. Dù có muốn thì anh sẽ phải rất cố gắng mới dứt được cái nhìn ra. Anh thấy mình bắt đầu chạm gần tới tâm trí của Cenarius, chạm gần tới một thế giới nơi mọi thứ đều có thể xảy ra.

Một cảm giác rất nhẹ nhàng ôm lấy Malfurion.

Con có cảm nhận được những khúc hát của đá, những điệu nhảy của gió, những nhịp cười của nước không?

Ban đầu, Malfurion không thấy gì, nhưng anh dần nghe thấy tiếng ken két của những tảng đất đang chuyển dời. Sau cùng, anh nhận ra đó là cách mà những tảng đá tâm sự về hàng thế kỷ mà chúng đã trôi từ nơi này đến nơi khác.

Sau đó, tiếng của những thứ khác trở nên rõ ràng hơn. Mỗi phần của tự nhiên đều có một tiếng nói nhất định. Gió xoay vòng vui sướng khi hạnh phúc, hay gầm rú giận dữ khi tâm trạng không được tốt. Cây xanh rung rinh tán lá và dòng sông bật cười khi lũ cá nhảy lên mặt nước.

Nhưng ở sâu phía sau... Malfurion cảm nhận được sự bất ổn ở đâu đó. Anh gắng tập trung nhưng thất bại.

Con chưa thực sự ở trong Giác mộng. Trước tiên, con phải cởi bỏ lớp vỏ trần tục ra... giọng nói trong tâm trí anh hướng dẫn. Khi con đạt đến trạng thái tiếp theo của giấc ngủ, con sẽ rời bỏ được thể xác như thể cởi một lớp áo khoác ngoài. Hãy bắt đầu từ trái tim và tâm trí, vì chúng là liên kết chắc chắn nhất giữ con lại thế giới trần gian. Con thấy cách làm rồi đây...

Malfurion dùng ý nghĩ để tác động lên trái tim mình, mở rộng nó như một cánh cửa và sẵn lòng để giải thoát linh hồn. Anh làm tương tự với tâm trí mình, mặc cho thể xác chống cự lại.

Hãy để tiềm thức dẫn lối. Tiềm thức con biết rõ thế giới của giấc mơ và sẽ sẵn lòng trở lại đó.

Malfurion nghe theo, và rào cản cuối cùng biến mất. Anh cảm giác như mình vừa lột da như loài rắn. Cảm tưởng nhẹ nhõm ngập tràn khiến anh chút nữa thì quên mất mục đích của mình.

Nhưng Cenarius đã kịp nhắc anh tập trung trở lại, và chàng dạ tiên cố gắng kiềm chế niềm vui sướng.

Bây giờ... hãy đứng lên đi.

Malfurion thúc mình đứng dậy... nhưng thân xác của anh vẫn khoanh chân ngồi yên. Hình thái giấc mơ của anh lơ lửng cách mặt đất vài thước và không bị bất cứ gì trói giữ. Malfurion tưởng như mình có thể bay lên tới tận các vì sao nếu như mong muốn.

Nhưng Giấc mộng Ngọc lục bảo nằm ở nơi khác. Hãy quay lại với tiềm thức của con, vị bán thần chỉ dẫn. Nó sẽ chỉ lối cho con, bởi thế giới ấy nằm ở bên trong, chứ không phải ở bên ngoài.

Chàng dạ tiên nghe theo lời của Cenarius và bắt đầu thấy không gian quanh mình biến đổi. Một cảm giác mơ hồ bao trùm lên mọi thứ. Vô vàn những hình ảnh chồng lên nhau, nhưng Malfurion nhận ra mình có thể thấy rõ từng lớp. Anh nghe thấy tiếng thì thầm và nhận ra đó chính là giọng nói của những người đang ngủ mơ trên thế gian. Kể từ đây, con sẽ phải tự mình khám phá.

Anh thấy liên kết của Cenarius dần biến mất. Để Malfurion có thể tập trung, vị bán thần buộc phải lùi về. Thế nhưng, Cenarius vẫn ở đó, sẵn sàng để giúp đỡ người học trò nếu như anh cần đến.

Khi Malfurion tiến lên, thế giới quanh anh chuyển thành một màu xanh biếc chói lòa. Cảm tưởng mơ hồ ngày một nặng và những tiếng thì thầm cũng rõ hơn. Cảnh vật tưởng như chào đón anh.

Anh đã trở thành một phần của Giấc mộng Ngọc lục bảo.

Malfurion nghe theo bản năng và nhẹ trôi về phía cảnh vật đang chuyển dời. Như Cenarius đã nói, thế giới nơi đây sẽ là như vậy nếu dạ tiên và các loài khác không tồn tại. Ở nơi đây có một cảm giác bình yên khiến người ta muốn ở lại mãi, nhưng Malfurion không để mình bị cám dỗ. Anh phải biết sự thật ẩn sau giấc mơ của mình.

Ban đầu, anh không biết tiềm thức đang dẫn mình đi đâu, nhưng anh ngờ rằng nó sẽ dẫn anh tới câu trả lời mong muốn. Malfurion bay qua miền đất trống tựa thiên đường mà trầm trồ ngưỡng mộ những gì đang thấy.

Nhưng rồi, ngay giữa chuyến chu du ấy, anh lại chợt cảm nhận có điều không ổn. Cảm giác bất an lại ủa về trong anh. Malfurion gắng lờ nó đi, nhưng nó dày vò anh như con thú đói khát. Anh buộc phải chuyển mình bay về phía đó.

Anh bỗng nhiên nhìn thấy một vùng nước lớn đen ngòm. Malfurion cau mày, biết chắc là mình nhận ra vùng nước trong đầm báo. Những lớp sóng đen tràn lên bờ và một vầng hào quang năng lượng tỏa ra từ chính giữa.

Giếng nước vĩnh hằng.

Nhưng nếu quả thực đây là giếng vĩnh hằng, thì kinh thành ở đâu rồi ? Malfurion nhìn về nơi tòa thành đáng ra phải tồn tại, gắng nhớ lại hình ảnh nơi đó. Anh có nguyên cớ để đến đây, và giờ đây anh tin rằng đó là vì tòa thành. Giếng nước vĩnh hằng vốn là một kì quan, nhưng đồng thời cũng vẫn chỉ là nguồn năng lượng thuần túy. Sự bất an chàng dạ tiên cảm nhận được phát ra từ một chốn khác.

Anh nhìn sâu vào khoảng trống, và đòi hỏi thực tại hiện lên.

Malfurion lập tức thấy mình hiện lên ngay phía trên Zin-Azshari, thủ phủ của loài dạ tiên. Zin-Azshari trong tiếng cổ mang nghĩa là “Azshara vĩ đại.” Khi nữ hoàng lên ngôi, người được yêu quý đến mức ai ai cũng nhất quyết đòi lấy tên người đặt cho thủ phủ như một sự vinh danh.

Nghĩ tới nữ hoàng, Malfurion bèn ngấm nhìn tòa thành, một kiến trúc đáng ngưỡng mộ được bao quanh bởi những bức tường thành canh gác cẩn mật. Anh hơi cau mày. Nơi đây đương nhiên là nơi ở của nữ hoàng. Dù đôi lúc anh cho rằng đây là do lỗi của nữ hoàng, Malfurion vẫn rất ngưỡng mộ Người. Xét toàn diện, Người đã đem lại cho thần dân nhiều điều tốt, song đôi khi anh tin rằng Azshara cũng bị phân tán. Giống nhiều dạ tiên khác, anh nghi rằng điều bất ổn xảy ra một phần do tộc Thượng đẳng, những giạt đây dưới trướng của Người.

Cảm giác bất an trở nên rõ rệt hơn khi anh tiến gần tới tòa lâu đài. Mắt anh mở to bàng hoàng khi chứng kiến lí do. Ngoài hình ảnh của Zin-Azshari, Malfurion còn thấy hình ảnh của Giếng nước. Nguồn nước đen đen cuồn cuộn dậy sóng, những tia năng lượng đủ màu sắc bắn lên từ dưới sâu. Nguồn pháp thuật mạnh mẽ đang được đưa lên phía tòa tháp cao nhất, mà mục đích duy nhất chỉ có thể là để phục một thần chú vô cùng quan trọng.

Vùng nước phía dưới lâu đài dao động mạnh đến nỗi Malfurion tưởng như nước đang sôi lên. Các thành tố tự nhiên như mỗi lúc một điên cuồng khi những kẻ trong tòa tháp hút sức mạnh của Giếng nước. Ngay phía trên, những lớp mây bão gầm gừ nhả sấm chớp. Vài tòa tháp gần rìa Giếng nước như sắp bị cuốn trôi.

Họ đang làm gì vậy? Malfurion tự hỏi và quên mất nhiệm vụ của mình. Tại sao họ lại làm vậy vào lúc mình yếu nhất trong ngày?

Nhưng “ngày” cũng chỉ là một cách nói. Không còn mặt trời để làm suy yếu dạ tiên. Dù trời chưa tối, nhưng phía trên Zin-Azshari, bầu trời tối tăm còn hơn cả màn đêm. Điều đó thật trái với tự nhiên và chắc chắn là không an toàn. Những kẻ đó đang làm trò gì vậy?

Anh trôi qua những bức tường thành, băng qua những tên lính mặt lạnh tanh không biết gì về sự có mặt của anh. Malfurion bay về phía tòa lâu đài, nhưng khi anh định bay vào và tưởng như trạng thái giấc mơ này sẽ xuyên qua lớp đá, chàng dạ tiên phát hiện ra một lớp rào chắn không thể xuyên thủng.

Có kẻ đã yểm quanh lâu đài một câu thần chú bảo vệ tinh vi và mạnh mẽ đến mức anh không thể phá vỡ. Điều đó càng làm cho Malfurion thêm tò mò và quyết tâm. Anh xà xuống quanh lâu đài rồi lại bay lên nhìn tòa tháp đầy băn khoăn. Nhất định phải có cách để vào. Anh nhất định phải chứng kiến điều gì đang xảy ra.

Bằng một tay, anh chạm vào lớp thần chú, tìm điểm liên kết mọi thứ, đồng thời cũng là điểm để tháo gỡ mọi thứ...

Đột nhiên một cơn đau khủng khiếp tràn đến. Malfurion hét lên đau đớn nhưng không một tiếng kêu nào phát ra được. Hình ảnh của tòa lâu đài, của Zin-Azshari biến mất. Anh thấy mình đang ở một khoảng không màu xanh biếc với những cơn bão năng lượng xung quanh. Sức mạnh của các thành tố tự nhiên như chực xé toạc anh ra và ném đi mọi phía.

Thế nhưng giữa chốn hỗn loạn điên cuồng ấy, anh bỗng nghe thấy tiếng gọi thân quen.

Malfurion... con trai... hãy trở lại đây... Malfurion... con phải trở lại...

Chàng dạ tiên nhận ra tiếng gọi trong tuyệt vọng đó là của Cenarius. Anh như kẻ đuối nước giữa biển khơi, gắng bám vào tiếng gọi như thể gắng bám vào mảnh gỗ nổi. Malfurion cảm thấy tâm trí vị bán thần ở gần mình hơn, dắt anh về đúng hướng.

Cơn đau bắt đầu giảm dần, nhưng Malfurion đã hoàn toàn kiệt quệ. Một phần trong anh chỉ muốn được trôi đi giữa thế giới của những kẻ mộng mị và không để linh hồn hòa cùng thể xác nữa. Nhưng anh hiểu ra làm vậy sẽ là kết liễu đời mình và gắng chống chọi lại mong muốn chết người ấy.

Khi cơn đau dần biến mất, và khi sự hiện diện của Cenarius rõ ràng hơn, Malfurion cảm nhận được liên kết với thể xác mình. Anh sung sướng đi theo nó, bay nhanh hơn qua Giác mộng Ngọc lục bảo.

Chàng dạ tiên thở gấp và bừng tỉnh.

Malfurion không đỡ nổi mình mà lăn vật ra thảm cỏ. Hai bàn tay mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng đỡ anh ngồi dậy. Nước nhỏ xuống miệng anh.

Anh mở mắt nhìn gương mặt lo lắng của Cenarius. Người thầy đang cầm bình nước của chính anh.

“Con vừa làm điều mà ít kẻ từng làm được,” vị bán thần nói khẽ. “Con đã suýt mất mạng vì điều đó đấy. Có chuyện gì với con vậy Malfurion? Con đã đi vượt xa tầm theo dõi của ta...”

“Con... Con cảm nhận được một điều kinh khủng...”

“Có phải nguyên do cho những cơn ác mộng của con không?”

Chàng dạ tiên lắc đầu. “Không... Con không rõ... Con...con thấy mình bay về phía Zin-Azshari...” Anh cố giải thích những gì mình chứng kiến, nhưng không tìm được từ để diễn tả.

Cenarius tỏ ra lo lắng hơn cả Malfurion, điều đó khiến anh thấy sợ. “Đây không phải điềm lành... không hề. Con có chắc là nó ở trong lâu đài? Có chắc đó là do Azshara và tộc Thượng đẳng không?”

“Con không rõ liệu có phải do cả hai hay không... Nhưng con có cảm giác nữ hoàng cũng nhúng tay vào chuyện này. Người quá quả quyết. Đến Xavius cũng không giật dây điều khiển được người... Con nghĩ thế.” Vị

quân sư của nữ hoàng là một kẻ đáng sợ, hắn cũng hay bị nghi ngờ, giống như Azshara luôn được yêu mến.

“Con phải suy ngẫm những gì mình nói Malfurion. Con đang nói nữ hoàng của loài dạ tiên, cái tên được ngợi ca mỗi ngày, tham gia vào một bữa chú có thể là hiểm họa không chỉ cho loài dạ tiên, mà còn là của cả thế giới. Con hiểu chứ?”

Hình ảnh của Zin-Azshari hiện lên cùng cảnh tượng hoang tàn... và Malfurion cảm thấy chúng rất liên quan đến nhau. Chúng có thể không trực tiếp, nhưng nhất định có điểm gì đó liên hệ. Nhưng là gì thì anh chưa rõ.

“Com hiểu rõ một điều,” anh lẩm bẩm và nghĩ tới gương mặt rạn nứt của Nữ hoàng cùng những lời tung hô mỗi khi Người chỉ thoáng xuất hiện. “Con hiểu rằng mình phải tìm ra sự thật dù nó dẫn tới đâu... kể cả nếu như nó lấy đi mạng sống của con...”

Một bóng đen khẽ chạm một bên móng vuốt lên quả cầu vàng nằm gọn trong lòng bàn tay kia. Từ bên trong quả cầu, một bóng đen khác hiện lên. Ánh sáng tỏa ra từ quả cầu không thể phá vỡ bóng tối bao quanh nó, ở phía kẻ bên kia cũng vậy. Thứ phép thuật để bảo đảm danh tính của cả hai rất cổ và rất mạnh.

“Giếng nước vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn,” kẻ liên lạc lên tiếng trước.

“Điều đó là diễn ra được một thời gian,” Kẻ thứ hai nói, đuôi hắn vẩy nhẹ phía sau. “Loài dạ tiên đang đùa với thứ năng lượng chúng không biết quý trọng.”

“Bên phía ngài đã liệu được những gì sẽ xảy ra chưa?”

Bóng đen trong quả cầu lắc đầu.

“Chưa gì đáng kể cả... nhưng chúng có thể làm gì ngoài việc tiêu diệt chính mình chứ? Đây không phải lần đầu một chủng tộc làm vậy, và hắn cũng không phải lần cuối.”

Kẻ đầu tiên gật đầu. “Chúng ta hiểu vậy... những người khác cũng thế.”

“Tất cả những kẻ khác à?” kẻ thứ hai rít lên và nói với sự tò mò. “Kể cả bày đàn của Thần giữ đất?”

“Không... họ giữ kín ý kiến... giống như mấy đạo gần đây. Họ cũng chỉ gần như phản ánh suy nghĩ của Neltharion.”

“Vậy thì không quan trọng. Chúng tôi cũng sẽ theo dõi việc làm của bày dạ tiên, nhưng tôi không chắc liệu kết cục có dừng lại ở sự diệt chủng của chúng hay còn hơn thế. Nếu như hơn, chúng tôi sẽ hành động nếu được lệnh từ ngài Malygos.”

“Giao ước không đổi,” kẻ đầu tiên đáp. “Chúng tôi cũng sẽ chỉ hành động khi được lệnh của nữ hoàng Alexstrasza vĩ đại.”

“Vậy cuộc gặp dừng ở đây.” Quả cầu tối đen trở lại. Kẻ bên kia đã phá vỡ liên kết.

Kẻ còn lại đứng dậy và gạt cho quả cầu biến mất. Với một tiếng rít, hắn lắc đầu nghĩ tới sự ngu ngốc của những chủng tộc yêu đuối. Chúng liên tục đùa nghịch với những thứ nằm ngoài tầm khả năng và rồi phải trả giá bằng mạng sống. Chúng sẽ phải chịu hậu quả do lỗi làm của mình, miễn là thế giới không phải chịu cùng chúng. Nếu điều đó không may xảy ra, thì loài rồng sẽ phải ra tay.

“Lũ dạ tiên đại đột...”

Còn ở một nơi giữa các thế giới, giữa chốn hỗn loạn, những đôi mắt rực lửa chợt bùng lên niềm thích thú, hành động của tộc Thượng đẳng cũng đã chạm tới đây.

Hắn nhận ra, ở đâu đó có kẻ đã kêu gọi sức mạnh của hắn. Có kẻ đã lợi dụng nguồn pháp thuật với niềm tin sai lầm rằng chúng, và chỉ chúng biết đến nó, biết đến cách dùng nó... nhưng là ở đâu?

Hắn tìm kiếm, gần dò được nguồn gốc, nhưng rồi mất nó. Nó ở gần, rất gần.

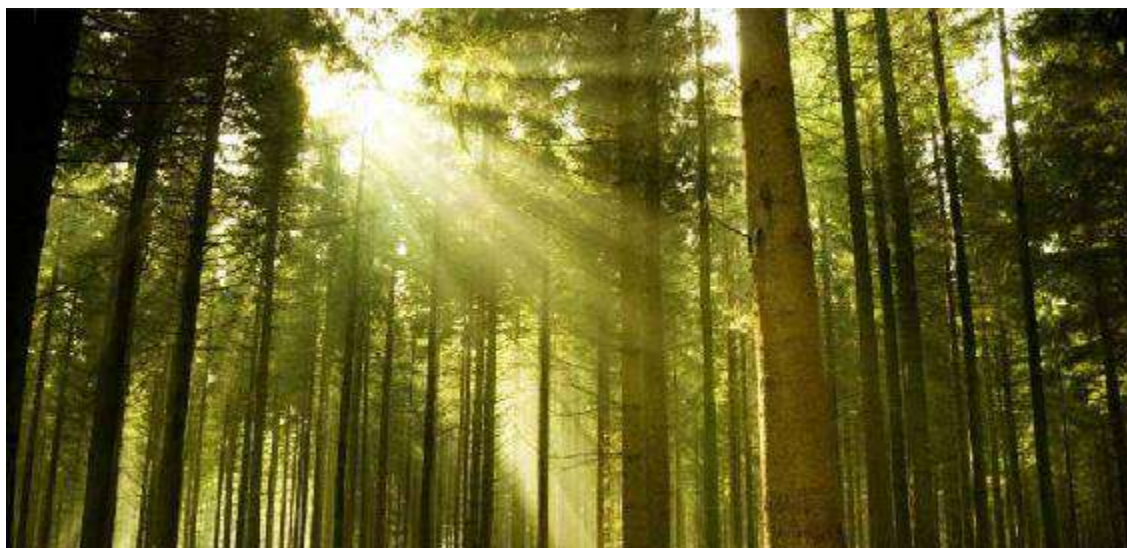
Vậy hắn sẽ chờ. Giống như những kẻ khác, hắn đã bắt đầu thấy thèm khát trở lại. Chắc chắn chỉ cần chờ thêm một chút nữa, hắn sẽ biết rõ những kẻ làm phép từ đâu mà ra. Hắn cảm nhận được niềm sung sướng và tham

vọng của chúng. Chúng sẽ không thể không lấy sức mạnh từ phép thuật. Rất sớm thôi, hắn sẽ có cách để bước vào thế giới nhỏ bé của chúng...

Hắn và những kẻ khác rồi sẽ được thỏa cơn thèm khát...

Dịch: T. A

Chương năm

Brox có cảm giác rất bất an về nhiệm vụ được giao.

“Chúng ở chỗ quái nào được?” gã lẩm bẩm. “Chúng có thể ở đâu?”

Gã hắc tinh muốn biết làm thế nào tên người kia có thể giấu cả một con rồng. Dấu vết đến đây rất rõ ràng, nhưng sau đó Gaskal chỉ có thể thấy dấu chân người, và nhiều khả năng là của hai người. Hai gã hắc tinh chắc chắn sẽ thấy ngay nếu con rồng cất cánh, thế nhưng cả hai không thấy điều gì bất thường, vậy thì con rồng không lẽ chỉ có thể ở quanh quần đâu đây.

“Biết đâu chúng đi theo lối này,” cậu hắc tinh trẻ gợi ý và cau mày. “Hẻm núi kia kia.”

“Quá hẹp,” Brox gầm gừ. Gã ngẩng lên đánh hơi. Gã có thể đánh hơi được con rồng rất rõ. Bên cạnh đó còn có hơi người. Rồng và pháp sư rồi.

Dù gì đi nữa thì hôm nay hẳn là một ngày đáng để chết... nếu như Brox tìm thấy địch thủ của mình.

Quỳ xuống nghiên cứu dấu vết kỹ càng hơn, vị lão binh phải thừa nhận gợi ý của Gaskal là hợp lý nhất. Hai dấu chân đều hướng tới hẻm núi hẹp và không còn chút dấu vết gì của con rồng. Dù vậy, nếu hai gã hắc tinh chạm trán với lũ người thì con mãnh thú ắt sẽ phải xuất hiện.

Không để cho cậu hắc tinh đi theo biết được ý định sâu xa của mình, gã đứng dậy. “Đi nào.”

Cả hai cầm sẵn vũ khí và bước vào hẻm núi. Brox khịt mũi, nhìn quanh mà đánh hơi. Con hẻm quá nhỏ cho một con rồng, kể cả một con chưa trưởng thành. Nó có thể đi đâu được chứ?

Họ mới chỉ đi một quãng ngắn đã nghe thấy từ phía trên một tiếng hú đáng sợ. Hai gã hắc tinh quay ra nhìn nhau nhưng vẫn không đi chậm lại. Không một chiến binh thực thụ nào mà lại quay đầu ngay trước dấu hiệu nguy hiểm đầu tiên.

Họ tiến vào sâu hơn. Những cái bóng của cả hai tựa như những sinh vật lạ lẫm trốn xung quanh đang trên người họ. Brox thở gấp hơn, gắng giữ kịp tốc độ với Gaskal. Chiếc rìu trên tay gã trĩu nặng.

Một tiếng hét... tiếng của con người, vọng lại cách một quãng ngắn phía trước.

“Brox...” cậu hắc tinh trẻ lên tiếng.

Nhưng ngay lúc đó, một cảnh tượng khủng khiếp xuất hiện, một xoáy phù rực lửa cả hai chưa từng thấy trong đời.

Nó chiếm lĩnh cả hẻm núi và đi xuyên qua cả các lớp đá. Nó không phải sinh vật sống, nhưng vẫn có thể chuyển động như thể có chủ ý. Nó phát ra những âm thanh hỗn loạn đến chói tai và khi Brox nhìn vào trung tâm, gã tưởng chừng mình đang nhìn vào vô tận.

Hắc tinh vốn không phải loài sinh vật dễ bị sợ hãi, nhưng cảnh tượng đáng sợ và chắc chắn là kết quả của phép thuật khiến cả hai bàng hoàng. Brox và Gaskal cứng đờ người, hiểu rằng không một thứ vũ khí nào có thể đẩy nó ra.

Brox đã mong chờ một cái chết vinh quang, nhưng không phải như thế này. Chắc chắn sẽ chẳng có gì cao quý nếu chết với nó. Thứ đó như có thể nuốt chửng gã dễ dàng như một con bọ.

Ý nghĩ ấy làm gã bừng tỉnh. “Gaskal! Ra khỏi đó! Chạy mau!”

Thế nhưng chính Brox lại không thể chạy đi. Gã quay đầu nhưng rồi vấp ngã như một đứa trẻ trượt ngã trên tuyết trơn. Gã hắc tinh to lớn ngã lăn ra

và đập đầu xuống nền đất. Cây rìu của gã văng ra ngoài tầm với.

Gaskal không biết về tình trạng của gã chiến binh đồng hành, cậu ta không bỏ chạy mà lao sang bên, nép vào mép tường đá. Cậu ta ghì mình vào đó, chắc hẳn rằng lớp đá cứng sẽ bảo vệ cậu.

Brox cố gắng lấy lại tỉnh táo và nhận ra ngay sai lầm của Gaskal. Gã nhồm dậy và hét to, “Không phải ở đó! Chạy xa ra!”

Nhưng vô vàn âm thanh khác đã dim tiếng hét của gã. Xoáy phễu khủng khiếp kia tiến lên... và Brox bàng hoàng nhìn Gaskal bị rìu ngoài của xoáy phễu chạm phải.

Hàng ngàn tiếng thét cùng vang lên, Gaskal già đi rồi trẻ lại liên tục. Mắt cậu ta lồi lên, cơ thể rung lên như một lớp nước. Người cậu ta quắt lại rồi phình ra...

Với tiếng thét bàng hoàng cuối cùng, gã hắc tinh trẻ teo mình, trở nên nhỏ hơn và nhỏ hơn... cho tới khi hoàn toàn biến mất.

“Trời ơi...” Brox đứng dậy hồn hên. Gã nhìn vào nơi Gaskal đã đứng trước đó và vẫn thầm mong người bạn đồng hành sẽ xuất hiện trở lại vô sự.

Gã sớm nhận ra mình có thể là kẻ thứ hai bị hút vào trong đó.

Brox quay đầu, theo bản năng gã với tay lấy cây rìu và chạy. Gã không thấy hổ thẹn vì điều đó. Không một hắc tinh nào có thể chống lại nó. Phải chết giống như Gaskal sẽ là một điều vô ích.

Thế nhưng gã chạy nhanh đến đâu thì xoáy phễu lửa cũng chạy nhanh theo tới đó. Gần như bị hàng nghìn âm thanh và giọng nói làm chói tai, Brox phải nghiến chặt răng. Gã biết mình sẽ không thoát khỏi nó, nhưng gã vẫn phải cố...

Gã tiến thêm được hai bước thì bị xoáy phễu nuốt chửng.

Xương cốt, từng thớ cơ, từng sợi dây thần kinh của Krasus, tất cả đều kêu gào đau đớn. Nhưng đó là điều duy nhất có thể khiến ông ra khỏi trạng thái bất tỉnh.

Đã có chuyện gì xảy ra ? Ông không biết rõ. Một phút trước thôi ông còn đang găng liên lạc với Rhonin, thì đã bị xoáy phễu hút vào mặc dù không ở gần. Liên kết với tâm trí chàng pháp sư đã thực sự kéo Krasus đi theo.

Những hình ảnh hiện lên trong tâm trí ông vẫn còn quay cuồng. Phong cảnh, sinh vật, cổ vật. Krasus đã cùng lúc chứng kiến thời gian ở tất cả trạng thái tồn tại vĩ đại nhất.

Đại long? Từ đó khiến một hình ảnh đáng lo khác hiện lên, một hình ảnh ông thậm thấy may mắn vì đã quên đi cho tới lúc này. Giữa vòng xoáy điên cuồng của thời gian, Krasus đã thoáng chứng kiến một cảnh tượng khiến hi vọng trong ông như tan nát.

Ngay nơi đó, giữa chốn hỗn loạn, ông đã thấy Nozdormu, Đại long của Thời gian, bị bẫy chặt tựa như một con ruồi giữa lớp mạng nhện.

Nozdormu đã ở đó, vẫn trong hình dạng vĩ đại ấy, một con rồng không phải bằng xương thịt, mà là bằng những lớp cát vàng vĩnh hằng. Đôi mắt tựa mặt trời sáng ngời của Người mở to, nhưng Người không hề nhìn thấy Krasus. Vị Đại long quần quai vật lộn trong đau đớn, bị trói giữ nhưng đồng thời vẫn gắng giữ mọi thứ, tất cả mọi thứ ở vị trí của nó.

Nozdormu vừa là nạn nhân, lại vừa là vị cứu tinh. Bị kẹt giữa thời gian, Người lại cũng đồng thời giữ không cho thời gian bị phá vỡ. Nếu không có Người, thực tại hẳn đã biến mất ở mọi nơi. Thế giới mà Krasus biết sẽ biến mất mãi mãi. Thế giới sẽ chưa bao giờ tồn tại nếu thiếu người.

Một cơn đau khác như xe toạc Krasus. Ông hét lên thứ tiếng cổ xưa của loài rồng, thoáng để đánh mất tự chủ vốn có. Thế nhưng, cơn đau giúp ông nhận ra mình vẫn còn sống. Ý nghĩ ấy bắt ông phải gắng sức, làm mình hoàn toàn tỉnh táo trở lại....

Ông dần mở mắt.

Những hàng cây đập vào mắt ông. Những lớp cây cao với tán lá xanh biếc như chấm nét chữ lên bầu trời. Cánh rừng tràn ngập sự sống. Chim kêu thánh thót, những loài vật khác xột xoạt chạy qua những bụi cây. Krasus dần nhìn ra vàng dương đang lặn xuống và những tầng mây nhẹ trôi.

Cảnh vật thật bình yên, khiến vị pháp sư tự hỏi phải chăng mình đã chết và bước sang thế giới bên kia. Ngay lúc đó, một âm thanh rõ không thuộc

về thiên đường, mà là một lời nguyên rửa khiến ông quay ra, nhìn về bên trái.

Rhonin xoa đầu và găng ngồi dậy. Chàng trai tóc đỏ ngã úp mặt chỉ cách người thầy cũ vài thước. Chàng pháp sư nhổ bụi đất và cò trong miệng rồi chớp mắt nhìn quanh. Anh tình cờ nhìn ngay về phía Krasus.

“Chuyện quái gì...?” đó là tất cả những gì anh có thể nói.

Krasus cố nói nhưng ông chỉ có thể phát ra một tiếng kêu yếu ớt. Ông nuốt nước trong miệng và thử lại.

“Ta... không biết. Cậu... cậu có bị thương không?”

Thử gập duỗi chân tay, Rhonin cau có. “Cả người tôi đau điếng... nhưng chắc không bị gãy dập chỗ nào hết.”

Sau khi làm hành động tương tự, vị pháp sư cũng thấy mình không sao. Việc họ vẫn vô sự khiến ông ngạc nhiên... nhưng rồi ông nhớ lại phép thuật của Nozdormu trong xoáy phễu. Có lẽ vị Đại long Thời gian đã nhận ra sự có mặt của họ và đã làm những gì có thể để cứu cả hai.

Nhưng nếu quả đúng như vậy...

Rhonin lăn ngửa mình ra. “Chúng ta ở đâu vậy?”

“Ta không rõ. Ta có cảm tưởng lẽ ra mình phải biết, nhưng...” Krasus phải dừng lại khi đột nhiên thấy choáng váng. Ông ngã lăn ra nền đất, mắt nhắm nghiền đến tận khi cảm giác ấy qua đi.

“Krasus? Chuyện gì vậy?”

“Không gì đáng kể... ta tin là thế. Ta chưa hồi phục hẳn sau mọi chuyện. Ta sẽ ổn thôi.” Thế nhưng, ông nhận thấy Rhonin rõ là khỏe hơn, anh thậm chí đã ngồi dậy và thư giãn gân cốt. Làm sao một con người yếu ớt lại có thể khỏe mạnh hơn ông sau khi trải qua tất cả những hỗn loạn ấy?

Krasus quyết tâm ngồi dậy. Cảm giác choáng váng như chục chiếc lấy cơ thể ông, nhưng vị pháp sư găng chống lại nó. Gắng quên đi những rắc rối của bản thân, ông nhìn quanh một lần nữa. Ông có thể cảm nhận được nét thân thuộc nơi đây. Đôi lúc ông có cảm giác mình đã từng đến nơi này. Nhưng vào thời điểm nào?

Vào thời điểm nào?

Câu hỏi đơn giản ấy khiến ông kinh hãi.

Khi mà Nozdormu bị vương bầy ngay giữa thời gian vô tận... thì xoáy phễu có thể đưa họ tới bất cứ lúc nào.

Những thân cây gỗ dày và mặt trời hắt bóng xuống khiến ông không thể nhận ra mảnh đất. Ông sẽ phải cất cánh bay lên. Hẳn một chuyến bay như vậy sẽ an toàn thôi. Xung quanh đây đâu có sinh vật nào khác cư ngụ.

“Rhonin, cậu ở yên đây. Ta sẽ bay lên cao để thám thính, sẽ nhanh thôi.”

“Thế có ổn không?”

“Ta thấy điều đó là cần thiết.” Không nói thêm lời nào, Krasus dang tay ra và bắt đầu biến hình.

Hay đúng hơn, ông cố hết sức để biến hình. Thay vì biến hóa, cơn đau bùng lên gấp đôi. Toàn bộ cơ thể ông như lộn lên và ông không còn giữ nổi thăng bằng.

Hai cánh tay khỏe khoắn đỡ lấy ông khi ông ngã. Rhonin cẩn trọng đưa ông vào một chỗ đất mềm rồi giúp người đồng hành của mình ngồi xuống.

“Ngài không sao chứ? Nhìn ngài như...”

Krasus ngắt lời. “Rhonin... Ta không biến hình được. Ta không thể biến hình...”

Chàng pháp sư cau mày gắng hiểu sự tình. “Ngài vẫn còn yếu mà Krasus. Đi qua thứ đó...”

“VẬY NHƯNG CẬU VẪN ĐỨNG. ĐỪNG GIẬN TA, NHƯNG NHỮNG GÌ CHÚNG TA TRẢI QUUA ĐÁNG RA PHẢI KHIẾN CẬU TỒI TỆ HƠN TA NHIỀU LẦN.”

Chàng pháp sư gạt đầu thấu hiểu. “Tôi đoán là ngài đã gắng giữ mạng cho tôi.”

“Ta e là khi chúng ta bị hút vào đó, ta cũng không thể làm gì cho cậu. Trên thực tế, nếu không có Nozdormu...”

“Nozdormu?” Rhonin mở to mắt. “Người thì có liên quan gì đến việc sống sót của ta chứ?”

“Bạn không thấy người sao?”

“Không hề.”

Vị pháp sư rồng thở mạnh ra và tả lại những gì ông chứng kiến. Trong lúc đó, gương mặt Rhonin càng tỏ ra lo lắng.

“Không thể tin được...” chàng pháp sư cuối cùng cũng nói được một lời.

“Thực sự đáng sợ đấy,” Krasus sửa lại. “Ta e là dù Nozdormu có cứu được hai ta khỏi sức mạnh của xoáy phễu, thì Người cũng khó có thể đưa ta trở lại nơi cũ... thậm chí, thời điểm cũ.”

“Ngài... Ngài nghĩ chúng ta đang ở một thời điểm khác?”

“Phải... nhưng thời điểm nào thì ta không rõ. Ta cũng không rõ chúng ta sẽ trở lại được kỷ nguyên của mình như thế nào.”

Rhonin ngồi sụp xuống và nhìn vào khoảng không trống rỗng. “Vareesa...”

“Hãy dừng cảm lên. Ta chỉ nói là ta không rõ có thể trở lại, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ không thử. Dù vậy thì điều trước tiên ta phải làm là tìm thức ăn và chỗ trú... cùng chút thông tin về mảnh đất này. Nếu có thể định vị được mình ở đâu, ta sẽ có thể tính toán xem sẽ tìm được trợ giúp ở chốn nào. Bây giờ thì hãy giúp ta đứng dậy.”

Được giúp đỡ, Krasus đứng lên. Bước được vài bước thì ông thấy mình có thể đi lại bình thường. Sau cuộc trao đổi ngắn xem nên đi hướng nào, cả hai quyết định sẽ đi về phía bắc, nơi có những ngọn đồi ở phía xa. Ở đó họ có thể có nhìn được qua các hàng cây để xác định xem có làng mạc hay thị trấn nào hay không.

Cả hai đi được khoảng một giờ thì mặt trời bắt đầu lặn phía sau đường chân trời, thế nhưng họ vẫn đi tiếp. May thay, Rhonin mang theo trong túi ít thức ăn cho chuyến đi, chưa kể họ đã hái được chút dâu dại từ một bụi cây trên đường. Thêm vào đó, ở hình dạng nhỏ bé gần giống dạ tiên, Krasus cần ít thức ăn hơn là ở hình dạng thật sự. Mặc dù vậy, cả hai vẫn biết họ sẽ phải tìm thêm thức ăn nếu muốn sống sót vào ngày hôm sau.

Bộ trang phục dày cho tiết trời vùng núi nay giữ ấm cho hai người khi đêm buông. Thị lực tốt của Krasus giúp họ tránh các cạm bẫy trên đường đi. Dù vậy, hành trình vẫn rất chậm và cơn khát bắt đầu làm phiền họ.

Cuối cùng, tiếng nước chảy ở phía tây dẫn họ tới một dòng suối. Rhonin và Krasus cúi xuống và uống dòng nước một cách sung sướng.

“Đội ơn các Đại Long,” vị pháp sư rồng tự nói khi đang uống. Rhonin lặng lẽ gật đầu và uống như thể cố nuốt chửng cả dòng suối.

Sau khi uống no, cả hai ngồi lại. Krasus muốn đi tiếp, nhưng cả ông lẫn chàng người rồng là đều không còn đủ sức. Họ sẽ phải nghỉ đêm lại đây và tiếp tục đi lúc bình minh.

Ông nói với Rhonin và anh đương nhiên đồng ý. “Tôi không nghĩ mình sẽ đi được tiếp,” chàng pháp sư nói thêm. “Nhưng chắc tôi vẫn đủ sức để nhóm lửa nếu ngài muốn.”

Ý nghĩ về ngọn lửa như cám dỗ Krasus, nhưng có gì đó mách bảo ông là không nên. “Chúng ta sẽ đủ ấm trong trang phục này. Ta muốn mình phải cẩn thận vào lúc này.”

“Ngài nói đúng. Chúng ta có thể lạc về thời điểm cuộc chiến tranh đầu tiên với Đại Tộc mà không biết.”

Krasus thấy hơi khó tin khi mà xung quanh khu rừng rất yên bình, nhưng chính thời gian cũng có thể sinh ra bao hiểm nguy khác. May thay, vị trí của họ sẽ đảm bảo an toàn khỏi bất cứ sinh vật nào đi qua. Con dốc ở đó cũng cho họ một bức tường tự nhiên để nấp phía sau.

Vì quá mệt mỏi, hơn là vì đã thống nhất, cả hai ngồi yên tại chỗ rồi ngủ thiếp đi. Nhưng giấc ngủ của Krasus không được yên vì giấc mơ lại tái hiện những gì họ đã trải qua.

Ông thấy Nozdormu cố chống lại chính thời gian. Ông thấy thời gian rời bời, loạn lạc và trở nên bất ổn theo mỗi giây xoáy phễu tồn tại.

Krasus còn thấy một thứ khác, một cái nhìn, một ánh mắt rực lửa theo dõi tất cả mọi thứ. Vị pháp sư rồng cau mày trong cả giấc ngủ, tiềm thức của ông gắng nhớ lại tại sao hình tượng ấy lại có thể quen thuộc đến vậy.

Thế nhưng tiếng kim loại va vào nhau phá vỡ giấc mơ ngay khi Krasus bắt đầu nhớ ra kẻ có đôi mắt rực lửa ấy.

Ông trở mình thức giấc thì thấy Rhonin lấy tay bịt miệng ông. Nếu như khi còn trẻ, ông sẽ cho kẻ làm vậy một bài học đau đớn về lễ độ, thì Krasus nay đã không chỉ kiên nhẫn với chàng trai trẻ mà còn tin tưởng anh nữa.

Tiếng kim khí lại vang lên lần nữa. Rất nhẹ, nhưng thính giác nhạy bén của cả hai pháp sư đều nghe rõ mồn một như tiếng sấm.

Rhonin chỉ lên phía trước. Krasus gật đầu. Cả hai cẩn trọng đứng dậy cố xem có điều gì bên kia dốc. Họ đã ngủ được vài giờ rồi. Cánh rừng tĩnh lặng chỉ còn tiếng côn trùng. Nếu không vì tiếng động bất chợt ấy, Krasus vẫn sẽ tưởng mọi thứ đều ổn thỏa.

Thế rồi, hai hình thù lớn đến đáng sợ dần xuất hiện phía sau con dốc. Ban đầu Krasus không nhìn ra, nhưng rồi thị giác siêu việt nhận ra đó không phải hai sinh vật, mà là bốn.

Hai kẻ cưỡi trên hai con báo lớn.

Dáng của chúng cao, gầy nhưng rõ ràng là chiến binh. Chúng mặc bộ giáp màu đen và mũ giáp hình đầu chim có phần che mũi. Krasus chưa nhìn rõ mặt, nhưng thấy chúng di chuyển nhẹ nhàng khác với loài người. Cả người cưỡi lẫn hai con thú đen bóng đi cạnh nhau trong bóng tối mà không gặp khó khăn gì, khiến vị pháp sư vội quay sang cảnh báo cho người bạn đồng hành.

“Chúng sẽ thấy cậu trước khi cậu nhìn rõ chúng đấy,” Krasus thì thầm. “Ta không rõ chúng là ai, nhưng chắc chắn không thuộc chủng loài của cậu.”

“Vẫn còn kẻ khác!” Rhonin đáp. Dù có thị lực kém hơn, anh vẫn nhìn được về phía của hai cặp khác đang tiến đến.

Bốn tên chiến binh di chuyển trong yên lặng. Chỉ có nhịp thở cùng tiếng kim khí là dấu hiệu cho sự xuất hiện của chúng. Dường như chúng đang ở trong một cuộc truy đuổi quan trọng.

Krasus nhận ra, chúng đang dò tìm chính Rhonin và ông.

Một tên trong cặp lính đi đầu thắt con thú cưỡi khổng lồ rồi đưa tay lên ngang mặt. Một tia sáng xanh nhẹ nhàng thấp sáng vùng xung quang. Hắn ta cầm trên bàn tay đeo bao giáp một mảnh pha lê nhỏ và hướng ra nơi bóng tối. Một lúc sau, hắn khum bàn tay kia lại và chiếu ánh sáng ra.

Việc hắn sử dụng mảnh pha lê thần chỉ hơi làm Krasus lo. Điều mà ông lo lắng hơn cả chính là gương mặt tím với ánh mắt sáng quắc của tên lính.

“Dạ tiên...” Ông lẩm bẩm.

Kẻ cầm mảnh pha lê ngay lập tức nhìn về phía Krasus.

“Chúng thấy ta rồi!” Rhonin khẽ nói.

Tự rửa mình vì quá ngốc, Krasus lôi chàng pháp sư theo. “Vào sâu trong rừng! Đó là cơ hội duy nhất của ta!”

Một âm thanh vang lên trong đêm... và chỉ trong chốc lát, quân lính vây kín khu rừng. Bầy thú cưỡi đáng sợ nhưng cũng rất khéo léo đuổi theo mà không gây một tiếng động nào. Giống như chủ nhân, chúng có cặp mắt bạc sáng quắc cho phép chúng nhìn rõ trong đêm. Lũ báo gầm lớn và găng đuổi theo con mồi.

Rhonin và Krasus trượt xuống đồi và chui vào một bụi cây. Một tên lính chạy qua, nhưng một tên khác quay lại và tiếp tục truy đuổi. Đằng sau họ, hơn chục tên lính khác tỏa ra khắp vùng và tìm kiếm.

Cả hai tới được một vùng cây rậm hơn, nhưng quân lính đã đuổi sát rồi. Rhonin quay lại và hét lên một tiếng.

Một quả cầu năng lượng va vào ngực tên dạ tiên, khiến hắn ngã bay ra phía sau, va mạnh vào một gốc cây.

Nhưng điều đó chỉ càng làm cho những tên khác quyết tâm bắt họ hơn. Dù địa hình xấu, toán lính vẫn thúc báo tiến lên. Krasus quay lại thì thấy chúng đã bủa vây quanh hai người.

Theo bản năng, ông tự mình làm phép. Dùng thứ ngôn ngữ phép thuật, đáng ra ông có thể tạo một bức tường lửa giữ chân kẻ truy đuổi. Thay vào đó, những ngọn lửa nhỏ lóe lên đây đó, hầu như vô hại. Lửa chỉ tạm thời gây phân tán cho một vài tên lính. Còn lại hầu hết đều không để tâm.

Tệ hại hơn, Krasus cảm thấy đau đớn và yếu ớt gấp đôi so với trước.

Rhonin lại phải giúp đỡ. Anh ếm lại bùa phép của Krasus ở mức độ nhẹ hơn, nhưng trong khi Krasus chỉ gây ra chút kết quả yếu ớt và cơn đau thấu xương, thì phép thuật của chàng pháp sư lại hiệu quả bất ngờ. Cây rừng trước mặt toán lính bùng lên những ngọn lửa lớn làm chúng phải hoảng hốt lùi lại.

Rhonin cũng ngạc nhiên không kém gì bầy dạ tiên, nhưng sớm tỉnh táo trở lại. Anh đến bên Krasus và đỡ vị pháp sư già chạy khỏi nơi đây.

“Chúng sẽ...” Krasus hôn hển. “Chúng sẽ tìm được đường đi sớm thôi! Chúng biết rõ nơi này rồi!”

“Ngài gọi chúng là gì?”

“Chúng là dạ tiên, Rhonin à. Cậu nhớ không?”

Cả vị pháp sư lẫn chàng người đều chiến đấu chống Hỏa quân dù chỉ ở trong hay ở gần Dalaran, nhưng người ta đã kể cả về sự xuất hiện của tộc dạ tiên, chủng tộc trong truyền thuyết vốn là tổ tiên của đồng bào Vareesa. Tộc dạ tiên đã xuất hiện khi tai họa tưởng như không tránh khỏi, và chắc hẳn kết cục cuộc chiến đã khác đi nếu không có họ tham gia.

“Nhưng nếu chúng là dạ tiên, thì chẳng phải ta là đồng minh sao?”

“Cậu quên là chúng ta có thể không ở trong thời đại ấy sao. Thậm chí tới tận lúc dạ tiên xuất hiện trở lại, đến cả loài rồng chúng ta còn tưởng họ đã tuyệt chủng sau khi...” Krasus bỗng chững lại, không dám chắc mình có nên theo dòng suy nghĩ mà rút ra kết luận hay không.

Tiếng hô hoán vang lên gần đó. Ba tên lính cuời báo tiến đến gần họ và giờ thanh gươm cong lên cao. Kẻ đi đầu có đeo một viên pha lê xanh dương. Ngọn lửa Rhonin tạo ra thấp sáng gương mặt hắn, một gương mặt điển trai thường thấy ở tộc tiên nhưng đã bị một vết sẹo dài chạy dọc trên má trái từ mắt tới tận miệng hắn.

Krasus định ếm phép khác, nhưng ông quỳ gục xuống. Rhonin đỡ ông rồi quay ra đối mặt với lũ lính.

“Rytonus Zerak!” anh hét lên.

Những cành cây gần đám dạ tiên bỗng dựng chụm lại thành một rào chắn như vạng nhện. Một tên lính bị mắc vào đó và ngã khỏi con báo cười. Kẻ thứ hai vội thắng con báo đang điên cuồng lại ngay phía sau.

Tên cầm đầu chém xuyên qua cành cây như thể chém vào không khí, lưỡi gươm của hắn để lại những vết chớp đỏ trên mỗi đường chém.

“Rhonin!” Krasus gượng nói. “Chạy đi! Mau đi đi!”

Nhưng cậu học trò cũ không hề nghe theo, trong khi Krasus sẽ nhất định làm vậy nếu tình thế đảo ngược. Rhonin thò tay vào chiếc túi treo ngang thắt lưng và lấy ra một vật như dải băng lấp lánh hết thủy ngân. Nó biến ngay thành một cây kiếm sáng chói, một món quà mà Rhonin nhận được từ một vị tướng tộc tiên trong những ngày cuối của cuộc chiến.

Tên lính ngạo mạn trở nên ngạc nhiên khi thấy thanh kiếm sáng ngời của chàng pháp sư. Thế nhưng hắn vẫn giờ kiếm đấu với anh.

Những tia sáng đỏ và bạc lóe lên. Cơ thể Rhonin như rung lên. Tên dạ tiên thiếu chút nữa thì ngã khỏi yên cương. Con báo gầm lên, nhưng bị gã lính cười giữ lại, nó không thể nào vồ lấy con mồi bằng bộ móng vuốt sắc nhọn.

Cả hai lại giáng gươm xuống. Tuy là pháp sư, nhưng trong đời mình Rhonin cũng đã biết được ích lợi của khả năng đấu tay đôi. Vareesa đã dạy cho anh có thể tự bảo vệ mình ngay cả khi đối diện với các dũng sĩ lão làng... và với thanh kiếm này anh sẽ có thể chiến thắng nhiều kẻ thù.

Nhưng anh không thể thắng cả một đội quân. Mặc dù anh giữ được chân tên lính và con thú, thêm ba tên lính khác xuất hiện, hai tên trong đó cầm lưới giăng ra. Krasus nghe thấy tiếng động phía sau mình, ông nhìn ra sau thì thấy ba tên khác cũng đang chuẩn bị giăng lưới.

Dù cố gắng, ông vẫn không thể niệm chú. Một vị rồng như ông đã trở nên vô dụng.

Rhonin nhìn thấy cú quăng lưới đầu tiên và lùi lại né. Anh giờ gươm sẵn sàng nếu như đám dạ tiên định bắt anh. Tên cầm đầu thúc báo tiến lên làm Rhonin phải chú ý tới.

“Đằng sau cậu!” Krasus hô lên yếu ớt. “Có kẻ khác...”

Krasus bị đá vào một bên đầu. Ông vẫn còn tỉnh nhưng không tài nào tập trung tâm trí.

Ông nhìn thấy qua đôi mắt lơ mờ, đám dạ tiên tiến tới gần người bạn đồng hành. Rhonin đẩy được vài nhát chém và dọa được vài con báo lùi lại, và rồi anh cũng bị mắc lưới.

Anh chém rách được một phần lưới, nhưng chiếc lưới thứ hai lại phủ lên làm anh mắc kẹt hoàn toàn. Rhonin mở miệng, nhưng tên lính cầm đầu tiến lên và lấy bàn tay đeo giáp đâm vào hàm anh.

Chàng pháp sư ngã lăn ra.

Krasus tức tối bật dậy. Ông lăm nhăm thần chú và chỉ vào tên cầm đầu.

Thần chú lần này thành công nhưng đi lạc. Một tia sét vàng phóng ra, không phải vào đích ngắm, mà vào một thân cây gần lũ lính khác. Những cành cây to gãy xuống đè gãy lưng một tên lính và con thú cười.

Tên lính cầm đầu nhìn Krasus. Vị pháp sư rùng rợn gắng gượng trong vô ích khi toán lính đâm và đá đến khi ông khụy xuống bất tỉnh.

Hắn nhìn lũ hạ hĩ đánh kẻ lạ thường, kẻ đã không may giết một tên trong đám lính của hắn. Hắn cứ mặc cho quân lính trút cơn giận dù kẻ ấy đã ngất đi từ rất lâu. Bầy báo rít và gầm gừ, khiến lũ dạ tiên phải cố không để chúng lao vào.

Mãi đến lúc hắn thấy lũ lính đã hả dạ, và nếu quá đà sẽ khiến tên tù nhân chết mất, hắn mới ra lệnh dừng lại.

“Lãnh chúa Xavius muốn chúng còn sống,” tên dạ tiên mặt sẹo nói. “Chúng ta không được làm ngài thất vọng.”

Lũ lính còn lại vội dừng và đứng nghiêm, trong ánh mắt lộ sự sợ hãi. Chúng sợ là đúng thôi, hắn nghĩ, lãnh chúa Xavius thường “trao thưởng” cho những kẻ bắt cân bằng cái chết đau đớn kéo dài.

Và lãnh chúa thường chọn Varo'then để đem lại cái chết ấy.

“Chúng tôi đều rất cẩn thận thừa chỉ huy Varo'then,” một tên lính vội nói. “Chúng sẽ sống sót qua chuyến đi...”

Tên chỉ huy gật đầu. Hắn vẫn thấy ngạc nhiên khi vị quân sư của nữ hoàng có thể phát hiện ra sự xuất hiện của hai kẻ lạ mặt này. Khi Varo'then trung thành được triệu tới, Xavius chỉ nói rằng đã có sự xuất hiện kỳ lạ, cần vị chỉ huy đi điều tra và bắt về bất cứ kẻ nào ở đó. Với đôi mắt nhạy bén, Varo'then thoáng thấy vị lãnh chúa cau mày, dấu hiệu duy nhất của sự bất an hơn những gì ông ta nói về “sự xuất hiện” lạ lùng này.

Varo'then dõi theo hai tên tù binh, chúng bị trói chặt và ném lên lưng một con báo. Vị lãnh chúa hắn không mong chờ hai tên như thế này. Kẻ yếu ớt đã làm phép cuối cùng nhìn gần giống một dạ tiên, nhưng nước da hắn tái gần như đến mức trắng bệch. Kẻ còn lại, trẻ hơn và rõ là tài giỏi hơn... Varo'then không biết hắn là loài nào. Hắn không quá khác dạ tiên... nhưng hắn chắc chắn không phải dạ tiên. Gã lính chưa từng thấy sinh vật nào như hắn cả.

“Không hề gì. Lãnh chúa Xavius rồi sẽ lo hết,” Varo'then lầm bầm. “Kể cả nếu ngài có phải lôi từng bàn chân bàn tay hay giết chúng để lấy sự thật...”

Dù vị cô vẫn có làm gì, thì thủ lĩnh Varo'then trung thành cũng sẽ sẵn lòng trợ giúp.

Dịch: T. A

Chương sáu

Malfurion đem nỗi bồn chồn trở về ngôi nhà nằm bên dòng thác gần làng Suramar. Anh chọn nơi đây vì sự bình yên, cùng khung cảnh hoang sơ quanh thác nước. Ngoại trừ rừng cây của Cenarius, không đâu có thể khiến anh cảm thấy thanh bình như ở chốn này.

Ngôi nhà thấp được dựng bằng đất núi và cây rừng của Malfurion trái ngược với hầu hết với nơi ở những dạ tiên khác. Anh không thích những dải màu lòe loẹt, chứng tỏ thói thích khoe khoang của tộc mình. Ngôi nhà của anh chỉ đơn sơ mang màu của đất và sự sống, màu xanh rừng, màu nâu phì nhiêu, hay màu đen gần gũi. Anh gắng hòa mình với không gian xung quanh thay vì ép nó phải thay đổi giống như tộc mình thường làm.

Thế nhưng đêm nay, căn nhà cũng không khiến Malfurion cảm thấy yên lòng. Trong đầu anh vẫn hiện rõ những ý nghĩ và hình ảnh trong Giác mộng Ngọc lục bảo. Chúng mở cho trí tưởng tượng trong anh những cánh cửa mà anh chỉ mong đóng lại, nhưng anh biết chắc là không thể.

“Những gì con thấy trong Giác mộng Ngọc lục bảo có thể mang bất cứ ý nghĩa nào,” Cenarius đã khẳng định, “dù cho chúng có vẻ rất thật đấy. Kể cả những thứ có thật như Zin-Azshari cũng có thể đánh lừa tâm trí của con, vì miền đất giấc mơ là như vậy...”

Malfurion biết chắc rằng vị bán thần chỉ cố trấn an anh, vì điều mà anh chứng kiến hẳn là sự thật. Anh hiểu rằng Cenarius cũng như anh, rất lo lắng về việc làm phép bất cần đang diễn ra trong cung điện của Azshara.

Thứ sức mạnh tộc Thượng đẳng triệu hồi... nó có thể là vì mục đích gì chứ? Họ không thấy sự bất ổn trong không gian quanh Giếng nước đang ngày một nặng nề sao? Anh vẫn không thể hiểu nổi tại sao nữ hoàng có thể chấp nhận một hành động bất cần và nguy hiểm đến thế... song Malfurion cũng không dám loại bỏ khả năng chính nữ hoàng cũng nhúng tay vào việc này như các tay sai của Người. Azshara không phải là bù nhìn, Người thực sự có quyền lực, kể cả với tộc Thượng đẳng vốn rất ngạo mạn.

Anh gắng lấy lại nhịp sống thường ngày, mong sao điều đó giúp quên đi rắc rối. Căn nhà của chàng dạ tiên chỉ có ba phòng, lại một mình chứng khác cho sự giản đơn so với kẻ khác. Trong một căn phòng là giường ngủ cùng ít sách, giấy cuộn anh tìm được dạo gần đây, liên quan đến tự nhiên và các bài học. Còn trong căn phòng ở mé bên kia, chỉ có một tủ thức ăn và một cái bàn đơn sơ để anh sắp bữa.

Malfurion coi hai căn phòng chỉ hoàn toàn là nhu cầu cần thiết. Căn phòng thứ ba, căn phòng khách chính là nơi ưa thích của anh. Nơi đây, ánh trăng soi tỏ trong đêm, anh có thể ngắm dòng thác lấp lánh và thiên tọa giữa phòng. Nơi đây, nhấp một ngụm rượu mật ong khoái khẩu, anh sẽ xem lại bài học và suy ngẫm những gì Cenarius đã dạy. Và bên chiếc bàn làm bằng gỗ để bày biện thức ăn, Tyrande cùng Illidan sẽ tới thăm và ngồi cùng anh.

Nhưng tối nay thì không hề có mặt Tyrande hay Illidan. Tyrande đã trở lại đền thờ Elune để đàm đạo, còn người em sinh đôi của Malfurion giờ cũng ưa Suramar sầm uất hơn là khu rừng thanh bình, một mình chứng khác cho sự khác biệt ngày một rõ giữa họ.

Malfurion ngả người về sau, gương mặt anh tắm đắm ánh trăng. Anh nhắm mắt và suy nghĩ, cố gắng thư thái tâm trí.

Vừa lúc đó, một vật lớn vụt qua dưới ánh trăng, khiến bóng tối trùm lên Malfurion trong chốc lát.

Chàng dạ tiên mở mắt vừa kịp lúc nhìn thấy một bóng dáng lớn kì lạ. Anh vội lao về phía cánh cửa và mở tung ra.

Ngạc nhiên thay, anh chỉ thấy dòng nước chảy phía dòng thác xa.

Anh bước ra và nhìn quanh. Chắc chắn một loài sinh vật to lớn như vậy không thể di chuyển nhanh thế. Anh chưa từng thấy loài nhân ngư cũng như loài người gấu, nhưng dù chúng có cùng kích thước với bóng đen kia, thì chúng cũng không hề nhanh nhẹn. Chỉ có vài cành cây đung đưa và một con dạ điếu hót lên đầu đó, ngoài ra Malfurion không hề thấy dấu vết nào của kẻ xâm phạm.

Anh thầm nhủ đó là do tâm trí mình nghĩ ra. Do những điều băn khoăn của mình mà thôi.

Malfurion quay vào trong và lại ngồi xuống, tâm trí anh đã lại miên man nghĩ về những vấn đề cũ. Không như cái bóng vừa xâm phạm, anh tin rằng mình không tưởng tượng hay nhìn nhầm những gì diễn ra trong cung điện và quanh Giếng nước. Malfurion sẽ phải tìm hiểu kỹ hơn, hơn cả những gì Giác mộng Ngọc lục bảo đã cho anh thấy.

Và anh e rằng mình sẽ phải làm được điều đó thật nhanh.

Thiếu chút nữa gã đã bị tóm gọn. Hệt như một đứa trẻ đi chưa vững, gã đã suýt đâm đầu vào hang ổ của sinh vật ấy. Điều đó thật đáng hổ thẹn đối với một chiến binh lão làng như gã.

Gã không lo về khả năng tự bảo vệ mình, kể cả nếu sinh vật ấy tóm được gã, nhưng bây giờ không phải lúc nhượng bộ cho mong muốn được chết trong vinh quang. Hơn nữa, dựa trên những gì gã nhìn được, thì chắc trận đánh cũng chẳng có gì thú vị. Nó cao đấy, nhưng quá gầy, quá yếu ớt. Con người dù sao cũng sẽ là đối thủ hay ho và đáng gờm hơn...

Đầu gã lại tiếp tục nhúc nhối. Gã đặt tay lên thái dương, gắng làm dịu cơn đau. Tâm trí gã thì quay cuồng. Gã vẫn không hiểu nổi những gì vừa xảy ra với mình trong vài giờ qua. Thay vì bị xé tan như Gaskal, gã thấy mình bị ném vào một không gian điên cuồng. Những thứ kỳ quái mà gã không hiểu nổi cứ liên tục hiện lên rồi biến mất ngay trước mắt, gã nhớ rõ mình cứ bay vòng quanh xoáy nhiễu hỗn loạn, trong khi bao giọng nói, bao âm thanh khiến gã chói tai.

Bấy nhiêu là quá đủ với gã. Rồi gã cũng ngất đi, tưởng chừng không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Nhưng đương nhiên là gã đã tỉnh lại, song không phải giữa nơi hẻm núi hay mắc kẹt giữa chốn điên loạn. Thay vào đó, Brox thấy mình nằm giữa một miền đất thanh bình, với những tán cây cao và ngọn đồi mọc mướt chạy đến tít xa tầm mắt. Mặt trời dần lặn, những âm thanh duy nhất của sự sống chỉ còn là tiếng chim kêu thánh thót.

Nếu như có bị rơi vào giữa một trận chiến nảy lửa thay vì chốn bình yên này, thì Brox chắc cũng chỉ biết nằm yên một chỗ. Gã phải mất hơn một giờ đồng hồ để hồi phục lại và đứng dậy, nhưng gã chưa thể đi xa. May mắn thay, trong khoảng thời gian ấy, Brox phát hiện ra một điều kỳ diệu. Cây rìu mà gã tưởng đã mất, cũng đã bị xoáy phễu nuốt chửng và rơi cách gã chỉ vài thước. Chưa thể đi lại nên Brox phải lê người tới bên cây rìu. Tuy chưa thể cầm vũ khí, nhưng chỉ cần được giữ chặt cán rìu thôi đã khiến gã thấy thoải mái hơn mà chờ cho sức lực dần hồi.

Brox lên đường ngay khi có thể bước đi. Không bao giờ nên ở nguyên một chỗ, kể cả nếu nơi ấy có bình yên thế nào. Mọi thứ luôn thay đổi ngay ở những nơi rất thanh bình, và theo kinh nghiệm của gã, thì tình thế thường sẽ xấu đi.

Gã hắc tinh cố nghĩ xem điều gì đã xảy ra với mình. Gã có từng nghe về chuyện pháp sư có thể dùng một loại bí thuật để đi từ nơi này đến nơi khác. Nhưng nếu quả là có thứ phép thuật ấy, thì vị pháp sư làm phép hắc là đã hóa điên. Hoặc rất có thể câu thần chú đã bị hỏng.

Lạc lối và chỉ có một mình, bản năng của Brox lên tiếng. Không tính đến những chuyện đã trải qua, chắc chắn Thrall sẽ muốn gã tìm hiểu về những kẻ sống ở nơi đây và ý định của chúng. Nếu chúng tình cờ hay có ý động chạm tới phép thuật ngay trên miền đất quê hương của loài hắc tinh, thì chúng sẽ bị coi là một mối nguy. Brox chưa thể chết được, nghĩa vụ trước hết của gã lúc này là bảo vệ đồng bào mình.

Ít ra thì gã cũng đã biết chủng tộc nào sống ở đây. Brox chưa từng nhìn thấy hay nghe thấy tộc dạ tiên, mãi tới tận khi cuộc chiến chống Hỏa quân diễn ra, nhưng gã sẽ không bao giờ quên hình dáng đặc biệt của chúng. Gã đã hạ cánh xuống một vùng đất của tộc dạ tiên, điều đó ít ra đem lại chút hi vọng để tìm đường về nhà nhưng là sau khi gã thu thập được chút thông tin. Dạ tiên đã cùng chiến đấu bên cạnh hắc tinh ở Kalimdor, điều đó có nghĩa

là Brox đang ở một vùng đất xa xôi bên kia lục địa. Gã tin rằng chỉ cần thăm dò một chút, gã sẽ tìm được đường về đất của hắc tinh.

Brox không định hỏi thẳng đám dạ tiên. Kể cả nếu chúng đã từng là đồng minh của hắc tinh và con người, thì gã vẫn không dám chắc chúng sẽ tỏ ra thân thiện với một kẻ xâm phạm. Gã hắc tinh cảnh giác vẫn muốn tránh xa ngoài tầm phát hiện, chỉ ít đến khi nắm rõ tình hình hơn.

Brox không định lộ diện, nhưng đã nhận thấy có một đốm sáng từ phía xa, hẳn là của một ngôi làng lớn. Sau thoáng chốc bắn khoăn, gã hắc tinh giương rìu và tiến về phía trước.

Nhưng gã chưa kịp làm gì thì đã thấy mấy bóng đen tiến tới từ phía đối diện. Brox áp sát vào một thân cây, nhìn theo một cặp lính cưỡi ngựa đang tiến đến. Gã ngạc nhiên khi thấy chúng không phải cưỡi ngựa, mà là hai con báo lớn. Gã hắc tinh nghiêng răng, sẵn sàng chiến đấu trong trường hợp hai tên lính hay thú cưỡi của chúng có phát hiện ra gã.

Thế nhưng hai tên lính giáp gươm chỉnh tề chạy vụt qua như đang vội đi đâu. Chúng có vẻ không có vấn đề gì khi đi trong đêm, điều đó khiến gã nhớ ra dạ tiên có thể nhìn rõ trong màn đêm, giống như gã nhìn rõ dưới ánh sáng ban ngày.

Điều này không tốt chút nào. Hắc tinh có thị lực tốt trong đêm, nhưng không thể bằng dạ tiên được.

Gã nâng cây rìu lên. Tuy không có lợi thế về tầm nhìn, song Brox có thể chấp bất cứ tên lính gầy gò nào gã đã bắt gặp. Dù là ngày hay là đêm thì cây rìu trong tay một chiến binh điêu luyện như gã cũng sẽ gây được sát thương chết người. Những bộ giáp nhẹ tênh trên người lũ lính cũng sẽ không thể chống lại lưỡi rìu của gã.

Khi hai tên lính đã đi khuất, Brox mới lại cẩn trọng tiến lên. Gã phải tìm hiểu thêm về lũ dạ tiên này, và cách duy nhất chỉ có thể là do thám chỗ ở của chúng. Gã có thể sẽ tìm được manh mối về mảnh đất này. Sau đó gã sẽ có thể về gặp Thrall. Thrall sẽ biết phải làm gì. Thrall sẽ đối phó với lũ dạ tiên đang đùa giỡn với phép thuật nguy hiểm này.

Đơn giản thế thôi, rất đơn giản...

Gã chớp mắt ngạc nhiên, gã đã quá mải mê suy nghĩ và không nhận ra một nữ binh cao, mang trên mình tấm áo choàng màu trắng bạc.

Cô ta tỏ ra ngạc nhiên y như gã... và rồi hét lớn lên.

Brox giơ tay ra định chặn lại tiếng hét, nhưng gã chưa kịp làm vậy thì những tiếng hét khác đã vang lên, dạ tiên từ khắp nơi túa ra.

Một phần trong gã muốn đứng yên và chiến đấu cho tới chết, nhưng ý nghĩ về việc phụng sự Thrall nhắc nhở gã, rằng đứng yên sẽ không thu lại gì. Gã sẽ không hoàn thành nhiệm vụ và sẽ làm phụ lòng đồng bào gã.

Gầm lên một tiếng đe dọa, gã quay lại và chạy về hướng đi cũ.

Thế nhưng lúc này, thêm nhiều dạ tiên xuất hiện từ sau những thân cây và những mô đất nhô lên, kẻ nào cũng lên tiếng cảnh báo khi thấy tên hắc tinh vạm vỡ.

Tiếng tù và vang lên. Brox nguyên rủa, gã biết âm thanh ấy có ý nghĩa gì. Quả như dự đoán, chỉ chốc lát, gã đã thấy tiếng báo gầm và tiếng hô hoán vang vọng.

Gã liếc về phía sau thì thấy toán quân đã gần tiến sát. Không giống như cặp lính gã gặp trước đây, hầu hết những tên đuổi theo chỉ mặc áo choàng và giáp ngực, nhưng chúng hẳn cũng không kém nguy hiểm. Chúng không những được vũ trang, mà đến cả thú cưỡi cũng tỏ ra là mối nguy đáng sợ. Chỉ một phát cào có thể khiến gã rách da, một nhát cắn có thể sẽ ngọam trọn đầu gã.

Brox muốn lấy rìu mà chém vào lũ lính cũng như báo cưỡi của chúng, để lại phía sau những cái xác và những vệt máu. Nhưng dù có muốn giết kẻ đe dọa đến mạng sống của mình, thì những gì Thrall dạy khiến gã phải kiềm chế những hành động bạo lực. Brox gầm lên, đưa đầu cầm rìu thúc vào tên lính đầu tiên. Gã hất một tên dạ tiên khỏi lưng báo, cúi xuống tránh phát vồ của con thú, rồi quay lại túm lấy chân một tên lính khác. Gã hắc tinh ném hẳn lên người tên đầu tiên khiến cả hai ngã lăn ra.

Một đường gươm vút qua bên đầu gã. Brox dễ dàng đập vỡ lưỡi gươm mỏng bằng cây rìu. Tên dạ tiên biết khôn ngoan rút chạy, tay vẫn còn giữ chặt cán gươm.

Gã hắc tinh lợi dụng khoảng trống tên lính bỏ chạy vừa tạo mà đâm xuyên qua. Vài tên dạ tiên không buồn đuổi theo, điều đó càng làm Brox hưng phấn. Danh dự, và hơn hết là niềm tin Thrall đặt lên vị dũng sĩ ưa thích khuyên gã không nên ngu ngốc quay lại để mà chết. Gã sẽ không làm phụ lòng thủ lĩnh của mình.

Nhưng ngay khi lối thoát tưởng chừng rộng mở, thì một tên dạ tiên khác xuất hiện ngay trước mặt gã, hấn mặc bộ áo choàng mờ ảo, với những hạt vàng, hồng ngọc điểm trên ngực áo. Mũ hấn che gần kín gương mặt dài và hẹp, hấn không hề tỏ ra nao núng trước tên hắc tinh to lớn, tàn bạo đang tiến tới.

Brox vùng rìu và hét lớn dọa tên dạ tiên.

Hắn giơ một bàn tay lên ngang ngực, ngón trỏ và ngón giữa hướng lên bầu trời ngập ánh trăng.

Khi gã hắc tinh nhận ra hắn đang làm phép thì đã quá muộn.

Brox hốt hoảng khi thấy một vòng tròn màu bạc rơi xuống từ trời cao, phủ lên gã như một lớp màn mềm mại và mờ ảo. Nó trùm lên người, khiến cánh tay gã nặng trĩu và đôi chân mỏi mệt. Gã gắng giữ cho mắt không sụp xuống.

Cây rìu trượt khỏi tay Brox và gã khuỵu xuống. Qua đôi mắt mờ ảo, gã thấy những kẻ ăn mặc ý hệt tên kia đang vây quanh. Chúng đứng yên nhìn kết quả của câu thần chú.

Cảm giác tức tối bùng lên trong Brox. Gã khễ găm gù và gượng đứng dậy. Đây không phải cái chết huy hoàng gã mong muốn! Lũ dạ tiên định để gã chết như một đứa trẻ vô hại dưới chân chúng sao! Gã sẽ không làm vậy!

Gã dò dẫm với lấy cây rìu. Gã hài lòng khi thấy vài tên dạ tiên tỏ ra ngạc nhiên. Chúng hẳn không nghĩ tới sự phản kháng này.

Nhưng khi gã định giơ vũ khí lên, thì một tấm màn khác đã phủ lên gã. Chút sức lực gã thu được biến mất. Cây rìu rơi xuống, và gã biết mình sẽ không lấy được nó nữa.

Brox lao đảo tiến được một bước rồi ngã nhào về phía trước. Dù vậy, gã vẫn cố bò về phía địch thủ, quyết không cho chúng dễ dàng chiến thắng.

Tấm màn thứ ba phủ lên... và Brox ngất lịm.

Ba đêm liền... ba đêm mà vẫn không có chút tiến triển gì.

Xavius không hài lòng chút nào.

Ba tên pháp sư Thượng đẳng lão đảo lùì xa dàn phép. Chúng ngay lập tức được thay thế bởi những kẻ đã hồi sức sau những phút nghỉ ngơi. Đôi mắt giả của Xavius quay ra nhìn ba kẻ vừa kết thúc phiên. Một kẻ trong số đó nhận thấy đôi mắt đen ấy đang nhìn về phía chúng và khẽ rùng mình. Tộc Thượng đẳng là bầy tôi cao quý nhất của nữ hoàng, nhưng cao quý và nguy hiểm nhất trong số đó chính là lãnh chúa Xavius.

“Đêm mai... đêm mai, ta sẽ tăng sức mạnh của dàn phép gấp mười lần,” hắn tuyên bố với ánh mắt rực ánh đỏ.

Không dám ngẩng mặt nhìn hắn, nhưng một kẻ Thượng đẳng vẫn lên tiếng, “Với tất cả kính trọng, thưa lãnh chúa Xavius, nhưng điều đó quá nguy hiểm. Việc tăng sức mạnh sẽ làm những gì ta đạt được trở nên mất ổn định.”

“Những gì hả Peroth’arn?” Xavius đứng trước kẻ vừa nói, cái bóng của hắn di chuyển theo dưới ánh sáng kỳ ảo mà dàn phép hắt ra. “Chúng ta đạt được những gì nào?”

“Thưa ngài, chúng ta đã có thể kiểm soát được khối sức mạnh hơn bất cứ dạ tiên nào từ trước đến nay!”

Xavius gật đầu rồi cau mày. “Đúng, nó giống như việc ta có thể đập bẹp một con côn trùng bằng một chiếc búa cỡ quả núi! Ngươi là đồ ngốc thiên cặn Peroth’arn ạ! Hãy cảm thấy may mắn khi ngươi được góp công cho việc này.”

Tên dạ tiên buộc phải ngậm miệng và cúi đầu tỏ vẻ biết ơn.

Viên quân sư của nữ hoàng nhìn những tên Thượng đẳng khác đầy khinh bỉ. “Dù làm gì, chúng ta cũng phải tận dụng hết mức sức mạnh của Giếng nước! Chúng ta phải làm sao giết được lũ ruồi bọ mà không cho chúng nhận

ra! Chúng ta phải thật chuẩn xác, thật khéo léo, để không có bất cứ nghi ngờ nào về kế hoạch hoàn hảo này! Chúng ta...”

“Ngài lại đang thuyết giảng à Xavius thân mến?”

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, giọng nói có thể mê hoặc và khiến bất cứ kẻ Thượng đẳng nào tự kết liễu đời, nhưng nó không ảnh hưởng gì đến Xavius. Hắn ra dấu cho lũ pháp sư mệt mỏi lui ra, rồi quay lại phía kẻ duy nhất trong cung đám không thể hiện sự tôn kính mà hắn đáng nhận được.

Người bước vào, rạng ngời, một hình ảnh của sự hoàn mỹ mà trong mắt hắn ngày càng trở nên rõ ràng. Người là vinh quang, là tình yêu của tộc dạ tiên. Khi người thở, người khiến đám đông như ngừng thở. Khi người chạm lên gò má của một chiến binh yêu thích, hắn sẽ sẵn sàng lên đường chiến đấu với rồng hay hơn cả thế dù có phải bỏ mạng.

Nữ hoàng có dáng người cao so với một nữ dạ tiên, thậm chí cao hơn nhiều nam dạ tiên. Chỉ có Xavius là thực sự cao lớn hơn Người. Thế nhưng, Người bước đi tựa gió nhẹ, mỗi bước đi là một sự duyên dáng nhẹ nhàng. Người bước uyển chuyển thư thái hơn bất cứ con linh miêu, hay bất cứ dạ tiên nào khác.

Làn da tím đậm của người mịn màng tựa lớp lụa người mặc trên người. Mái tóc màu bạc dài, dày, và đầy sức sống rủ xuống hai bên vai và uốn cong ra sau. Khác với những chuyến viếng thăm trước, người không mặc trang phục cùng màu mắt mình nữa, thay vào đó, người khoác lên mình tấm áo dài mang màu mái tóc óng ả của người.

Đến cả Xavius cũng phải thắm thèm khát Người, nhưng theo cách riêng của hắn. Tham vọng bản thân kiểm soát hắn hơn cả sự căm dỗ có được nữ hoàng. Dù vậy, hắn vẫn thấy thích thú với sự hiện diện của Người, và hắn tin Người cũng thích sự hiện diện của hắn. Cả hai có chung một mục đích sâu xa, nhưng với những phần thưởng riêng biệt ở cuối con đường.

Và khi tới đích, Xavius sẽ cho Azshara biết ai là người thực sự nắm quyền.

“Hỡi Ánh sáng vĩ đại,” hắn nói, tỏ ra thấp hèn. “Thần chỉ dám nói về sự thanh khiết và hoàn hảo của người! Những kẻ khác, thần chỉ nhắc nhở chúng về nghĩa vụ, à không, về tình yêu của chúng dành cho người. Chúng không bao giờ nên nghĩ tới thất bại...”

“Bởi như vậy tức là làm phụ lòng ngài, quân sư yêu mến của ta.” Phía sau nữ hoàng, hai tì nữ nâng dải đuôi áo dài mờ đục. Chúng vắt đuôi áo sang một bên để Azshara ngồi xuống trên chiếc ghế đặc biệt, chiếc ghế mà Người đã lệnh cho tộc Thượng đẳng dựng lên để Người có thể thoải mái theo dõi nỗ lực làm phép của chúng. “Và ta e họ sợ ngài hơn là yêu mến ta.”

“Không hề thưa nữ hoàng!”

Nữ hoàng nhích người để hướng mắt về phía các pháp sư, tấm áo của Người cũng khẽ dịch như để khoe thêm vẻ hoàn hảo nơi Người.

Xavius vẫn đứng yên trước hành động đó. Hắn sẽ có được Người và tất cả những gì hắn muốn sau khi việc này thành công.

Một tia sáng chói lòa khiến cả hai quay ra phía lũ pháp sư. Một quả cầu năng lượng ẩn hiện liên tục đang lơ lửng phía trên vòng thần chú mà lũ Thượng đẳng tạo ra. Nó có vẻ đẹp mê hoặc đến kỳ lạ, mà một phần nguyên nhân là vì nó dường như mở lối vào một thế giới khác. Với đôi mắt giả, và sau khi đã dành hàng giờ theo dõi những gì đám dạ tiên làm được, Xavius có thể nhìn ra thứ mà không ai khác nhìn được.

Viên quân sư nhìn và cau mày. Hắn hướng mắt thật sâu vào khoảng không gần như sâu vô tận. Trong một giây thoáng qua, hắn thề là mình đã nhìn thấy...

“Ta e là ngài không nghe những gì ta nói, Xavius thân mến! Ngài có thể nghĩ thế không?”

Hắn tập trung trở lại. “Chỉ khi nào người ta có thể sống mà không thờ, hỡi con gái của mặt trăng... nhưng thần e thần đã bị phân tán và không hiểu hết ý Người. Người có nói về...”

Nữ hoàng chột bật cười, nhưng không phủ nhận điều hắn vừa nói. “Có gì mà phải hiểu chứ? Ta chỉ đang khẳng định chúng ta sẽ phải thành công sớm! Chúng ta sẽ sớm có đủ sức mạnh và khả năng để xóa bỏ mọi sự thiếu hoàn hảo, từ đó tạo ra một thiên đường hoàn mỹ...”

“Nhất định là vậy thưa nữ hoàng. Nhất định vậy. Chúng ta sẽ sớm mở ra một thời kỳ vàng son. Lãnh địa này, lãnh địa của Người sẽ được thanh lọc.

Thế gian sẽ chỉ còn sự huy hoàng bất tận!” Xavius tự mỉm cười. “Và tất cả lũ xấu xa, dơ bẩn đã cản trở ta trong quá khứ sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.”

Azshara thưởng cho kẻ nói những lời ấy một nụ cười và nói, “Ta rất vui khi nghe ngài nói vậy. Đã có nhiều người đến thỉnh cầu ta hôm nay. Họ sợ hãi vì có gì bất thường xảy ra ở trong cũng như xung quanh Giếng nước. Họ có hỏi ta về nguyên nhân cùng hiểm họa có thể xảy ra. Và đương nhiên ta đang truyền lại bản khoả của họ cho ngài.”

“Chắc chắn rồi thưa nữ hoàng. Thần sẽ phải giữ nỗi sợ của họ đủ lâu cho tới khi công việc của ta đạt được thành quả. Khi đó, Người sẽ có thể công bố về những gì đã làm được cho thần dân mình...”

“Và họ sẽ càng yêu mến ta hơn vì điều đó,” Azshara khẽ nói, mắt người hơi khép lại như đang tưởng tượng về đám đông hàm ơn mình.

“Nếu như họ còn có thể yêu mến được người hơn thế nữa thưa nữ hoàng.”

Azshara tận hưởng lời tâng bốc ấy với đôi mắt mơ màng, rồi thật nhẹ nhàng, người đứng dậy. Các nữ tì vội chỉnh đuôi áo để không cản trở di chuyển của người. “Ta sẽ sớm được công bố điều đó lãnh chúa Xavius ạ,” người nói và quay lưng lại vị cố vấn. “Hãy đảm bảo khi ấy mọi thứ đều sẵn sàng.”

“Đó sẽ là những gì thần nghĩ tới khi thức,” hắn đáp và cúi chào người. “Và mơ về trong giấc ngủ của thần.”

Ngay khi Người và nữ tì rời đi, gương mặt lạnh lùng của vị cố vấn chợt nghiêm lại. Hắn ra hiệu cho một tên lính đứng canh ở cửa vào.

“Nếu lần sau ta không biết trước về sự hiện diện của nữ hoàng, ta sẽ lấy đầu người. Rõ chưa?”

“Rõ, thưa ngài,” tên lính đáp lại, gương mặt nghiêm không đổi.

“Ta cũng muốn được báo khi thủ lĩnh Varo'then trở về trước khi nữ hoàng biết. Người không cần biết đến nhiệm vụ của thủ lĩnh. Hãy đảm bảo hắn ta và bất cứ gì tìm thấy được sẽ phải được dẫn ngay đến đây.”

“Rõ, thưa ngài.”

Cho tên lính lui đi, Xavius trở lại với việc theo dõi quá trình làm phép của lũ Thượng đẳng.

Một dải năng lượng chập chờn bao quanh quả cầu rực lửa, nó vẫn đang liên tục hiện ra rồi biến mất. Xavius thấy quả cầu có lực hút vào tâm như thể đang nuốt chửng chính nó.

“Thật tuyệt vời...” hắn thầm nói. Ở rất gần thể này, vị cố vấn có thể cảm nhận được sức mạnh gần như vô tận phát ra từ thứ mà đám dạ tiên làm được. Chính Xavius đã ngờ rằng chủng tộc hắn mới chỉ chạm được đến bề mặt tiềm năng của giếng nước. Cái tên Giếng nước Vĩnh hằng quả là không sai, khi mà càng nghiên cứu, hắn càng nhận ra nó không có giới hạn. Bề ngoài của giếng nước đã đánh lừa những bộ óc non kém... bởi tiềm năng thực của giếng nước cùng lúc tồn tại ở hàng ngàn không gian, ở hàng ngàn địa điểm.

Và từ mỗi khía cạnh tồn tại, từ mỗi biến thể, tộc Thượng đẳng sẽ học cách lấy ra tất cả nguồn sức mạnh mà chúng muốn.

Tiềm năng ấy khiến hắn cũng phải choáng váng.

Năng lượng và sắc màu kẻ khác không thấy nổi đang hiển hiện ngay trước đôi mắt ma thuật của Xavius. Chúng như thu hút hắn với sức mạnh thuần khiết đến mê hoặc. Viên quân sư tận hưởng cảnh tượng tuyệt mỹ ấy...

Nhưng từ sâu thẳm bên trong, từ một nơi cách xa thực tại... hắn bỗng cảm nhận như có kẻ cũng đang nhìn mình.

Lần này, gã dạ tiên chắc chắn mình không nhầm. Xavius cảm nhận được sự sống ở một nơi rất xa. Dù rất xa, nhưng hắn vẫn bị choáng ngợp trước sức mạnh cảm nhận được.

Hắn gắng dứt ra, nhưng đã quá muộn. Tâm trí gã bị lôi khỏi thực tại, xuống sâu giếng nước, rời xa cả thời gian, cho tới khi...

Ta đã tìm kiếm người từ lâu... một giọng nói vang lên. Nó như hiện thân của sự sống, cái chết, tạo hóa, hủy diệt... và cả sức mạnh vô tận.

Dù có muốn, Xavius cũng không tài nào ngoảnh mặt khỏi vực thẳm nơi đây. Đôi mắt kia đã trói chặt gã... ánh mắt của đức chúa mới.

Và giờ thì người đã đến với ta...

Mặt nước nổi bọt như thể đang sôi. Những làn sóng lớn trỗi dậy va vào nhau liên tục. Sấm chớp lóe lên từ bầu trời cao và từ bề mặt giếng nước.

Những tiếng nói thầm vang lên.

Những kẻ dạ tiên đầu tiên nghe thấy tưởng mình đã hóa điên. Chúng nhanh chóng lơ đi và lo lắng tới sự an nguy của quê hương mình nhiều hơn.

Những kẻ thông minh hơn, hiểu hơn về nguồn năng lượng nơi giếng nước, nghe và hiểu điều đang xảy ra. Đó là những tiếng nói từ chính giếng nước. Nhưng tiếng nói ấy có nghĩa gì, đến chúng cũng không hiểu được.

Chỉ có một hay hai kẻ nghe rõ là thực sự sợ hãi... nhưng chúng không nói cho kẻ khác nỗi sợ ấy, vì chúng e mình sẽ bị cho là điên loạn và bị ruồng bỏ. Chúng không còn để ý tới lời cảnh báo.

Những giọng nói vang lên đòi khát. Chúng thêm khát tất cả. Sự sống, năng lượng, linh hồn... chúng muốn đến với thế giới này, đến với lãnh địa của tộc dạ tiên.

Và khi đến được đây, chúng sẽ nuốt chửng tất cả...

Dịch: T. A

Chương bảy

Kẻ bắt giữ họ có vẻ đang lo lắng... và với Rhonin, điều đó càng làm anh thấy bất an.

Vùng rừng mà họ vừa đi tới hẳn chính là nguyên nhân. Nơi đây có vẻ khác với những khu rừng tối mà họ đã qua. Toán quân vì thế cũng không quen với địa hình, chẳng khác gì hai kẻ xâm phạm xấu số.

Bình minh đang dần lên. Krasus vẫn còn đang bất tỉnh, ông và Rhonin bị trói và ném lên lưng một con báo. Mỗi lần ngựa ời anh nảy lên va vào lưng báo, anh tưởng xương sườn mình sẽ bất cứ lúc nào, nhưng buộc phải giữ yên không gây ra âm thanh hay cử động nào thể hiện là mình đã tỉnh lại.

Nhưng nếu chúng biết thì có khác gì chứ? Anh đã thử làm phép, nhưng mọi nỗ lực chỉ đem đến cơn đau nhói đầu. Anh được cho đeo một chiếc bùa ngọc lục bảo nhìn rất đơn giản, nhưng lại chình la c ội nguồn của cơn đau. Hễ khi nào gắng tập trung niệm thần chú, tâm trí anh lại rối bời và hai bên thái dương thì nhức nhối. Anh không tài nào lắc cho miếng bùa rơi ra được. Đám dạ tiên đã buộc họ rất chặt. Krasus cũng đeo một miếng bùa, nhưng chúng chắc chắn phải lo về ông. Rhonin nhận ra có điều không ổn mỗi lần ngựa ời thầy cũ gắng giúp đỡ. Krasus kiểm soát sức mạnh kém hơn cả Rhonin, điều đó không tốt chút nào.

“Đây không phải lối chúng ta đã đi,” tên mặt sẹo gầm gừ, theo như anh nghe thì hẳn là Varo'then. “Chúng ta đi sai đường rồi...”

“Nhưng chúng ta đã đi ngược lại, đúng theo lối cũ, thưa chỉ huy,” một tên lính đáp. “Ta không hề đi chệch...”

“Người có nhìn thấy tòa tháp nao c ủa Zin-Azshari ở phía xa không?” Varo'then hỏi. “Ta thì không thấy gì khác ngoài cây và cây Koltharius ạ... ta không thấy thích điều này. Không hiểu sao, dù có thuộc và nhìn rõ đường, ta vẫn bị lái đi hướng khác!”

“Ta có nên quay lại? Lăn lại đường cũ”

Rhonin không thấy mặt tên chỉ huy, nhưng có thể hình dung ra gương mặt mệt mỏi của hắn. “Không, không phải lúc này...”

Dù Varo'then không từ bỏ hướng đang đi, thì chàng pháp sư cũng vẫn thấy lo. Mỗi bước họ tiến sâu hơn vào khu rừng rậm, anh lại cảm thấy sự hiện diện nào đó. Nó không giống bất cứ gì anh từng biết đến. Nó khiến anh nhớ tới cách Krasus liên lạc với anh, nhưng rõ ràng là còn hơn thế.

Nhưng nó có thể là gì ?

“Mặt trời sắp lên cao rồi,” một tên lính khác lầm bầm.

Từ những gì chứng kiến, Rhonin suy rằng tuy có thể hoạt động vào ban ngày, thì dạ tiên không thích phải thế. Nó khiến chúng yếu đi. Chúng là sinh vật biết dùng phép thuật, một thứ phép thuật của màn đêm, nhưng lại chưa thực sự làm chủ được quyền năng. Nếu có thể gỡ được miếng bùa này ra khi mặt trời đã mọc cao, Rhonin tin lợi thế sẽ nghiêng về phía mình.

Anh bí mật lắc đầu mà không cho ai biết. Miếng bùa cứ đừng đưa lên trước rồi ra sau nhưng không hề rơi ra. Sau cùng, anh thử lắc đầu thật mạnh và mong sao miếng bùa sẽ rơi. Dù sợ bị lũ lính phát hiện, thì anh vẫn phải mạo hiểm.

Dưới ánh sáng rạng đông, anh thấy một gương mặt từ phía một tán cây gần đó đang nhìn mình.

Không... gương mặt ấy chính là một phần của tán cây. Người nó toàn những cành lá, thậm chí có cả một bộ râu toàn lá cây. Hai con mắt nó la hai quả mọng, và chỗ trống giữa những lớp lá dường như la một cái miệng.

Nó biến mất giữa bụi cây, nhanh chóng hết như lúc nó xuất hiện, khiến cho Rhonin tự hỏi phải chăng mình đang tưởng tượng. Một trò đùa thị giác do ánh sáng gây ra à? Không thể nào! Nếu quả thế thì nó cũng không thể rõ đến chi tiết như vậy được.

Và rồi...

Tiếng gươm giáo được rút ra khiến anh chú ý. Từng tên dạ tiên chuẩn bị cho một trận đánh mà chúng cũng không hiểu gì, chỉ biết là sẽ xảy ra. Lũ báo cũng nhận ra nguy hiểm, khi mà chúng không chỉ tăng tốc, mà còn cong lưng, nhe nanh đe dọa.

Varo' then chột chỉ tay về bên phải. "Hướng đó! Đi hướng đó! Mau!"

Vừa lúc ấy, cả khu rừng bùng lên sự sống.

Những cành cây rậm rạp quạt xuống chắn ngang tầm mắt đám lính. Bụi cây xung quanh biến thành những sinh vật tinh quái, lăm lăm, với bộ mặt xanh lộ rõ vẻ cười cợt. Mặt đất thô cào vào bàn chân của lũ báo, khiến đám lính cười ngã lăn ra. Đám dạ tiên hét vang gọi nhau, gắng chinh đôn lại đội ngũ, nhưng chỉ càng làm mọi thứ loạn thêm.

Một tiếng rên đục vang lên. Rhonin chỉ thoáng thấy, nhưng anh dám chắc mình đã chứng kiến cảnh một cái cây lớn cúi mình và quét qua hai tên lính cùng báo cười bang tan cay xum xue của nó.

Varo' then gắng chỉ huy đám lính và liên tục chửi rủa. Những tên dạ tiên vẫn ngồi chênh vênh trên thú cưỡi, vừa cố chém vào đống cành lá xung quanh, vừa gắng giữ cho lũ báo không hoảng sợ. Dù có to lớn thì lũ báo vẫn không thích những gì chúng đang phải đối mặt, nên chúng liên tục chùn bước dù được lệnh phải tiến lên.

Varo' then hét lên gì đó, rồi bất chợt, những ánh sáng tím chói lòa phóng ra tứ trong khu rừng. Một tia sáng chạm vào một người cây, biến nó thành một ngọn đuốc sống. Dù bị biến dạng, nó vẫn liên tục tiến lên, để lại phía sau một vệt lửa.

Và gần như cùng lúc đó, những cơn gió không hiểu từ đâu gầm rú và gào thét như cuồng nộ trước sự tấn công. Gió thổi mạnh đến nổi cát bụi, cành lá bay tứ tung trên không, càng che mất tầm nhìn của đám dạ tiên. Ngọn lửa

tất ngấm, nạn nhân của ngọn lửa như cũng chẳng để ý gì đến điều đó. Một cành cây lớn bay va vào tên lính ngay cạnh Varo'then.

“Tập hợp lại!” gã dạ tiên mắt sẹo hét lớn. “Tập hợp và rút lui! Nhanh lên!”

Một bàn tay đầy lá bịt miệng Rhonin. Anh nhìn lên gương mặt đỏ, no cung t ỏ vẻ ngạc nhiên không kém. Ở phía sau, những bàn tay khác đang túm lấy chân anh.

Chúng đẩy thật mạnh cho anh trượt khỏi lưng báo.

Con báo nhận ra và gầm lên. Càng có thêm nhiều những sinh vật hình cây kéo đến quấy rối con báo. Rhonin lăn xuống đất thì thấy Varo'then ngoảnh lại nhìn xem chuyện gì đang xảy ra. Tên dạ tiên bực tức nhìn tên tù binh bị cướp đi, nhưng hắn không kịp làm gì khi thêm nhiều cành cây đã lại xà xuống quấn lấy tay, mặt hắn và trói hắn lại.

Đám người cây đỡ được Rhonin trước khi đầu anh va vào đất. Chúng nhẹ nhàng và lặng lẽ đưa anh vào rừng như một con cừu nhỏ. Rhonin chỉ mong Krasus cũng đã được cứu, vì anh không thấy được gì khác ngoài đám người lá trước mắt. Chúng rõ là rất khỏe dù dáng người nhỏ bé.

Anh thoáng thất vọng khi thấy một tên dạ tiên cười báo chặn ngang lối đi. Chàng pháp sư nhận ra đó là Koltharius. Ánh mắt hắn nhìn thật vô vọng, như thể nếu Rhonin thoát, hắn sẽ gặp chuyện chẳng lành. Với những gì chứng kiến về tên thủ lĩnh, Rhonin có thể khẳng định như vậy.

Không thèm nói một lời, tên dạ tiên thúc báo phi lên. Tộc tiên mà Rhonin biết, đặc biệt là chủng tộc của Vareesa, vốn cực kỳ coi trọng tự nhiên. Thế nhưng chủng loài của Koltharius đây rõ là không hề, hắn chém điên cuồng vào những cành cây và tán lá. Tưởng như không gì có thể ngăn hắn tiến về phía nạn nhân.

Nhưng không hề. Một đàn chim đen chọt ủa ra từ những tán cây, bao quanh và tấn công tên dạ tiên không thương tiếc. Koltharius chém điên cuồng, nhưng không chạm nổi tới một con nào.

Bị phân tán bởi đòn tấn công này, gã dạ tiên không để ý tới một hiểm nguy khác tới từ mặt đất. Đám cây con hắn bước qua lớn lên cao gần hai thước như đang cắm sâu rễ hút nguồn sống từ lòng đất.

Con báo của Koltharius, vì bị đàn chim tấn công, cũng không hề nhận ra điều đó.

Con thú ban đầu lao đảo, rồi trượt chân vì móng vuốt bị quán vào. Nó chồm lên một bên mà gầm gừ đau đớn. Tên dạ tiên gắng giữ chặt, song điều đó chỉ càng làm tình hình xấu đi.

Con báo xoay người, khiến Koltharius kẹt giữa nó và hai thân cây lớn. Hắn bị mắc kẹt và đè bẹp, bộ áo giáp méo mó tựa giấy mỏng trước sức ép khổng lồ. Con thú cũng chẳng khá hơn, tiếng gãy vang lên khi co no va vào thân cây.

Đám sinh vật cây quanh Rhonin vẫn bước đi như không có chuyện gì xảy ra. Anh vẫn còn nghe thấy tiếng của kẻ bắt giữ mình vật lộn trong chốc lát, nhưng những tiếng ấy sớm biến mất, có lẽ Varo'then đã dẫn quân chạy thoát rồi.

Đám sinh vật nhỏ tiếp tục đưa anh đi. Anh nhìn sang phải thì thấy vị pháp sư rỗng cũng đang được đưa đi hết như anh. Anh chợt thấy sợ, không hiểu những vị cứu tinh này định làm gì họ. Liệu họ có được giải thoát khỏi đám dạ tiên chỉ để hứng chịu một số phận khủng khiếp hơn?

Đám sinh vật cây đi chậm lại rồi dừng hẳn khi đến một khoảng đất trống. Dù bị chắn bởi những hàng cây cao, thì ánh dương cũng bắt đầu rọi chiếu ở phía xa. Những tiếng chim thánh thót vang lên. Hàng ngàn bông hoa với bao sắc màu nở rộ, cỏ dại đứng đưa như chào đón những kẻ vừa đến.

Rồi một gương mặt lá rậm rạp khác che mất tầm nhìn của Rhonin. Miệng nó như mở ra rộng hơn, và Rhonin ngạc nhiên khi thấy một bông hoa trắng muốt nở ra từ trong cái miệng cười đó.

Một lớp phấn hoa phun ra vào miệng và mũi chàng pháp sư.

Rhonin ho sặc sụa. Đầu óc anh quanh cuồng. Anh thấy đám sinh vật lại đi tiếp và đưa anh về phía ánh mặt trời.

Nhưng chưa kịp thấy ánh sáng nào chạm vào mặt, chàng pháp sư đã ngất đi.

Khác với những gì Rhonin nghĩ, Krasus không hề bất tỉnh suốt chặng đường. Dù rất yếu và tưởng chừng sắp bị bóng tối nuốt chửng, vị pháp sư rồng vẫn gắng chống chọi với thể chất và tinh thần suy kiệt, và ông đã chiến thắng, hay ít nhất cũng đã nhọc nhằn đánh bại chúng.

Krasus cũng đã nhận ra có kẻ dõi theo họ trong khu rừng, nhưng ông đã sớm biết đó là những kẻ phụng sự nơi đây. Với giác quan nhạy bén hơn nhiều so với chàng người đồng hành, Krasus hiểu đám dạ tiên bị dụ tới đây là có chủ đích. Một thế lực nào đó muốn lấy của đám lính điều gì, và không cần suy luận nhiều cũng có thể biết ông và Rhonin chính là phần thưởng.

Và thế là vị pháp sư rồng đã yên vị trong suốt cuộc chạy loạn. Ông đã ép mình không được làm gì khi đám lính bị tấn công và đám người cây cướp tu nhan la ong cung Rhonin ngay trước mặt lũ dạ tiên. Krasus không thấy mối nguy gì ở những vị cứu tinh, nhưng điều đó không có nghĩa là cả hai sẽ không gặp nguy hiểm sau này. Ông đã bí mật, cẩn trọng trong suốt chuyến đi xuyên cánh rừng, mong rằng mình sẽ có ích hơn những lần trước đó.

Nhưng ông biết mình đã nhầm khi đến vùng nắng chiếu. Gương mặt cây xuất hiện quá nhanh và phụt phún quá bất ngờ. Cũng như Rhonin, Krasus đã ngất đi.

Nhưng khác với Rhonin, ông chỉ thiếp đi trong chốc lát.

Ông tỉnh giấc và nhìn thấy một chú chim đỏ đậu trên đầu gối mình. Cảnh tượng yên bình ấy khiến vị pháp sư rồng ngạc nhiên, ông thở mạnh, làm chú chim bay lên những cành cây trên cao

Krasus cẩn trọng nhìn quanh. Có vẻ như ông và Rhonin đang nằm trong một khu rừng thần bí, với phép thuật tồn tại từ thời cổ xưa, cổ như chính loài rồng vậy. Mặt trời soi rọi rõ, cỏ cây, hoa lá, chim chóc thật yên bình, đây ắt không phải sự tình cờ. Nơi này hẳn là lãnh địa của một người mà Krasus đáng ra phải biết, nhưng không tài nào nhớ ra.

Đó cũng là điều ông không dám nói với người bạn đồng hành của mình. Ký ức của Krasus đầy những lỗ hổng. Ông đã nhận ra bầy dạ tiên, nhưng những ký ức tưởng như rất quen thuộc khác đều đã biến mất. Khi cố tập trung nhớ lại, ông chỉ thấy sự trống trải mà thôi. Không chỉ cơ thể, mà cả tâm trí ông nữa cũng đã trở nên yếu ớt.

Nhưng tại sao? Tại sao ông lại bị ảnh hưởng nhiều hơn Rhonin? Dù là một pháp sư tài ba, thì Rhonin vẫn chỉ là một con người yếu đuối. Nếu như có kẻ trở nên tàn tạ và kiệt sức sau chuyến du hành xuyên không gian và thời gian, thì đáng ra đó phải là người yếu thế hơn.

Nghĩ tới điều đó, Krasus thấy thật tội lỗi. Dù là vì lý do gì khiến Rhonin khỏe hơn, thì cũng thật đáng xấu hổ nếu ông mong hai người đổi vị thế. Rhonin đã nhiều lần suýt hi sinh bản thân vì người thầy dạy của mình rồi.

Mặc cho cảm giác mệt mỏi và cơn đau kéo dài, ông gượng mình đứng dậy. Krasus không thấy dấu vết gì của những sinh vật đã đưa họ đến đây. Có lẽ chúng đã trở lại thành một phần của khu rừng, hoàn thành vai trò của mình cho đến khi chủ nhân khu rừng kêu gọi chúng. Krasus biết chúng là những người lính canh cấp thấp nhất của khu rừng. Đám dạ tiên không hề là một mối nguy đáng lo ngại.

Nhưng kẻ trị vì nơi đây muốn gì ở hai kẻ lạc đường kỳ lạ này chứ?

Rhonin vẫn say ngủ, và theo phản ứng của bản thân với phấn hoa, Krasus đoán Rhonin sẽ còn ngủ lâu. Không thấy có mối nguy gì ở quanh, ông bèn để chàng người một mình và quyết định thăm dò xem mình hưởng tự do đến đâu.

Những bông hoa bao quanh bãi cỏ như một hàng rào, dường như số bông hoa hướng ra ngoài và vào trong là bằng nhau. Krasus tiến tới gần đó và cẩn trọng theo dõi chúng.

Ngay khi ông đến gần, những bông hoa quay hết về phía ông và nở rộ.

Vị pháp sư rùng rợn vội lùi lại... thì thấy đám cỏ hoa trở lại trạng thái bình thường. Một bức tường bảo vệ đơn giản mà hiệu quả. Ông và Rhonin sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào từ bên ngoài, song đồng thời cũng không thể gây rắc rối gì cho khu rừng.

Với thể trạng hiện tại, Krasus không dám nghĩ tới việc băng qua đám hoa. Hơn nữa, ông ngờ rằng làm vậy sẽ khiến những lớp bảo vệ khác hoạt động, và hẳn là sẽ không dễ chịu gì đâu.

Chỉ còn một cách duy nhất. Để giữ sức, ông ngồi xuống, khoanh gối. Hít thật sâu, Krasus nhìn quanh khoảnh rừng một lần nữa và cất lời nói vào khoảng không.

“Ta sẽ nói chuyện với người.”

Gió đưa những lời ấy vào sâu trong rừng làm vọng lại những tiếng vang. Tiếng chim chợt im bặt. Cỏ cây thôi đung đưa.

Và rồi gió lại thổi... đem theo lời đáp lại.

“Vậy thì ta sẽ nói chuyện...”

Krasus chờ đợi. Ông nghe tiếng guốc gõ ở phía xa, như có con thú đi lạc vào lúc đó. Ông cau mày khi nghe tiếng guốc ngày một rõ, và rồi một bóng đen hiện lên từ trong khu rừng. Một kẻ với bộ sừng lớn cười trên một con thú khổng lồ?

Nhưng khi kẻ đó bước ra trước những hàng hoa cỏ, dưới ánh mặt trời, vị pháp sư rùng chỉ biết kinh ngạc tựa một đứa trẻ đứng trước thân hình vĩ đại kia.

“Ta biết người...” Krasus lên tiếng. “...T...Tôi biết ngài...”

Nhưng cũng giống như bao ký ức khác, ông không tài nào nhớ nổi cái tên ấy. Ông thậm chí còn không chắc mình đã từng gặp sinh vật huyền bí này hay chưa, điều đó hẳn do lỗi hỏng trí nhớ gây ra.

“Và ta cũng biết điều gì đó về ngài,” sinh vật to lớn ấy nói, người ấy có thân trên giống như dạ tiên trong khi thân dưới lại giống một con hươu đực. “Nhưng không nhiều như những gì ta muốn biết...”

Vị chủ nhân của cánh rừng bước qua hàng rào hoa cỏ trên hai đôi chân khỏe khoắn, những bông hoa nhường đường cho người như loại thu kinh cẩn chủ nhân. Có cây hoa thậm chí còn nhẹ nhàng âu yếm khẽ chạm vào chân người.

“Ta là Cenarius...” người lên tiếng nói với kẻ gầy gò đang ngồi trước mặt. “Đây là lãnh địa của ta.”

Cenarius... Cenarius... Cái tên huyền thoại thoáng hiện lên trong đầu Krasus, những ký ức bắt đầu bén rễ nhưng hầu hết sớm lụi tàn. Cenarius. Cái tên được rất nhiều dạ tiên và sinh vật rừng nhắc tới. Không hẳn là một vị thần, nhưng cũng gần như thế. Vậy hẳn Người là một bán thần. Và hẳn cũng quyền năng y hệt như các Đại long vậy.

Nhưng còn điều gì khác nữa, còn nữa. Dù rất cố gắng, vị pháp sư rồng vẫn không tài nào nhớ nổi điều gì.

Giương mặt ông hẳn đã lộ rõ nỗ lực, bởi ánh mắt nghiêm nghị của Cenarius trở nên dịu dàng hơn. “Ngài có vẻ không khỏe. Có lẽ ngài nên nghỉ thêm đi.”

“Không cần.” Krasus gượng đứng dậy, ông đứng thẳng trước mặt vị bán thần. “Không... Tôi có thể nói chuyện ngay bây giờ.”

“Vậy thì ta sẽ chiều lòng ngài.” Vị bán thần có bộ râu rậm Người hơi nghiêng đầu nhìn vị khách của mình. “Ngài có vẻ mạnh mẽ hơn những gì đã thể hiện. Ta cảm nhận được chút dấn dáp của dạ tiên, nhưng còn điều gì hơn thế nữa. Ngài thậm chí còn khiến ta nghĩ tới... nhưng không thể nào.” Vị bán thần chỉ vào Rhonin. “Còn cậu ta có vẻ không phải là sinh vật ta từng gặp trong hay ngoài lãnh địa của mình.”

“Chúng tôi đã đi một chặng đường dài, và thực sự là đã bị lạc thừa ngài. Chúng tôi không rõ mình đang ở đâu.”

Vị pháp sư ngạc nhiên khi thấy vị bán thần cười vang như sấm rền. Tiếng cười của Cenarius làm hoa nở, lam chim hót trên nhũn cành cây, và khiến làn gió xuân khẽ hôn lên má Krasus như người tình vậy.

“Ngài đến từ rất xa à! Nhưng ngài có thể đang ở đâu khác được chứ? Ngài còn có thể ở đâu ngoài Kalimdor!”

Kalimdor. Điều đó có lí, vì ngoài ra đâu còn nơi nào khác có nhiều dạ tiên đến vậy? Nhưng biết vị trí của ông và Rhonin lúc này cũng không trả lời hết được các băn khoăn. “Tôi cũng đã nghĩ vậy thừa ngài, nhưng...”

“Ta cảm nhận được một sự đổi thay bất thường trong thế giới,” Cenarius ngắt lời. “Một sự bất ổn, sự chuyển dời. Ta đã bí mật tìm kiếm nguồn gốc và vị trí của nó... và dù không tìm ra nó... ta đã được dẫn tới chỗ các ngài.” Người bước qua mặt Krasus và tới bên Rhonin. “Hai kẻ lang thang không rõ từ đâu tới. Hai linh hồn lạc lối không rõ nguyên do. Cả hai ngài đều là bí ẩn với ta. Ta ước rằng hai ngài không có mặt ở đây từ đầu.”

“Vậy nhưng ngài vẫn giải thoát cho chúng tôi...”

Vị chúa tể rừng sâu cất tiếng hí vang của một con hươu đực mạnh mẽ. “Lũ dạ tiên ngày một kiêu căng. Chúng dám lấy đi thứ không thuộc về chúng, xâm phạm nơi chúng không được phép vào. Chúng tưởng rằng tất cả đều là của chúng. Dù chúng không thực sự xâm phạm lãnh thổ của ta, thì ta quyết định khiến chúng đi như vay đ ể dạy cho chúng bài học, cho chúng biết hổ thẹn và cách cư xử.” Người mỉm cười nghiêm nghị. “Vả lại, điều đó giúp ta dễ dàng có được điều mình muốn hơn.”

Krasus thấy đôi chân mình khuyu xuống. Đứng vững được dường như là một nỗ lực lớn với ông. Nhưng ông vẫn quyết tâm đứng yên. “Có vẻ như chúng cũng nhận ra sự xuất hiện bất chợt của chúng tôi.”

“Zin-Azshari chỉ tồn tại được nhờ khả năng đó. Dù sao thì nó cũng ở ngay Giếng nước mà.”

Vị pháp sư rùng choáng váng, nhưng lần này không phải do yếu ớt. Cenarius đã nhắc đến hai từ trong lời nói cuối cùng khiến Krasus thấy sợ hãi.

“Zin... Zin-Azshari sao?”

“Đúng vậy! Thủ phủ của loài dạ tiên! Nằm ngay bên bờ Giếng nước vĩnh hằng! Ngài không biết điều đó sao?”

Mặc kệ nếu mình có thể hiện sự yếu đuối trước mặt vị bán thần, Krasus ngã xuống nền đất, ngồi trên bãi cỏ và gắng bình tĩnh nhìn nhận thực tế.

Zin-Azshari.

Giếng nước vĩnh hằng.

Ông biết hai cái tên đó, dù ký ức có bị hồng. Hai cái tên quá nổi tiếng, ông sẽ chỉ có thể quên chúng nếu như bị mất hoàn toàn trí nhớ.

Zin-Azshari và Giếng nước vĩnh hằng. Cái tên đầu tiên, trung tâm của đế chế pháp thuật, đế chế của tộc dạ tiên. Ông thật ngốc đã không nhận ra điều đó khi bị bắt giữ. Zin-Azshari đã từng là điểm trọng yếu của thế giới suốt bao thế kỷ.

Cái tên thứ hai, Giếng nước, là địa danh của pháp thuật, là hồ nước của nguồn sức mạnh vô tận được nhắc tới trong sự trầm trồ của bao pháp sư,

phù thủy trong lịch sử. Nó là nguồn sức mạnh của dạ tiên, cho phép chúng làm những bùa phép đến loài rồng cũng phải nể trọng.

Nhưng cả hai đều là cái tên của quá khứ... qua khứ xa xưa. Cả Zin-Azshari và Giếng nước vĩ đại đều không còn tồn tại nữa. Chúng đã biến mất từ rất rất lâu, trong một đại họa...

Tâm trí Krasus lại mờ đi. Điều gì khủng khiếp đã xảy ra, hủy diệt cả hai địa danh, xé toạc thế giới này ra... nhưng ông không tài nào nhớ nổi đó là gì.

“Ngài vẫn chưa hồi phục hẳn,” Cenarius lo lắng nói.

“Ta nên để ngài nghỉ ngơi thêm.”

Vị pháp sư, vẫn đang gắng nhớ lại, bèn đáp, “Tôi sẽ ổn thôi. Tôi sẽ khỏe lại ngay khi anh bạn đây tỉnh lại. Chúng tôi... chúng tôi sẽ rời đi ngay để không gây rắc rối gì cho ngài nữa.”

Vị bán thần cau mày. “Người lạ, ngài hiểu nhầm ý ta rồi. Các ngài vừa là bí ẩn, lại vừa là khách của ta... chừng nào hai ngài vẫn là bí ẩn, thì hai ngài cũng sẽ là khách.” Cenarius quay đi và tiến về phía hang rao hoa. “Ta tin là ngài cần nghỉ ngơi thêm. Ta sẽ sớm có mặt. Xin hãy nghỉ ngơi tới lúc đó.”

Cenarius không để Krasus kịp phản đối, và ông cũng không muốn vậy. Nếu vị bán thần khẳng khái rằng họ phải ở lại, Krasus biết sẽ không thể nào làm trái được. Ông và Rhonin sẽ là khách của Cenarius chừng nào ngài muốn... có khi sẽ là cả đời họ mất.

Dù vậy, Krasus cũng không lo khi mà cuộc đời còn lại của họ có thể sẽ rất ngắn ngủi.

Cả Zin-Azshari và giếng nước đều đã bị hủy diệt trong một đại họa... và càng nghĩ lại, vị pháp sư càng chắc chắn thời điểm xảy ra đại họa ấy đang đến rất gần.

“Ta phải cảnh báo ngài đấy, ta rất thích bất ngờ, nhưng lần này ta muốn gì đó thực sự tuyệt vời.”

Xavius chỉ cười và trực tiếp dắt nữ hoàng tới căn phòng làm phép của lũ Thượng đẳng. Hắn đã tỏ ra thật lịch thiệp khi đến gặp Người, lịch sự xin

Người cùng hắn đi chứng kiến thành quả của lũ pháp sư. Vị quân sư biết Azshara mong chờ điều gì đó kỳ diệu, và Người sẽ không thất vọng, dù điều đó không phải nữ hoàng tộc dạ tiên nghĩ tới.

Toán lính quỳ xuống khi thấy họ bước vào. Dù cho gương mặt chúng vẫn không thay đổi, thì cũng giống như Xavius, chúng cũng đã bị tác động mạnh mẽ. Ngoại trừ Azshara, tất cả trong phòng đều hiểu chuyện gì xảy ra.

Còn Người sẽ sớm được biết điều đó là gì.

Người nhìn vào vòng xoáy trong dàn phép, giọng lộ rõ sự thất vọng. “Ta chẳng thấy gì khác cả.”

“Người phải đến gần hơn Mặt trăng rặng ngời. Người sẽ hiểu những gì chúng thần đạt được...”

Azshara cau mày. Người đã không cho các nữ tì đi cùng theo lời thỉnh cầu của hắn, và có lẽ giờ đây Người thấy hối tiếc vì điều đó. Dù vậy, Azshara vẫn là nữ hoàng và Người phải thể hiện sự làm chủ trong mọi tình huống, dù khi đơn độc.

Bước đi thật nhẹ nhàng, Azshara tiến tới bên dàn phép. Người nhìn kỹ vào thứ lũ Thượng đẳng làm được, rồi rủ lòng mà quay lên nhìn ngọn lửa sâu thẳm bên trong đó.

“Ta vẫn không thấy gì thay đổi, Xavius than phiền. Ta đã hi vọng nhiều hơn từ...”

Người thở gấp, vị cổ vấn dù không nhìn thấy hết gương mặt Người, thì cũng đủ biết Azshara nay đã hiểu.

Và rồi giọng nói hắn đã từng nghe thấy, giọng nói của vị đức chúa ấy, nói vang cho tất cả những kẻ có mặt ở đó...

Ta rồi sẽ tới...

Dịch: T. A

Chương tám

Nguyệt lễ đã hoàn tất, Tyrande giờ có thể dành thời gian cho bản thân. Elune yêu cầu các nữ tu phải thật tận tụy, nhưng không bắt họ phải dành hết thời gian cho người. Mẹ mặt trăng là một quý nữ tràn đầy tình yêu thương, chính điều đó đã làm nàng dạ tiên trẻ tìm đến ngôi đền. Tu hành giúp Tyrande tìm thấy sự bình yên, dịu bớt nỗi sợ và sự mâu thuẫn nội tâm trong nàng.

Thế nhưng có một nỗi niềm nàng vẫn để trong tim. Thời gian đã làm đổi thay quan hệ giữa nàng, Malfurion và Illidan. Họ không còn là những người bạn tuổi thơ. Sự giản đơn thời trẻ con đã được thay bằng sự phức tạp của mối quan hệ người lớn.

Tình cảm của nàng dành cho cả hai cũng đã thay đổi khi nàng biết chính họ cũng đã có tình cảm khác dành cho nàng. Cuộc đấu chọi giữa hai anh em từ trước tới giờ luôn là sự đối đầu thân thiện, nhưng gần đây đã trở thành điều Tyrande không thích. Hai anh em như đấu đá nhau, gắng giành cho mình một chiến lợi phẩm.

Có thể họ không nhận ra, nhưng Tyrande hiểu, nàng chính là chiến lợi phẩm.

Dù có phần hãnh diện, thì nàng không muốn ai bị tổn thương. Vậy nhưng, Tyrande rồi sẽ phải làm tổn thương một trong hai, bởi sâu thẳm

trong trái tim, nàng biết, rồi sẽ có ngày nàng phải chọn người bạn đời, đó hoặc là Illidan, hoặc là Malfurion.

Khoác trên mình tấm áo choàng bạc của một tiểu nữ tu, Tyrande nhẹ nhàng rảo bước qua đại sảnh lát bằng đá hoa cương. Trên trần là những họa tiết minh họa cho bầu trời. Một lũ khách bình thường có lẽ sẽ tưởng ngôi đền không có mái, vì những ảo ảnh hiện lên thật chân thực. Nhưng thực chất, chỉ có đại thánh đường, nơi các nghi lễ diễn ra, là thực sự trần trụi dưới bầu trời. Ở nơi đó, Elune sẽ hóa thành ánh trăng mà ghé thăm, âu yếm vuốt ve những nữ tu ngoan đạo như người mẹ âu yếm đàn con.

Tyrande băng qua trước những pho tượng của các Đại nữ tu, hiện thân của Nữ thần mặt trăng, rồi sải bước qua phòng nghỉ. Ở đó có những bức khảm công phu, lột tả thế giới do Elune và các vị chúa trời khác sáng tạo nên, trong đó những tạo tác của Mẹ mặt trăng đương nhiên là chiếm phần lớn. Ngoài một số ít ra, thì hầu hết các vị thần, vị chúa đều chỉ là những hình ảnh mờ ảo với gương mặt không rõ, bởi hiện thân của họ đâu có dễ thể hiện dưới hình dạng một sinh vật bình thường nào. Chỉ có các bán thần, các con và phụ tá của các thần là có hình thù rõ rệt. Đương nhiên, trong số đó có Cenarius, vị bán thần được nhiều người cho là con của Mặt trăng và Mặt trời. Cenarius rõ là chưa bao giờ đề cập gì đến điều đó, nhưng Tyrande vẫn thích tin vào câu chuyện ấy.

Ngoài trời, không khí của màn đêm làm nàng dịu đi. Tyrande bước xuống bậc cầu thang cẩm thạch và hòa vào đám đông. Nhiều người cúi đầu thể hiện lòng tôn kính, trong khi những kẻ khác kính cẩn nhường đường cho nàng. Là một người đại diện của Elune có cái lợi của nó, nhưng lúc này Tyrande ước rằng mình có thể chỉ đơn giản là mình.

Suramar có thể không tráng lệ được như Zin-Azshari, nhưng nó cũng có nét rất riêng. Những dải màu sáng lấp lánh hiện lên chói lòa trước mắt khi nàng bước vào quảng trường lớn, nơi các thương nhân thuộc đủ tầng lớp đang giao thương. Đám quý tộc mặc những tấm áo choàng đỏ hay cam rực có đính kim cương, cái mũi nhọn của họ nhô ra và ánh mắt thì hướng thẳng về trước, còn đi bên là những dạ tiên thấp hèn, mặc những bộ đồ đơn giản màu lục, vàng, lam hay hỗn tạp các loại màu đó. Khắp trong chợ, ai ai cũng cố chào hàng càng nhiều càng tốt.

Đến những tòa nhà cũng nói lên sự phô trương của dân chúng nơi đây, Tyrande thấy đủ các sắc cầu vồng. Nhiều tòa nhà được sơn đủ bảy dải màu, với những hình ảnh rực rỡ ở tứ phía. Ánh đuốc soi sáng muôn nơi, ngọn lửa cũng sống động như đang nhảy múa.

Những sinh vật hiếm hoi không phải dạ tiên Tyrande từng gặp trong đời thường thấy chủng tộc của nàng thật màu mè, thậm chí có kẻ dam dung từ mù màu. Dù nàng có quan điểm tương đối bảo thủ, nhưng không đến mức như Malfurion, thì nàng cảm thấy tộc dạ tiên đơn giản chỉ thích sự đa dạng sắc màu trên đời mà thôi.

Nàng chợt thấy một đám đông đang tụ tập gần trung tâm quảng trường. Họ chỉ tro, có người đàm tiếu với giọng điệu kinh tởm hoặc đùa cợt. Lấy làm tò mò, Tyrande bèn đến xem chuyện gì có thể gây chú ý đến vậy.

Ban đầu, đám đông không nhận thấy sự hiện diện của nàng, điều đó chứng tỏ thứ mà họ đang xem hẳn phải là rất hiếm có. Nàng lịch sự chạm vào một người gần đó, người ấy ngay lập tức bước sang một bên nhường đường cho nàng. Bằng cách này, nàng tiến sâu vào giữa đám đông.

Một cái cũi chỉ thấp hơn nàng một chút được đặt chính giữa. Được làm từ các thanh sắt tốt chắc chắn, nó rõ là đang nhốt một con thú rất khỏe, bởi tiếng cũi rung lớn và những tiếng gầm gừ khiến đám đông xì xầm không thôi.

Những kẻ đứng ngay trước mặt nàng nhất quyết không rời đi, kể cả khi biết ai vừa vỗ vào vai họ. Chán nản nhưng tò mò, nàng dạ tiên xoay người, cố gắng nhìn qua vai hai kẻ đó.

Thứ mà nàng nhìn thấy khiến nàng há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Cái gì vậy?” Tyrande thốt lên.

“Không ai rõ thừa người,” một người lính gác ở đó đáp. Anh ta mặc giáp ngực, khoác áo choàng của đội lính Suramar. “Đội Nguyệt binh đã phải yểm bùa tới ba lần mới hạ gục được nó.”

Tyrande liếc quanh xem có vị pháp sư áo xanh nào không, nhưng không thấy ai. Hẳn họ đã yểm bùa lên chiếc cũi, và để chàng lính trông coi sinh vật đã được giữ yên, trong khi đi bàn bạc phải làm gì với nó.

Nhưng họ để lại đây cái gì vậy?

Nó không thuộc tộc người lùn, mặc dù dáng người nó khiến nàng thấy khá giống. Nếu đứng thẳng, nó phải cao chắc chỉ kém dạ tiên một gang, nhưng lớn thì phải gấp đôi. Nó hẳn là một sinh vật rất khỏe, bởi nàng chưa bao giờ thấy kẻ nào cơ bắp đến thế. Tyrande thấy ngạc nhiên khi nghĩ thứ bùa phép yểm lên chiếc cũi có thể giữ không cho tù binh bẻ chân song mà thoát ra.

Một tên quý tộc chợt lấy trượng vàng chọc vào nó... khiến nó điên lên. Tên dạ tiên suýt thì không rút được cây gậy ra khỏi móng vuốt của con quái thú. Bộ mặt tròn với hàm răng nhọn méo xệch đi khi nó gầm gừ tức tối. Chắc hẳn nó có thể cắn gãy cây trượng nếu không bị những lớp xích quanh tay, chân và cổ giữ lại. Đồng xích vừa là lí do nó phải cúi người, vừa là lí do vì sao nó chưa động được đến chân song, giả sử rằng nó có đủ sức mạnh và quyết tâm.

Từ sợ hãi và kinh tởm, Tyrande dần chuyển sang thương hại. Nàng được đền thờ cùng Cenarius dạy rằng phải kính trọng mọi sinh linh, dù rằng ban đầu nó có khủng khiếp đến đâu. Sinh vật da xanh kia mặc quần áo rất thô sơ, chứng tỏ nó, hoặc gã ta, nhiều khả năng, cũng có trí thông minh. Vậy thì gã không đáng bị coi như một con thú.

Hai cái bát nâu trống rỗng chứng tỏ tù nhân đã được cho ăn gì đó, nhưng với thân hình đồ sộ ấy, vị nữ tu e rằng bấy nhiêu là không đủ. Nàng quay ra anh lính. “Kẻ này cần thêm thức ăn và nước uống.”

“Tôi được lệnh không được phép thừa nữ tu,” anh kính cẩn đáp, mắt không rời khỏi đám đông.

“Có ai lại ra lệnh như vậy cơ chứ?”

Tyrande chỉ nhận được một cái nhún vai. “Các bô lão vẫn chưa quyết định sẽ làm gì với nó. Chắc họ cho rằng nó không cần thêm đồ ăn hay thức uống thừa người.”

Lời của anh ta khiến nàng chùn bước. Luật pháp của dạ tiên có thể rất hà khắc. “Nếu ta đem đồ ăn đến cho hắn, anh có dám ngăn ta không?”

Giờ thì tên lính có vẻ bối rối. “Người thực sự không nên. Con thú ấy có thể xé toạc cánh tay người mà ngẫu nhiên, thay vì những thứ người đem

đến. Người nên để kệ nó thôi.”

“Ta sẽ thử vận may vậy.”

“Thưa...”

Nhưng trước khi anh ta có thể ngăn nàng, Tyrande đã quay đi rồi. Nàng đến thẳng một quán ăn gần nhất, lấy một bình nước và một bát canh. Sinh vật trong cũi hẳn là ăn thịt, nên nàng quyết định sẽ lấy thêm một ít thịt tươi. Người thương nhân không lấy tiền của nàng (một đặc quyền khác của các nữ tu) vì thế nàng ban phước theo như ông mong muốn, rồi cảm ơn và quay trở lại phía quảng trường.

Rõ là đã chán, đám đông hầu hết đã giải tán hết khi Tyrande ra đến nơi. Điều đó ít nhất sẽ giúp nàng gặp tên tù binh dễ hơn. Gã liếc nhìn vị nữ tu đang tiến đến, ban đầu gã tưởng nàng cũng chỉ là một kẻ tò mò. Chỉ tới khi thấy những thứ Tyrande đang cầm, gã mới tỏ sự chú ý.

Gã cố gắng ngồi lên trong chùng mực dây xích cho phép, đôi mắt sâu với cặp mày dày, rậm của gã nhìn nàng cẩn trọng. Tyrande đoán gã đã đi đến nửa sau cuộc đời, vì mái tóc muối tiêu và gương mặt đáng sợ của gã mang rất nhiều các vết sẹo và dấu tích khác, thể hiện một cuộc sống khắc nghiệt.

Khi đã vào tới tầm với của gã, nàng dạ tiên chột e ngại. Tyrande để ý thấy anh lính cẩn trọng theo dõi hành động của nàng. Nàng biết anh ta sẵn sàng dung giao ma đăm ga nếu gã có bất cứ ý định nào làm tổn thương nàng. Tyrande hi vọng điều đó không xảy ra. Sẽ thật nực cười nếu ý định giúp đỡ của nàng cung là lí do mà gã phải chết.

Thật nhẹ nhàng và cẩn trọng, nàng quỳ xuống bên song sắt. “Người hiểu ta nói chứ?”

Gã gầm gừ, rồi gật đầu.

“Ta đem cho ngươi đây.” Nàng giơ bát canh ra trước.

Với đôi mắt cảnh giác khác xa với chủng tộc của nàng, gã nhìn chằm chằm vào bát canh. Nàng có thể thấy được trong đó là sự tính toán. Có lúc, chúng thoáng sáng lên khi gã nhìn về phía tên lính. Gã nắm chặt bàn tay phải rồi lại mở ra.

Thật chậm, rất rất chậm, gã giơ tay ra. Khi tay gã đến gần tay nàng, Tyrande mới nhận ra nó to đến mức nào, đủ lớn để nắm trọn hai bàn tay nàng. Nàng mừng tượng sức mạnh tiềm ẩn trong đó và suýt chút nữa rút lại bát canh.

Nhưng rồi với sự nhẹ nhàng khiến nàng bất ngờ, tên tù binh cầm lấy cái bát, đặt nó an toàn trước mặt gã và nhìn nàng đầy mong đợi.

Sự chấp thuận của gã khiến nàng cười, nhưng gã không đáp lại. Cảm thấy yên lòng hơn, Tyrande đưa gã miếng thịt, rồi cuối cùng là bình nước.

Khi đã đặt cả ba thứ cẩn thận gần bên, tên quái thú da xanh bắt đầu ăn. Gã xoi trộn bát canh chỉ trong một lần húp, để nước chảy cả ra khỏi miệng. Sau đó đến miếng thịt, hàm răng vàng sắc nhọn xé toạc từng thớ thịt nhanh chóng. Tyrande tuy sợ, nhưng không biểu lộ gì trước hành động của tên tù binh. Nếu rơi vào tình cảnh như vậy, chắc nàng cũng sẽ chẳng hơn gì gã.

Vài kẻ nhìn như thể họ là một gánh hát rong, nhưng Tyrande mặc kệ. Nàng kiên nhẫn chờ đợi trong khi gã tiếp tục ăn. Từng thớ thịt dần biến mất, cuối cùng gã cầm miếng xương bẻ đôi, mút phần tủy ngon lành, khiến những kẻ hiếu kỳ còn lại, kinh tởm trước cảnh tượng ấy, buộc phải rời đi.

Khi kẻ cuối cùng rời đi rồi, gã chọt vát miếng xương vụn, rồi với một giọng cười trầm, gã với lấy bình nước. Gã không hề rời mắt khỏi vị nữ tu lấy một giây nào.

Khi đã uống hết, gã lấy cánh tay quét miệng và gặm gù, “Ngon.”

Nghe được một từ như vậy khiến Tyrande bất ngờ, dù nàng cũng đã suy được từ trước, rằng nếu gã hiểu tiếng, thì hẳn cũng sẽ nói được. Điều đó khiến nàng mỉm cười và dám dựa mình vào song sắt, hành động ấy ban đầu khiến toán lính lo lắng.

“Thưa nữ tu!” một anh lính kêu lên. “Người không nên lại gần vậy! Nó có thể xé...”

“Hắn ta sẽ không làm gì cả,” nàng nhanh chóng trấn tĩnh họ. Liếc sang sinh vật lạ, nàng hỏi, “Phải không?”

Gã lắc đầu và đưa hai tay lên trước ngực như làm dấu. Toán lính lùi ra xa song vẫn tiếp tục để ý.

Lại lò họ đi, Tyrande hỏi, “Người cần gì nữa không? Thêm thức ăn chứ?”

“Không.”

Nàng ngừng lại đôi chút rồi nói, “Tên ta là Tyrande. Ta là nữ tu phụng thờ Elune, Nữ thần mặt trăng.”

Tên tù binh trong cũi có vẻ không hứng thú với việc trò chuyện, nhưng khi thấy nàng quyết chờ đợi, gã bèn đáp, “Brox... Broxigar. Phụng sự của Thống Chiến Thrall, thủ lĩnh hắc tinh.”

Tyrande gắng hiểu những gì gã nói. Nhìn bề ngoài thì gã hẳn là một chiến binh. Gã phụng sự một thủ lĩnh, Thrall. Cái tên ấy có vẻ kì lạ hơn tên của chính gã, nàng hiểu ý nghĩa của cái tên đó, và thấy thật trái ngược với danh hiệu của một thủ lĩnh.

Và vị Thrall này là thủ lĩnh của loài hắc tinh, Tyrande cho đó là chủng tộc của Brox. Những gì ngôi đền dạy là rất sâu rộng, song nàng chưa từng nghe thấy ở đâu loài nào là hắc tinh. Chắc hẳn nếu có loài như của Brox, thì dạ tiên phải biết đến rồi.

Nàng quyết tìm hiểu sâu hơn. “Người từ đâu đến hả Brox? Sao người đến được đây?”

Tyrande ngay lập tức nhận ra mình vừa mắc sai lầm. Gã hắc tinh đánh mặt và ngậm chặt miệng. Nàng thật ngốc khi không nghĩ ra đội Nguyệt binh đã phải tra khảo gã... và không phải với sự nhẹ nhàng nàng đã thể hiện. Giờ đây chắc hẳn gã đang nghĩ nàng được cử đến để dùng lòng tốt tìm hiểu những gì mà bạo lực và ma thuật đã không làm được.

Tỏ rõ thái độ muốn dừng cuộc trò chuyện tại đây, Brox cầm bát và giơ ra phía trước nàng, gương mặt gã trông thật u ám và đầy ngờ vực.

Bất chợt, một tia chớp từ phía sau nàng bay vào trong cũi, đánh trúng tay gã hắc tinh.

Với tiếng gầm điên cuồng, Brox nắm lấy ngón tay bỏng rát và giữ chặt. Gã nhìn nàng với ánh mắt căm thù khiến nàng buộc phải đứng lên và lùi lại. Toán lính ngay lập tức chú ý và chĩa mũi giáo giữ cho Brox ở yên đằng sau chân song.

Bàn tay chắc chắn giữ lấy vai nàng, và một giọng nói quen thuộc tỏ rõ lo lắng cất lên, “Nàng không sao chứ Tyrande? Con quái thú đó có làm nàng đau không?”

“Hắn không hề có ý định làm em bị thương!” Nàng thốt lên và quay ra nhìn kẻ đáng ra là cứu tinh của nàng. “Illidan, sao anh dám?”

Chàng dạ tiên điển trai cau mày, đôi mắt vàng mất đi chút lấp lánh. ‘Ta chỉ lo cho nàng thôi! Tên dã thú đó có thể...’

Tyrande ngắt lời. “Hắn ta có thể làm được gì khi ở trong cũi chứ...và hắn ta không phải dã thú!”

“Không phải?” Illidan cúi xuống nhìn Brox. Gã hắc tinh nhe nanh nhưng không làm gì phản đối cậu ta. Illidan hỉ mũi khinh bỉ. “Ta thấy nó hẳn không phải một sinh vật văn minh...”

“Hắn ta chỉ đang đưa lại cái bát thôi. Và nếu có chuyện gì thì cũng có quân lính xung quanh rồi.”

Illidan cau mày. “Ta xin lỗi, Tyrande. Có lẽ ta đã làm quá lên. Nhưng nàng phải thừa nhận là hiếm có ai, kể cả những nữ tu như nàng, dám mạo hiểm như vậy! Nàng chắc không biết, nhưng người ta đồn là khi tỉnh lại, hắn suýt bóp nghẹt cổ một vị Nguyệt Binh đấy!”

Vị nữ tu quay ra nhìn anh lính, làm anh miễn cưỡng gật đầu. Anh ta đã quên không nói cho nàng chuyện đó. Kể cả vậy, Tyrande e nó cũng không thay đổi điều gì. Brox không đáng bị đối xử vậy và nàng cảm thấy mình cần phải giúp gã.

“Em cảm ơn vì anh đã quan tâm Illidan ạ, nhưng xin nhắc lại em không gặp nguy hiểm nào hết.” Nàng quắc mắt nhìn vào vết thương của gã hắc tinh. Các ngón tay đen đi và rõ là Brox đang rất đau, thế nhưng gã không hề gào thét hay đòi được chữa trị.

Bỏ mặc Illidan, Tyrande quỳ xuống bên cũi. Nàng không ngần ngại vươn tay vào trong.

Illidan với ra phía nàng. “Kìa Tyrande!”

“Lùi lại! Tất cả các người!” Nàng nhìn vào ánh mắt căm thù của gã hắc tinh và nói, “Ta biết ngươi không cố ý làm hại ta. Ta có thể chữa vết thương

đó. Xin hãy để ta làm thế.”

Brox gầm gừ, nhưng không phải là vì giận dữ, mà nàng biết gã chỉ đang dẫn đo. Illidan vẫn đang đứng cạnh Tyrande, và nàng biết cậu ta sẽ lại tấn công nếu gã hắc tinh chỉ cần sơ suất một chút.

“Illidan. Em phải xin anh hãy quay đi một chút.”

“Sao cơ? Tyrande...”

“Em xin đấy Illidan.”

Nàng có thể cảm nhận cơn giận cậu ta cố kìm nén. Dù vậy, cậu ta vẫn nghe lời khẩn cầu của nàng và quay đi nhìn những tòa nhà quanh quảng trường.

Tyrande quay lại với Brox. Gã đã quay ra nhìn Illidan và nàng thoáng thấy sự thỏa mãn trong ánh mắt gã. Rồi gã hắc tinh lại nhìn nàng và thận trọng gờ bàn tay bị thương ra.

Cầm bàn tay gã, nàng bàng hoàng nhìn vết thương. Da thịt ở hai ngón tay đã bị xém mất, và một ngón thứ ba thì vẫn còn đỏ và đang bung mủ.

“Anh đã làm gì thế này?” nàng hỏi Illidan.

“Phép thuật ta học gần đây,” cậu ta chỉ nói thế.

Đó chắc chắn không phải do Cenarius dạy. Đây là một phép thuật của tộc Thượng đẳng, vậy nhưng cậu ta niệm chú trong thời gian rất ngắn. Nó chứng tỏ khả năng của cậu nếu như hứng thú. Cậu ta rõ ràng thích yêu thuật hơn là mộc thuật, vốn đòi hỏi sự kiên nhẫn.

Tyrande không dám chắc mình thích sự lựa chọn ấy.

“Hỡi Mẹ mặt trăng, hãy nghe lời khẩn cầu của con...” nàng mặc cho toán lính đang kinh hãi, cầm lấy từng ngón tay và nhẹ nhàng hôn lên chúng. Tyrande thầm nói với Elune, xin người ban cho nàng khả năng giảm bớt nỗi đau của Brox, làm lành lại vết thương mà Illidan gây ra khi hấp tấp.

“Hãy vươn tay ra hết mức có thể,” nàng ra lệnh cho tên tù binh.

Đề ý toán lính, Brox nhích lên và gồng gờ bàn tay to bè ra ngoài song sắt. Tyrande tưởng sẽ có phép thuật giữ gã lại, nhưng không hề. Nàng đoán

là vì gã không làm gì để thoát ra, nên phép thuật yểm lên cũi không có phản ứng lại.

Vị nữ tu ngược lên trời cao, nơi mặt trăng treo trên đầu. “Hỡi mẹ mặt trăng, xin hãy cho con thấy sự thuần khiết, sự đẹp đẽ, tình yêu thương của người... xin hãy cho con sức mạnh để hàn gắn vết thương này...”

Khi Tyrande nhắc lại lời nguyện cầu, nàng nghe thấy tiếng một tên lính thốt lên kinh ngạc. Illidan định quay ra, nhưng rồi lại nghĩ không nên khiến Tyrande bức thêm nữa.

Một dòng ánh sáng bạc... ánh sáng của Elune... bao quanh vị nữ tu. Tyrande tỏa sáng như thể chính nàng là mặt trăng. Nàng cảm thấy sự huy hoàng của Nữ thần đã hòa vào con người nàng.

Brox suýt rút tay lại vì quá bất ngờ trước cảnh tượng ấy. Tuy nhiên, gã tin tưởng nàng, và đã để nàng đưa tay gã vào sâu trong lòng sáng nhiều nhất có thể.

Khi ánh trăng chạm vào ngón tay gã, da thịt bị cháy lành lại, những chỗ xương trơ ra đầy lại, và vết thương khủng khiếp do Illidan gây ra hoàn toàn biến mất.

Vài giây sau thì cảnh tượng đó kết thúc. Gã hắc tinh bất động, mắt mở to như một đứa trẻ.

“Cám ơn người, hỡi Mẹ mặt trăng,” Tyrande khẽ nói và thả bàn tay Brox ra.

Toán lính quỳ xuống, cúi đầu lạy nàng nữ tu. Gã hắc tinh đưa bàn tay lại, nhìn và cử động ngón tay trong kinh ngạc. Gã chạm vào lớp da, thật nhẹ nhàng, rồi thấy sung sướng khi cơn đau không còn hành hạ nữa. Gã gầm gừ thỏa mãn.

Brox chợt lòng lộn trong cũi. Tyrande tưởng gã còn bị vết thương nào khác mà không biết, nhưng rồi gã dừng lại.

“Ta biết ơn người, hỡi bậc thầy pháp,” gã bật lên thành lời, phủ phục mình hết mức có thể. “Ta sẽ mãi mang ơn người.”

Brox tỏ ra biết ơn đến mức Tyrande thấy má mình thâm đen đi vì ngại ngùng. Nàng đứng lên và lùi lại.

Illidan ngay lập tức quay ra và cầm tay định đỡ nàng. “Nàng không sao chứ?”

“Em... nó...” Biết giải thích thế nào cái cảm giác khi Elune chạm lên nàng? “Nó đã xong,” nàng chỉ biết nói có vậy.

Toán lính rồi cũng đứng lên, tỏ rõ sự kính trọng với nàng. Anh lính đứng gần nhất tiến đến bên. “Thưa nữ tu, người có thể ban phước cho tôi không?”

“Đương nhiên!” Phước lành của Elune là thứ cho tất cả mọi người, bởi Mẹ mặt trăng đã dạy, càng nhiều kẻ được người chạm vào, càng nhiều kẻ hiểu tình yêu và sự thống nhất người mang lại, và họ sẽ lại mang hiểu biết ấy dạy cho kẻ khác.

Nàng đưa tay chạm lên tim, lên trán mỗi tên lính, biểu hiện cho sự hài hòa giữa lí trí và tâm hồn. Toán lính cảm ơn nàng rồi rút.

Illidan lại nắm lấy cánh tay nàng. “Nàng cần nghỉ ngơi, Tyrande à. Đi! Ta biết một nơi...”

Brox chợt cất giọng trầm trầm từ sau cũi. “Hỡi bậc thầy pháp, người có thể ban phước cho kẻ thấp hèn này không?”

Toán lính ngạc nhiên nhưng không nói gì. Kể cả nếu có một mảnh thú cầu xin phước lành của những người phụng sự Elune, họ cũng đâu thể phản đối?”

Họ có thể không dám, nhưng Illidan thì có. “Nàng làm đủ cho nó rồi. Nàng sắp kiệt sức đấy! Đi...”

Nhưng nàng không từ chối gã hắc tinh. Gạt tay Illidan ra, Tyrande lại quỳ xuống trước mặt Brox. Nàng không ngần ngại giơ tay ra, chạm vào lớp da dày lông lá và chạm lên vàng trán cứng, hàng lông mày dày của gã.

“Cầu cho Elune sẽ dõi theo ngươi và đồng loại...” nàng nói khẽ.

“Cầu cho cánh tay và cây rìu của ngươi luôn mạnh mẽ,” gã đáp lại.

Những lời lạ kỳ của gã khiến nàng cau mày, nhưng rồi nàng chợt hiểu cuộc đời mà gã từng trải qua. Lời cầu nguyện của gã dành cho nàng, kỳ lạ thật đấy, nhưng đó là lời cầu cho việc được sống và sống mạnh khỏe.

“Cám ơn người,” nàng mỉm cười đáp lại.

Tyrande đứng lên, Illidan lại chen vào một lần nữa. “Bây giờ thì ta có thể...”

Nàng lập tức thấy thấm mệt. Nhưng điều đó là tốt, bởi Tyrande đã làm được rất nhiều điều dưới danh nghĩa của nữ thần mặt trăng. Nàng nhớ ra mình đã lâu không ngủ. Phải hơn một ngày rồi. Chắc chắn Mẹ mặt trăng muốn nàng trở lại đền và nghỉ ngơi.

“Xin hãy thứ lỗi cho em Illidan,” Tyrande nói bé. “Em thấy hơi mệt. Em sẽ trở về với các chị em. Anh hiểu mà đúng không?”

Cậu ta hơi cau có, nhưng rồi bình tĩnh lại. “Đúng, điều đó chắc chắn là tốt nhất. Nàng cần ta đưa nàng về chứ?”

“Không cần đâu. Em muốn đi một mình.”

Illidan không nói gì, chỉ hơi bối rối mà chiều lòng nàng.

Nàng cười với Brox. Gã gật đầu. Tyrande rời đi, tâm trí nàng thấy thoải mái một cách kì lạ dù cơ thể thì rã rời. Nàng sẽ nói chuyện với Đại nữ tu về Brox ngay khi có thể. Chắc chắn ngôi đền có thể làm được gì cho kẻ lạc loài đó.

Ánh trăng tỏa sáng lên nàng. Tyrande mỗi lúc càng cảm thấy như mình vừa trải qua điều gì đó có thể sẽ thay đổi đời nàng. Chắc hẳn cuộc gặp gỡ với gã hắc tinh là ý nguyện của Elune.

Nàng thấy thật sốt ruột khi phải chờ tới lúc được nói chuyện với Đại nữ tu.

Illidan nhìn Tyrande bước đi mà không thèm ngoái nhìn cậu. Cậu ta đủ hiểu suy nghĩ nàng để biết nàng vẫn đang đắm chìm trong giây phút được phụng sự nữ thần. Điều đó nhấn chìm mọi thứ tác động khác, trong đó có cậu ta.

“Tyrande ơi...” Cậu đã mong có thể nói với nàng cảm xúc của mình, nhưng cơ hội đã bị phá vỡ. Illidan đã chờ hàng tiếng, bí mật theo dõi ngôi đền, chờ nàng xuất hiện. Biết rằng mình không nên tiếp cận nàng ngay khi

nàng vừa bước ra, cậu đã đứng sau và chờ, định bụng vờ như chỉ tình cờ đi qua.

Nhưng rồi nàng gặp con thú mà đội Nguyệt binh bắt được, khiến kế hoạch hoàn hảo của cậu đổ bể. Giờ thì cậu không những mất cơ hội, mà còn tự làm xấu hổ mình trước mặt nàng, hóa thành một kẻ xấu xa... tất cả chỉ vì kẻ kia.

Không kịp kìm chế, cậu đã nhả một câu thần chú và nắm chặt bàn tay.

Một tiếng hét lớn vang lên từ phía chiếc cũi. Cậu ta vội quay lại nhìn.

Chiếc cũi bừng sáng mãnh liệt, nhưng không phải thứ ánh sáng bạc của mặt trăng. Thay vào đó, một vàng hào quang đỏ bao quanh như đang cố nuốt chửng chính chiếc cũi... và cả kẻ bên trong.

Con quái thú trong đó gầm lên đầy đau đớn. Trong lúc đó thì toán lính chạy quanh bối rối.

Illidan vội nhả câu phản chú.

Vàng hào quang dần mất đi. Tên tù binh thôi không kêu gào nữa.

Không thấy ai để ý, chàng dạ tiên trẻ nhanh chóng biến khỏi hiện trường. Cậu đã để cơn giận chế ngự và trút giận lên đối tượng rõ ràng nhất. Illidan thấy may mắn khi toán lính không nhận ra sự thật, và Tyrande thì đã rời quảng trường mà không chứng con giận của cậu.

Cậu cũng thấy may mắn vì đội Nguyệt Binh đã yểm phép lên cũi... bởi chính thứ phép thuật bảo vệ ấy đã cứu mạng sinh vật kia.

Dịch: T. A

Chương chín

Xung quanh gã, từng người và từng người đang hi sinh.

Bất cứ đâu gã nhìn tới, Brox đều thấy đồng đội mình gục ngã. Garno, người gã lớn lên cùng và coi như anh em ruột thịt, trở thành người tiếp theo hi sinh, bị xé xác dưới lưỡi gươm của một con quái vật to lớn, với bộ sừng và hàm răng nhọn hoắt. Nó sớm bị Brox giết, gã nhảy bổ lên người nó, găm lên thật lớn khiến con quái thú sợ hãi, gã chém xuyên qua bộ giáp rực lửa khiến nó đứt đôi người.

Nhưng Hỏa quân vẫn tiếp tục kéo đến, và hắc tinh thì ngày một ít đi. Số quân tự vệ chỉ còn đếm trên đầu ngón tay, vậy mà mỗi phút qua đi, lại thêm một người ngã xuống trước cuộc tàn sát.

Thrall đã lệnh chặn mọi đường tiến, không cho Hỏa quân vượt qua được. Đại Tộc đang tìm giúp đỡ, nhưng cần có thời gian. Và họ thì phụ thuộc hết vào Brox và đồng đội.

Nhưng quân số hắc tinh ngày một giảm. Dunn bất ngờ ngã xuống, đầu lảo đảo trên nền đất sũng máu vài giây trước khi thân gã đổ ra. Fezhar cũng đã tử trận, xác vẫn còn đó nhưng không nhận ra nổi. Gã đã bị một làn lửa xanh kỳ quái của một tên quái vật nuốt chửng, ngọn lửa không chỉ thiêu đốt mà còn ăn sâu vào người gã.

Cây rìu chiến của Brox liên tục chém vào kẻ thù, dường như gã không bao giờ gặp cùng một loài quái vật nào đến lần thứ hai. Vậy nhưng cứ mỗi khi đưa tay quệt mồ hôi trên trán mà nhìn lên, gã chỉ thấy thêm nhiều quý dữ hơn.

Nhiều hơn và nhiều hơn...

Giờ đây, chỉ còn mình gã đứng đối chọi với chúng. Đứng đối chọi với một biển quân quý dữ đang rít lên đòi hủy diệt tất cả.

Và rồi, ngay khi chúng ủa lên kẻ duy nhất còn sót lại... Brox bất tỉnh.

Gã hắc tỉnh nằm trong cũi rùng mình, nhưng không phải vì lạnh. Cứ tưởng rằng sau hàng ngàn lần giấc mơ lặp lại, gã sẽ không còn bị nỗi sợ trong tiềm thức ám ảnh. Thế nhưng, cứ mỗi lần ác mộng đến, nó lại đem thêm bao dữ dội, bao đón đau.

Bao tội lỗi.

Brox đáng ra phải chết. Gã đáng ra phải hi sinh cùng đồng đội. Họ đã nguyện hi sinh vì Đại Tộc, vậy mà gã lại sống sót và tiếp tục được sống. Điều đó thật không công bằng.

Ta là kẻ hèn nhất... gã lại nghĩ vậy. Nếu ta chiến đấu anh dũng hơn, ta đã ở bên họ rồi.

Nhưng dù gã đã nói với Thrall điều đó, vị Thống Chiến cũng chỉ lắc đầu mà nói, “Không ai có thể chiến đấu anh dũng được hơn thế. Nỗi đau hằn còn đó, quân trinh sát đã chứng kiến người chiến đấu. Người đã đem lại cho đồng đội, đồng bào điều quý giá không kém gì những người đã hi sinh...”

Brox chấp nhận lòng biết ơn nơi Thrall, nhưng gã chưa bao giờ chấp nhận những lời của vị thủ lĩnh.

Giờ thì gã ở đây, bị nhốt như một con lợn, chờ bị giết bởi chính tay lũ sinh vật ngạo mạn. Chúng nhìn gã như thể gã đã mọc ra hai cái đầu, thích thú trước sự xấu xí của gã. Chỉ có cô gái trẻ, vị thầy pháp, là thể hiện chút tôn trọng và quan tâm với gã.

Gã cảm nhận được trong nàng thứ sức mạnh mà đồng bào gã nói tới, sức mạnh của phép thuật cổ. Nàng đã chữa vết thương tên bạn nàng gây ra, chỉ

bằng lời nguyện cầu với mặt trăng. Nàng quả là tài giỏi, và Brox thấy vinh hạnh vì đã được nàng ban phước.

Nhưng điều đó cũng không còn quan trọng. Gã hắc tinh dám chắc những kẻ bắt giữ gã sẽ sớm quyết định biện pháp hành hình gã. Những gì chúng biết được từ gã đều là vô ích. Gã đã nhất quyết không hé lộ thông tin gì về đồng bào mình, đặc biệt là vị trí của họ. Đúng là gã không biết phải trở về thế nào, nhưng ít nhất, bất cứ điều gì cũng có thể là gợi ý cho đám dạ tiên. Khác với bày dạ tiên từng là đồng minh với hắc tinh, những kẻ này không ưa người ngoài... và vì thế chúng là mối nguy với Đại Tộc.

Brox chuyển mình trong giới hạn xiềng xích cho phép. Chỉ một đêm nữa thôi là gã có thể phải chết, nhưng không phải cái chết gã được chọn. Sẽ không có trận chiến huy hoàng, không có bài ca tưởng nhớ gã...

“Hỡi những linh hồn cao quý,” gã lầm bầm. “Xin hãy lắng nghe kẻ hèn mọn này. Xin cho con một trận đánh cuối, một mục tiêu cuối. Xin hãy để con chứng tỏ mình xứng đáng...”

Brox nhìn lên bầu trời cao và tiếp tục khế cầu nguyện. Nhưng không giống như vị nữ tu, gã e rằng đáng cai quản thế giới sẽ chẳng bao giờ nghe lời thỉnh cầu của một sinh vật thấp hèn như gã.

Vận mệnh gã nằm trong tay của đám dạ tiên.

Điều gì đã đưa Malfurion đến Suramar, anh cũng không rõ. Suốt ba đêm, anh ngồi một mình, thiền tự mà ngẫm nghĩ về những gì Cenarius đã nói, về những gì anh đã chứng kiến trong Giác mộng Ngọc lục bảo. Ba đêm mà vẫn không có câu trả lời cho nỗi lo ngày một lớn thêm. Anh biết chắc bùa chú vẫn đang được yểm tại Zin-Azshari, và tình thế sẽ chỉ vô vọng hơn nếu như không có ai hành động.

Nhưng lại không có một ai nhận ra vấn đề.

Malfurion nghĩ có lẽ mình đang đến Sarumar chỉ để tìm ai đó mà nói về vấn đề trong lòng. Vì thế anh nghĩ tới Tyrande, chứ không phải cậu em song sinh của mình. Nàng suy nghĩ cẩn trọng hơn, trong khi Illidan thường nhảy bổ vào hành động kể cả nếu cậu ta không có lấy một kế hoạch nào.

Đúng vậy, sẽ thật tốt nếu có thể nói chuyện với Tyrande, hay chỉ đơn giản... nhìn thấy nàng.

Thế nhưng, khi đang trên đường tới đền thờ Elune, anh gặp một đội quân cưỡi báo đi ngược về phía mình. Malfurion đứng né sang bên đường, nhìn đội lính trong bộ giáp xanh xám, cưỡi trên đàn báo giáp yên chính tề chạy qua. Ở đằng trước là một lá cờ tím đậm, với hình một con chim ngay chính giữa.

Cờ của lãnh chúa Kur'talos Ravencrest.

Vị tướng dạ tiên đi đầu, cưỡi trên con báo lớn và lực lưỡng hơn cả, và rõ ràng là con báo cái đầu đàn. Ravencrest có dáng người cao, gầy và vẻ ngoài cao quý. Ngài đi như thể không gì ngăn được ngài hoàn thành bốn phận mình. Dải áo choàng vàng phía sau, cùng chiếc mũ giáp đỏ cong cong cũng mang dấu hiệu, biểu tượng của chính tên ngài.

Ngài nhìn không khác gì một con mãnh điệu, người cao, gầy, chiếc mũ quằm như mỏ chim. Bộ râu búi trước và đôi mắt nghiêm nghị khiến ngài toát lên trí tuệ và sức mạnh. Ngoài tộc Thượng đẳng, Ravencrest được coi là một trong những người có tầm ảnh hưởng với nữ hoàng và từng cố vấn rất nhiều cho Người.

Malfurion nguyên rủa bản thân vì đã không nghĩ tới Ravencrest, nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện với ngài vì Ravencrest và đám lính lao qua như thể đang có nhiệm vụ rất khẩn cấp, khiến Malfurion băn khoăn phải chăng điều mà anh lo về Zin-Azshari đã thành sự thật. Nhưng nếu đúng là vậy, anh e là thành phố sẽ không yên bình như thế này đâu, người dân ở gần thủ phủ nhất định sẽ phải cảm nhận được thảm họa to lớn đang đe dọa Suramar.

Khi đội quân đã qua, Malfurion tiếp tục đi. Có quá nhiều người tụ tập tại một nơi, khiến chàng dạ tiên trẻ thấy hơi sợ hãi, sau khi đã ở trong rừng quá lâu. Dù vậy, Malfurion vẫn gắng kìm cảm giác ấy vì biết mình sẽ sớm được gặp Tyrande. Dù gần đây nàng có làm anh thấy hồi hộp, thì nàng vẫn khiến tinh thần anh thoải mái hơn bất cứ gì khác, hơn cả khi anh ngồi thiền.

Anh biết mình cũng cần phải gặp em trai mình, nhưng anh không hứng thú với điều đó vào đêm nay. Anh muốn gặp Tyrande, muốn dành thời gian với nàng. Anh vẫn có thể gặp Illidan sau đó mà.

Malfurion thoáng nhận ra một đám đông đang vây quanh gì đó ở quảng trường, nhưng mong muốn gặp Tyrande khiến anh nhanh chóng lờ đi. Anh mong có thể gặp nàng mà không phải liên tục xin phép các nữ tu khác. Mặc dù các nữ tu của Elune không ngại việc cho người thân và bạn bè vào gặp, thì vì lí do nào đó, Malfurion thấy hồi hộp hơn bình thường. Điều đó không phải do nỗi lo của anh với Zin-Azshari, mà do cảm giác bất tiện anh thấy dạo gần đây, mỗi khi ở gần bên người bạn thuở ấu thơ.

Khi anh tới đến, một cặp lính gác nhìn anh. Thay vì áo choàng thì họ mặc váy và mang giáp ngực màu bạc sáng loáng, có hình mặt trăng khuyết ở giữa. Giống như các con chiên khác của Elune, họ là nữ, và đều rất giỏi việc chiến đấu. Tyrande là một cung thủ tài giỏi hơn cả Malfurion và Illidan. Những bài học ôn hòa của Mẹ mặt trăng không quên dạy cho những đứa con trung thành cách bảo vệ bản thân.

“Chúng tôi giúp được gì chứ người anh em?” vị nữ tu đầu tiên lịch sự hỏi. Nàng và người kia đứng nghiêm, mũi giáo sẵn sàng chĩa vào anh bất cứ lúc nào.

“Tôi đến đây để tìm một nữ tu, Tyrande. Cô ấy và tôi là bạn. Tôi là...”

“Malfurion Stormrage,” người lính thứ hai trạc tuổi anh nói. Nàng cười. “Tyrande ở cùng phòng với tôi và hai nữ tu khác. Tôi cũng đã thấy anh đi với chị ấy vài lần rồi.”

“Tôi có thể nói chuyện với cô ấy chứ?”

“Nếu như chị ấy đã thiếp xong thì có lẽ sẽ rảnh. Tôi sẽ cho người đi hỏi. Anh có thể chờ ở Nguyệt phòng.”

Nguyệt phòng là tên gọi của trung tâm đền, nơi diễn ra rất nhiều nghi lễ. Khi Đại nữ tu không dùng đến nó, thì ngôi đền cho phép tất cả mọi người vào đó tận hưởng không khí yên bình.

Malfurion cảm nhận được sự hiện diện của mẹ Mặt trăng ngay khi bước vào căn phòng. Bao quanh phòng là một vườn hoa đêm nở rộ, và ở chính giữa là một bục giảng kinh của Đại nữ tu. Con đường trải đá dẫn tới chiếc bục được khảm các họa tiết miêu tả chu kỳ của mặt trăng. Sau vài lần đến đây, Malfurion nhận ra dù mặt trăng có ở vị trí nào, thì ánh sáng nhẹ nhàng vẫn sẽ chiếu rọi lên căn phòng.

Anh bước tới chính giữa và ngồi lên chiếc ghế dài dành cho các con chiên. Dù được khung cảnh xung quanh trấn an, anh vẫn cảm thấy bồn chồn trong lúc chờ Tyrande. Anh còn lo rằng nàng sẽ không vui khi thấy anh đến đột ngột. Từ trước đến nay, họ chỉ gặp theo lịch hẹn trước. Đây là lần đầu tiên anh dám đến mà không báo trước cho nàng.

“Malfurion...”

Trong chốc lát, mọi nỗi lo trong anh biến mất khi anh ngẩng lên và thấy Tyrande bước vào giữa ánh trăng. Tấm áo choàng bạc của nàng tỏa sáng rực rỡ, và trong mắt anh, Mẹ mặt trăng hẳn cũng không thể sánh bằng vẻ đẹp của nàng. Tyrande để mái tóc thả dài che ngang qua gương mặt thanh tú, mái tóc chấm tới viền váy của nàng. Ánh sáng trong đêm làm nổi bật ánh mắt nàng và khi nàng cười, nàng như thắp sáng cả Nguyệt phòng.

Khi Tyrande tiến đến chỗ anh, Malfurion vội đứng dậy đón nàng. Anh biết má mình đang sẫm lại, nhưng anh không thể làm gì, chỉ mong Tyrande không nhận ra điều đó.

“Anh vẫn ổn chứ?” nàng hỏi đầy quan tâm. “Có chuyện gì sao?”

“Ta khỏe. Ta mong mình không làm phiền nàng.”

Nàng lại mỉm cười, nụ cười lôi cuốn hơn bao giờ hết. “Anh có bao giờ làm phiền em đâu Malfurion à. Thực sự thì em mừng vì anh đã đến. Em cũng muốn gặp anh.”

Nếu trước đó nàng không nhận ra gò má thâm đen của anh, thì chắc chắn giờ nàng đã thấy. Mặc dù vậy, Malfurion nói tiếp. “Tyrande, chúng ta đi dạo ngoài đền được không?”

“Nếu điều đó khiến anh thấy thoải mái thì được thôi.”

Anh nói trong lúc cả hai ra khỏi phòng, “Nàng có nhớ ta đã nói về giấc mơ liên tục xảy ra chứ...”

“Em còn nhớ.”

“Ta có nói với Cenarius về điều đó, sau khi nàng và Illidan rời đi, và chúng ta đã thử tìm hiểu lý do nó lặp lại.”

Giọng nàng chợt tỏ rõ sự lo lắng. “Anh phát hiện ra điều gì sao?”

Malfurion gật đầu nhưng không nói gì khi họ đi qua cặp lính mà ra khỏi đền. Đến tận lúc cả hai đã ra đến bậc thềm anh mới nói tiếp.

“Ta đã tiến bộ nhiều Tyrande ạ. Nhiều hơn những gì nàng và Illidan nhận ra. Cenarius chỉ cho ta lối vào thế giới tinh thần... Giác mộng Ngọc lục bảo, Người gọi như thế. Nhưng nó còn là hơn thế. Ở đó... ở đó, ta có thể thấy thế giới thực theo cách ta chưa từng biết...”

Tyrande chột nhìn về phía đám đông tụ tập ở giữa quảng trường. “Anh đã thấy gì?”

Anh quay sang nhìn Tyrande, anh cần nàng hiểu những gì anh phát hiện được. “Ta thấy Zin-Azshrai... và Giếng nước.”

Anh tả hết tất cả cảnh tượng và cảm giác bất an đã trải qua. Anh tả lại nỗ lực tìm hiểu sự thật, tả lại cách trạng thái mơ của mình bị đẩy lại khi cố nhìn điều tộc Thượng đẳng và Nữ hoàng đang làm.

Tyrande nhìn anh không nói gì, nàng rõ là cũng choáng váng trước phát hiện của anh. Nàng gắng hỏi. “Nữ hoàng? Azshara sao? Anh chắc chứ?”

“Không hoàn toàn. Ta không thấy được nhiều bên trong, nhưng ta không thể hình dung điều khủng khiếp nào có thể xảy ra mà Người không biết. Đúng là lãnh chúa Xavius có tầm ảnh hưởng với Người, nhưng hẳn Người sẽ không bao giờ mù quáng đứng nhìn. Ta buộc phải nghĩ rằng Người biết mình đang thỏa hiệp với mỗi nguy gì... nhưng ta e không ai trong số đó hiểu mỗi nguy ấy có thể khủng khiếp đến thế nào! Giếng nước... giá như nàng có thể cảm nhận được điều ta thấy khi ở trong Giác mộng Ngọc lục bảo, Tyrande ạ, nàng sẽ thấy sợ hãi giống như ta.”

Nàng đặt tay lên vai anh và trấn anh. “Em không nghi ngờ anh Malfurion ạ, nhưng chúng ta cần biết thêm! Tuyên bố rằng Azshara dám đưa thần dân vào hiểm nguy... anh phải cân nhắc kỹ điều này đấy.”

“Ta đã nghĩ tới việc gặp lãnh chúa Ravencrest để bàn về việc này. Ngài ấy cũng có ảnh hưởng với nữ hoàng mà.”

“Điều đó có thể là tốt đây...” nàng lại nhìn về phía trung tâm quảng trường.

Malfurion định nói gì đó, nhưng rồi nhìn theo hướng nàng nhìn, tự hỏi điều gì có thể liên tục khiến nàng mất tập trung vào những gì anh nói. Đám đông hầu hết đã rời đi, cho anh thấy điều mình đã không chú ý tới trước đó.

Một chiếc cũi được canh gác cẩn mật... ở trong đó là một sinh vật không phải là dạ tiên.

“Nó là gì vậy?” anh cau mày và hỏi.

“Lí do em muốn nói chuyện với anh đây Malfurion ạ. Gã đó là Broxigar... và gã không giống bất cứ sinh vật nào em từng nghe hay từng thấy. Em biết chuyện của anh là quan trọng, nhưng em muốn anh hãy vì em mà gặp gã.”

Tyrande dẫn anh về phía hẻm, Malfurion chợt thấy toán lính nhận ra sự hiện diện của hai người. Ngạc nhiên thay, sau khi nhìn theo Tyrande, họ bèn kính cẩn quỳ xuống.

“Người đã trở lại, thưa nữ tu,” một người nói. “Chúng tôi vinh hạnh được đón người.”

Tyrande tỏ ra thấy xấu hổ trước sự kính cẩn như vậy. “Xin các anh hãy hãy đứng dậy!” khi toán lính đã nghe theo, nàng hỏi, “Có tin gì về tù binh chứ?”

“Lãnh chúa Ravencrest đã tiếp quản tình hình,” một anh lính khác trả lời. “Ngài ấy đang đi điều tra địa điểm bắt giữ hẻm để tìm thêm bằng chứng về việc xâm phạm, nhưng tôi được biết ngài sẽ trực tiếp tra khảo tù binh khi trở về. Điều đó đồng nghĩa với việc nhiều khả năng ngày mai hẻm ta sẽ được chuyển đến thành Black Rook.” Thành Black Rook là pháo đài của lãnh chúa Ravencrest.

Việc anh lính nói hết thông tin khiến Malfurion ngạc nhiên, mãi sau anh mới nhận ra anh lính lấy làm ngưỡng mộ Tyrande. Nàng là người thụ giáo của Elune thật đấy, nhưng hẻm đã có điều gì khác đã xảy ra khiến nàng trở nên được kính trọng như vậy.

Tyrande tỏ ra lo lắng trước thông tin ấy. “Tra khảo... nó sẽ diễn ra thế nào?”

Người lính không dám nhìn thẳng vào Tyrande nữa. “Nó... sẽ gồm bất cứ gì lãnh chúa muốn thừa người.”

Nàng nữ tu không hỏi thêm. Bàn tay nàng đang bám vào cánh tay Malfurion, chột xiết chặt.

“Chúng ta có thể gặp tù nhân chứ?”

“Chỉ được một lúc thôi thưa nữ tu, nhưng xin người hãy nói to để chúng tôi nghe thấy. Xin người hiểu cho.”

“Ta hiểu.” Tyrande đưa Malfurion tới bên cũi, cả hai cùng quỳ xuống.

Malfurion gắng không để lộ sự kinh hãi. Khi nhìn gần, anh mới thực sự thấy đáng sợ trước dáng người to lớn của sinh vật kia. Anh đã được học về rất nhiều sinh vật lạ với Cenarius, nhưng chưa bao giờ biết đến loài nào như thế này.

“Thầy pháp...” nó – gã lẫm bẫm bằng một giọng nói trầm, vang... và đau đớn.

Tyrande cúi gập lại, tỏ rõ sự quan tâm. “Broxigar... người không khỏe sao?”

“Không thưa thầy pháp... tôi chỉ đang hồi tưởng lại.” Gã không giải thích gì thêm.

“Broxigar, ta có dẫn theo một người bạn. Người gặp anh ấy đi. Đây là Malfurion.”

“Nếu đó là bạn của người, thì tôi rất hân hạnh.”

Malfurion lại gần và cười gượng. “Xin chào Broxigar.”

“Broxigar là hắc tinh Malfurion ạ.”

Anh gật đầu. “Ta chưa từng nghe về loài hắc tinh.”

Gã hắc tinh khịt mũi. “Tôi có biết về dạ tiên. Các vị đã cùng chúng tôi chiến đấu chống Hỏa quân... nhưng có vẻ liên minh đã phai nhạt khi hòa bình lập lại.”

Những lời gã nói chẳng có nghĩa gì cả, thế nhưng nó khiến một nỗi lo khác dấy lên trong lòng Malfurion. “Người... người đã đến đây bằng cách

nào hả Broxigar?”

“Bậc thầy pháp có thể gọi tôi là Broxigar. Còn anh... chỉ là Brox.” Gã thở mạnh ra rồi nhìn Tyrande. “Thầy pháp, người đã hỏi tôi lần trước và tôi đã không trả lời. Nhưng tôi mang ơn người. Tôi xin nói những gì mình đã nói cho lũ kia...” Brox thô lỗ chỉ về phía toán lính. “...và chủ nhân của chúng, nhưng người sẽ không tin tôi được hơn chúng đâu...”

Câu chuyện của gã bắt đầu thật kỳ ảo và càng lúc càng kỳ ảo hơn. Gã cố gắng không nói về nơi đồng bào của gã sinh sống, mà chỉ nói rằng theo lệnh của Thống Chiến, gã và một tên khác đã đi vào vùng núi cao để tìm hiểu về một mối nguy hiện hữu. Họ đã tìm thấy thứ mà gã chỉ có thể miêu tả như một lỗ hổng trong thực tại... Nó nuốt chửng mọi thứ vật chất mà tiến lên trước.

Rồi nó nuốt chửng Brox và xé xác người bạn đồng hành của gã.

Malfurion lắng nghe, nỗi lo trong anh lại trôi dạt. Mỗi thông tin gã hấp thụ tiết lộ càng tăng thêm cảm giác bất an, khi mà đã không dưới một lần chàng dạ tiên nghĩ về Giếng nước và thứ năng lượng tộc Thượng đẳng lấy từ đó. Chắc chắn phép thuật của Giếng nước có thể tạo ra một xoáy phễu khủng khiếp như vậy...

Nhưng không thể nào! Malfurion tự nhủ. Chắc chắn điều này không liên quan gì đến Zin-Azshari. Họ đâu điên rồ đến thế!

Nhưng biết đâu lại có?

Khi Brox tiếp tục kể, tiếp tục nói về xoáy phễu và những gì gã chứng kiến khi bị hút vào, Malfurion thấy thật khó có thể chối bỏ một số mối liên hệ. Tệ hại hơn, dù gã không biết điều đó, thì những gì gã kể chính là những gì Malfurion cảm nhận thấy khi lơ lửng phía trên lâu đài và Giếng nước.

“Một điều lạ lùng khác,” gã hắc tinh nói. “Một thứ đáng ra không tồn tại,” gã nói thêm. Những gì gã miêu tả xoáy phễu như mũi dao đâm vào Malfurion.

Anh không nhận ra khi Brox dừng lại, tâm trí anh vẫn còn đang miên man. Tyrande phải xiết tay để anh chú ý trở lại.

“Anh không sao chứ Malfurion? Anh như ớn lạnh...”

“Ta... ta không sao.” Anh quay sang hỏi Brox, “Người nói điều này với lãnh chúa Ravenscrest rồi chứ?”

Gã hắc tinh tỏ ra băn khoăn, nhưng một người lính đáp, “Đúng, hắn đã nói vậy, gần như giống hệt đấy!” Tên lính cười lớn. “Và lãnh chúa cũng không tin nhiều hơn hai vị đâu! Ngày mai ngài ấy sẽ lòi hết sự thật ra khỏi tên đó... và nếu có kẻ nào giống hắn lảng vảng quanh, chúng sẽ thấy chúng ta không phải mục tiêu dễ dàng đâu, phải không?”

Vậy ra Ravenscrest chỉ nghi ngờ nguy cơ xảy ra cuộc xâm lược của lũ hắc tinh. Malfurion thấy thật thất vọng. Anh ngờ rằng vị tướng sẽ không thấy mối liên hệ giữa những gì anh thấy và những gì Brox kể. Thậm chí, càng ngẫm kỹ, anh càng thấy Ravenscrest sẽ khó mà tin lời anh. Vậy mà Malfurion đã định sẽ nói với ngài về việc nữ hoàng đáng kính của họ có thể đang tham gia vào một phép thuật nguy hiểm, gây đại họa cho thần dân của Người. Đến chính anh cũng còn thấy khó tin nữa là.

Giá như anh có thêm bằng chứng.

Người lính bắt đầu cựa mình lo lắng. “Thưa nữ tu... tôi buộc phải xin người và bạn người rời khỏi đây. Tướng quân sẽ sớm trở lại. Tôi thực sự phải...”

“Được rồi. Ta hiểu.”

Khi họ đứng dậy, Brox nhào ra trước cũi, với tay ra phía Tyrande. “Bậc thầy pháp, người có thể ban phước cho tôi lần nữa không.”

“Đương nhiên rồi...”

Trong lúc nàng lại quỳ xuống, thì Malfurion suy nghĩ trong vô vọng xem mình có thể làm gì. Chắc hẳn bất cứ điều bất thường nào đều sẽ được báo cho Ravenscrest, nhưng có vẻ đó chỉ là một việc vô ích.

Giá mà anh có thể hỏi ý kiến Cenarius, nhưng đến lúc ấy chỉ sợ gã hắc tinh đã...

Cenarius...

Malfurion liếc nhìn Tyrande và Brox, trong đầu nảy ra một quyết định.

Tyrande chào tạm biệt gã hắc tinh và đứng dậy. Malfurion cần tay nàng, rồi cả hai cảm ơn toán lính. Vị nữ tu trẻ tỏ ra lo lắng hơn khi họ rời đi, nhưng Malfurion không nói gì, trong đầu anh bao ý nghĩ vẫn đang tranh đấu.

“Nhất định ta phải làm gì đó,” sau cùng thì nàng nói khẽ.

“Ý nàng là sao?”

“Ngày mai, họ sẽ đưa gã tới thành Black Rook. Một khi tới đó, gã sẽ...” Tyrande rùng mình. “Em rất kính trọng lãnh chúa Ravenscrest, nhưng...”

Malfurion chỉ biết gật đầu.

“Em có nói chuyện với Mẫu Dejahna, Đại nữ tu, nhưng người nói chúng ta không thể làm gì khác ngoài việc cầu nguyện cho linh hồn gã. Người khen cho lòng thương cảm của em, nhưng khuyên em hãy để sự việc cứ thế diễn ra.”

“Cứ thế diễn ra...” Malfurion lẩm bẩm và nhìn về phía trước. Anh nghiêng rặng. Anh phải làm ngay. Không thể quay lại nữa, nhất là nếu nỗi lo của anh là có căn cứ. “Rẽ ở đây,” anh chợt nói và đưa nàng về phía con phố ngoài. “Chúng ta phải gặp Illidan.”

“Illidan sao? Nhưng sao lại thế?”

Anh hít thật sâu, nghĩ về gã hắc tinh và giếng nước mà đáp, “Bởi vì chúng ta sẽ để mọi chuyện diễn ra... nhưng là với sự điều khiển của chính mình.”

Xavius đứng trước cánh cổng rực lửa và nhìn sâu vào khoảng trống ở chính giữa như mê hoặc. Từ sâu thẳm bên trong, đức chúa của gã cũng đang nhìn, và cả hai đang cùng nói chuyện.

Ta đã nghe lời thỉnh cầu của ngươi... hần nói với vị cổ vắn. Và đã biết ước vọng của ngươi... một thế giới sạch bóng lũ dơ bẩn, lũ thiếu hoàn hảo. Ta sẽ ban cho ngươi những gì ngươi muốn, hỡi bầy tôi trung thành nhất của ta...

Xavius quỳ xuống, mắt vẫn không hề chuyển hướng. Những tên Thượng đẳng khác vẫn tiếp tục làm phép, gắng mở rộng thứ mà chúng đã tạo ra.

“Người sẽ đến với chúng thần chứ?” tên dạ tiên đáp lại, đôi mắt giả của hắn rực lên hi vọng. “Người sẽ đến thế giới này để làm điều đó phải không?”

Cánh cổng chưa được mở... nó cần được củng cố thêm... để ta có thể bước vào trong huy hoàng...

Vị cổ vẫn gập đầu hiểu rõ. Vị chúa hắn phải rất vĩ đại, rất mạnh mẽ, cánh cổng yếu ớt mà lũ dạ tiên tạo ra là không đủ. Sự hiện diện của người sẽ xé toạc cả thế giới này. Cánh cổng phải rộng hơn, vững chắc hơn, bền bỉ hơn.

Xavius không thém tự hỏi vì sao vị chúa không thể tự làm điều đó. Hắn đã quá mê muội trước đức chúa vĩ đại đây.

“Chúng thần phải làm gì thưa người?” Gã cất lời. Dù rất cố gắng, lũ Thượng đẳng vẫn đã đi đến giới hạn kiến thức và năng lực, Xavius biết vậy.

Ta sẽ cử một cận thần của ta giúp các người... hắn có thể bước vào thế giới của các người... dù sẽ có khó khăn... nhưng các người phải chuẩn bị cho sự hiện diện đó.

Gã dạ tiên chực nhảy lên mà ra lệnh, “Đừng để bất cứ ai gục ngã! Chúng ta sắp được ban phước bằng sự hiện diện của một cận thần từ Người!”

Lũ Thượng đẳng lại cố gắng gập đôi, khiến căn phòng rung chuyển với những tia năng lượng đáng sợ phóng lên từ Giếng nước. Bên ngoài, bầu trời gào thét điên cuồng, bất cứ ai nhìn vào giếng nước đen ngòm ất sẽ phải quay đi sợ hãi.

Quả cầu lửa chính giữa dàn phép chọt phồng lên, lỗ hồng mở rộng đến đáng sợ. Hàng ngàn giọng nói tràn ngập căn phòng, khiến Xavius cảm thấy thật sung sướng.

Nhưng rồi một tên Thượng đẳng ngã ra. Sự điều tồi tệ có thể xảy đến, Xavius lao vào vòng tròn phép, lấy sức mạnh và khả năng của mình để trợ giúp. Hắn sẽ không phụ lòng đức chúa! Không đời nào!

Ban đầu, tưởng chừng hắn và những kẻ khác sẽ thất bại. Cánh cổng giữ nguyên và không lớn thêm. Xavius lấy hết quyết tâm, cuối cùng cũng khiến

lỗ hổng lớn hơn.

Và rồi... một luồng ánh sáng chói lòa rực rỡ khiến lũ Thượng đẳng phải lùi lại. Dù rất bất ngờ, chúng vẫn gắng giữ nỗ lực.

Một hình dạng kỳ quái hiện lên từ sâu thẳm bên trong. Ban đầu nó chỉ cao vài phân, thế nhưng cứ lớn dần và lớn dần khi tiến về phía chúng.

Những pháp sư khác cũng không chịu nổi sức ép. Hai kẻ gục ngã, gần như không thở nổi. Những kẻ còn lại lao đảo, nhưng dưới sự chỉ huy của Xavius, chúng sớm kiểm soát được cánh cổng.

Bất chợt, một tiếng tru đáng sợ vang lên. Chỉ duy nhất vị cố vấn, bằng đôi mắt dị thường, là nhìn thấy thứ bước ra từ cánh cổng.

Bầy quái thú phải lớn bằng loài ngựa, với cặp sừng thấp, cong xuống rồi uốn lên. Lớp da đóng vảy dày của chúng có màu đỏ thẫm, nổi lên trên là những vết đen bóng, trên vai là một dải lông màu nâu rậm rạp. Người chúng gầy nhưng cũng rất lực lưỡng, bộ vuốt ba ngón nhô ra tới tận nửa gang. Mỗi con lại có đôi chân sau ngắn hơn chân trước, nhưng Xavius tin chúng hoàn toàn nhanh nhẹn và khéo léo. Mỗi chuyển động nhỏ nhất của chúng đều chứng tỏ chúng có thể dễ dàng hạ gục con mồi.

Trên lưng chúng, hai xúc tu như roi da nhô lên với hai đầu hút. Bộ xúc tu dùng đưa, chĩa về phía các pháp sư thềm thường.

Mặt chúng có nét vừa giống sói lại vừa giống bò sát. Những chiếc răng dài sắc nhọn nhô ra từ hai hàm răng. Mắt chúng hẹp và trắng đục, nhưng lại ẩn chứa nét xảo quyệt đáng sợ, chứng tỏ chúng không phải sinh vật hạng vừa.

Và rồi, từ phía sau chúng, tên chủ cao lớn bước ra.

Hắn mặc bộ giáp làm từ thép nung chảy, mang trên tay một chiếc roi, mỗi khi hắn quất roi là một lần lóe một ánh chớp. Ngực và vai hắn rộng hơn hẳn so với phần thân còn lại, và hắn cao hơn tất cả những dũng sĩ dạ tiên lực lưỡng nhất. Ở những nơi trên cơ thể đóng vảy của hắn mà áo giáp không che lại, một ngọn lửa tỏa ra sáng rực.

Mặt hắn nằm trên bộ ngực to bè, và hắn đưa mắt nhìn xuống đám dạ tiên. Dù nhìn hắn chỉ giống như một cái đầu lâu có thêm cặp sừng cong, thì lũ

Thượng đẳng vẫn tin hắc chính là kẻ đưa tin của đức chúa, người đã đến giúp chúng hiện thực hóa giấc mơ về một thiên đường hoàn hảo.

“Ta là đây tớ của đức chúa...” hắc rít lên, ngọn lửa – đôi mắt của hắc lóe sáng mỗi khi hắc lên tiếng. “Ta tới để giúp các ngươi mở ra cánh cổng cho Người và bày tôi!”

Một con quái thú hú lên, nhưng cây roi vọt ném một luồng tia chớp lên nó, khiến nó ngay lập tức lặng thinh.

“Ta là Quái cầu vương...” hắc nói, đôi mắt rực lửa của nhìn trước hết vào vị quân sư đang quỳ sụp. “Ta là Hakkar...”

Dịch: T. A

Chương mười

Cuối cùng thì Rhonin cũng tỉnh giấc.

Anh chẳng muốn vậy chút nào, vì trong suốt giấc ngủ diệu kỳ, bao điều đẹp đẽ đã tràn ngập giấc mơ anh. Hầu hết đều là về Vareesa và cặp song sinh sắp ra đời, nhưng khác với giấc mơ ở tòa thành đáng sợ, giờ đây lại là những hình ảnh về cuộc sống hạnh phúc anh hằng mong ước.

Và tỉnh dậy chỉ làm anh nhớ ra, mình có khi chẳng thể sống mà gặp lại gia đình nữa.

Rhonin mở mắt thì thấy một hình ảnh quen thuộc, nhưng chẳng đáng mừng chút nào. Krasus ngả người về phía anh, gương mặt lộ rõ vẻ quan tâm. Điều đó chỉ làm anh thấy ức thêm, vì anh vẫn nghĩ chính vị pháp sư ròng đã làm mình kẹt ở đây.

Ban đầu, Rhonin thấy mọi thứ có vẻ mờ, nhưng anh rồi cũng nhận ra mình không nhìn Krasus dưới ánh sáng mặt trời, mà là dưới vàng trắng tròn tỏ rõ. Ánh trắng bạc rực rỡ đến kỳ lạ, soi tỏ cả khoảnh rừng.

Cảm thấy tò mò, anh bèn nhô dậy... nhưng toàn thân đã cứng đờ đau nhói.

“Từ từ nào Rhonin. Cậu ngủ hơn một ngày rồi đấy. Cơ thể cậu cần chút thời gian để hồi lại.”

“Chúng ta ở...” chàng pháp sư trẻ nhìn quanh. “Tôi nhớ khu rừng này... chúng ta được đưa về phía này...”

“Chúng ta đã được chủ nhân nơi đây đón tiếp từ lúc tới nơi. Chúng ta không gặp nguy đâu Rhonin, nhưng ta cũng phải nói trước với cậu, hai ta sẽ không thể rời đi được.”

Rhonin ngồi dậy và nhìn quanh. Anh cảm nhận được sự hiện diện khác quanh đây, nhưng không hề có gì thể hiện rằng họ đang bị mắc kẹt. Dù vậy thì anh biết Krasus không bịa chuyện.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta tìm cách rời đi?”

Krasus chỉ về phía hàng hoa cỏ. “Chúng sẽ chặn chúng ta lại.”

“Chúng? Đám hoa đấy ư?”

“Cậu có thể tin ta về điều đó Rhonin ạ.”

Dù cũng muốn thử xem liệu mấy cây hoa có thể làm gì, Rhonin biết mình không nên. Krasus nói họ sẽ không gặp nguy hiểm chừng nào vẫn còn ở đây. Tuy nhiên, giờ đây, khi cả hai đều đã tỉnh, có lẽ họ vẫn nên nghĩ cách thoát khỏi đây.

Bụng anh sôi lên. Rhonin nhớ ra mình đã ngủ một ngày mà không ăn uống gì.

Chưa kịp nói gì, Krasus đã đưa anh một bát hoa quả và một bình nước. Chàng người ngấu nghiến chỗ hoa quả, dù nó chẳng làm anh thỏa cơn đói thì ít nhất cũng không để bụng anh réo lên nữa.

“Ông chủ chưa đem thêm chút đồ ăn nào từ sáng sớm nay. Ta đoán Người sắp đến... nhất là khi Người đã biết cậu tỉnh lại.”

“Ông ấy biết sao?” Rhonin không thích nghe điều đó. Kẻ giữ chân họ có vẻ đang kiểm soát chặt quá. “Ông ta là ai thế?”

Krasus chợt tỏ ra hơi mất bình tĩnh. “Đó là Cenarius. Cậu còn nhớ chứ?”

Cenarius... nó có gọi lại, dù rất ít. Cenarius. Một cái tên từ những gì anh học, nhưng không hoàn toàn liên quan tới phép thuật. Cái tên khiến anh nghĩ tới những câu chuyện, những thần thoại về một...

Vị thần rừng?

Rhonin mở to mắt. “Chúng ta là khách của vị thần cai quản khu rừng sao?”

“Một bán thần thì chính xác hơn... nhưng vẫn là một thế lực mà đến loài của ta cũng phải kính trọng.”

“Cenarius...”

“Cậu gọi tên ta và ta đã ở đây!” Một giọng nói vang vọng từ khắp mọi phương. “Xin chào cậu, Rhonin ạ.”

Vị bán thần nhìn nửa giống dạ tiên, nửa giống một chú hươu, Người bước ra dưới ánh mặt trăng. Người cao hơn cả Krasus gầy gò. Rhonin nhìn cặp sừng, gương mặt, bộ râu và thân hình hỗn tạp của Người với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Cậu đã ngủ lâu đấy chàng trai trẻ, ta e chỗ thức ăn trước đó không đủ thỏa mãn cơn đói của cậu.” Người ra dấu chỉ về sau họ. “Vẫn còn thêm cho hai vị đấy.”

Rhonin liếc ra sau. Ngay cạnh cái bát trống rỗng giờ đây đã có một cái bát khác, đầy ắp. Không chỉ vậy, một miếng thịt to, ngon lành, thơm phức cũng hiện lên trên một chiếc đĩa gỗ kê bên. Rhonin dám chắc bình nước cũng đã được đổ đầy.

“Xin cảm ơn ngài,” anh nói, cố gắng không để đồ ăn làm mình mất chú ý. “Nhưng tôi thực sự muốn hỏi...”

“Sẽ có thời gian hỏi đáp sau. Còn bây giờ thì ta sẽ phạt lòng nếu hai vị không ăn đi.”

Krasus đặt tay lên vai Rhonin. Anh gật đầu rồi cùng người thầy bắt đầu ăn. Nhưng đến khi quay sang miếng thịt thì Rhonin thấy ngần ngại, không phải vì anh không muốn ăn, mà bởi anh ngạc nhiên khi thấy một thần cai quản khu rừng như Cenarius lại hi sinh một sinh vật mà người vốn chăm lo chỉ để phục vụ hai kẻ lạ mặt này.

Vị bán thần như đọc được thắc mắc trong anh. “Bất cứ loài vật nào, bất cứ sinh linh nào, đều tồn tại vì nhiều mục đích. Chúng đều là một phần

trong chuỗi sống của cánh rừng. Trong đó có cả thức ăn. Hai vị cũng giống loài sói hay loài gấu, tự do săn mồi trong lãnh địa của ta. Không có gì bị bỏ phí ở đây cả. Tất cả rồi sẽ lại nuôi dưỡng sự sống mới. Con hươu mà hai ngài ăn thịt cũng sẽ được luân hồi để hoàn thành mục đích sống, sự hi sinh sẽ không là vô nghĩa.”

Rhonin cau mày vì không hiểu hết những gì Cenarius nói, nhưng anh biết mình không nên bảo người nhắc lại. Vị bán thần coi hai kẻ xâm phạm đây như thú ăn thịt và đã cho họ ăn đúng như thế. Chỉ đơn giản vậy.

Khi cả hai ăn xong, chàng pháp sư thấy khỏe lên nhiều. Anh vừa định mở miệng nói về việc họ bị bắt giữ, thì Cenarius đã lên tiếng.

“Hai vị không nên ở đây.”

Cả Rhonin lẫn Krasus đều không biết phải đáp lại thế nào.

Cenarius thong dong bước quanh khoảnh rừng. “Ta đã nói chuyện với những người khác, bàn nhiều về hai vị, tìm hiểu xem họ biết gì... và chúng ta thống nhất rằng hai vị không nên ở đây. Hai vị đã đi lạc, nhưng lạc thế nào, chúng ta chưa thể rõ.”

“Có lẽ tôi có thể giải thích,” Krasus chen vào. Rhonin thấy ông vẫn còn yếu, nhưng không còn quá yếu như khi họ mới đến thời kỳ này.

“Có lẽ ngài có thể,” chàng pháp sư trả ứng hộ.

Vị pháp sư rùng rợn nhìn anh. Rhonin không thấy có lí gì mà phải che giấu sự thật. Cenarius dường như là người đầu tiên họ gặp mà có thể giúp đỡ được gì đó.

Nhưng câu chuyện mà Krasus kể cho vị bán thần lại không phải thứ anh mong đợi.

“Chúng tôi đến từ bên kia đại dương... rất xa, nhưng ở đâu không quan trọng. Quan trọng là lí do chúng tôi có mặt ở đây...”

Trong câu chuyện mà Krasus kể, thì chính Nozdormu đã gây ra một khe nứt thời gian. Vị pháp sư tả nó không phải là một lỗ hổng, mà là một sự bất ổn trong thực tại, có thể gây ra hiểm họa khôn lường. Chính ông đã gọi chàng pháp sư Rhonin, người mà ông tin tưởng, và cả hai đã cùng chu du tới nơi Krasus định vị được sự bất ổn ấy.

“Chúng tôi đã đi qua những đỉnh núi hoang vu rét buốt ở phương bắc, nơi tôi cảm nhận được rõ nhất sự bất ổn. Chúng tôi đã bắt gặp nó cùng những thứ nó tạo ra. Sự bất thường ấy đã gây rất nhiều khó khăn cho chúng tôi, nhưng đến khi chúng tôi tìm ra nó, thì nó đã di chuyển và nuốt chửng lấy cả hai. Chúng tôi đã bị ném khỏi miền đất của mình...”

“Và bị ném vào lãnh địa của loài dạ tiên,” vị bán thần kết luận.

“Đúng vậy,” Krasus gật đầu nói. Rhonin không chen vào gì, và mong những gì anh thể hiện ra không phản lại lời vị pháp sư. Bên cạnh việc bỏ qua nơi chính xác họ đã sống, thì vị pháp sư cũng không nói ra một điều mà Cenarius có thể quan tâm.

Ông không hề nói mình là rỗng.

Vị chúa tể rừng xanh lùi lại một bước và nhìn hai vị khách. Rhonin không thể đọc được ý nghĩ của Người. Liệu Người có tin vào câu chuyện Krasus bịa ra, hay Người nghi ngờ vị “khách” của mình đang không thực lòng ?

“Ta phải nói chuyện với những người khác ngay,” Cenarius nói, hướng nhìn về phía xa. Thế rồi người lại cúi nhìn Rhonin và Krasus. “Hai vị cần, thì sẽ được lo khi ta vắng mặt... chúng ta sẽ nói chuyện sau.”

Chưa để hai người nói gì, vị bán thần đã hòa vào ánh trắng, để họ còn lại một mình.

“Thật là vô ích,” Rhonin gầm lên.

“Có lẽ thế. Nhưng ta muốn biết thêm những người khác là ai.”

“Chắc là những bán thần khác? Nhiều khả năng nhất là vậy. Tại sao ngài không nói mình là...”

Vị pháp sư đánh mặt nhìn khiến Rhonin im bật. Krasus đáp lại với giọng nói trầm mặc, “Ta là một con rỗng không có sức mạnh anh bạn trẻ ạ. Cậu không biết ta cảm thấy thế nào đâu. Cenarius có là ai, thì ta vẫn mong giữ bí mật cho đến khi hiểu lí do tại sao ta không thể hồi phục.”

“Vậy còn... những phần khác của câu chuyện?”

Krasus nhìn ra xa. “Rhonin... Ta có nói với cậu, chúng ta có thể đang ở trong quá khứ.”

“Tôi hiểu.”

“Ký ức của ta... cũng đã bị mất đi giống như sức lực. Ta không biết tại sao. Tuy nhiên, có một thứ ta nhớ lại dựa trên những gì nghe được khi cậu đang ngủ. Ta biết chúng ta đang ở thời điểm nào.”

Rhonin thốt lên, hi vọng trong anh như nhe nhói, “Thế là tốt mà! Chỉ ít thì điều đó cho chúng ta chút cơ sở! Chúng ta sẽ biết ai có thể...”

“Xin hãy để ta nói hết.” Nét mặt nghiêm trang của Krasus không nói lên gì khả quan. “Ta có lí do để bịa chuyện nhiều nhất có thể. Ta e rằng Cenarius biết có chuyện sắp xảy ra, đặc biệt là nó lại liên quan đến xoáy nhiễu thời gian. Ta chỉ không thể nói với người nghi ngờ của mình về những gì có thể xảy ra.”

Giọng của vị pháp sư trở nên thấp và trầm hơn, khiến Rhonin càng lo lắng. “Điều gì chứ?”

“Ta e rằng chúng ta đã trở lại ngay trước thời điểm Hỏa quân xâm lược lần đầu.”

Không gì ông nói có thể làm Rhonin sợ hãi đến thế. Đã từng sống, và hơn một lần suýt nữa chết mà chiến đấu với đoàn quân quỷ dữ cùng đồng bọn của chúng, chàng pháp sư trẻ vẫn còn phải chịu đựng những cơn ác mộng khủng khiếp. Chỉ có Vareesa hiểu được những cơn ác mộng ấy kinh khủng đến đâu, bởi nàng đã chiến đấu anh dũng hơn nhiều so với đồng loại của mình. Qua thời gian, thứ duy nhất hàn gắn được vết thương nơi trái tim và tâm hồn họ chính là tình yêu nảy nở và hai đứa con sắp ra đời.

Và giờ đây, Rhonin lại bị đưa vào cơn ác mộng ấy.

Anh nhảy dựng lên mà nói, “Vậy chúng ta phải nói với Cenarius, nói với tất cả những ai có thể! Họ sẽ...”

“Họ sẽ không được biết... ta e rằng đã quá muộn để ngăn chặn sự việc như nó đã từng diễn ra.” Krasus cũng đứng dậy và nhìn cậu học trò cũ. “Rhonin ạ... như những gì từng xảy ra, thì Hỏa quân đã bị đánh bại sau một

trận chiến khủng khiếp, một cuộc chiến tranh đẫm máu, như một điềm báo cho những gì sẽ diễn ra ở thời đại của chúng ta.”

“Đúng thế, nhưng...”

Dường như quên đi việc Cenarius có thể theo dõi, Krasus bèn bám lấy vai Rhonin. Dù vẫn còn yếu, thì những ngón tay bầu sâu cũng làm anh đau nhói. “Cậu vẫn không hiểu Rhonin à! Chỉ với việc tới đây thôi, chỉ với việc ở đây thôi... chúng ta có thể đã thay đổi lịch sử! Chúng ta có thể là nguyên nhân giúp Hỏa quân trở thành kẻ thắng cuộc... và điều đó không chỉ đồng nghĩa với cái chết của bao kẻ vô tội, mà còn đồng nghĩa với việc lịch sử sẽ hoàn toàn bị xóa sổ.”

Phải thuyết phục mãi Illidan mới chịu tham gia vào kế hoạch vội vàng và liều lĩnh của Malfurion. Malfurion biết chắc nhân tố quyết định không phải những gì anh nói... mà chính là lời van nài của Tyrande. Đến Illidan cũng phải tan ra dưới cái nhìn của nàng, và cuối cùng đã chịu giúp đỡ, dù cậu ta chẳng thêm quan tâm đến tên tù binh. Malfurion biết đã có điều gì đó xảy ra giữa cậu em và gã hắc tinh, điều gì đó có cả Tyrande, và nàng đã dùng chính điều đó để thuyết phục Illidan về phe mình.

Và bây giờ thì họ nhất định phải thành công.

Bốn anh lính canh đứng nghiêm, mỗi người quay về một phía. Mặt trời sắp mọc và quảng trường vắng tanh, chỉ còn có toán lính và gã tù binh. Đây là lúc các dạ tiên khác đang ngủ, vì thế là cơ hội tốt để hành động.

“Em sẽ xử lý đám lính,” Illidan gợi ý, cậu ta nắm chặt bàn tay trái.

Malfurion vội ngăn lại. Anh không nghi ngờ khả năng của cậu em, nhưng cũng không muốn làm hại toán lính, khi mà họ chỉ đang làm nhiệm vụ của mình. “Không. Ta đã nói là sẽ xử lý họ. Chờ ta chút thôi.”

Anh nhắm mắt thư giãn đúng như Cenarius đã dạy. Anh rời xa thế giới thực, song đồng thời lại có thể nhìn rõ hơn và nhạy bén hơn. Anh biết chắc chắn mình phải làm gì.

Anh gọi và được những thành tố tự nhiên trợ giúp. Một cơn gió nhẹ lướt qua trước mặt từng người lính với sự dịu dàng của một tình nhân. Theo cùng với cơn gió là mùi hương dịu êm của những bông hoa quanh Suramar

và tiếng gọi êm ái của bầy chim đê. Sự mê hoặc ấy ôm lấy từng người lính, khiến họ bị dụ dỗ mà rơi vào một cơn mê sâu êm ái, bình yên, không nhận thức được đến thế giới xung quanh nữa.

Hài lòng khi thấy cả bốn người lính đều đã bị phù phép, Malfurion mới chớp mắt và thì thầm, “Đi nào...”

Illidan chần chừ và chỉ đi ra khi Tyrande bước theo người anh. Ba người họ đi chậm về phía chiếc cũi và toán lính. Dù biết chắc câu thần chú đã thành công, Malfurion vẫn lo toán lính sẽ nhìn thấy phía họ bất cứ lúc nào. Thế nhưng khi họ đứng chỉ cách toán lính vài thước, họ vẫn không hề biết.

“Thành công rồi...” Tyrande thì thầm trong kinh ngạc.

Illidan dừng lại trước người lính gần nhất, đưa tay lên vẫy trước mắt anh ta, không có gì xảy ra cả. “Trò hay đấy ông anh, nhưng liệu có lâu không?”

“Ta không biết. Thế nên chúng ta phải nhanh lên.”

Tyrande quỳ xuống bên cũi và nhìn vào trong. “Hình như Broxigar cũng bị phù phép rồi Malfurion ạ.”

Hắn là vậy. gã hắc tinh nằm co mình dựa vào một bên cũi, mắt mở to hờ hững nhìn Tyrande. Gã không hề chuyển động, dù nàng đã khẽ gọi tên gã.

Sau thoáng chốc cân nhắc, Malfurion gợi ý, “Hãy chạm vào vai hắn thật nhẹ và gọi lại xem. Nhớ để hắn thấy nàng ngay để còn ra hiệu im lặng.”

Illidan cau mày. “Thế nào nó chả hét lên.”

“Câu thần chú có thể ngăn điều đó, Illidan ạ. Nhưng cậu phải sẵn sàng khi đến phần của mình đấy.”

“Em đâu phải người đang liều mạng sống của chúng ta chứ,” cậu ta nói và cười khẩy.

“Im nào hai người...” Tyrande vớ tay vào, cẩn trọng chạm vào vai gã hắc tinh, đồng thời gọi tên gã lần nữa.

Brox giật mình... Gã mở to mắt và há miệng định hét lên một tiếng phòng vệ.

Nhưng gã nhanh chóng ngậm miệng và chỉ gầm gừ một chút. Gã hắc tinh chớp mắt mấy lần như thể xem xem điều mình thấy có phải sự thật hay không. Tyrande cầm tay gã rồi gạt đầu, nhìn vào mắt Brox.

Malfurion quay sang cậu em trai và nói khẽ, “Nào! Nhanh đi!”

Illidan ngồi xuống, cùng lúc đó khẽ lẩm bẩm. Cậu đặt tay vào một chấn song, bàn tay lóe lên một ánh sáng vàng, làm chiếc cũi chọt bùng lên một luồng năng lượng đỏ. Một tiếng ồn rất khẽ vang lên.

Malfurion lo lắng nhìn toán lính, nhưng họ cũng không thấy cảnh tượng kỳ ảo này. Anh thở phào nhẹ nhõm rồi lại quay ra nhìn Illidan làm phép.

Yêu thuật dạ tiên cũng có cái lợi của nó và cậu em trai của anh đã học được cách kiểm soát nó. Ánh sáng vàng kỳ diệu bao quanh tay cậu lan sang chiếc cũi, nhanh chóng tràn lên luồng sáng đỏ. Mồ hôi nhỏ xuống từ trán Illidan trong lúc cậu niệm chú, nhưng không hề khiến cậu chùn bước.

Sau cùng, Illidan thả tay mà ngã ra sau. Malfurion vội đỡ lấy trước khi cậu ta va phải người lính nào. Bàn tay Illidan tiếp tục tỏa sáng vài giây sau đó. “Nàng mở cũi được rồi Tyrande ạ...”

Nàng thả tay Brox và chạm vào cửa cũi, nó ngay lập tức bật mở như tự động vậy.

“Còn xích nữa,” Malfurion nhắc Illidan.

“Đương nhiên ông anh. Em không quên đâu.”

Illidan ngồi xuống và với lấy cùm tay của gã hắc tinh. Thế nhưng, bàn đầu Brox không chịu, mắt gã tối sầm nhìn chàng dạ tiên. Tyrande phải cầm tay gã và đưa ra cho người bạn mình.

Cậu em lại lẩm nhẩm thần chú và chạm vào từng bên cùm. Hai bên cùm bật mở như cái miệng đói chờ ăn.

“Không vấn đề gì cả,” Illidan nói, không quên nở một nụ cười đầy thỏa mãn.

Gã hắc tinh chậm rãi đứng dậy, người gã vẫn còn cứng đờ vì bị giam trong không gian chật hẹp. Gã cúi người tỏ lòng biết ơn trước Illidan, nhưng lại nhìn Tyrande chờ chỉ dẫn.

“Broxigar, nghe này. Ta muốn người đi theo Malfurion. Anh ấy sẽ đưa người tới nơi an toàn. Ta sẽ gặp người ở đó.”

Tyrande và Malfurion đã cãi vã xem ai sẽ là người đi theo Brox, Tyrande rất muốn tự mình thấy gã hắc tinh được an toàn. Nhưng Malfurion, với sự giúp đỡ rất nhiệt tình của Illidan, cuối cùng cũng thuyết phục được nàng, rằng sẽ rất không hay nếu người ta phát hiện Brox và Tyrande cùng biến mất, nàng lại đã chăm sóc cho gã nữa. Sẽ không khó để đội Nguyệt binh xâu chuỗi lại.

“Họ sẽ sớm nhìn ra mối liên hệ,” Malfurion khẳng định. “Nàng là người duy nhất đã giúp hắn. Vì thế nàng phải ở lại đây. Họ sẽ khó có thể nghi ngờ ta, mà nếu có nghi thì họ cũng khó mà đổ lỗi cho nàng. Nàng là nữ tu của Elune. Họ sẽ không thể đổ lên nàng chỉ vì có quen biết ta được.”

Mặc dù đã chịu nhượng bộ, thì Tyrande vẫn không thích việc Malfurion vơ lấy hết trách nhiệm. Đúng là anh đã nghĩ ra hành động đại dốt này, nhưng chính nàng lại xui anh, khi giới thiệu anh với gã hắc tinh bị giam giữ.

Giờ đây nàng phải nói gì để gã hắc tinh chịu tin người mà gã không biết rõ. Brox nhìn Malfurion thật kỹ rồi quay ra nhìn Illidan. “Tên kia sẽ đi cùng chứ?”

Illidan bĩu môi. “Ta vừa cứu người đẩy đồ quái vật...”

“Thôi đi Illidan, hắn biết ơn anh rồi!” Nàng quay ra nói với Brox, “Sẽ chỉ có Malfurion thôi. Anh ấy sẽ đưa người tới nơi không ai tìm ra! Xin người hãy tin ta!”

Gã sinh vật to lớn lấy bàn tay to bè của gã nắm lấy tay nàng và quỳ xuống. “Tôi tin người, hồi bậc thầy pháp.”

Vừa lúc đó, Malfurion chợt thấy một anh lính cựa mình.

“Thần chú sắp hết tác dụng rồi!” Anh rít lên. “Illidan! Đưa Tyrande ra rồi khỏi đây ngay! Brox! Đi nào!”

Với tốc độ và sự nhẹ nhàng đáng kinh ngạc, gã hắc tinh to lớn bật lên và đi theo chàng dạt tiên. Malfurion không ngoái về sau, cầu mong thần chú sẽ đủ lâu. Anh không quá lo cho Tyrande và cậu em trai. Họ sẽ đến nhà của Illidan, chỉ cách đó một quãng ngắn. Sẽ không có ai nghi họ là kẻ hai mang.

Nhưng với Malfurion và Brox thì mọi chuyện lại khác. Sẽ không ai nhìn nhầm gã hắc tinh với gì khác. Cả hai sẽ phải rời thành phố càng sớm càng tốt.

Nhưng ngay khi họ vừa ra khỏi quảng trường và vào những con phố ngoằn ngoèo của Suramar, thì âm thanh Malfurion sợ nhất vang lên.

Một người lính đã tỉnh dậy. Tiếng hét của anh sớm được những người khác nối tiếp, và chỉ vài giây sau, tiếng tù và đã vang vọng.

“Lỗi này!” anh giục gã hắc tinh. “Tôi có thú cưỡi đang chờ!”

Thực sự thì Malfurion không cần phải nói gì, khi mà gã hắc tinh, dù có lực lưỡng, vẫn chạy nhanh không kém gì anh. Nếu như họ đang ở trong rừng, chàng dạ tiên tin rằng Brox sẽ còn chạy nhanh hơn anh.

Khắp mọi nơi, tiếng tù và và tiếng hét vang lên. Suramar bừng lên sự sống... quá sớm so với những gì Malfurion mong đợi.

Sau cùng thì chàng dạ tiên cũng nhận ra nơi anh đang tìm kiếm. “Đây rồi! Chỉ ở quanh đây thôi!”

Khi họ rẽ vào một con phố nhỏ, Brox chợt đứng khựng lại, gã hắc tinh nhìn con thú Malfurion đem tới.

Lũ báo đen mướt và gân guốc đầy mình. Chúng gầm gừ và rít lên khi thấy hai kẻ tiến đến, nhưng rồi yên trở lại khi Malfurion đến gần. Anh vỗ nhẹ vào sườn chúng.

Brox lắc đầu. “Cưỡi cái này sao?”

“Đương nhiên! Nhanh nào!”

Gã hắc tinh chân chừ, nhưng những tiếng hô xung quanh đã thúc gã. Brox cầm dây cương con báo của mình và nhìn Malfurion hướng dẫn cách leo lên.

Gã tù binh phải mất đến ba lần mới leo được lên lưng báo, rồi lại thêm một phút để học cách ngồi yên. Malfurion liên tục nhìn ra sau, lo lắng toán lính, hay tệ hại hơn là Nguyệt binh có thể đến bất cứ lúc nào. Anh đã không tính đến việc Brox không biết cưỡi báo. Nhưng liệu gã hắc tinh còn mong chờ con vật nào khác chứ?

Brox chỉnh dáng ngồi của mình một lần nữa rồi gật đầu bắn khoăn. Malfurion hít một hơi thật dài rồi thúc báo tiến lên, Brox cố hết sức mà bám theo.

Chỉ trong vòng có vài giây, chàng dạ tiên đã thay đổi đời mình mãi mãi. Hành động liều lĩnh này chỉ có thể khiến anh bị đẩy vào thành Black Rook mà thôi, thế nhưng Malfurion biết mình không thể để cơ hội tuột mất. Theo một cách nào đó, Brox có liên hệ tới hành động của tộc Thượng đẳng... và dù là chuyện gì, Malfurion cũng phải tìm hiểu rõ.

Anh có một cảm giác kinh khủng, rằng vận mệnh của Kalimdor phụ thuộc vào điều đó.

Varo' then chẳng muốn gặp lãnh chúa Xavius chút nào, nhưng hắn không có quyền lựa chọn. Hắn được lệnh phải gặp vị quân sư ngay khi dẫn quân trở về, và mệnh lệnh của lãnh chúa Xavius nhất định phải được tuân theo, không khác gì các lệnh của chính nữ hoàng, thậm chí là còn hơn thế.

Vị quân sư sẽ không thích điều hắn báo cáo. Làm sao có thể giải thích rằng họ đã bị dẫn cho đi lạc đường và bị rừng cây tấn công đây? Varo' then đã định đổ lỗi cho Koltharius xấu số, nhưng e rằng vị lãnh chúa sẽ không chấp nhận một lí do như thế. Varo' then là kẻ chịu trách nhiệm và lãnh chúa sẽ chỉ quan tâm đến điều đó mà thôi.

Hắn không cần phải hỏi xem vị quân sư đang ở đâu, vì chỉ có một nơi duy nhất, đó là sảnh làm phép. Thực lòng, vị chỉ huy ưa gươm giáo hơn là yêu thuật, và hắn không thích thú gì căn phòng ấy. Đúng là hắn cũng có biết phép thuật, nhưng điều mà lãnh chúa cùng nữ hoàng định làm khiến chính hắn cũng phải rùng mình.

Đám lính để ý khi hắn tiến tới. Dù tỏ vẻ kính trọng đúng phép, thì có gì đó khác thường, có gì đó khiến chúng bất an.

Dường như chúng hiểu rõ hơn cả hắn điều gì đang chờ phía trước.

Cánh cửa bật mở trước mặt hắn. Varo' then cúi đầu kính cẩn và bước vào lãnh địa của tộc Thượng đẳng, và nhìn thấy một con quái thú khủng khiếp.

“Nhân danh Elune!” Hấn rút lấy thanh gươm theo phản xạ. Con thú tru lên, hai xúc tu giơ ra trước mặt hấn đầy đe dọa. Vị thủ lĩnh nghi ngờ mình sẽ không có cơ hội trước một con quái vật như vậy, nhưng quyết chiến đấu đến cùng.

Nhưng rồi, một giọng nói rít lên, thốt ra những từ khó hiểu khiến Varo’then lạnh cả sống lưng. Một chiếc roi quất lên tảng vai gù của con quái thú.

Con thú sợ sệt lui về, để mình Varo’then há miệng kinh ngạc nhìn kẻ vừa xua nó.

“Vị đây là Hakkar,” lãnh chúa Xavius hài lòng nói và bước ra từ một bên. “Người hoàn toàn kiểm soát lũ quái cầu rồi. Đức chúa đã cử người đến để giúp ta dọn đường...”

“Đức chúa sao thưa ngài?”

Ngạc nhiên thay, vị quân sư quàng tay qua vai Varo’then như một người cha và đưa hấn tới bên quả cầu ngay trên vòng phép. Quả cầu nhìn có vẻ khác, khiến tên dạ tiên có cảm giác thật đáng sợ, như thể nếu hấn đứng quá gần, nó sẽ nuốt chửng cả thể xác lẫn linh hồn hấn.

“Không sao đâu Chỉ huy. Không có gì phải sợ...”

Hấn sẽ bị trừng phạt vì lỗi lầm của mình. Nếu vậy thì Varo’then sẽ phải nhận lỗi trước để khỏi phải đối diện với gì khủng khiếp hơn. “Thưa lãnh chúa Xavius, đám tù binh đã trốn thoát! Cánh rừng phản lại chúng thần...”

Nhưng vị cố vấn chỉ mỉm cười. “Người sẽ có cơ hội sửa chữa lỗi lầm của mình, chỉ huy ạ. Còn trước hết, người phải hiểu được sự huy hoàng...”

“Thưa lãnh chúa tôi không hiểu...”

Hấn không nói được gì nữa mà như bị trói chặt dưới cái nhìn của vị lãnh chúa.

“Bây giờ thì người hiểu rồi rõ chưa,” Xavius nói, hai con mắt giả nheo lại thỏa mãn.

Varo’then cảm nhận được đức chúa, cảm nhận được sự hiện diện của ngài, nó như bóc từng lớp trên người hấn. Vị chúa trong quả cầu lửa nhìn

thấu những ý nghĩ sâu xa nhất của Varo'then... và thoáng tỏ vẻ hài lòng với những gì ngài thấy.

Người cũng sẽ là đây tốt của ta đây...

Và rồi Varo'then quỵ xuống, tỏ lòng biết ơn với ngài vì đã đề cao hân.

“Người sẽ sớm đến với chúng ta chỉ huy ạ,” lãnh chúa Xavius nói khi hân đứng lên.” Nhưng người quá mạnh mẽ, và cần phải được đảm bảo một lối vào vững chắc. Người đã cử cận thần của mình đây tới giúp mở đường cho những cận thần khác, những người sẽ tiếp tục giúp chúng ta củng cố sức mạnh của cánh công... và sẽ giúp chúng ta gạt hái mơ ước bấy lâu!”

Varo'then gật đầu, vừa thấy hài lòng lại vừa hồ thẹn. “Thưa ngài, thần đã thất bại, không bắt được hai kẻ lạ mặt mà thần tìm ra gần nơi phát hiện...”

Hân bị Hakkar ngắt lời, tên Quái cầu vương rít lên “Thất bại đó không là gì. Chúng sssẽ bị bắt... đức ngài rất quan tâm tới điều mà lãnh chúa Xaviussss đã nói với ngài, về sssự bất ổn này, và khả năng bọn chúng có liên quan đến nó.”

“Nhưng làm sao ngài có thể tìm được chúng? Khu rừng đó là lãnh địa của bán thần Cenarius! Thần chắc chắn là có ông ta!”

“Cenarius chỉ là một thần rừng,” vị quân sư nói. Chúng ra đã có hơn thế, hơn rất nhiều ở đây rồi.”

Hakkar quay mặt đi và quát roi vào khoảng trống trước mặt hân. Chiếc roi vút một tiếng, và một tia chớp xanh đánh xuống sàn.

Theo sau tia chớp ấy là một luồng sáng ngời lên. Những tia xanh màu ngọc lớn lên và dần hiện hình rõ.

Hai con quái cầu tru lên, những chiếc xúc tu phóng ra, nhưng Hakkar đã kịp trấn an chúng.

Một hình thù bốn chân hiện lên và ngáy một lớn dần. Nó sớm trở thành hình thù mà vị chỉ huy đã được thấy, kèm theo đó là tiếng tru kinh hoàng.

Con quái cầu lắc người rồi nhập bầy cùng những con khác. Trong lúc đám dạ tiên nhìn như bị mê hoặc, thì Hakkar tiếp tục triệu hồi một con nữa, cho nó đứng vào cùng đám còn lại.

Thế rồi, hắc vụng roi theo vòng tròn, tạo ra một đường rực sáng, cho đến khi nó thành một lỗ hồng ngay trước mặt gã, đủ chiều cao của đám quái cầu và chiều rộng gấp đôi chúng.

Hakkar quát những mệnh lệnh bằng một thứ tiếng hắc ám nào đó.

Đám quái cầu nhảy qua lỗ hồng và biến mất. Khi con cuối cùng đã nhảy qua, lỗ hồng tan biến.

“Chúng biết phải tìm gì,” Hakkar nói với đám dạ tiên đang choáng váng xung quanh. “Và chúng sẽ tìm ra thứ mình truy đuổi...” Tên quái vật thu roi lại, đôi mắt tăm tối quay ra nhìn kết quả thần chú của đám dạ tiên. “Còn bây giờ, chúng ta sssẽ bắt đầu công việc của mình...”

Dịch: T. A

Chương mười một

Phải mất tới một ngày trời, Krasus mới biết mình và Rhonin đang bị theo dõi.

Và lại mất thêm nửa ngày nữa ông mới đi được đến kết luận, kẻ theo dõi không có liên quan gì đến Cenarius.

Ai mà lại có khả năng ẩn mình trước vị bán thần hùng mạnh, điều đó vị pháp sư rồng không biết. Có lẽ nào là một ai đó giống Cenarius? Khó có thể như vậy. Vị thần rừng ắt phải quá quen thuộc với các mảnh của các bán thần khác hay của các tay sai họ cử. Hay là dạ tiên? Krasus phủ nhận ngay ý nghĩ ấy, bởi không một sinh vật bình thường nào có thể kín đáo đến như vậy.

Chỉ có một kết luận duy nhất... kẻ đang do thám Cenarius cùng hai vị “khách” chỉ có thể là đồng loại của Krasus.

Ở thời kỳ ông thuộc về, loài rồng thường cử đại diện theo dõi những hành vi có thể làm ảnh hưởng đến thế giới, dù nó là xấu hay tốt. Con người, hắc tinh, tất cả các chủng tộc đều được do thám. Loài rồng coi đó là biện pháp cực chẳng đã, khi mà các loài non trẻ thường dễ gây ra tai họa một khi được tự do hành động. Ngay cả trong thời đại cổ, thì cũng sẽ có vài tay do thám. Ông tin rằng có kẻ cũng đang cần mật theo dõi Zin-Azshari... nhưng,

có một đặc điểm ông biết của chủng tộc, họ không bao giờ manh động cho tới khi chắc chắn đại họa là không thể tránh khỏi.

Nhưng trong trường hợp này, thì như vậy có thể sẽ là quá muộn.

Ông đã giấu không cho Cenarius biết sự thật, nhưng với đồng loại mình, kể cả là những người trong quá khứ, Krasus thấy mình cần phải cảnh báo cho họ những điều ông biết. Chỉ có loài rồng mới có thể sửa chữa lỗi lầm do sự hiện diện của ông và Rhonin gây ra... nhưng muốn thế, họ phải lắng nghe.

Ông chờ tới lúc chàng người đã ngủ và Cenarius thì khó có thể quay lại. Những nhu cầu của Krasus và Rhonin được những linh hồn vô hình của khu rừng chăm lo. Thức ăn hiện lên vào thời điểm nhất định và sẽ không biến mất chừng nào họ chưa ăn xong. Những thứ khác cũng được lo y hệt vậy. Điều đó giúp Cenarius không phải lo hai vị khách sẽ chết đói, để người tiếp tục cuộc trao đổi bí ẩn với các bán thần khác, mà với các thần thì nó có thể kéo dài mấy ngày, mấy tuần, mấy tháng hay còn hơn thế.

Dù chu kỳ mặt trăng có thay đổi thế nào thì mảnh rừng vẫn luôn được thấp sáng như ban ngày. Khi đã thấy Rhonin say giấc, Krasus mới lặng lẽ đứng dậy và tiến về phía hàng rào hoa cỏ.

Dù là trong màn đêm thì chúng cũng quay về phía ông ngay tức khắc. Vị pháp sư rồng tiến đến gần nhất có thể, gắng không động chạm đến chúng; ông hướng mắt về phía xa khu rừng, nhìn kỹ những hàng cây tăm tối. Ông hiểu rõ cách ẩn mình của đồng loại hơn ai hết, hơn cả vị bán thần. Thứ gì Cenarius không phát hiện ta, Krasus lại hoàn toàn có thể.

Ban đầu, cây cối nhìn chẳng có gì lạ. Ông lần lượt nhìn từng cây, rồi lại nhìn lần nữa, nhưng vẫn không thấy gì xảy ra. Cơ thể ông kêu gào đòi nghỉ, nhưng Krasus không chịu khuất phục trước sự yếu đuối khác thường này. Nếu ông nhượng bộ dù chỉ một lần thôi, ông e mình sẽ chẳng bao giờ hồi phục được mất.

Ông chợt chú ý đến một cây sồi lớn với gốc cây to đặc biệt.

Vị pháp sư nhìn thật kỹ, tạo một lớp chắn cho ý nghĩ của mình và tập trung nghĩ về cái cây ấy.

Tôi biết ngài... Tôi biết ngài là ai, hồi người lính canh.

Không có gì xảy ra. Không có lời đáp lại. Krasus chợt nghĩ liệu mình có nhầm, nhưng kinh nghiệm hàng thế kỷ khẳng định điều ngược lại.

Ông thử lại. Tôi biết ngài đang hóa mình thành cây cối, theo dõi tôi và vị thần rừng. Ngài muốn biết tôi là ai, tại sao tôi lại ở đây.

Krasus cảm nhận được một cái cựa mình rất nhẹ. Kể theo dõi ông rõ là đã thấy khó chịu khi bị xâm phạm suy nghĩ, nhưng vẫn không muốn lộ diện.

Tôi có thể kể cho ngài nhiều điều mình chưa kể cho vị thần rừng... nhưng tôi sẽ không nói với một gốc cây đâu...

Người đang đe dọa cả hai ta, tiếng nói vang lên, đến từ một tâm trí đầy ngạo mạn. Vị thần rừng có thể cũng đang theo dõi ta đấy...

Vị pháp sư rùng cò không để lộ sự hài lòng khi được đáp lại. Ngài cũng biết ông ta không ở đây... và ngài có thể che chắn không cho người ngoài biết về chúng ta...

Trong thoáng chốc, không có gì xảy ra. Krasus tự hỏi liệu mình có hơi quá đà không...

Một phần gốc cây chợt bung ra, hóa dần thành một hình người cây. Khi kẻ đó đến gần, lớp vỏ cây biến mất, thay vào đó trở thành bộ phục trang dài, một gương mặt thanh tú, mờ ảo, nhưng không nhìn rõ vì bị một thần chú Krasus đã từng rất quen thuộc che chắn.

Trang phục của sinh vật kia mang màu xanh của cây, kẻ đó dừng lại ngay rìa mảnh rừng thần bí. Đôi mắt ẩn sâu nhìn Krasus từ đầu đến chân, và dù vị pháp sư không thể thấy gương mặt kẻ đó, thì ông chắc chắn kẻ đó đang thấy nản.

“Người là ai?” người canh gác lên tiếng.

“Hãy coi tôi là một người anh em.”

Kẻ ấy hoài nghi. “Người không biết mình vừa nói gì đâu...”

“Tôi biết rõ mình nói gì,” Krasus nói chắc nịch.

“Tôi biết rõ điều đó, giống như việc tôi biết Alexstrasza là Mẹ nguồn sống, Nozdormu là Thời gian vĩnh hằng, Ysera là Bà chúa giấc mơ, và Malygos là Phép thuật hiện hữu...”

Kẻ đó lắng nghe những cái tên, ngẫm nghĩ rồi đáp, “Người chưa nhắc đến một người.”

Krasus nín thở và gật đầu. “Và Neltharion là Đất là Đá, Thần canh giữ đất.”

“Có ít kẻ ngoại đạo biết đến những cái tên đó. Vậy người có tên là gì mà dám xưng là anh em với chúng ta?”

“Tôi được biết đến với cái tên... Korialstrasz.”

Kẻ kia ngả người ra sau. “Ta không thể không biết cái tên đó, nhất là khi đó là một vị Long phu của nữ hoàng. Nhưng có điều không ổn. Ta đã theo dõi từ khi người bị bắt giữ, và người hành động khác hẳn đồng loại của ta. Cenarius quả là mạnh đấy, nhưng ông ta không thể giữ người như một con tin như vậy, không thể giữ một con rồng như Korialstrasz...”

“Tôi đã bị thương nặng.” Krasus phủ nhận.

“Thời gian gấp lắm rồi! Tôi phải gặp Alexstrasza và kẻ với Người những gì mình biết! Xin hãy đưa tôi tới gặp người.”

“Dễ dàng vậy sao? Người quả là có bản chất kiêu căng của loài rồng đấy! Nhưng sao ta có thể để loài rồng chịu cơn thịnh nộ của vị thần rừng chỉ vì một kẻ không rõ tung tích như người? Ông ta hẳn sẽ biết mình bị theo dõi và sẽ sớm đáp trả.”

“Mối nguy với thế giới này, với thế giới của chúng ta, là quan trọng hơn sự xúc phạm tới danh dự của vị thần rừng.” Vị pháp sư rồng hít sâu mà nói tiếp, “Và nếu ngài cho phép, tôi sẽ cho ngài thấy điều tôi nói tới...”

“Ta không chắc mình tin tưởng người,” kẻ canh gác nói và nghiêng đầu sang một bên. “Nhưng với thể trạng của người lúc này, ta đoán sẽ chẳng có gì phải sợ. Nếu có thể, thì hãy cho ta thấy điều gì khiến người lo lắng đến vậy.”

Krasus gắng giữ mặt lạnh, mặc dù ông, mỗi lúc một thấy ghét con rồng này. “Nếu ngài sẵn sàng...”

“Hãy làm đi.”

Tâm trí họ hòa vào nhau... và Krasus tiết lộ sự thật.

Dưới sức ép của những hình ảnh hiện liên tục, vị rồng kia ngã ngửa ra sau. Thần chú che mặt mất tác dụng trong chốc lát, làm hiện lên bộ mặt kỳ quái, vốn là sự kết hợp của bò sát và dạ tiên, kẻ đó lộ rõ vẻ ngờ vực.

Nhưng gương mặt ấy rồi cũng sớm mờ đi. Kẻ theo dõi dần hồi lại, rõ là vẫn đang gắng hiểu những gì được chứng kiến. “Không thể nào...”

“Có thể đấy, tôi dám chắc.”

“Đó chỉ là những gì người nghĩ ra thôi!”

“Giá như vậy,” Krasus buồn bã nói. “Ngài hiểu lí do vì sao tôi cần gặp nữ hoàng rồi chứ?”

Kẻ đứng trước mặt ông lắc đầu. “Điều người đòi hỏi là...”

Hai vị rồng lạnh toát người, họ cảm nhận được sự hiện diện của một thế lực mạnh mẽ ở rất gần.

Cenarius. Vị bán thần đã bất ngờ trở lại.

Kẻ theo dõi ngay lập tức rút lui. Lo sợ rằng cơ hội duy nhất sẽ tan biến, Krasus vội vươn tay ra. “Không. Ngài không thể lờ chuyện này! Tôi phải gặp Alexstrasza!”

Cánh tay ông chạm ra ngoài lớp tường hoa. Những bông hoa phản ứng lại và ngay lập tức nở rộ, phun vào ông những làn phân thân.

Krasus chao đảo. Ông nhào về trước và ngã vào đám hoa.

Hai cánh tay chắc chắn đỡ lấy ông. Ông nghe thấy tiếng rít khê đầy lo lắng, và hiểu ngay vị rồng kia đã đỡ ông.

“Ta thật điên rồ vì làm điều này!” vị rồng kia hôn hển.

Krasus thầm cảm ơn kẻ theo dõi, nhưng rồi một ý nghĩ làm vị pháp sư yếu ớt giật mình. Ông gắng nói, nhưng miệng không thốt lên lời.

Ý nghĩ cuối cùng trong đầu ông trước khi ngất đi không còn là sự cảm kích với vị rồng vì đã đưa ông theo... mà là sự giận dữ bản thân vì đã

không đảm bảo Rhonin cũng được giải thoát.

Đôi báo lao mình băng qua khu rừng rậm, con mà Brox cười chạy nhanh đến nỗi gã hắc tinh đen đuôi chỉ biết bám chặt. Dù đã quen với việc cười những con sói khổng lồ do chính đồng bào gã nuôi, thì loài báo lại di chuyển rất khác, khiến cho gã hắc tinh không thôi lo lắng.

Chỉ cách đó một quãng, ngay phía trên, Malfurion cúi rạp người và thúc báo chạy tứ phía. Brox thấy may mắn khi vị cứu tinh đã vạch sẵn lối đi trong đầu, nhưng gã cũng mong chuyển đi đường trường sẽ sớm kết thúc.

Bình minh sắp lên rồi. Gã hắc tinh tưởng rằng đó là điều xấu, bởi khi đó họ sẽ bị phát hiện ở khoảng cách xa hơn, nhưng Malfurion lại nói đó là lợi thế. Nếu Nguyệt binh tiếp tục đuổi theo, thì đám pháp sư sẽ bị yếu dần một khi màn đêm dần lùi.

Đương nhiên thì họ vẫn sẽ phải đương đầu với đội lính.

Brox nghe thấy tiếng của đội quân truy đuổi ở phía sau đang ngày một rõ. Tiếng tù và, tiếng hô hoán từ xa, và cả thì thoảng có tiếng gầm gừ của một báo. Gã đã tưởng rằng Malfurion có kế hoạch khác nữa, ngoài việc cố bỏ xa đám quân rượt đuổi, nhưng gã đã lầm. Vị cứu tinh không phải một chiến binh, mà chỉ là một kẻ đang cố làm điều tốt mà thôi.

Đêm đen dần chuyển sang màu xám, nhưng là một màu xám đục của sương sớm. Gã hắc tinh mừng rỡ, dù biết làn sương chỉ là tạm thời, đồng thời cũng mong mình sẽ không lạc mất dấu Malfurion trong màn sương.

Những hình ảnh mờ ảo cứ hiện lên rồi lại biến mất quanh gã. Brox có lúc tưởng mình thấy có gì đó chuyển động. Tay gã thềm được cầm cây rìu chiến quen thuộc vẫn đang bị đám dạ tiên giữ. Malfurion không cho gã thứ vũ khí nào, có lẽ anh coi đó như một biện pháp đề phòng.

Tiếng tù và lại vang lên, lần này ở gần hơn rất nhiều. Gã cự binh khẽ gầm gừ.

Malfurion biến mất trong màn sương. Brox ngồi thẳng, cố nhìn xem anh chàng ở đâu, trong bụng thì lo sợ con báo gã cười sẽ chạy theo hướng khác.

Con báo chột xoay người tránh một tảng đá lớn chắn giữa lối đi. Gã hắc tinh bị bất ngờ và thoáng mất thăng bằng.

Brox ngã khỏi lưng báo, gã gầm nhẹ một tiếng mà rơi bịch xuống nền đất gồ ghề, lăn vào một bụi rậm gần đó.

Phản xạ vốn đã được rèn luyện nhanh chóng làm chủ. Brox thu mình về thế co người, gã chồm dậy định leo trở lại trên lưng con thú. Đáng tiếc thay, nó đã phóng đi tiếp vào màn sương mà không hề biết gì về tình trạng của gã.

Vậy mà tiếng truy đuổi vẫn ngày một lớn hơn.

Brox vội kiếm gì đó, bất cứ thứ gì có thể dùng làm vũ khí. Gã tóm lấy một cành cây nhưng nó sớm gãy tan dưới sức ép của bàn tay gã. Những tảng đá xung quanh thì hoặc là quá nhỏ, hoặc lại quá lớn để gã có thể dùng được.

Một sinh vật to lớn động đậy trong bụi cây phía bên trái gã.

Gã hắc tinh sẵn sàng chiến đấu. Nếu là một tên lính, gã có cơ hội thắng. Nếu là một Nguyệt binh, thì tình thế sẽ không có lợi cho Brox, nhưng gã vẫn sẽ phải chiến đấu.

Một con thú bốn chân không lồ nhảy bổ ra từ trong bụi cây.

Brox kinh hãi, bởi nó không phải một con báo. Nó tru lên âm thanh nghe như tiếng sói. Nó đứng cao gần đến vai gã, và trên lưng thì nhô ra hai xúc tu đáng sợ. Miệng nó đầy nanh nhọn hoắt. Nước dãi từ miệng rỏ xuống từng hàng dài xanh lè.

Nhưng ký ức đáng sợ ủa về trong gã. Gã đã từng thấy chúng, dù chưa từng đối mặt. Chúng đi đầu đoàn Hỏa quân, bày thú hung hãn dưới sự điều khiển của lũ quỷ.

Quái cầu... lũ thú dọn đường của Hỏa quân.

Brox bừng tỉnh vừa lúc con quái cầu chồm lên gã. Gã lao lên trước ngay dưới mình con thú khổng lồ. Nó giơ vuốt ra định vồ lấy gã, nhưng quán tính khiến nó vồ hụt. Nó chững lại mà ngoái nhìn con mồi vừa xổng.

Gã hắc tinh giơ tay đâm mạnh vào mũi nó.

Nếu Brox là loài khác, đòn tấn công như vậy sẽ chỉ khiến gã mất tay, nhưng gã không đơn thuần chỉ là một hắc tinh, mà còn là một kẻ nhanh nhẹn và mạnh mẽ. Gã đâm và không để con thú kịp phản ứng lại, đâm với sự điên cuồng và với tất cả sức mạnh gã có.

Cú đánh làm gãy mũi con quái thú. Nó ngã xuống, rên lên những tiếng kinh hoàng. Một dòng máu xanh xám chảy ra từ vết thương.

Brox cẩn trọng nhìn nó, tay gã vẫn còn đang đau. Gã sẽ không cho bất cứ con thú nào, nhất là con quái cầu này thấy gã sự hãi bỏ chạy. Nhất định gã phải đối mặt với nó, chỉ có như vậy gã mới có cơ may sống sót, dù chỉ ít phút.

Bất chợt, con báo của Brox lao ra từ trong đám sương mù. Tiếng gầm của nó khiến con quái cầu quay lại mà quên mất gã hắc tinh. Hai con thú va vào nhau và cào cấn nhau điên cuồng.

Brox biết mình chẳng thể làm gì cho con báo, vậy nên gã vội quay đầu chạy. Thế nhưng, gã chỉ vừa mới bước được vài bước, thì đã nghe thấy từ phía sau tiếng thở nặng nề. Gã cẩn thận và từ từ ngoái lại nhìn.

Chỉ cách gã một quãng, một con quái cầu khác nhe nhànng nhảy lên vào gã.

Không còn lựa chọn nào khác, gã chiến binh vội bỏ chạy.

Con quái cầu thứ hai liền đuổi theo, nó hú lên mà lao về phía con mồi. Hai con thú kia vẫn mặc kệ mà đấu đá nhau. Con báo đã phải chịu hai vết thương ở ngực. Brox thầm cảm ơn nó vì pha cứu nguy ngăn ngừi, rồi tập trung trở lại mà tránh kẻ đang bám đuổi mình.

Gã lao mình vào những lối đi hẹp nhất. Con quái cầu lớn hơn gã nhiều nên buộc phải chạy vòng qua hoặc lao thẳng vào những chướng ngại, đủ cho Brox giữ mình ngoài tầm với của nó. Gã thấy thật hèn khi phải bỏ chạy, nhưng gã biết mình sẽ chẳng có cơ hội đánh bại con thú nếu như không có vũ khí nào trong tay.

Từ phía sau, tiếng kêu đau đớn vang lên báo hiệu rằng con báo đã gục ngã, và cả hai con quái cầu sẽ sớm lao vào săn đuổi Brox.

Bị tiếng kêu của con báo làm xao nhãng, Brox đã bất cẩn không để ý tới bước chạy. Gã vấp phải một rễ cây nhô lên. Rất may là gã không ngã, nhưng bị mất thăng bằng và quay cuồng như điên về một phía. Gã nắm lấy một thân cây khẳng khiu chỉ cao hơn gã một cái đầu, nhưng bàn tay nhỏ bập gốc, khiến gã va vào một cái cây lớn hơn và cứng cáp hơn nhiều.

Vẫn còn bị váng đầu, Brox suýt nữa không nhìn thấy con thú lao tới. Gã bèn vung cao cái cây vẫn đang cầm và đâm thẳng vào con quái thú như đâm một mũi lao.

Con quái cầu đập mạnh vào vũ khí tạm bợ, làm nát một phần, để lại những vụn gỗ nhọn ở đầu. Gã hắc tinh vẫn chưa nhìn rõ, nhưng vẫn cảm chặt phần cây còn lại mà lao về con quái thú.

Con quái cầu đã làm cho thứ vũ khí tạm bợ trở nên lợi hại hơn nhiều. Với tất cả sức lực, Brox đâm đầu cây nhọn vào giữa hai hàm răng há rộng của con thú.

Con quái thú tru lên những tiếng đau đớn, bị nghẹt thở mà cố lùi lại, nhưng Brox thì vẫn tiếp tục tiến lên, gã căng hết người mà đâm mũi giáo sâu hơn nữa.

Một chiếc xúc tu lao về phía gã. Gã hắc tinh thả một tay tóm lấy nó và kéo thật mạnh.

Có tiếng da thịt bị rách, chiếc xúc tu đã đứt lìa.

Con quái cầu khuyu xuống, máu tuôn xối xả. Brox không hề nhả tay khỏi cái cây mà xoay nó theo những chuyển động bất lực của con thú.

Hai chân sau của nó lẩy bẩy. Đuôi nó rung lên không thôi, móng vuốt đập mạnh vào thứ vũ khí đang đâm vào họng nó. Con quái thú đập được cái cây làm đôi nhưng vẫn bị phần thân trước cắm sâu trong họng.

Gã hắc tinh lo rằng con thú có thể hồi sức trở lại, bèn tìm thứ gì khác thay thế mũi giáo vừa rồi.

Thế nhưng gã lại thấy con quái thú đầu tiên.

Người con quái cầu đầy sẹo và vết thương, cùng với cái mũi gãy Brox gây ra, và một tảng thịt bị xé toạc trên vai phải. Dù bị như vậy thì nhìn nó vẫn còn sung sức, đủ để kết liễu gã hắc tinh đang mệt lử.

Brox vơ lấy một cành cây to vung lên làm kiếm. Nhưng gã biết vận may của mình đã kết thúc, cành cây không đủ sức để xua đuổi được con quái vật khổng lồ kia.

Con quái cầu rập người lấy đà...

Nó vừa nhảy lên thì quanh Brox, cả khu rừng chột bùng sống và bảo vệ gã. Những lớp cỏ đại dưới chân con quái vật đâm lên điên cuồng, mọc nhanh ôm lấy con quái cầu ngay khi nó vừa nhảy hời mặt đất.

Tứ chi bị trói chặt, con quái thú gầm gừ và đớp vào lớp cỏ. Nó vung hai chiếc xúc tu mà cố chạm vào cỏ cây đang giữ nó.

“Brox!”

Malfurion tiến tới bên gã hắc tinh, trông anh cũng mệt không kém gì gã. Chàng dạ tiên dừng lại cạnh gã và giơ tay ra.

“Tôi lại nợ anh rồi,” vị cự binh nói lớn.

“Anh không nợ tôi gì hết.” Malfurion liếc nhìn con quái cầu. “Vả lại đám cỏ không giữ được nó lâu đâu!”

Quả là vậy, hễ hai đầu xúc tu chạm tới đâu, cỏ cây héo úa tới đó. Con quái cầu đã tự giải phóng được một bên vuốt, và trong khi tự giải thoát những phần còn lại thì nó cũng gắng vươn tới Brox và chàng dạ tiên.

“Là phép thuật...” Brox lẩm bẩm hồi tưởng lại. “Nó hút nguồn phép thuật...”

Mặt Malfurion tối sầm lại, anh cố giúp gã hắc tinh leo lên con báo. Nó khễ gầm gừ nhưng không chống đối dù phải chở nặng. “Vậy thì chúng ta phải đi nhanh thôi.”

Tiếng tù và lại vang lên, gần đến nỗi Brox tưởng sắp thấy kẻ vừa thôi. Đám quân truy đuổi từ Suramar sắp đuổi kịp rồi.

Malfurion chột ngập ngừng. “Họ sẽ gặp phải con quái thú mất! Nếu trong đó có Nguyệt binh nào...”

“Phép thuật vẫn có thể giết được con quái cầu, nếu như họ có đủ sức mạnh, anh bạn ạ... nhưng nếu anh định ở lại và chiến đấu cùng họ, tôi xin

được ở lại cùng.” Brox không nhắc tới việc gã ắt sẽ bị giết hoặc bị bắt nếu làm vậy. Gã không muốn bỏ mặc Malfurion, người đã hai lần cứu gã.

Màn sương sớm đang dần tan và những hình bóng mờ phía xa đã bắt đầu hiện rõ hơn. Malfurion nắm chặt dây cương, rồi chột thúc báo chạy xa khỏi con quái cầu và đám quân đang tới. Anh không nói gì với Brox, mà chỉ thúc báo chạy nhanh hết mức để thoát khỏi hai hiểm họa phía sau.

Ngay sau họ, con quái vật đã giải phóng được thêm một chân và bắt đầu chú ý tới những âm thanh ngày một lớn, báo hiệu những con mồi mới...

Rhonin trở mình thức giấc, có gì đó khiến anh thấy thật khó chịu.

Anh không cử động ngay, thay vào đó, anh hé mở mắt đủ để thấy xung quanh mình. Những tia nắng mai giúp anh nhận ra hàng cây bao quanh, hoa lá im lìm và thảm cỏ dưới lưng anh.

Nhưng Rhonin không thấy bóng dáng của Krasus đâu cả.

Anh ngồi dậy nhìn quanh tìm vị pháp sư rỗng. Hẳn Krasus phải ở đâu đó trong khoảng rừng.

Nhưng sau một hồi tìm kiếm, anh không thể chối bỏ sự thật rằng Krasus đã biến mất.

Chàng pháp sư mệt mỏi đứng dậy và tiến về bìa rừng. Đám hoa quay về phía anh và nở rộ. Rhonin định thử xem sức mạnh của chúng đến đâu, nhưng anh lại nghĩ vị bán thần sẽ không trông chúng ở đây nếu chúng không thể đối phó nổi một sinh vật tầm thường như anh.

Rhonin nhìn khu rừng và khẽ gọi, “Krasus?”

Không có gì cả.

Chàng pháp sư nhìn về hàng cây phía xa và cau mày. Có gì đó khác lạ, nhưng anh không biết chắc là cái gì.

Anh lùi lại mà suy nghĩ... và nhận ra mình đang đứng dưới một cái bóng lớn.

“Người kia ở đâu rồi?” Cenarius nghiêm giọng, nét hiền dịu biến mất hoàn toàn trong lời nói của Người. Bầu trời đang trong xanh chợt nổi sấm, những đợt gió mạnh từ đâu đập vào người Rhonin. “Bạn của ngươi ở đâu?”

Rhonin quay lại nhìn vị bán thần không lồ, gắng giữ giọng bình thản. “Tôi không biết. Khi tôi thức dậy ông ấy đã biến mất rồi.”

Đôi mắt vị bán thần tỏa ánh sáng vàng rực, cái nhìn của Người khiến Rhonin lạnh cả sống lưng. “Trên thế gian này đã xuất hiện những dấu hiệu bất thường. Các thần khác mới chỉ cảm nhận được kẻ xâm phạm, những sinh vật không rõ nguồn gốc đang lảng vảng xung quanh, chúng đánh hơi tìm kiếm gì đó, tìm kiếm ai đó.” Người nhìn xoáy vào chàng pháp sư. “Và chúng đến chỉ sau khi ngươi và bạn ngươi bỗng dưng xuất hiện...”

Rhonin không biết những sinh vật đó là gì. Nếu quả đúng vậy, thì anh và Krasus có ít thời gian hơn nhiều so với những gì suy tính.

Nhận thấy “vị khách” của mình không biết nói gì, Cenarius thêm, “Người bạn của ngươi không thể nào tự trốn thoát được, nhưng ông ta lại để ngươi lại. Tại sao chứ?”

“Tôi...”

“Một số thần khác đã yêu cầu ta giao hai ngươi cho họ ngay, họ ắt sẽ biết thêm nhiều điều bằng phương pháp khác, biết được lí do hai ngươi ở đây và tại sao loài dạ tiên lại tỏ ra quan tâm tới sự hiện diện của hai ngươi đến vậy. Ta đã thuyết phục họ làm khác đi, nhưng giờ thì không thể nữa rồi.”

Trực giác của Rhonin chợt cảm thấy một thế lực quyền năng hiện diện ở quanh, một thế lực sánh ngang với Cenarius.

“Giờ thì ta buộc phải đồng ý với số đông rồi.” Vị thần rừng miển cưỡng nói.

“Chúng tôi nghe tiếng ngài...” Một giọng nói trầm ngâm chợt vang lên. “Ngài thừa nhận mình đã sai...”

Chàng pháp sư định quay lại xem ai vừa nói, nhưng đôi chân của anh... cả cơ thể anh... đều chống lại mệnh lệnh.

Kẻ đang tiến đến từ phía sau Rhonin là một thế lực còn quyền năng hơn vị bán thần nhiều lần. Cenarius không hề tỏ ra vui vẻ trước những lời của

người kia. “Ta chỉ thừa nhận rằng đúng là phải thực hiện biện pháp nào khác thôi.”

“Sự thật sẽ được hé mở...” Một bàn tay nặng trĩu phủ đầy lông, với những móng vuốt dày túm lấy vai Rhonin và thít chặt. “...sẽ được hé mở sớm thôi...”

Dịch: T. A

Chương mười hai

“Nàng nên ở yên trong đền!” Illidan khẳng khẳng. “Malfurion và ta đều nghĩ đó là điều tốt nhất đây!”

Nhưng Tyrande không chịu khuất phục. “Em phải biết chuyện gì đang diễn ra! Anh không thấy bao nhiêu lính đuổi theo sao. Nếu chẳng may họ bị bắt...”

“Sẽ không đâu.” Cậu ta nheo mắt dưới ánh mặt trời đáng ghét. Cậu có thể cảm nhận được sức mạnh ma thuật của mình đang yếu đi. Illidan không thích cảm giác ấy chút nào. Cậu đam mê mọi dạng phép thuật. Đó cũng là một lí do cậu thử học mộc thuật, bên cạnh việc phép thuật của Cenarius sẽ không bị ảnh hưởng bởi chu kỳ ngày đêm.

Cả hai đánh bạo lại gần quảng trường, Tyrande nhất quyết đòi trở lại đó sau khi mọi chuyện đã ổn thỏa. Đội nguyệt binh và lính tráng đã rời đi đuổi bắt Malfurion, chỉ còn lại hai Nguyệt binh đang kiểm tra chiếc cũi nhằm kiểm chứng cứ. Họ không tài nào tìm được gì để lần ra kẻ có tội, đúng như những gì Illidan dự tính. Cậu ta còn cho mình là tài giỏi, thậm chí hơn cả những bậc pháp sư danh giá kia.

“Em nên đuổi theo...”

“Liệu nàng có bao giờ chịu từ bỏ không đây? Nàng phải biết thế là mạo hiểm tính mạng của tất cả chúng ta! Nàng muốn họ đưa con thú cưng của nàng về thành Black Rook cho tướng Ravenscrest à? Có khi họ còn bắt cả chúng ta...”

Illidan chột ngậm chặt miệng. Từ phía đối diện quảng trường, một toán lính cuội báo đang bước vào, và dẫn đầu chính là lãnh chúa Kur'talos Ravenscrest.

Đã quá muộn để có thể trốn đi. Khi vị tướng đi qua hai người, ông hướng cái nhìn của mình trước hết vào Tyrande, sau đó là anh bạn của nàng.

Ngay khi thấy cậu, Ravenscrest chột ra lệnh dừng lại.

“Ta biết cậu... Illidan Stormrage phải không?”

“Vâng thưa ngài. Chúng ta từng gặp một lần.”

“Và đây là?”

Tyrande cúi đầu. “Tyrande Whisperwind, tiểu nữ tu đền thờ Elune...”

Toán dạ tiên kính cẩn làm dấu mặt trăng. Ravenscrest thì cúi đầu chào Tyrande rồi lại quay ra nhìn Illidan. “Ta có nhớ lần đó. Lúc đó cậu đang học phép thuật.” Ngài xoa cằm. “Cậu vẫn chưa vào được đội Nguyệt binh sao?”

Cái cách mà Ravenscrest hỏi làm cậu chắc chắn ngài thừa biết câu trả lời. Rõ ràng, từ lần gặp đầu tiên, ngài đã để mắt tới Illidan, điều đó khiến chàng dạ tiên trẻ vừa tự hào lại vừa thấy lo lắng. Cậu chưa bao giờ làm gì đủ cho vị tướng chú ý tới mình cả. “Chưa thưa ngài.”

“Vậy thì cậu cũng không phải chịu bất cứ cảm đoán nào đúng không?” cảm đoán mà vị tướng nhắc tới hẳn có liên quan tới lời thề mỗi pháp sư phải ghi tạc khi gia nhập hàng ngũ. Đội Nguyệt binh là một thể thống nhất và chỉ trung thành với duy nhất nữ hoàng mà thôi... đồng nghĩa với việc họ không chịu sự toàn quyền sai khiến của các bậc tướng như Ravenscrest. “Vâng thưa ngài.”

“Tốt. Tốt lắm. Vậy hãy đi cùng bọn ta.”

Giờ thì cả Tyrande lẫn Illidan đều thấy bối rối. Nàng nữ tu trẻ lên tiếng, hẳn là nàng lo cho an toàn của Illidan, “Thưa lãnh chúa, chúng tôi lấy làm

vinh hạnh...”

Nàng chưa kịp nói thêm gì thì vị tướng đã lịch sự giơ tay lên ngắt lời nàng. “Không phải người, nữ tu ạ, mặc dù sự phù hộ của Mẹ mặt trăng luôn luôn là đáng quý. Nhưng ta chỉ muốn nói tới chàng trai này thôi.”

Illidan gắng không để lộ vẻ lo lắng mà hỏi, “Nhưng ngài cần gì ở tôi thừa lãnh chúa?”

“Lúc này thì ta cần cậu điều tra vụ trốn thoát của sinh vật ta bắt được ở đây. Ta vừa nhận được tin nó đã trốn được. Nếu nó chưa bị bắt thì ta cũng đã có kế hoạch bắt nó rồi. Nhưng ta cần chút phép thuật phụ giúp. Mặc dù đội Nguyệt binh hoàn toàn làm được, thì ta muốn ai đó chịu nghe lệnh ta hơn.”

Từ chối lời đề nghị của một bậc đại tiên cao quý như Ravenscrest sẽ khiến cậu bị nghi ngờ, nhưng nếu giúp ngài, thì cậu lại đe dọa tới Malfurion. Tyrande lén liếc nhìn Illidan mà đoán cậu ta đang nghĩ gì. Ngược lại, Illidan thì ước nàng có thể nói xem tốt nhất nên làm gì.

Thực ra thì chỉ có một lựa chọn mà thôi. “Tôi rất vinh hạnh được đi theo ngài thừa lãnh chúa.”

“Tốt lắm! Rol'tharak! Chuẩn bị báo cưỡi cho anh bạn đây!”

Viên chỉ huy được lệnh bèn dẫn tới một con báo thừa, như thể Ravenscrest đã chờ Illidan từ bao giờ. Con báo quý phục xuống để cậu có thể leo lên.

“Mặt trời đã lên rồi thừa ngài,” Rol'tharak vừa nói vừa trao dây cương cho Illidan. “Chúng ta phải chấp nhận thôi... cậu thấy được chứ?”

Illidan hiểu ẩn ý trong lời nói. Sức mạnh của cậu sẽ yếu hơn vào ban ngày, nhưng vị tướng vẫn tin rằng cậu có ích. Niềm tin Ravenscrest đặt vào cậu khiến Illidan rất tự hào.

“Tôi sẽ không làm ngài thất vọng thừa lãnh chúa.”

“Tốt lắm anh bạn!”

Leo lên lưng báo, Illidan liếc nhìn Tyrande, ra hiệu rằng nàng không cần phải lo cho Malfurion và gã hắc tinh. Cậu sẽ đi cùng Ravenscrest và giúp đỡ

ngài, miễn là hai người họ vẫn sẽ trốn thoát một cách an toàn.

Nụ cười thoáng qua nhưng rõ là tỏ vẻ biết ơn của Tyrande là phần thưởng duy nhất cậu mong chờ. Cảm thấy tự hào về bản thân, Illidan gật đầu ra hiệu cho vị tướng rằng mình đã sẵn sàng.

Lãnh chúa Ravencrest vẫy tay và hô lớn dẫn quân đi. Illidan ngả người ra phía trước, gắng theo kịp tốc độ của vị quý tộc. Cậu sẽ cố làm hài lòng Ravencrest, song đồng thời giúp người anh trai của mình không bị tống vào thành Black Rook. Malfurion nắm rõ khu rừng, điều đó đồng nghĩa với việc anh sẽ bỏ xa quân lính và đội Nguyệt binh, nhưng nếu không may cậu đuổi kịp người anh trai và tên sinh vật yêu quý của Tyrande, Illidan ít nhất sẽ phải hi sinh Brox để cứu anh mình. Tyrande rồi sẽ hiểu. Cậu sẽ cố hết mình không để điều đó xảy ra, song dù gì thì máu mủ cũng quan trọng hơn.

Như thường lệ, màn sương sớm phủ lên mảnh đất. Làn sương dày sẽ sớm tan đi, nhưng nó vẫn cho Malfurion thêm hi vọng. Illidan để mắt tới con đường trước mặt mà tự hỏi liệu đây có phải lối anh mình đã đi. Có thể đội Nguyệt binh đang chạy sai đường, điều đó tức là cậu cùng tướng Ravencrest đang đuổi theo một cách vô ích.

Nhưng khi họ tiến sâu vào rừng hơn, thì màn sương bắt đầu tan. Nắng sớm như đang hút hết sức mạnh của Illidan cũng hết như nó làm tan sương, nhưng cậu cắn chặt răng cố không nghĩ tới điều có thể xảy ra. Nếu phải dùng đến phép thuật, cậu sẽ không làm vị tướng thất vọng. Chuyến truy bắt này là cơ hội để Illidan thiết lập quan hệ với những bậc đại tiên cao quý hơn, chứ không đơn thuần chỉ là một cuộc đuổi bắt.

Nhưng khi họ tới bên một hẻm núi, thì có gì đó ở phía dưới con đường khiến Illidan cau mày, còn lãnh chúa Ravencrest thì phải thốt lên câu rủa. Vị tướng ngay lập tức cho báo chạy chậm lại, toán quân đằng sau cũng làm theo. Phía trước họ là những gò đất kỳ lạ nằm rải rác trên đường. Toán đại tiên cẩn trọng leo xuống sườn dốc, Ravencrest và quân lính sẵn sàng vũ khí. Illidan chột ếch như mình không đánh giá quá cao sức mạnh cậu có vào ban ngày.

“Nhân danh Azshara! Trời ơi!” Ravencrest lầm bầm.

Illidan không nói được gì. Cậu chỉ biết há hốc miệng nhìn cảnh tượng tàn sát kinh hoàng hiện lên khi họ tới gần.

Phải gần một chục dạ tiên, trong đó có hai Nguyệt binh nằm đó, bị xé xác, riêng hai vị pháp sư thì như bị ma cà rồng hút quất lại. Hai vị Nguyệt binh chẳng khác gì hoa quả héo vì để lâu dưới nắng. Xác họ bị ném xuống một cách đầy đau đớn và rõ là họ đã phải vật lộn rất nhiều.

Xác năm con báo nằm đó, có con bị xé toang hòng, con thì bị rách bụng. Những con khác thì không rõ tung tích ở đâu.

“Ta đã đoán đúng!” Ravencrest bật lên. “Con quái vật xanh đó không có một mình! Hẳn phải có hơn chục con khác mới làm được thế này, thậm chí cả khi có Nguyệt binh!”

Illidan không để ý đến những lời đó, cậu vẫn đang lo chuyện gì có thể xảy ra với Malfurion. Anh trai cậu hay gã hắc tinh không thể làm chuyện này. Có lẽ nào tướng Ravencrest nói đúng? Có lẽ nào Brox đã phản bội Malfurion mà dẫn anh vào tròng của bầy đàn gã?

Đáng ra ta phải giết con quái thú đó khi có cơ hội! Cậu nắm chặt tay để cho cơn giận dữ tiếp thêm sức mạnh. Nếu có mục tiêu để xả ra, Illidan sẽ chứng tỏ rằng khả năng phép thuật của mình nằm ngoài những gì vị lãnh chúa mong chờ.

Một anh lính chợt phát hiện ra gì đó ở bên góc phải. “Thưa lãnh chúa! Ở đây! Tôi chưa từng thấy gì như thế này!”

Illidan và Ravencrest thúc báo quay lại, họ kinh hoàng khi nhìn thấy con thú anh lính vừa phát hiện ra.

Nó quả là một sinh vật đáng sợ, trông giống sói nhưng hình dạng lại rất kỳ quái, cứ như tác phẩm của vị chúa trời nào đó tạo ra trong cơn cuồng loạn. Dù đã chết thì nhìn nó vẫn lộ rõ vẻ đáng sợ.

“Cậu nghĩ sao pháp sư?”

Illidan suýt nữa đã quên rằng mình chính là nguồn tri thức về phép thuật ở đây. Cậu lắc đầu và trả lời thành thật, “Tôi không biết thưa ngài... thực sự không biết.”

Dù con quái vật có đáng sợ đến đâu thì hẳn đã có kẻ đối phó được với nó, bằng cách đâm một ngọn giáo tạm bợ xuyên qua hòng, khiến nó nghẹt thở mà chết.

Illidan lại nghĩ tới người anh trai, người cuối cùng cậu biết đã chạy theo hướng này. Malfurion làm điều này sao? Khó có thể nào. Hay phải chăng người anh cậu cũng đang nằm quanh đây, bị xé xác như hai Nguyệt binh?

“Thật kỳ lạ, “Ravencest lắm bầm. Người chột ngồi thẳng lên và nhìn quanh. “Những kẻ khác của toán quân đầu đâu rồi?” người không hỏi đích danh ai. “Đáng ra phải có gấp đôi số này chứ!”

Như đáp lại người, một tiếng tù và vang lên ở phía nam, nơi vùng cây cối thấp một cách bất thường, rất khó khăn cho việc đi lại.

Vị tướng hướng mũi gươm về phía tiếng tù và. “Theo hướng đó... nhưng cẩn thận đây... lũ quái vật vẫn có thể còn quanh đây!”

Illidan cùng toán lính cho báo chạy xuống, cẩn trọng trong từng chuyển động. Tiếng tù và lại vang lên, một dấu hiệu không tốt chút nào.

Chỉ cách đó vài thước, họ bắt gặp một con báo khác, một bên thân bị móng vuốt cào rách, lưng bị hai cây sồi lớn đổ xuống đè gãy. Cách đó một quãng nữa, một Nguyệt binh khác nằm trên đá, nét mặt vẫn còn chút hân hùng, khiến những người lính dạn dĩ nhất của Ravencrest cũng phải rùng mình.

“Tất cả bình tĩnh...” vị tướng khẽ ra lệnh. “Giữ vững đội ngũ...”

Tiếng tù và lại yếu ớt vang lên, lần này ở gần hơn và ngay phía trước.

Toán quân hướng về phía tiếng kêu. Illidan có cảm giác bất an, như thể có gì đó đang theo dõi cậu, nhưng khi nhìn quanh, cậu chỉ toàn thấy cây cối mà thôi.

“Một con nữa thừa ngài!” Rol'tharak thốt lên và chỉ về phía trước.

Rõ là vậy, con quái vật thứ hai ở đó, xác nằm ưỡn ra như thể vẫn còn đang cố bắt một nạn nhân khác. Ngoài cái mũi gãy và bên vai xé toạc, nó còn có những vết như bị dây thít trên chân. Tuy nhiên thứ giết nó lại là những lưỡi gươm của dạ tiên đâm vào họng. Một thanh gươm vẫn còn đâm sâu vào người con quái thú.

Họ tìm thấy hai người lính nữa gần đó, những người lính tinh nhuệ đã bị ném xa như những hình nhân rách rưới. Illidan rướn mày bắn khoăn. Nếu

như đám dạ tiên có thể giết được cả hai con quái thú, thì những người sống sót ở đâu?

Chỉ một thoáng sau, họ đã tìm ra.

Một người lính ngồi dựa vào gốc cây, cánh tay anh đã đứt rời. Anh đã gắng loay hoay băng bó vết thương. Mắt anh vô hồn nhìn đám người vừa đến, bên tay còn lại vẫn còn cầm chiếc tù và. Máu thấm đẫm thân trên của anh.

Bên cạnh anh là một người khác còn sống sót, nhưng là sống sót với một nửa khuôn mặt bị cào toạc, một bên chân vẹo một góc không tưởng nổi. Nhịp thở anh rời rạc, mỗi lần vậy ngực anh chỉ khẽ dâng lên chút ít.

“Anh lính kia!” Ravenscrest lệnh cho người cần tù và. “Nhìn ta đây!”

Kẻ sống sót từ từ chớp mắt rồi gượng nhìn về phía vị tướng.

“Còn thể này thôi sao? Còn ai sống sót không?”

Người lính tàn tạ mở miệng định nói nhưng không phát ra lời. “Rol’tarak! Xem vết thương của anh ta! Cho anh ta uống nước nếu cần!”

“Rõ thưa ngài!”

“Còn lại tản ra quanh! Mau lên!”

Illidan ở lại cùng Ravenscrest, cẩn trọng nhìn những kẻ khác thiết lập một vùng an toàn. Họ không thể có nhuệ khí khi mà bao người đồng chí, cả ba pháp sư nữa, đã bị tàn sát quá dễ dàng.

“Nói mau!” Ravenscrest gầm lên. “Ta lệnh đây! Ai là kẻ gây ra chuyện này? Tên tù binh trốn thoát phải không?”

Nghe thế, người lính bê bêt máu cất tiếng cười như rô đại, khiến Rol’tarak giật mình mà lùi lại.

“Không hề th...thấy hấn, th...thưa ngài!” người lính đáp. “Có lẽ bbb...bị ả nth...thịt luôn rồi!”

“Vậy là lũ quái vật phải không? Lũ chó kia phải không?”

Người lính gật đầu.

“Chuyện gì xảy ra với Nguyệt binh? Sao họ không ngăn được chúng? Kể cả là ban ngày thì...” Người lính lại bật cười. “Th...thưa ngài! Pháp sư là con mồi dễ xoi nh...nhất...”

Sau bao nỗ lực, cuối cùng câu chuyện cũng được kể. Toán lính cùng đội Nguyệt binh đuổi theo tên tù binh cùng một kẻ khác, không rõ là ai, băng qua khu rừng, bám theo chúng dù trong sương mù hay dưới ánh mặt trời đang lên. Họ không thấy hai kẻ đó, nhưng vẫn chắc chắn rằng sẽ sớm đuổi kịp chúng.

Nhưng rồi họ bất ngờ gặp phải con quái vật đầu tiên.

Chưa một ai từng gặp sinh vật nào như thế. Kể cả khi đã chết, nó cũng khiến đám dạ tiên rung mình. Hargo'then, pháp sư trưởng, đã cảm nhận thấy ma thuật trong nó. Anh lệnh cho toán quân dừng lại ở phía sau anh trong khi tự mình tiến lên thăm dò cái xác. Không một ai dám tranh cãi cả.

“Quả là kì quái,” Hargo'then nói rồi bước xuống khỏi lưng báo. “Tyr'kyn...” anh lệnh cho một Nguyệt binh khác. “Cậu hãy...”

Vừa lúc đó, con quái vật thứ hai chồm lên người anh.

“Nó nhảy ra từ hàng cây gần đó th...thưa ngài... và nhằm th...thẳng vào Hargo'then! Nó giết con báo chỉ bằng một ph...phát đánh, v...và...”

Người pháp sư không có lấy một cơ may. Anh chưa kịp phản ứng gì thì hai chiếc xúc tu trên lưng con quái thú đã bay tới, bám như đĩa vào ngực và trán Hargo'then. Vị Nguyệt binh hét lên một tiếng hét chắc chưa từng có trong lịch sử dạ tiên, người anh quất lại như lớp vỏ úa, rồi bị con quái thú ném sang một bên.

Phải mãi sau đám dạ tiên mới bừng tỉnh khỏi cơn bàng hoàng mà lao lên tấn công con thú, đòi trả thù cho Hargo'then.

Họ đâu có biết rằng một con thú thứ ba đang phục sẵn sau lưng họ. Chính người tấn công trở thành kẻ bị tấn công và mắc kẹt giữa hai con quái thú đáng sợ.

Kết quả của cuộc tàn sát, những người mới đến đã biết. Toán Nguyệt binh bị giết nhanh chóng, sức mạnh phép thuật bị suy yếu biến họ thành con

mồi ngon lành hơn cả. Đám lính cũng chẳng hơn là bao, song ít nhất gươm giáo của họ cũng chống lại được lũ quái vật.

Gần kết thúc câu chuyện, người lính dần nói khó hiểu hơn. Khi anh nhắc tới việc anh cùng ba người khác đồn lại ở chỗ cuối này, lãnh chúa Ravencrest cùng Illidan phải cố lắm mới hiểu những gì anh lắm nhảm.

Rol'tharak ngẩng lên. “Anh ta ngắt rồi thưa ngài. Tôi e anh ta sẽ không tỉnh lại được nữa.”

“Xem có cách nào cho anh ta không phải chịu đòn đòn không. Người bên cạnh nữa.” Vị lãnh chúa cau mày. “Ta muốn xem lại con quái vật đầu tiên. Theo ta nào cậu pháp sư.”

Illidan theo Ravencrest lần ngược lại lối cũ. Hai người lính rời vị trí để theo hộ tống. Những người lính khác tiếp tục quan sát xung quanh, tìm kiếm những kẻ sống sót khác trong vô vọng.

“Cậu suy ra được gì từ lời thuật lại không?” Vị tướng hỏi Illidan. “Cậu từng nghe tới thứ gì như vậy chưa?”

“Chưa bao giờ thưa ngài... Nhưng tôi không phải một Nguyệt Binh và không biết rõ những kiến thức phép thuật của họ.”

“Với bao kiến thức như vậy, Hargo'then lúc nào cũng quá tự tin! Hầu như Nguyệt binh ai cũng vậy!”

Illidan không tỏ ra ủng hộ hay phản đối.

“Đây rồi...”

Con mãnh thú dường như đã cố tìm cách rút ngọn giáo khỏi cổ họng. Mặc dù trên người đầy vết thương, thì trên người nó lại không hề có lấy một con ruồi nhặng nào. Ngay cả khu rừng xung quanh nó cũng như mất hết cả sức sống.

Ravencrest ra lệnh cho hai người lính, “Kiểm tra đường ta vừa đi. Xem xem lối toán quân đầu và quân ta đi còn dài không. Ta muốn tìm con quái vật xanh kia... hơn bao giờ hết!”

Hai người lính đi rồi, Illidan cùng vị tướng xuống khỏi lưng báo, vị tướng gỡ cả thanh gươm của mình. Lũ báo không hề thích phải ở gần cái

xác, nên đã được buộc vào một thân cây gần đó.

Khi tới bên cái xác, tướng Ravenscrest quỳ xuống. “Thật kinh khủng ! Trong đời mình, ta chưa từng thấy thứ gì mang đúng bản chất tàn sát như vậy...” Ngài nhắc một chiếc xúc tu lên. “Quả là kỳ quái. Đây hẳn là thứ đã hút hết sinh lực của Hargo'then! Cậu nghĩ sao?”

Illidan cố không lùi xa khỏi cái xúc tu chĩa vào mặt mình mà nói, “Co về như là một loài thú hút máu, thưa ngài. Một số loài hút máu đấy, nhưng con này thì lại tìm kiếm năng lượng phép thuật.” Cậu nhìn quanh. “Xúc tu của con kia thì lại bị đứt ra rồi.”

“Phải. Có lẽ do một con thú nào đó...”

Trong khi vị lãnh chúa tiếp tục khám nghiệm thì Illidan nghĩ ngợi về cách con quái thú chết. Anh lính sống sót nói rằng con quái vật này đã chết từ trước. Trong đầu chàng dạ tinh nghĩ ngay ra, người duy nhất có thể giết nó hẳn phải là Malfurion và Brox... xét thêm về cuộc vật lộn đã diễn ra, Illidan dám cá chính gã hắc tinh đã làm điều này.

Ở phía xa, lũ báo bắt đầu tỏ ra giận dữ khi phải ở gần con quái thú. Illidan gắng làm chúng thôi không rít lên, cậu vẫn còn lo cho người anh trai mình. Họ vẫn chưa tìm thấy cái xác nào khác ngoài toán lính đầu tiên, cùng hai trong ba con quái thú, nhưng còn...

Illidan ngẩng lên mà nói vội, “Lãnh chúa Ravenscrest! Chúng ta chưa thấy dấu vết gì của...” Lũ báo chợt gầm gừ bất thường.

Illidan cảm nhận được có thứ gì đó đằng sau cậu.

Cậu nhảy sang một bên, vô tình va cả vào vị lãnh chúa, ngài vẫn chưa hiểu điều gì xảy ra. Cả hai ngã lăn ra đất, chàng dạ tinh trẻ nằm đè lên vị lãnh chúa. Thanh gươm của Ravenscrest văng ra xa, ngoài tầm với của cả hai.

Con thú khổng lồ vừa chồm lên người Illidan giờ đứng bên xác của đồng loại mình.

“Thề có...” Ravenscrest chỉ nói được vậy. Đôi báo vùng lên định tấn công, nhưng dây cương được buộc chặt khiến chúng không làm gì giúp chủ được.

Illidan sớm hồi lại và ngược lên nhìn con quái thú, nó giờ đã quay lại định tấn công. Cậu tưởng rằng con quái thú nằm kia đã đáng sợ lắm rồi, nhưng chứng kiến một con còn sống và đang nhắm vào cậu khiến Illidan hoảng sợ đến mức chỉ muốn bỏ chạy.

Song thay vì nhảy chồm lên lần nữa, con quái vật chột phóng hai cái xúc tu trên lưng về phía Illidan. Hình ảnh những cái xác từng là Nguyệt Binh quyền năng hiện lên trong đầu chàng dạ tinh.

Mặc dù hai chiếc xúc tu đang lao tới người mà tìm phép thuật của cậu, thì bản năng tự vệ của cậu đã kịp lên tiếng. Nhớ ra một chiếc xúc tu đã bị bứt, Illidan vội nghĩ ngay tới một kế hoạch tấn công.

Cậu không tấn công trực tiếp, vì hiểu nó sẽ chẳng có tác dụng gì. Điều đó chỉ làm Illidan mất hết năng lượng dùng thần chú mà thôi. Thay vào đó, Illidan niệm chú lên chính thanh gươm của lãnh chúa Ravenscrest, đang nằm ngoài tầm nhìn của con quái vật.

Thanh gươm nhẹ nhàng bay lên, vung chém ngang qua vai con thú, cắt đứt hai chiếc xúc tu dễ dàng như cắt một đám cỏ.

Con quái thú tru lên những tiếng kinh hoàng, nó lắc mình, dòng máu xanh đen túa ra trên lưng và chảy xuống hai bên. Nó gầm lên, quay ra nhìn kẻ vừa gây thương tích cho nó.

Được thành công tiếp sức mạnh, cộng với nỗi sợ đang dần tan biến khi đã loại được mối nguy với phép thuật, Illidan lại hướng thanh kiếm của Ravenscrest trở lại. Con quái thú chồm lên người cậu, còn chàng dạ tinh ném cho nó một nụ cười hiểm ác.

Bằng một nguồn năng lượng được ý chí cho thêm sức mạnh, cậu vùi sâu thanh gươm vào đầu con quái thú.

Con thú rơi xuống va gục ngã. Ánh mắt nó hiện lên vẻ hoảng loạn. Nó tiến được thêm hai bước lại gần Illidan... và rồi gục xuống.

Chàng dạ tinh cảm thấy mệt mỏi rã rời, song đồng thời vô cùng thỏa mãn và oai hùng. Cậu đã không chùn bước và làm được điều ba vị Nguyệt binh không thể làm nổi. Illidan không cần biết đến việc mình đã học từ lỗi lầm của họ. Cậu chỉ biết rằng mình đã tự đối đầu với một con quái vật và giành chiến thắng.

“Khá lắm!” Một cái vỗ vai mạnh khiến cậu suýt ngã lên người con quái thú. Illidan cố giữ thăng bằng, còn lãnh chúa Ravenscrest bước lên nhìn thứ người đồng hành của ngài vừa giết được. “Quả là một cú phản công tuyệt vời! Xóa sổ mối nguy lớn nhất, đánh đòn quyết định trong khi kẻ thù cố hồi phục! Quả là tuyệt vời!”

Vị lãnh chúa giẫm lên một chân trước của con quái thú và cố rút thanh gươm của mình ra. Hai người lính tiến tới từ phía cuối con đường, còn đằng sau Illidan, toán lính khác hô hoán khi nhận ra mối nguy.

“Thưa lãnh chúa!” Một trong hai người lính nói. “Chúng tôi có nghe...”

Rol'tharak chạy vội tới. “Lãnh chúa Ravenscrest! Ngài kết liễu được một con rồi ! Ngài bị thương không?”

Illidan tưởng rằng Ravenscrest sẽ nhận lấy vinh quang, dù sao thì gươm của ngài vẫn còn kia, thế nhưng ngài lại giơ tay ra chỉ vào cậu. “Không! Đây mới là người đã liều mình cứu lấy ta khỏi cú tấn công, sẵn sàng loại bỏ mối nguy mà không thêm quan tâm tới mạng sống của mình ! Ta đã không nhìn lầm cậu Illidan Stormrage à! Cậu còn giỏi hơn cả một đám Nguyệt binh đấy!”

Chàng dạ tinh ngượng ngùng nhận lời ngợi khen của vị tướng. Bao năm nghe những lời bảo rằng cậu sẽ thành anh hùng, kẻ đại diện cho chủng tộc mình, cậu luôn cảm thấy gánh nặng đè lên vai. Nhưng giờ thì cậu có thể thấy định mệnh đã hé lộ... nhờ con đường phép thuật mà suýt chút nữa cậu đã ngoảnh lưng để đi theo thứ mọc thuật Cenarius truyền dạy.

Ta quả là ngốc khi chối bỏ quyền năng thừa kế này, Illidan nhận ra. Con đường Malfurion chọn không phù hợp với ta. Dù là ban ngày đi nữa, thì ta vẫn có thể kiểm soát quyền năng pháp thuật trong mình.

Cậu thậm chí thấy phẫn khích, bởi cậu đã thấy thật kỳ quặc khi phải nổi bước Malfurion. Có vị anh hùng nào trong truyền thuyết lại chỉ bám theo chân kẻ khác chứ? Illidan phải là kẻ đi đầu.

Toán lính tinh nhuệ của Ravenscrest giờ đây nhìn cậu với lòng kính trọng.

“Rol'tharak!” ngài nói. “Ta có cảm giác may mắn đang ủng hộ! Người hãy dẫn nửa quân lần theo dấu vết! Ta vẫn có thể tìm thấy tên tù binh và kẻ

đã giải thoát cho nó! Đi ngay đi!”

“Rõ thưa ngài !” Rol'tharak triệu tập lính, chờ họ leo lên lưng báo rồi dẫn đường theo hướng Malfurion cùng Brox nhiều khả năng đã đi.

Illidan gần như không nghĩ gì tới người anh song sinh, cậu tin rằng sự trì hoãn ở đây đã cho Malfurion đủ thì giờ để cắt đuôi toán quân. Vậy nhưng cậu vẫn nghĩ tới Tyrande, nàng hẳn sẽ không chỉ hài lòng vì cậu đã làm chậm chân toán lính, mà còn sẽ ấn tượng trước những lời ngợi khen của tướng Ravenscrest dành cho cậu.

Dường như vị lãnh chúa còn có nhiều thứ muốn ban cho người vừa cứu mạng ngài. Ngài tiến tới bên Illidan, đặt tay lên vai cậu và tuyên bố, “Illidan Stormrage, Nguyệt binh có thể không biết khả năng của cậu, nhưng ta thì rõ. Ta tuyên bố cậu chính thức trở thành quân của thành Black Rook... đồng thời là pháp sư cận vệ của ta! Cậu sẽ không thuộc quyền của Nguyệt binh, mà sẽ ngang hàng và không phải nhận lệnh từ bất cứ ai trong số đó! Cậu sẽ chỉ nhận lệnh của ta và nữ hoàng, Azshara vĩ đại.”

Toán quân còn lại đặt tay trái lên ngực và cúi đầu kính cẩn trước cái tên của Nữ hoàng kính yêu.

“Tôi... tôi rất vinh hạnh thưa ngài...”

“Đi nào ! Chúng ta phải quay lại ngay! Ta muốn triệu tập quân lính để đưa lũ quái vật này về thành! Ta phải điều tra kỹ vụ này! Nếu như lũ quỷ có định xâm lăng, ta phải tìm hiểu tất cả những gì có thể để báo với nữ hoàng.”

Vẫn còn đang lảng lảng sung sướng, Illidan chẳng còn để ý tới Nữ hoàng. Nếu chú ý, hẳn cậu cũng đã có chút băn khoăn, bởi chính Người là nguyên nhân khiến Malfurion dám thách thức vị lãnh chúa. Malfurion đã khẳng định, Người có liên quan tới thứ gì đó có thể gây ra đại họa cho toàn tộc dạ tinh.

Nhưng còn bây giờ, Illidan chỉ có thể nghĩ tới một việc, sau cùng thì cậu cũng đã tìm thấy số mệnh cho riêng mình rồi...

Dịch: T. A

Chương mười ba

Một ý chí mạnh mẽ, một tâm hồn mạnh mẽ, một thể xác mạnh mẽ... một giọng nói hùng hổ vang lên trong đầu Rhonin.

Một đức tính đáng nể phục... nhưng không phải vào thời điểm này... giọng nói thứ hai gần như giống hệt, chỉ có điều có nét dịu dàng hơn.

Nhất định sự thật sẽ được hé mở, kẻ thứ nhất nói. Ta chưa bao giờ thất bại cả...

Rhonin thấy hồn mình như đang bay lơ lửng ngoài thể xác, anh không biết mình đang ở đâu nữa. Anh có cảm giác mình đang ở nơi ranh giới giữa sự sống và cái chết, giữa mơ và tỉnh, giữa bóng tối và ánh sáng... không có gì là thực, nhưng cũng chẳng có gì là giả tạo.

Dừng lại được rồi! Một giọng nói quen thuộc xen vào. Cậu ta đã phải chịu quá đủ rồi! Hãy trả lại cậu ta... ngay bây giờ...

Rhonin tỉnh dậy trong khoảnh rừng của Cenarius.

Mặt trời tỏa sáng rực rỡ trên đầu anh, nhưng anh không biết liệu trời đã đứng bóng, hay tất cả chỉ là ảo ảnh mà khu rừng gây ra. Rhonin gắng ngồi dậy, nhưng cũng như những lần trước, cơ thể anh không chịu nghe lệnh nữa.

Anh nghe thấy tiếng chuyển động, và ngay trước mặt anh, vị thần rừng với cặp sừng hươu vĩ đại hiện ra.

“Cậu quả là kiên định, pháp sư Rhonin ạ,” Cenarius gầm lên. “Cậu thực sự đem lại bất ngờ ta không nghĩ tới... và hơn hết, cậu giữ kín bí mật, dù điều đó sẽ không có lợi cho cậu về lâu dài đâu.”

“Tôi... tôi không biết gì cả...” Rhonin ngạc nhiên khi thấy mình vẫn còn nói được.

“Rồi chúng ta sẽ biết cậu có nói thật hay không. Chúng ta sẽ tìm ra điều gì đã xảy đến với cậu và người đồng hành kia, tìm ra lí do hai người ở đây, trong khi đáng ra điều đó là không được phép. Gương mặt vị bán thần có phần thư thái hơn. “Còn bây giờ thì ta sẽ cho cậu nghỉ ngơi. Cậu đáng được thế.”

Người phẩy tay ngang qua mặt Rhonin... làm chàng pháp sư chìm vào giấc ngủ.

Krasus thực sự muốn biết mình đang ở đâu. Ông thức dậy trong một hang động nhưng nó không hề gợi một ký ức nào. Ông không cảm nhận được sự hiện diện của sinh vật nào khác, kể cả đồng loại của mình, và điều đó khiến ông thấy lo. Có lẽ nào kẻ theo dõi kia đã đưa ông tới đây và bỏ mặc ông? Có lẽ nào kẻ đó muốn ông chết ở chốn này?

Điều đó quả thật rất đáng nguy. Vị pháp sư rồng đang đau đớn, kiệt quệ, đầu óc thì chao đảo. Krasus tưởng như ai đó đã lấy đi một nửa trong ông. Ký ức trong đầu tiếp tục khiến ông thất vọng, và ông e rằng điều này sẽ chỉ tệ hại hơn... và ông không có nhiều thời gian.

Không! Ta không thể đầu hàng trong vô vọng! Ta không thể! Gượng mình đứng dậy, ông quay ra nhìn xung quanh. Với con người hay hắc tinh, nơi đây sẽ chỉ có duy nhất một màu đen kịt, nhưng Krasus thì có thể nhìn rõ như khi có ánh sáng soi tỏ. Ông có thể thấy rõ các lớp nhũ và đá lởm chởm, các vết nứt và đường gãy trên tường, thậm chí cả những con thần lùn tí xiu trong từng khe đá.

Thật không may, ông lại không thấy một lối thoát nào.

“Tôi không có thời gian đùa chơi đâu!” ông nói vang vào bầu không khí tĩnh lặng. Lời nói của ông vọng lại như trên người.

Hắn ông đã quên gì đó. Nhất định phải có lý do nào đó thì ông mới được đưa tới đây... nhưng là gì chứ?

Krasus chợt nhớ ra cách hành xử của loài rồng, cách ứng xử loài khác có thể coi là rất kỳ quặc. Ông nở một nụ cười đầy nham hiểm.

Vị pháp sư đứng thẳng và bắt đầu xoay người vòng quanh mà không chớp mắt lấy một lần. Ông vừa làm vậy, vừa đọc một bài lễ bằng thứ tiếng cổ. Ông nhắc lại ba lần, chú ý tới sắc thái mà chỉ có những người được học trực tiếp mới biết được.

Nếu như điều này không làm kẻ giam giữ ông chú ý, thì không gì khác có thể.

“Đó là thứ ngôn ngữ của đáng sáng tạo thiên đường và nhân gian...” một tiếng nói vang lên. “Người đã tạo ra chúng ta.”

“Hắn ắt phải là một trong số chúng ta,” một giọng nói khác. “Hắn không thể nào là một trong số chúng...”

“Chúng ta cần biết nhiều hơn.”

Họ bắt chợt hiện lên xung quanh ông... bốn vị rồng khổng lồ vây quanh Krasus, đôi cánh rộng gấp gọng gàng phía sau. Họ nhìn vị pháp sư như thể ông là một thứ đồ ăn ngon lành.

Nếu họ nghĩ có thể khiến ông sợ hãi, thì họ lại một lần nữa đã sai lầm.

“Hắn là một trong chúng ta rồi,” một rồng đực với bộ ngực lực lưỡng nói khẽ. Người khịt mũi, phả ra một làn khói lên người Krasus.

“Thế nên tôi đã đưa hắn tới đây,” một rồng đực khác nhỏ hơn lau bầu. “Mang theo cả thói than thở không ngừng của hắn...”

Krasus đã quá quen với mùi khói, ông quay sang kẻ vừa nói. “Nếu ngài thực sự biết vậy, thì ngài đã đưa tôi tới đây ngay và nghe lời cảnh báo của tôi! Như vậy chúng ta đã tránh được cuộc trốn chạy khỏi lãnh địa của vị thần rừng quản rồi.”

“Ta vẫn chưa khẳng định mình không phạm sai lầm khi đưa ngươi tới đây!”

“VẬY ĐÂY LÀ ĐÂU?”

Cả bốn vị rồng đều ngả đầu ra sau, thoáng tỏ ra ngạc nhiên. Một rồng cái lên tiếng. “Nếu quả thực ngươi thuộc về bọn ta, tiểu long kia, thì ắt ngươi phải biết rõ chốn này chứ...”

Krasus thăm rủa ký ức mịt mù trong ông. Chỉ có thể có 1 nơi duy nhất. “Ta đang ở trong Hương động đúng không? Ta đang ở trong lãnh địa của Alexstrazsa vĩ đại, nữ hoàng của sự sống phải không?”

“Chính ngươi đã xin được tới đây,” vị rồng đực thứ hai nhắc lại.

“Vẫn còn điều đáng nghi,” vị rồng cái thứ hai xen vào, người này có vẻ trẻ hơn và mạnh khỏe hơn. “nó sẽ quyết định xem ngươi có được phép đi xa hơn hay không?”

“Hắn có thể đi bất cứ đâu hắn muốn,” một giọng nói khác vang lên. “Nếu như hắn có thể trả lời một câu hỏi rất đơn giản.”

Cả bốn vị rồng cùng Krasus đều quay ra nhìn vị rồng thứ năm, vị rồng già dặn hơn rất nhiều. Khác với hai vị rồng đực kia, người có một lớp vảy chạy từ đỉnh đầu tới qua vai. Người phải nặng hơn vị rồng lớn nhất tới vài tấn, và chỉ riêng bàn chân người cũng đã lớn hơn nhiều kẻ nhỏ bé đang đứng giữa đám rồng khổng lồ.

Dù rất to lớn và rất nổi trội, thì ánh mắt người lại mang nét sắc bén và đầy trí tuệ. Chính người sẽ quyết định sự thành hay bất thành của hành trình Krasus đã trải qua.

“Nếu ngươi là một trong số chúng ta, đang mang trên mình lớp giáp trang, thì ắt người biết ta là ai.” Người nói lớn.

Vị pháp sư gắng thu hết đồng ký ức lộn xộn của mình. Ông đương nhiên biết đây là ai, nhưng không tài nào nhớ nổi cái tên. Người ông căng thẳng, máu như sôi lên, ông cố sức đẩy lùi lớp sương mù đang che phủ ký ức. Krasus hiểu rõ, nếu ông không thể nói được tên vị rồng kia, ông sẽ mãi mãi bị ruồng bỏ, vĩnh viễn chẳng thể nào cảnh báo được đồng loại về mối nguy mà sự hiện diện của ông là minh chứng.

Và rồi, sau bao nỗ lực của ông, cái tên đáng ra ông phải nhớ rõ đã chịu bật ra. “Ngài chính là Tyranastrasz... hay Tyran thông thái... một vị Long phu của Alexstrasza.”

Ông hẳn đã lộ rõ niềm tự hào khi nhớ ra cả tên lẫn tước hiệu của vị rồng, bởi Tyranastrasz cười vang một tiếng hệt như con người.

“Người đúng là một trong số chúng ta rồi, mặc dù ta chưa biết gọi người thế nào! Ta đã được cho một cái tên để gọi người, nhưng chắc chắn cái tên đó là không đúng, bởi chỉ một kẻ trong số chúng ta có thể mang theo mình cái tên đó.”

“Không hề có sự nhầm lẫn đâu,” vị pháp sư rồng khẳng định. “Tôi có thể lý giải được.”

Vị long phu lắc đầu. Từ mũi người một làn khói kè bay lên. “Lời giải thích của người, chúng ta đã nghe... nhưng điều đó thật khó tin! Điều người nói chỉ có Nozdormu, chúa tể thời gian là có thể lý giải, nhưng người không thể bắt cận tới mức làm điều người nói được.”

“Hắn ta là một kẻ rối trí, đơn giản và xuề xòa.,” người lính canh trong rừng nói. “Hắn chắc hẳn là một trong số chúng ta, nhưng có lẽ đã bị thương do tai nạn hay do bị ám hại.”

“Có lẽ thế...” Tyranastrasz làm các vị rồng khác giật mình khi cúi thấp xuống ngay trước mặt Krasus.

“Nhưng việc người biết ta là ai đã giải đáp hết những băn khoăn! Người là đồng loại, vì thế người có quyền, và có đặc ân được đặt chân tới góc sâu nhất của hang động này! Hãy theo ta! Ta sẽ đưa người tới người có thể quyết định mọi chuyện, người hiểu rõ chúng loài nhất, hiểu rõ về con cháu của người nhất. Người sẽ nhận ra người, và sẽ nhận ra sự thật...”

“Ngài sẽ đưa tôi tới Alexstrasza?”

“Còn ai khác nữa đây. Hãy leo lên cổ ta nếu người có thể.”

Mặc dù rất mệt, Krasus vẫn có thể leo lên. Điều làm ông cảm thấy hạnh phúc, không chỉ là ý nghĩ về việc tìm được sự giúp đỡ... mà còn là ý nghĩ về việc được gặp nữ hoàng đáng kính, dù cho người có thể không nhận ra ông là ai.

Vị rồng khổng lồ đưa Krasus qua những hang động dài và những căn phòng quen thuộc, nhưng ông không tài nào nhận ra. Có đôi lúc ký ức trong ông thoáng hiện lên, nhưng không đủ để làm ông thỏa mãn. Kể cả những lúc họ gặp những vị rồng khác, thì ông cũng không thấy ai quen thuộc, dù ông đã từng biết tất cả những con rồng đỏ trong bầy.

Ông thầm ước mình không bất tỉnh khi được vị lính canh đưa tới đây. Khung cảnh quanh hang rồng có lẽ sẽ khiến ông nhớ ra gì đó. Hơn nữa, còn điều gì tuyệt vời hơn khi chứng kiến loài rồng vào thời hoàng kim? Được thêm một lần ngắm những ngọn núi cao vời vợi, những bờ vực thẳm rộng lớn, những lối vào lãnh địa của Alexstrasza. Đã hàng bao thế kỷ qua rồi, Krasus vẫn luôn luyến tiếc quãng thời gian ấy, quãng thời gian được coi là Kỷ nguyên Long tộc.

Có lẽ, khi ta có thể thuyết phục Người... Người sẽ để ta được ngắm nhìn mảnh đất này thêm ít nhất một lần nữa... trước khi Người quyết định phải làm gì với ta.

Tyranastrasz nhẹ nhàng băng qua những hầm ngầm cao và thẳng tắp. Krasus thoáng cảm thấy có chút ghen tị, khi mà ông sẽ phải diện kiến nữ hoàng trong hình hài thấp kém này. Ông có thể rất yêu quý các loài bậc thấp hơn, thích việc sống cùng họ, nhưng giờ đây, khi chuẩn bị đặt tính mạng của mình lên bàn cân, thì Krasus vẫn thích hình dạng thật của mình hơn.

Một tia sáng chói lóa nhưng yên bình chợt hiện lên phía trước họ. Tia sáng đỏ ấm áp khiến ông cũng thấy ấm lòng khi lại gần, nó làm ông nhớ lại thời tuổi thơ, khi lớn lên trên bầu trời và dưới mặt đất. Những ký ức vụn vặt hiện lên trong tâm trí, và lần đầu tiên kể từ khi tới thời kỳ này, ông lại cảm thấy mình chính là mình.

Họ tới nơi tỏa ra ánh sáng tuyệt vời ấy, đó là một miệng hang rộng lớn. Tyranastrasz quỳ xuống ở cửa hang, cúi đầu và nói lớn, “Thần xin mạn phép được vào thưa Người.”

“Ta luôn chào đón ngài,” Người đáp lại với giọng nói đầy tận tình mà vẫn thật uy nghiêm.

“Xin tạ ơn nữ hoàng.”

Krasus lại cảm thấy chút ghen tị, bởi ông biết, người vừa nói cũng đã từng yêu ông rất nhiều, nhiều như yêu vị rồng khổng lồ đang đưa ông vào.

Nữ hoàng không chỉ dành tình yêu cho các vị long phu, mà còn cho tất cả đồng loại. Thậm chí, Người yêu quý tất cả các sinh vật trên thế gian, dù vậy, tình yêu ấy sẽ không ngăn Người tiêu diệt những sinh vật dám đe dọa bình yên của các loài khác.

Đó cũng là điều ông cố tình không nói với Rhonin. Ông đã từng nghĩ tới việc, để ngăn bất cứ tổn thất nào tới thời gian, thì họ sẽ phải tiêu diệt những thứ không thuộc về thời kỳ này.

Để ngăn không cho lịch sử thêm sai lệch, Alexstrasza có thể sẽ phải giết ông cùng chàng pháp sư.

Nhưng khi ông cùng Tyranasrasz bước vào, mọi ý nghĩ về tai họa có thể xảy ra biến mất, khi ông thấy được người suốt đời làm chủ trái tim và tâm hồn ông.

Những tia sáng rạng ngời chiếu rọi mọi góc hang, nó tỏa ra từ chính nữ hoàng rồng. Alexstrasza là vị rồng to lớn nhất, lớn gấp đôi vị rồng Krasus đang cười. Mặc dù vậy, ông có thể cảm nhận rõ nét dịu dàng trong người. Ông thấy vị nữ hoàng cẩn thận di chuyển một quả trứng gần bên người tới bên ổ ấp để giữ an toàn.

Xung quanh Người là biết bao nhiêu trứng rồng. Đó là loạt trứng mới nhất của Người. Dù to hơn hầu hết các loài khác thì mỗi quả trứng rồng cũng chỉ cao có một gang, so với người đẻ ra chúng thì đúng là tí hon. Krasus đếm được hơn ba chục quả. Sẽ chỉ có hơn nửa số đó nở ra và sẽ lại chỉ có một nửa sống sót tới khi trưởng thành, nhưng đó là cách sinh tồn của loài rồng, một khởi đầu khó khăn chuẩn bị cho một cuộc đời ngập tràn vinh quang và vĩ đại.

Xung quanh người là những loài hoa cỏ đáng ra không thể sống trong điều kiện dưới lòng đất. Những lớp dây leo bám trên tường và những thảm hoa trúc đào tím ngắt. Những bông huệ vàng tô điểm cho ổ trứng, còn những bông hồng và lan mọc quanh nơi Alexstrasza đang nằm. Chúng đều nở rộ dưới sức mạnh tuyệt vời của vị Nữ hoàng sự sống.

Một dòng suối trong veo chảy ngang qua hang, ngay trong tầm vươn của nữ hoàng, người có thể uống bất cứ khi nào. Tiếng nước róc rách càng tăng thêm nét bình yên của cảnh vật xung quanh.

Tyranastrasz cúi mình để Krasus có thể leo xuống. Vị pháp sư rùng bước xuống, mắt vẫn không rời khỏi Alexstrasza, và rồi ông quỳ xuống trên một bên chân.

“Thưa nữ hoàng...”

Thế nhưng người lại quay sang bên vị rồng đã đưa Krasus tới đây. “Tyranastrasz... ngài có thể cho hai ta được ở đây một mình chứ?”

Vị rồng không lộ lui đi mà không nói gì. Nữ hoàng quay sang nhìn Krasus nhưng cũng chỉ lặng yên. Ông cứ quỳ trước mặt người, chờ đợi điều gì đó thể hiện rằng người nhận ra ông, nhưng rốt cuộc chẳng có gì cả.

Không chịu được yên lặng nữa, Krasus nói, “Thưa nữ hoàng kính yêu, chẳng lẽ Người không thể nhận ra thần hay sao?”

Người nhìn ông thật kỹ rồi nói, “Ta biết các giác quan và cảm xúc trong ta thấy thế nào, và vì thế, ta đã phải suy xét câu chuyện ngài kể rất kỹ lưỡng. Ta đã quyết sẽ phải làm gì, nhưng trước hết, có một kẻ khác cũng phải tham gia vào chuyện này, bởi ý kiến của người này cũng quan trọng hệt như của ta... Ah! Người đó đây rồi!”

Từ một đường hầm khác, một vị rồng đực chỉ nhỏ hơn Tyranastrasz tí chút xuất hiện. Vị rồng mới đến di chuyển chậm chạp như thể mỗi bước đi là một sự gắng gượng. Người vị rồng này dài, lớp vảy đỏ hơi nhạt, hai con mắt mệt mỏi, khiến Krasus tưởng người đó còn già hơn vị long phu của Alexstrasza – mất một lúc ông mới nhận ra tuổi tác không phải điều ảnh hưởng tới vị rồng này, mà là một bí ẩn khác.

“Người cho gọi thần sao, hỡi Alexstrasza vĩ đại?”

Nghe được những lời vị rồng yếu ớt kia nói, Krasus tưởng như thế giới quanh mình như đảo lộn hoàn toàn. Ông chuệnh choáng lùi ra xa vị rồng trong bàng hoàng.

Nữ hoàng đã sớm nhận thấy phản ứng của ông, dù người vẫn đang nhìn vị rồng mới tới. “Ta có gọi người. Xin hãy thứ lỗi cho ta nếu người quá mệt mỏi.”

“Không có điều gì thần không thể làm cho Người, thưa nữ hoàng yêu dấu.”

Nữ hoàng ra hiệu về phía vị pháp sư vẫn đang bàng hoàng. “Đây là... ngài tự xưng là gì nhỉ?”

“Kor – Krasus thừa nữ hoàng. Krasus...”

“Krasus à? Vậy thì là Krasus...” Trong giọng người thoảng có chút đùa vui trước cái tên mà ông chọn. Người lại quay ra vị rồng ốm yếu. “Krasus, đây chính là một trong những vị rồng ta yêu quý nhất, vị long phu mới nhất của ta, và là người ta thường xin lời khuyên. Nếu là một trong số chúng ta, hẳn ngài cũng đã từng nghe tới người này. Đây chính là Korialstrasz...”

Sau khi băng hết qua những con đường rừng ngoằn ngoèo, Malfurion mới yên tâm rằng sẽ không còn ai truy đuổi đằng sau. Anh đã chọn con đường toàn đám, những vùng mà lũ báo sẽ để lại rất ít dấu chân, để nếu có ai đuổi theo cũng sẽ sớm bị lạc. Dù điều đó đồng nghĩa với việc tốn thêm thời gian để tới đích gặp Cenarius, nhưng Malfurion buộc phải mạo hiểm. Anh vẫn chưa biết người sẽ nói gì khi nghe điều cậu học trò của mình đã làm.

Khi đã gần tới nơi, Malfurion cho con báo đi chậm lại. Brox cũng cố làm theo.

“Chúng ta dừng rồi à?” gã hắc tinh càu nhàu, gã nhìn quanh nhưng chỉ nhìn thấy toàn cây là cây. “Ồ đây sao?”

“Sắp thôi. Chỉ một chút nữa. Cây sồi ở đâu đó quanh đây thôi.”

Đã gần tới nơi nhưng chàng dạ tiên lại cảm thấy căng thẳng hơn. Có những lúc anh tưởng có ai đang theo dõi mình, nhưng khi quay lại thì chỉ thấy khoảng rừng bình yên. Ý nghĩ rằng đời mình đã thay đổi hoàn toàn càng làm anh thấy run sợ. Nếu Nguyệt binh nhận ra anh, anh có thể sẽ bị lưu đày, hình phạt thậm chí còn kinh khủng hơn cái chết. Đồng bào sẽ quay lưng lại với anh, coi anh là kẻ đã chết dù anh vẫn còn sống. Không một ai sẽ nói chuyện với anh, thậm chí nhìn vào anh.

Kể cả Tyrande hay Illidan.

Anh đã thêm tội cho mình khi để toán lính một mình đối chọi với con quái vật, loài mà Brox gọi là “quái cầu”. Nếu nó không may làm bị thương hay giết bất cứ ai trong toán lính, Malfurion sẽ không bao giờ có thể chuộc

được tội... tệ hại hơn, anh sẽ là người chịu trách nhiệm cho tính mạng của những người vô tội đó. Vậy nhưng anh có thể làm được gì khác chứ? Anh chỉ có thể giao Brox cho Nguyệt binh... và cuối cùng gã sẽ phải tới thành Black Rook.

Cây sồi Malfurion đang tìm hiện lên phía trước, làm đứt mạch suy tư về những rắc rối lúc này. Với một người bình thường, đó chỉ là một cái cây, nhưng với Malfurion, đó là một người lính già, người đã phụng sự Cenarius lâu hơn bất cứ ai. Cây sồi cao, gốc lớn, thân sù sì, và đã chứng kiến sự phát triển của cánh rừng bao đời nay. Nó đã sống lâu hơn vô vàn những cây sồi khác và đã dõi theo hàng ngàn đời sinh vật.

Cây sồi nhận ra Malfurion khi anh tiến đến, những tán lá rung lên xào xạc dù không có lấy một gợn gió. Đó là tiếng nói bao đời của loài cây, và chàng dạ tiên cảm thấy thật tự hào khi Cenarius đã dạy anh làm sao để hiểu được chút ít những lời đó.

“Brox... Ta phải nhờ anh một chút.”

“Tôi nợ anh rất nhiều. Xin hãy cứ nói.”

Malfurion chỉ vào cây sồi và nói, “Hãy xuống đi và tiến tới chỗ cây sồi. Đặt tay anh lên phần thân có lớp vỏ cây trời lên kia.”

Gã hắc tinh không hiểu sao mình phải làm thế, nhưng Malfurion đã yêu cầu thì gã sẽ nghe theo. Gã trao dây cương cho chàng dạ tiên và tiến tới bên cây sồi. Gã nhìn kỹ thân cây và đặt một bàn tay to bè của mình lên phần thân Malfurion đã nói.

Gã quay lại nhìn người bạn đồng hành và nói lớn, “Tôi phải làm...”

Gã thốt lên kinh ngạc khi thấy tay mình chìm sâu vào lớp vỏ cây như thể thân cây đang hóa bùn. Brox định rút tay ra, nhưng Malfurion đã kịp bảo gã giữ nguyên.

“Đừng làm gì cả! Hãy cứ đứng yên đó! Cây sồi đang tìm hiểu về anh! Anh có thể thấy hơi nhột, nhưng sẽ không sao đâu!”

Anh không dám nói cảm giác nhột là do những lớp rế cây nhỏ trong “người lính canh” đang dần đâm xuyên qua da thịt gã hắc tinh. Cây sồi đang tìm hiểu về Brox bằng cách trở thành một phần cơ thể gã, dù chỉ là

trong thoáng chốc. Cây sồi và gã hòa làm một. Nó sẽ mãi ghi nhớ Brox, mặc cho bao thế kỷ trôi đi.

Mạch máu quanh cổ gã hắc tinh rung lên – gã cảm thấy lo lắng. Dù vậy, gã vẫn đứng yên, mắt vẫn nhìn vào nơi cánh tay đang chìm vào.

Gã bất ngờ đổ về phía sau, lớp rễ cây đã thả tay gã ra, đột ngột như khi nó xuất hiện. Brox vội kiểm tra bàn tay mình, xem từng ngón và thậm chí đếm xem chúng có còn nguyên hay không.

“Lối vào đã được mở rồi,” Malfurion tuyên bố.

Brox lại leo lên lưng báo, còn chàng dạ tiên thì dẫn đường đi qua cây sồi. Khi đi ngang qua, Malfurion chợt nhận thấy một sự thay đổi rất nhỏ trong bầu không khí. Nếu như không được cây sồi cho phép, hẳn anh và Brox đã đi mãi mà không bao giờ tìm thấy khoảnh rừng. Chỉ có những ai được Cenarius cho phép mới có thể tìm thấy con đường được những hàng cây canh giữ.

Sự khác lạ xung quanh trở nên ngày một rõ khi họ tiến sâu hơn. Một cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua. Lũ chim chuyền cành và hót ríu rít trên những tán cây quanh họ. Hàng cây đứng đưa thich thú chào đón chàng dạ tiên, bởi anh có thể hiểu được họ. Cả hai cảm thấy thật bình an, Malfurion có thể thấy một nụ cười trên gương mặt thô kệch của gã hắc tinh.

Một hàng cây rậm rạp chặn đường họ. Brox quay sang Malfurion, anh ra hiệu để cả hai trèo xuống. Sau đó, Malfurion dẫn lối cho gã hắc tinh đi vào một con đường hẹp, ban đầu nó không hề hiện hữu giữa hàng cây. Họ bám theo lối mòn này một lúc, trước khi bước ra một vùng rừng rộng với những thảm cỏ mềm cao vút, cùng những bông hoa nở rộ.

Đây chính là lãnh địa của vị thần rừng.

Thế nhưng kẻ đang ngồi giữa một vòng vây đầy hoa thì không thể nào là Cenarius. Đang ngồi ở chính giữa vòng tròn, kẻ đó vội bật dậy khi thấy họ, ánh mắt kỳ lạ của hắn đặc biệt chú ý tới Brox, như thể hắn biết gã hắc tinh là ai.

“Ngươi...” kẻ lạ mặt nói với gã chiến binh. “Ngươi không nên có mặt ở đây...”

Brox hiểu nhảm ý sâu xa của hắn. “Ta đi cùng người này... ta không cần sự cho phép của ngươi.”

Nhưng hình hài tóc đỏ kia, kẻ mà Malfurion không rõ thuộc chủng loài nào, lại lắc đầu, hắn định bụng lao về phía gã hắc tinh, song ngần ngại khi tới bên rìa vòng vây. Hắn nhìn đám hoa cỏ đầy tò mò, chúng cũng quay về phía gã, và kẻ lạ mặt lại nói, “Đây không phải thời kỳ ngươi thuộc về! Ngươi đáng ra còn không thể tồn tại ở đây!”

Hắn giơ tay như thể đe dọa chàng dạ tiên. Sực nhớ rằng Brox dùng từ “pháp sư” , Malfurion vội chuẩn bị một thần chú, với niềm tin mộc thuật của Cenarius sẽ cho anh cơ hội trước phép thuật của kẻ lạ mặt kia, khi đang ở lãnh địa thiêng này.

Bầu trời chợt vang tiếng sấm, gió nhẹ giật mạnh. Brox và Malfurion bị đẩy lùi lại vài bước, trong khi tên pháp sư suýt bị ném tung lên trời, đến mức hắn gần bay ra khỏi vòng vây.

“Sẽ không có chuyện đó ở lãnh địa này của ta!” Giọng nói của Cenarius vang lên.

Sát bên vòng vây hoa cỏ, cơn gió hung bạo cuốn theo lá, bụi đất, và những phần nhỏ bé của khu rừng, cuốn lên không trung mà tạo thành một cơn lốc xoáy. Cơn lốc lớn dần và mạnh dần nhanh chóng, trong khi những mảnh lá và bụi đất hòa vào nhau trở thành một hình hài đồ sộ.

Bầu không khí chợt yên bình trở lại, và Cenarius bước ra nhìn Malfurion cùng những kẻ khác.

“Ta mong chờ nhiều hơn ở con đấy,” người nhẹ nhàng nói với chàng dạ tiên. “Nhưng đây đang là thời điểm kỳ quặc.” Người nhìn vào Brox. “Và dường như ngày càng có nhiều kẻ lạ mặt thì phải.”

Gã hắc tinh gầm gừ đe dọa Cenarius. Malfurion vội ngăn gã. “Đây là chúa tể khu rừng, bán thần Cenarius, người mà tôi hứa sẽ đưa anh tới gặp đấy.”

Brox bình tĩnh trở lại, rồi chỉ vào tên pháp sư. “Còn kẻ này? Cũng là bán thần sao?”

“Hắn ta là một phần bí ẩn,” Cenarius đáp. “Và cậu cũng là một phần của bí ẩn ấy.” Người nói với kẻ trong vòng vây, “Cậu nhận ra người mới đến này chứ, Rhonin thân mến.”

Chàng pháp sư không nói gì.

Vị bán thần lắc đầu tỏ rõ sự thất vọng. “Ta không muốn làm hại cậu Rhonin ạ, nhưng có quá nhiều thứ xảy ra khiến ta và những kẻ khác cảm thấy bất thường. Cậu, người đồng hành, và bây giờ là gã đây...”

“Anh ta tên là Brox,” Malfurion nói.

“Được rồi, Brox,” Cenarius nói. “Thêm một sinh vật ta chưa từng thấy. Vậy làm thế nào Brox lại đến được đây thế học trò của ta? Ta đoán là lại có một câu chuyện không mấy tốt đẹp sắp được kể.”

Chàng dạ tiên gật đầu và bắt đầu kể lại hành trình cứu gã hắc tinh, cố gắng đổ hết mọi lỗi lầm lên bản thân mình. Anh hiếm khi nào nhắc tới Tyrande hay Illidan.

Nhưng Cenarius, dạn dĩ và trí tuệ hơn nhiều trò của mình, thì hiểu rõ sự thực. “Ta đã nói vận mệnh của con và em trai con sẽ khác nhau. Ta tin rằng giây phút quyết định đã đến, dù con có biết điều đó hay không.”

“Con không hiểu...”

“Ta sẽ nói chuyện đó sau.” Vị bán thần chột rảo bước băng qua Malfurion và Brox rồi nhìn sâu vào cánh rừng. Xung quanh khoảng rừng, những tán cây chột rung mạnh. “Ta e chúng ta không có nhiều thì giờ đâu. Hãy sẵn sàng chiến đấu... cả cậu nữa anh bạn Rhonin ạ.”

“Tôi sao?” chàng pháp sư thốt lên.

“Có chuyện gì vậy thưa thầy?” Malfurion có thể cảm nhận được sự điên cuồng trong những tán cây.

Bầu trời nắng chói lại vang tiếng sấm và nổi gió. Nét mặt Cenarius sầm lại, khiến Malfurion phải chú ý.

Vị thần rừng giang hai tay ra trước như thể đang chờ ôm lấy gì đó mà không ai khác nhìn được. “Chúng ta sắp bị tấn công... và ta e mình không thể bảo vệ hết các con đâu.”

Con quái cầu đã lần theo dấu vết bằng cách mà không một kẻ có thể làm được. Nó không chỉ đánh hơi thấy mùi, mà còn cả phép thuật của con mồi. Thức ăn của nó, ngoài thịt, còn là năng lượng phép thuật, và giống như tất cả đồng loại của nó, con quái thú lúc nào cũng trong cơn thèm khát.

Không một sinh vật thường nào có thể phát hiện ra phép thuật xung quanh cây sồi, nhưng con quái thú thì có. Nó tấn công con mồi bất động trong niềm vui sướng, hai chiếc xúc tu bám chặt lấy thân cây.

Cây sồi gắng sức chống lại. Rễ cây đâm lên gắng quấn lấy móng vuốt con quái cầu, nhưng nó tránh được. Cành cây rơi xuống va vào lớp vảy dày của con quái thú.

Nhưng bấy thôi là không đủ, cây sồi rít lên và mọi lúc lại tăng cường độ. Âm thanh ấy, hầu như không sinh vật nào có thể nghe thấy.

Nhưng với con quái cầu, âm thanh ấy lại khiến nó đau đớn. Nó rên lên, gắng vùi đầu mình, nhưng vẫn nhất quyết không chịu buông tha con mồi. Cả hai cùng độ lý trí với nhau.

Sau cùng thì con quái cầu là kẻ mạnh hơn. Cây sồi bị hút dần nguồn phép, trở nên khô héo hơn, và cuối cùng cũng chết khô như chính những vị Nguyệt binh, nó đã hi sinh sau hàng nghìn năm đứng canh lối đi bí mật.

Con quái cầu lắc mạnh đầu, rồi ngẩng lên đánh hơi. Hai chiếc xúc tu chĩa về phía trước, nhưng con quái vật thì vẫn đứng yên. Với phép thuật cổ của cây sồi, nó đã lớn gấp đôi so với ban đầu.

Nó bắt đầu phân thân. Một vầng hào quang đen bao quanh con quái cầu và ôm trọn nó. Cơ thể con quái thú biến dạng liên tục, chính nó đang cố thoát khỏi cơ thể mình.

Con quái thú dần làm được sau bao nỗ lực. Một cái đầu, hai, ba, bốn rồi năm. Mỗi cái đầu hiện ra cổ gầy vụng vụng. Theo sau đó là những cái cổ dày, hai bên vai thô, phần thân và đôi chân cơ bắp.

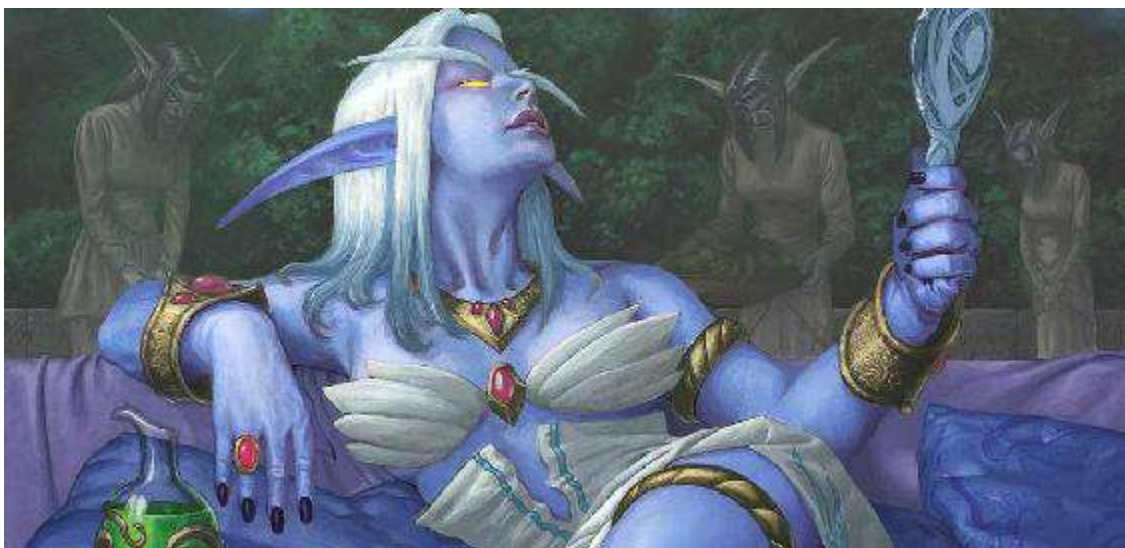
Được thứ phép thuật của cây sồi nuôi dưỡng, từ một con quái cầu, cả một bày xuất hiện. Quá trình phi thường làm lũ quái vật yếu đi chút ít, nhưng

chỉ thoáng chốc, chúng đã hồi phục. Những gì ở phía trước hứa hẹn thêm bao phép thuật, bao năng lượng, điều đó thúc chúng tiến lên.

Cùng một lúc, bảy quái cầu xông vào khoảnh rừng thiêng.

Dịch: T. A

Chương mười bốn

Người là bày tôi trung thành hồi lãnh chúa Xavius. Người sẽ được thưởng xứng đáng... sẽ được ban cho bất cứ gì mình muốn... bất cứ gì... bất cứ ai.

Với đôi mắt giả không chớp lấy một lần, gã dạ tiên quý một bên gối trước cánh cổng rực lửa, đắm mình trong những lời hứa đầy huy hoàng của vị đức chúa. Hẳn chính là kẻ được trọng dụng nhất trong số những tay sai mới của người, và cũng sẽ là kẻ được ban cho sức mạnh kỳ diệu một khi cánh cổng được mở ra.

Nhưng chừng nào lũ Thượng đẳng còn thất bại, thì chừng đó đức chúa chưa thể bước qua, và vị lãnh chúa vẫn còn thấy mệt mỏi.

Có hai người khác cũng cảm thấy mệt mỏi y như thế. Đầu tiên chính là Nữ hoàng Azshara, Người đang chờ đợi cái ngày tất cả những gì không hoàn hảo sẽ được xóa sạch khỏi thế giới, chỉ còn lại tộc dạ tiên – hay những tinh túy nhất của tộc dạ tiên, và chính Người sẽ trị vì thiên đường ấy. Người đâu biết rằng, đức chúa sẽ chỉ để được người làm hoàng hậu bên cạnh Xavius, nhưng vị quân sư tin nữ hoàng sẽ không chống đối khi đức chúa công bố điều đó.

Kẻ khác cũng rất mệt mỏi trước sự thất bại triền miên này chính là Hakkar. Với hai con quái cầu ở hai bên, tên Quái cầu vương đi qua đi lại

quanh đám thượng đẳng, chỉ ra những lỗi sai trong việc làm phép, không quên thêm vào phép thuật của chính hắn mỗi khi cần.

Vậy nhưng dù có thêm kiến thức phép thuật của hắn, thì chúng mới chỉ đạt được chút thành công rất nhỏ. Giờ đây, Hakkar và lũ quái cầu của hắn không còn đứng một mình giữa đám dạ tiên, mà còn có ba kẻ khác, rất to lớn, với cặp sừng và gương mặt đỏ đậm, chúng khiến nhiều kẻ sợ hãi, nhưng Xavius lại thấy kính nể. Chúng cao phải tới chín thước, cao hơn nhiều đám thượng đẳng, vốn đã cao tới bảy thước rồi.

Chúng chính là những chiến binh thiêng đại diện cho đức Chúa, chỉ có nhiệm vụ duy nhất là làm tuân lệnh người với bất cứ cái giá nào. Tên nào cũng rất cao lớn, và dù thân hình chúng không quá lực lưỡng, thì trong bộ áo giáp đồng, chúng vẫn có thể vác những tấm khiên dài và những chiếc trùy rực lửa. Chúng nghe theo bất cứ mệnh lệnh nào và kính trọng vị cổ vấn không khác gì với Hakkar.

Và hắn sẽ sớm có thêm nhiều tên hơn. Khi Xavius đứng lùi lại, hắn có thể thấy cánh cổng lóe sáng. Nó bùng lên, lớn hơn, lơ lửng giữa vòng phép, và tiếp tục lớn đến khi...

Từ trong đó hiện ra một tên Quái binh, như Hakkar đã gọi những tên lính đó. Ngay khi hắn bước vào thế giới thực, hắn cúi đầu kính cẩn trước tên Quái cầu vương, và rồi cúi chào Xavius.

Hakkar ra dấu cho tên Quái binh bước tới cạnh lũ lính đến trước đó. Sau đó, hắn quay ra Xavius và chỉ vào bốn tên Quái binh. “Đức chúa đã thực hiện lời hứa đầu tiên với ngài thừa lãnh chúa! Ngài có thể sssai khiến chúng theo ý muốn!”

Xavius biết mình nên làm gì. “Nếu chúng là món quà dành cho tôi, thì chúng sẽ là món quà thích hợp cho Nữ hoàng! Tôi sẽ giao cho chúng làm cận vệ riêng cho nữ hoàng Azshara!”

Quái cầu vương gật đầu đồng tình. Như tên quân sư, hắn biết giá trị của việc làm hài lòng nữ hoàng, và cũng biết rõ mong ước thầm kín của tên cổ vấn. “Ngài nên tự mình đem trao cho nữ hoàng, ta sẽ đảm bảo công việc được tiến hành trong lúc ngài không ở đây!”

Ý nghĩ được tự mình mang món quà cho nữ hoàng khiến Xavius rất sung sướng. Cúi chào Hakkar, vị cổ vấn búng tay rồi dẫn bốn tên quái binh ra

khỏi căn phòng. Hắn biết mình phải tìm Azshara ở đâu.

Hắn rời đi, và tên Quái cầu vương cẩn trọng theo dõi đám dạ tiên với ánh mắt lạnh lùng sáng rực.

Trong khi vị quân sư ngủ rất ít, và dạo gần đây thì gần như là không, thì nữ hoàng Azshara lại có quyền và có đặc quyền được nghỉ ngơi chừng nào người muốn. Suy cho cùng, người phải luôn trong trạng thái hoàn hảo nhất, đặc biệt vào những lúc cần đến sắc đẹp của người. Vì lẽ đó, nữ hoàng dạ tiên ngủ gần như cả ngày, tránh hết mức việc tiếp xúc với ánh mặt trời chói lòa bỏng rát.

Do đó, Azshara không hề hài lòng khi bị một nữ tì đánh thức. Cô nữ tì quỳ xuống bên mép giường được bao quanh bởi một tấm rèm mỏng. Nữ hoàng uể oải ra hiệu cho nữ tì được lên tiếng.

“Thưa nữ hoàng, xin thứ lỗi cho con, nhưng lãnh chúa Xavius muốn được gặp Người, ngài ấy có nói đem đến cho Người một món quà thú vị.”

Azshara không thể tưởng tượng được điều gì có thể khiến Người có thể rời giường, kể cả là lãnh chúa Xavius. Để mái tóc màu bạc thả lên gối, người căn môi cắn khoắn liệu có nên cho Xavius vào hay không.

“Bảo ngài ta chờ năm phút.” Sau cùng thì người lên tiếng và ngồi dậy. Vốn hiểu rõ Xavius, nữ hoàng biết nên tận dụng cách nghĩ của hắn thế nào. Vị quân sư tưởng rằng hắn là trên hết, kể cả trước nữ hoàng, nhưng với một nữ hoàng như Người, thì Người là hơn tất cả đám đàn ông. “Rồi sau đó cho ngài ấy vào.”

Nàng nữ tì không thắc mắc gì về quyết định của nữ hoàng. Azshara nhìn nữ tì rời đi với đôi mắt vẫn còn mơ màng, rồi người nhẹ nhàng vươn mình, nghĩ xem mình nên làm gì khi gặp vị đại quan.

Nàng nữ tì lo lắng quay lại... sau khi Xavius đã chờ được một lúc. Nàng cúi đầu thật thấp, che hết mặt, nàng dẫn vị cố vấn qua cánh cửa gỗ sồi dày được chạm khắc công phu, cánh cửa dẫn vào buồng riêng của nữ hoàng. Xavius hiếm khi dám tới gặp người ở chốn riêng tư này. Hắn biết có biết điều gì đang diễn ra. Azshara sẽ xuất hiện thật hoàn hảo và gợi cảm, và

cũng rất ngây thơ. Đó là trò chơi người rất giỏi, nhưng hắn đã sẵn sàng. Hắn mới là kẻ có cơ trên.

Quả như vậy, nữ hoàng ung dung nằm đó, một tay gác sau đầu, hai nữ tì khác quỳ bên. Một bàn rượu bạc, một chiếc bình ngọc nằm trong tầm với của nữ hoàng, và chiếc cốc còn đầy một nửa chứng tỏ người vừa nhấm một chút rượu ngon.

“Lãnh chúa của ta,” người cất lời. “hắn ngài phải có chuyện quan trọng lắm mới đòi gặp ta vào giờ này chứ.” Lốp chần mông lấp lánh càng tôn thêm thân hình của người. “Ta đã cố gắng thu xếp cho ngài đấy.”

Đưa nắm tay lên ngực trái, hắn quỳ một bên gối. Hắn nhìn xuống nền đá cẩm thạch trắng và đáp, “Hỡi ánh dương, niềm hạnh phúc của thần, thần đội ơn Người và thì giờ người dành cho thần. Thần xin được thứ lỗi vì đã làm phiền Người, nhưng thần có đem đến một món quà rất đặc biệt, một món quà chỉ nữ hoàng dạ tiên, nữ hoàng của thế giới mới đáng được nhận. Thần xin phép được trình lên Người.”

Hắn ngẩng lên và thấy nữ hoàng đã chú ý. Ánh mắt mơ màng của Người không che được sự tò mò và hoài nghi chất đầy. Azshara chuyển mình, tấm chăn tuột xuống che ngang ngực Người.

“Ngài làm ta tò mò quá Xavius à. Ta cho phép ngài trình món quà ấy đấy.”

Vị cổ vẫn đứng dậy, quay ra phía cửa và búng tay.

Một tiếng thở gấp trong ngạc nhiên vang lên từ buồng ngoài, hai nữ tì chạy vội vào trong để được nữ hoàng trấn an và bảo vệ. Azshara cau mày ngồi dậy nhưng không để tấm chăn trượt xuống.

Bốn dũng sĩ đáng sợ sánh bước vào buồng của nữ hoàng. Chúng cao đến mức phải cúi xuống để tránh không để sừng va vào cửa. Chúng tản ra khi bước vào phòng, để tấm khiên trước người và giơ cao trùy kính cẩn chào nữ hoàng.

Azshara ngả người về trước, rõ là rất thích thú. “Chúng là gì vậy?”

“Chúng là của người thừa nữ hoàng. Chúng sẽ bảo vệ người, lấy đó là lý do tồn tại duy nhất! Chúng chính là các cận vệ riêng của người thừa nữ

hoàng!”

Hắn nhận thấy mình đã làm hài lòng Người. Sẽ còn có nhiều chiến binh khác được gửi qua cánh cổng, nhưng những tên này là đầu tiên và sẽ phải là của nữ hoàng. Đó chính là điều khác biệt.

“Thật tuyệt vời,” Người khẽ mỉm cười và vươn tay ra phía một nữ tì. Nữ tì ấy ngay lập tức với lấy áo choàng của Azshara. Những nữ tì khác đứng chắn phía trước, che nữ hoàng khỏi cái nhìn của Xavius và đám quái binh. “Thật là tuyệt. Ta rất hài lòng với món quà của ngài.”

“Thần rất vui vì người thấy thế.”

Đám nữ tì lùi lại. Giờ đây, trong tấm áo choàng màu trắng đục, nữ hoàng Azshara đứng dậy. Với từng bước chân cẩn trọng, người bước tới bên những tên lính cao lớn mà xem từng tên, tấm áo choàng để một phần đuôi trải khắp nền đá. Lũ Quái binh thì đứng yên như những pho tượng.

“Còn có tên nào không?”

“Chắc chắn sẽ còn nữa thưa nữ hoàng.”

Người cau mày. “Sau bao lâu mà chỉ có thế sao? Làm sao đức chúa có thể bước qua nếu chúng ta không thể có đủ chỗ cho những bày tôi của người?”

“Chúng thần đã cố gắng hết sức để lấy năng lượng từ trong giếng nước thừa nữ hoàng. Có cả những dòng năng lượng đối nghịch, những ảnh hưởng bên ngoài tác động đến quá trình...”

Hết như một đứa trẻ chơi với món đồ chơi mới, Azshara đưa ngón tay lướt tên bộ giáp sáng rực của một tên. Có một tiếng rít khẽ phát ra. Nữ hoàng thả ngón tay, gương mặt Người thoáng hiện lên nét thỏa mãn lạ kỳ. “Vậy tại sao ngài không chặn giếng nước khỏi tất cả những tác động bên ngoài? Nó sẽ khiến công việc của ta đơn giản hơn nhiều.”

Lãnh chúa Xavius định giải thích vì sao phép thuật tinh vi của tộc thượng đẳng không cho phép làm điều đó, nhưng rồi nhận ra hắn không có câu trả lời nào thỏa đáng. Về lí mà nói, gợi ý của nữ hoàng có cái lí rõ ràng của nó.

“Người quả không hổ danh là nữ hoàng,” hắn nói.

Người nhìn hắn bằng đôi mắt vàng. “Đương nhiên rồi lãnh chúa của ta. Chỉ có một, và sẽ mãi có một và chỉ một Azshara mà thôi.”

Hắn lặng lẽ gật đầu.

Người lại tiến đến bên giường và khéo léo ngồi xuống bên mép. “Có còn gì nữa không?”

“Không thưa nữ hoàng.”

“Vậy thì ta nghĩ ngài còn nhiều việc phải làm đây.”

Được cho lui, lãnh chúa Xavius cúi chào nữ hoàng rồi lui khỏi buồng. Hắn không hề thấy phật lòng trước giọng điệu và thái độ vương giả, hay tức tối trước sự làm chủ tình hình của Người.

Ngăn mọi tác động bên ngoài tới giếng nước ư?

Điều đó là hoàn toàn có thể. Nếu một mình lũ Thượng đẳng không thể làm được, thì còn có Hakkar trợ giúp nữa. Chắc chắn tên Quái cầu vương sẽ biết phải làm gì. Với nguồn sức mạnh mà chỉ những kẻ trong cung được dùng, thì phép thuật mà tộc Thượng đẳng có thể thu được sẽ dễ điều khiển hơn, dễ biến đổi hơn...

Những hiểm họa nó có thể gây ra tới người dân... sẽ chỉ là chuyện con con mà thôi.

“Người này hẳn là một trong số chúng ta... không hiểu sao thần biết rõ điều đó như biết chính con người mình vậy.”

Đó chắc là lời nói nực cười nhất trong lịch sử, hay chí ít Krasus nghĩ như vậy. Những lời đó do chính Korialstras, vị long phu mới nhất của Alexstrasza nói ra. Và đó cũng chính là Krasus thời trẻ tuổi.

Korialstras không nhận ra chính mình. Nhưng việc Alexstrasza không nói cho cậu ta danh tính của người trước mặt lại cũng là điều đáng băn khoăn.

Hắn điều đó có liên quan tới tình trạng của vị rồng vào lúc này. Trí nhớ của Krasus có thể không còn nguyên, nhưng ông không nhớ được một trận bệnh nào thời trẻ mà ông đã trải qua tại thời điểm này. Korialstraz nhìn già

hơn, yếu ớt hơn so với độ tuổi của mình. Cậu ta thậm chí còn trông già hơn cả Tyran, người hơn Korialstrasz đến hàng trăm năm tuổi.

“Người còn có thể nói gì về ngài ấy không?” Alexstrasza lại hỏi.

Vị rồng nheo mắt nhìn Krasus. “Ngài ấy già, rất già.” Korialstrasz nghiêng đầu.

“Có gì đó trong mắt ngài ấy... trong ánh mắt...”

“Mắt của ngài ấy làm sao?”

Vị rồng thu đầu lại. “Xin thứ lỗi cho thần! Đầu óc thần đang không tỉnh táo! Thần không nên yết kiến người vào lúc này! Thần nên lui về...”

Nhưng người không để cậu ta đi. “Hãy nhìn ngài đây đi. Ta chỉ hỏi người một câu này nữa thôi, người mới chỉ biết rất ít về ngài ấy, vậy người có tin những lời ngài ấy nói không?”

“Thần... Có thừa nữ hoàng... thần tin ngài ấy.”

Krasus bất chợt cảm thấy một điều lạ thường. Trong lúc hai vị rồng trò chuyện, ông cảm thấy khỏe mạnh hơn, khỏe hơn hẳn kể từ khi đặt chân về quá khứ. Tuy không hẳn trở lại mức bình thường, thì ít ra ông cũng đã gần cảm thấy thế.

Không chỉ có ông cảm thấy thế. Ông nhận ra, dù nói rằng rất mệt, thì vị rồng, tức chính ông thời trẻ, cũng đã bắt đầu nhìn khỏe hơn. Màu vảy đã có nét tươi hơn và Korialstrasz cũng di chuyển nhẹ nhàng hơn. Cậu ta cũng không còn phải vừa nói vừa lấy hơi nữa.

Alexstrasza gật đầu tiếp nhận câu trả lời của vị long phu rồi nói. “Ta rất muốn nghe điều đó. Nó có ý nghĩa rất lớn khi người nói vậy.”

“Người còn cần gì ở thần không? Thần đã thấy khỏe hơn rồi, hẳn là việc ở bên người và phò tá người đã khiến thần thấy vậy.”

Một nụ cười hiện lên trên gương mặt nữ hoàng rồng, và Krasus hiểu tại sao. “Người vẫn luôn có tâm hồn thi sĩ, Korialstrasz yêu quý à! Chà... Ta còn cần người rất nhiều. Ta biết điều này là khó khăn, nhưng ta cần sự có mặt của người khi đưa ngài đây tới gặp các Đại Long.”

Điều đó khiến cả hai hiện thân của Krasus bất ngờ. Vị rồng trẻ là người lên tiếng trước, nói lên chính những điều con người già đang nghĩ. “Người sẽ triệu tập các Đại Long sao? Chỉ vì người này sao? Vì sao lại vậy chứ?”

“Bởi ngài ấy đã kể cho ta những điều họ cần phải nghe, điều mà ta sẽ kể cho người... và người có thể quyết định lại xem mình có thể tin tưởng được ngài ấy hay không.”

Như vậy là vị rồng trẻ sẽ biết sự thật. Krasus sẵn sàng nếu vị rồng thấy choáng váng.

Nhưng cũng giống như cách ông làm Rhonin ngạc nhiên bằng việc giấu chút sự thật trong câu chuyện, che đậy danh tính thực của bản thân, thì nữ hoàng rồng cũng đang làm điều tương tự. Người nói về sự bất ổn cùng tất cả những gì Krasus đã nói với vị rồng lính canh, nhưng không đả động gì đến danh tính của vị pháp sư. Với vị long phu, Krasus chỉ đơn thuần là một rồng đỏ, bị một hút xoáy lấy mất nhiều phần ký ức khi bị hút vào.

Krasus cũng không làm gì để lộ bản thân mình. Alexstrasza chính là sự sống và tình yêu của ông. Ông có thể là cố vấn của Người, nhưng dù gì Người vẫn mang trí tuệ của một Đại Long. Nếu như Người thấy vị rồng trẻ không nên biết... thì ông không có lí gì để phản đối.

“Một câu chuyện khó tin,” Korialstrasz nói, nhìn cậu ta đã có vẻ khỏe hơn nhiều. “Thần bình thường sẽ khó có thể tin được những điều đó, nhưng nếu là lời của Người thì...”

“Vậy niềm tin của người với ngài đây đã giảm đi sao?”

Ánh mắt của vị rồng trẻ và pháp sư già gặp nhau. Dù Korialstraz không thể nhận ra chính mình, thì chỉ ít cậu ta cũng có thể nhận ra tâm hồn đồng điệu kia. “Không... không hề, niềm tin của thần không hề giảm. Nếu như Người thấy ngài ấy nên diện kiến các Đại Long, thì thần xin đồng ý.”

“Vậy người sẽ đi cùng ta chứ?”

“Nhưng thần đâu phải một Đại long... thần chỉ là... là chính mình thôi.”

Nữ hoàng sự sống nhẹ nhàng cất tiếng cười, âm thanh ấy vang lên như tiếng nhạc. “Vì thế người cũng đáng được đối xử như một Đại long.”

Korialstrasz rõ là cảm thấy hãnh diện. “Thần đã cảm thấy khỏe hơn rất nhiều, thần sẵn sàng cùng người gặp các Đại Long.”

“Cám ơn người... đó là tất cả những gì ta đòi hỏi.” Người ngả đầu ra trước và khẽ chạm đầu với vị rồng.

Krasus thoáng cảm thấy ghen tị. Ông đang đứng đây, nhìn chính mình gần gũi với nữ hoàng, nhưng đó lại cũng không phải ông. Ông ước gì mình có thể đổi vị trí cho Korialstrasz trong một chốc, để trong giây phút này, ông lại có thể là chính mình.

Vị rồng rời đi với cái nhìn lưu luyến. Ngay khi đầu đuôi của Korialstrasz biến mất khỏi lối đi, vị pháp sư chợt cảm thấy người nhẹ bẫng. Cảm giác yếu ớt đột nhiên trở lại, khiến ông loạng choạng.

Ông suýt ngã ra, nhưng chạm vào một lớp vảy – Alexstrasza đã đưa đuôi đỡ ông.

“Hai phần làm ta hoàn thiện... ít ra thì trong một thời điểm.”

“Thần không hiểu...”

“Ngài thấy khỏe hơn khi cậu ta ở đây phải không?”

“Đúng vậy.”

“Nếu ta là Nozdormu, ta sẽ hiểu rõ hơn. Ta nghĩ... trên thế giới này, không sinh vật nào có thể cùng tồn tại bên cạnh chính bản thân mình. Ta tin rằng ngài và cậu ta, vì cùng là một người, nên sử dụng cùng một nguồn sống. Khi hai người ở xa nhau, mỗi người trở thành một nửa riêng biệt, nhưng khi ở rất gần, cảm giác kiệt quệ giảm đi. Hai người đã tự mình giúp đỡ nhau.”

Được đỡ lấy, Krasus hồi phục dần và nghĩ về những lời đó. “Đó là lí do người yêu cầu cậu ta đi cùng.”

“Câu chuyện của ngài cần phải được kể và sẽ tốt hơn hết khi có cậu ta ở gần. Còn về lí do ta không nói thật với cậu ta, thì là vì điều đó có thể sẽ cứu đổi được tình hình.”

Giọng nói của người chợt nghiêm hơn, khẳng định điều mà Krasus nghi ngờ. “Người nghĩ rằng rồi sẽ đến lúc một trong hai chúng thần phải được

loại bỏ khỏi thời điểm này... dù điều đó đồng nghĩa với cái chết.”

Nữ hoàng rồng miễn cưỡng gật đầu. “Ta e là vậy, tình yêu của ta.”

“Thần chấp nhận điều đó. Thần đã biết ngay từ đầu rồi.”

“Vậy thì chỉ còn một việc ta cần bàn trước khi gặp các Đại long... nó có liên quan tới người đi cùng ngài.”

Mặc dù trong thâm tâm, ông vẫn tự hỏi Rhonin liệu có tha thứ cho mình, thì Krasus vẫn không ngần ngại đáp. “Nếu điều đó là cần thiết, cậu ta cũng sẽ chung số phận với thần. Cậu ta cũng có những thứ mình yêu thương và sẽ sẵn sàng lấy tính mạng để bảo vệ cho điều đó.”

Nữ hoàng gật đầu. “Ta tin những lời khuyên của ngài, vì thế ta tin lời của ngài về cậu ta. Nếu cậu ta cũng quyết định như thế, thì cậu ta cũng sẽ được loại bỏ khỏi thời điểm này.” Nét mặt của vị rồng dịu đi.

“Xin hãy hiểu điều đó sẽ khiến ta vĩnh viễn cảm thấy đau buồn.”

“Xin nữ hoàng đừng lĩnh hết trách nhiệm về mình.”

“Ta phải liên lạc với các Đại long khác. Tốt hơn hết ngài hãy chờ ta ở đây. Ngài sẽ không thấy quá mệt ở chốn này đâu.”

“Thần rất vinh hạnh thừa nữ hoàng.”

“Vinh hạnh? Ngài là long phu của ta. Ta chỉ ít phải làm được thế chứ.”

Người dùng đuôi đưa ông tới bên ổ trứng gần dòng suối. Krasus ngồi vào một chỗ lõm xuống tựa như một cái ghế lớn.

Trên đường bước ra, nữ hoàng rồng dừng lại, quay ra nhìn ông với chút tội lỗi mà nói, “Ta mong ngài sẽ thấy thoải mái khi ở bên chỗ trứng này.”

“Thần sẽ cố gắng không chạm vào chúng.” Krasus hiểu rõ giá trị của từng quả trứng.

“Ta tin ngài sẽ không làm thế... nhất là khi chúng là con của ngài đấy.”

Người khiến ông không biết nói gì. Khi nữ hoàng rồng đã rời đi, Krasus liếc nhìn từng quả trứng. Là một long phu, ông đương nhiên đã ăn nằm cùng nữ hoàng. Rất nhiều đứa con của ông đã trưởng thành và đem lại vinh quang cho bầy đàn.

Ông đâm mạnh vào một tảng đá, không thềm đếm xỉa tới cơn đau nó gây ra. Dù đã kể rất nhiều cho Alexstrasza, ông vẫn không nói về một số thứ quan trọng. Trước hết là Hỏa quân. Krasus e rằng dù nữ hoàng có rất sáng suốt, thì Người cũng sẽ bị cám dỗ mà thay đổi quá khứ... và điều đó có thể gây ra một thảm họa khủng khiếp hơn.

Tệ hại hơn, Krasus không thể nói cho Người về tương lai bày đàn, một tương lai mà chỉ có rất ít rồng đỏ sống sót... một tương lai những đứa con đây và những thế hệ tiếp theo sẽ phải chết khi chưa có cơ hội trưởng thành.

Một tương lai nơi nữ hoàng sự sống sẽ trở thành nô lệ, và con cháu Người trở thành công cụ chiến tranh của một tộc loài hiếu chiến.

Dịch: T. A

Chương mười lăm

Lũ quái cầu tiến vào cánh rừng thiêng, mồm chúng héch lên trước dư vị phép thuật ngày một nặng. Trong đầu chỉ có mệnh lệnh và cơn thèm khát, chúng gầm gừ liên tục không thôi.

Thế nhưng ngay khi một con nhảy qua một thân cây đổ, thì các cành cây gần đó lao xuống quấn lấy chân nó. Con thứ hai thì bị lún sâu dưới nền đất nhão. Còn con thứ ba lao phải một bụi cây đầy lá nhọn, mép lá sắc cửa xuyên qua lớp da dày của nó, khiến nó đau đớn vô cùng.

Cánh rừng bừng lên sức sống, bảo vệ cho chủ nhân cũng như bảo vệ chính mình. Cuộc tấn công của lũ quái cầu bị trì hoãn, nhưng không thể bị đẩy lùi. Chúng lấy móng vuốt cào cấu, bứt cành lá khỏi thân cây. Một con quái cầu tới phụ giúp đồng loại đang bị vướng vào vùng đất lún, kéo được nó ra rồi cùng tiến lên. Cơn thèm khát và cuồng dại giúp con mắc trong bụi cây lao vút ra, mặc kệ những vết cắt rỉ máu trên thân.

Bầy chó săn không dễ dàng chịu từ bỏ cơn mồi của chúng...

“Thưa thầy, có chuyện gì vậy?”

Vị bán thần nhìn người học trò của mình, ánh mắt người rực lửa nhưng không hề tỏ ra trách cứ anh. “Lũ quái vật con có nói tới... chúng đã theo

con tới đây.”

“Theo con? Không thể nào! Chỉ còn lại một con và nó...”

Brox chen vào, nói bằng một giọng ồm ồm khó nghe.

“Quái cầu... chúng là các sinh vật của ma pháp. Từ một con có thể biến thành nhiều nếu như thu được đủ dinh dưỡng... tôi đã từng chứng kiến...”

“Cây sồi, người bạn và người lính canh của ta đã bị hạ gục,” Cenarius nói và nhìn vào vùng rừng rậm phía trước. “Anh ta mang trong mình thứ phép thuật cổ xưa nhất, quyền lực nhất. Điều đó lại càng làm anh dễ gặp nguy trước lũ quái vật.”

Gã hắc tinh gật đầu. “VẬY nó đã phân thân rồi.” Brox vờ tay ra sau lưng theo bản năng, nhưng cây rìu của gã không còn ở đó. “Tôi thì không vũ khí để chiến đấu.”

“Người sẽ được vũ trang. Mau tìm một cành cây dài như thứ vũ khí của người. Malfurion, theo ta nào.”

Brox vội làm theo. Gã đem về cho vị bán thần và chàng dạ tiên một cành cây lớn, Cenarius đặt nó trước mặt Malfurion.

“Hãy quỳ xuống trước nó đệ tử của ta. Cả người nữa hỡi người chiến binh. Malfurion, hãy đặt tay con lên cành cây, cậu ta sẽ đặt tay mình lên trên tay con.” Sau khi họ đã làm theo, vị thần rừng lệnh. “Nào người chiến binh, hãy chỉ nghĩ tới món vũ khí mà thôi. Chỉ duy nhất nó. Thời gian không có nhiều. Malfurion, mở cánh cửa tâm hồn và để suy nghĩ của cậu ta tràn sang tâm trí con. Ta sẽ hướng dẫn tiếp khi các con đã làm thế.”

Chàng dạ tiên làm đúng theo những gì được bảo. Anh xóa hết những ý nghĩ giống như thầy đã dạy, rồi bắt đầu kết nối với gã hắc tinh.

Ngay lập tức, có một thế lực nguyên sơ chiếm lấy tâm trí anh. Malfurion chút nữa định gạt nó ra, nhưng rồi đã bình tĩnh lại. Anh nhận ra những suy nghĩ của Brox và để cho hình ảnh gã muốn dần hiện hữu.

Con thấy món vũ khí đó chứ đệ tử? Giọng của Cenarius vang lên. Con có thể cảm nhận được nó không? Những đường nét đang hiện lên chứ?

Malfurion có thể cảm nhận được. Anh cũng cảm nhận được liên hệ giữa gã hắc tinh và món vũ khí, hiểu rằng nó không chỉ là một thứ công cụ, mà chính là một phần của người chiến binh.

Hãy để tay con chạy trên cành cây và luôn giữ hình ảnh của thứ vũ khí hiện trong đầu. Hãy lần theo từng thớ gỗ và biến nó thành hình thù con muốn.

Với bàn tay của Brox ở ngay trên, chàng dạ tiên bắt đầu đưa tay mình dọc theo cành cây. Anh có thể cảm thấy cành cây trở nên mềm hơn mỗi khi anh chạm vào, và rồi bắt đầu có hình thù khác.

Và rồi dưới sự điều khiển của anh, một cây rìu bằng gỗ sồi đã hiện lên. Malfurion nhìn nó và cảm thấy hài lòng vì đã làm được một thứ vũ khí rắn chắc giống như thứ mà gã hắc tinh đã mất khi bị bắt giữ.

Anh chợt thấy hơi căng thẳng. Đó là những gì gã hắc tinh nghĩ, không phải anh. Anh vội gạt chúng ra và chú ý tới những chi tiết cuối cùng – độ cong của cán rìu, độ sắc của lưỡi rìu.

Đã xong rồi đấy, Cenarius xen vào. Hãy trở lại với ta nào...

Chàng dạ tiên và gã hắc tinh tỉnh lại. Họ thoáng nhìn nhau. Malfurion tự hỏi liệu Brox có thấy được phần nào suy nghĩ của anh hay không, nhưng gã hắc tinh tỏ ra là không hề.

Giờ đây trước mặt họ là thứ vũ khí bóng loáng đúng như Brox muốn có, mặc dù chàng dạ tiên vẫn băn khoăn làm sao nó có thể chịu được chỉ một cú chém.

Để đáp lại, vị thần rừng giơ tay ra, và cây rìu bay lên lơ lửng dưới tay người. Cenarius hướng đôi mắt vàng về phía cây rìu.

“Cây rìu này sẽ luôn chém vào đúng kẻ thù và bảo vệ chủ nhân. Nó sẽ là vũ khí của sự sống và công lý. Nó sẽ đem lại sức mạnh cho chủ nhân và đổi lại, được chủ nhân nó tặng thêm sức mạnh.”

Theo từng lời người nói, một vầng hào quang màu lam bao quanh cây rìu. Vàng sáng chìm vào trong từng thớ gỗ, làm cây rìu càng thêm đẹp.

Vị bán thần trao cây rìu cho gã hắc tinh. “Giờ thì nó là của con. Nó sẽ rất hữu ích đấy.”

Gã hắc tinh mở to mắt và nhận lấy món quà, rồi gã thử vung rìu qua lại để thử chất lượng. “Độ cân... tuyệt hảo! Cảm giác như... nó chính là một phần của cánh tay tôi vậy! Nhưng nó sẽ gãy ngay...”

“Không đâu,” vị thần rừng ngắt lời gã. “Ngoài phép thuật của Malfurion ra, nó còn được ta ban phước nữa. Con sẽ thấy nó sắc bén hơn bất cứ cây rìu bình thường nào. Tin ta đi.”

Với chàng da tinh, anh không cần vũ khí như Brox. Mặc dù biết lũ quái vật hút phép thuật, thì anh hiểu mình sẽ có cơ hội tốt hơn nếu dùng phép thay vì bất cứ loại vũ khí nào anh không thành thạo. Anh cũng đã nghĩ tới một số cách để dùng tài phép mà không biến nó trở thành nguyên nhân dẫn tới thảm bại.

Và cả ba sẽ cùng đối mặt với kẻ thù đang tới...

Ác mộng của những tháng ngày vừa vẫn hay ám ảnh Rhonin, nhưng lần này, nó lại hiện hữu bằng xác thịt. Quái cầu, điềm báo cho sự xuất hiện của Hỏa quân đã tới thế giới thực. Có lẽ nào đám quỷ dữ cũng đang tới?

Krasus đã gọi cho anh những viễn cảnh tồi tệ nếu họ tác động quá nhiều với quá khứ. Một chiến thắng huy hoàng có thể sẽ chính là kết thúc của tương lai. Nếu như muốn giữ tính mạng của những người mình thương yêu, thì tốt hết, Rhonin không nên làm gì cả.

Nhưng ngay khi con quái cầu đầu tiên xông vào khoảnh rừng, thì ý nghĩ đáng quý ấy trong anh hoàn toàn biến mất.

Tiếng sấm rền vang quanh vị bán thần theo từng bước chân, Người lao lên đối mặt với lũ quái thú. Móng guốc của người làm rung chuyển, thậm chí làm nứt vỡ mặt đất. Người vung cánh tay lên trước, một tia chớp lóe lên ngay khi hai bàn tay chạm vào nhau.

Từ trong tay, Cenarius thả ra một quả cầu nhỏ sáng tựa mặt trời và ném chúng vào con quái cầu gần nhất. Dường như vị bán thần mới chỉ thử sức mạnh của con quái thú, hoặc người đã đánh giá thấp nó, bởi con quái cầu phóng hai cái xúc tu lên, và thay vì bị tấn công, nó lại dễ dàng ngấu nghiến hút lấy năng lượng của quả cầu.

Con quái thú lùi lại, khẽ rùng mình... và rồi... thêm một con quái cầu khác xuất hiện.

Chúng nhảy bổ lên người vị thần rừng mà cào cấu, gắng hút phép thuật của Người. Cenarius đưa tay ra giữ lấy một con, khiến nó quằn quại điên cuồng cắn vào tay Người. Một con khác thì bám chắc vào vai Người, hai xúc tu tìm cơ hội đâm vào da thịt. Cả ba ngã ngửa về sau trong lúc chống cự.

Chúng chưa bao giờ làm được như thế! Rhonin chưa từng đối mặt với quái cầu, nhưng anh đã từng thí nghiệm với xác của chúng, đọc hết các thông tin có được. Anh đã từng nghe về những trường hợp rất hiếm, khi lũ quái cầu tự phân thân, nhưng phải là sau khi đã hút được rất nhiều phép thuật, mà kể cả thế thì quá trình cũng diễn ra rất chậm chạp, khó khăn. Nguyên do hẳn nằm ở bản chất phép thuật của vị bán thần... phép thuật quá mạnh, quá quyền năng, khiến cho lũ quái cầu được tiếp thêm quá nhiều sức mạnh...

Anh thấy ớn lạnh khi nghĩ rằng phép thuật bao lâu nay vốn luôn là công cụ hữu hiệu nhất của mình. Anh có thể chiến đấu vũ trang, nhưng anh đâu có vũ khí nào, và Cenarius cũng chẳng thể nào cho anh được gì lúc này. Thêm nữa, các kỹ năng gươm kiếm sẽ chẳng giúp anh được nhiều. Rhonin cần đến phép thuật.

Khi Cenarius đưa anh và Krasus tới đây, Rhonin không thể làm phép. Vị thần rừng đã yểm bùa để kiểm soát trí não của “hai vị khách”. Lúc này thì Rhonin không còn cảm nhận được bùa chú ấy nữa, sau khi Cenarius nhận ra mối nguy hiểm. Người không hề muốn làm hại anh, người chỉ làm vậy vì quan tâm đến khu rừng và thế giới của người mà thôi.

Nhưng kể cả nếu anh có không nghe theo lời của Krasus, thì liệu việc lấy lại quyền năng có giúp được gì cho anh? Chắc chắn lũ quái cầu sẽ thêm khát phép thuật của anh, giống như bao nhiêu phép thuật của các vị pháp sư khác, và họ cũng đã bị hút cạn năng lượng trong cuộc chiến với Hỏa quân.

Lũ quái cầu tiếp tục tấn công và ngày càng tiến tới gần Rhonin. Anh nắm chặt tay mình, thần chú đã sẵn sàng chỉ chờ được yểm.

Thế nhưng... anh vẫn không làm bất cứ gì.

Trong lúc Cenarius vật lộn với hai con quái cầu thì hai con khác lao về phía Brox. Gã chiến binh chào đón chúng bằng một tiếng hét lớn, khiến một con chùn bước. Gã tận dụng thời cơ mà vùng rìu chém mạnh vào kẻ thù.

Lưỡi rìu va phập vào bàn chân trước của con quái thú, dễ dàng chém đứt ba ngón như thể chém vào không khí. Thớ nước xanh, máu của con quái vật tràn ra trên thảm cỏ và thiêu đốt mặt đất.

Con quái cầu bị thương rên lên và ngã ra, nhưng con khác thì vẫn tiếp tục lao lên và vồ lấy gã. Brox cố gắng lấy lại đà sau cú chém, vừa kịp lấy đầu cán rìu đập vào ngực của con quái vật.

Con quái cầu thở phì phò đáng sợ, nhưng nó không dễ bị mất đà. Nó đổ ầm lên người Brox, suýt chút nữa đã đè bẹp gã.

Con quái cầu tấn công chàng dạ tiên thì phóng hai xúc tu lên trước. Malfurion tập trung, gắng nghĩ như cách Cenarius thường suy nghĩ, lấy hết những gì mình đã được dạy, cách coi thiên nhiên vừa là vũ khí, vừa là đồng minh.

Anh nhớ lại cách vị bán thần xuất hiện và tạo một cơn gió lớn gào thét quanh con quái thú. Hai xúc tu vùng loạn xạ cố gắng tìm nguồn phép, nhưng Malfurion chỉ triệu hồi những phần vô hình của ngọn gió, khiến con quái cầu chẳng có nhiều phép thuật để mà hút.

Chàng dạ tiên khẽ phẩy bàn tay phải, lệnh cho các hàng cây quanh đó phóng hết bất cứ thứ lá nào còn sót lại. Mặc dù Malfurion chỉ nhờ tới các cây mạnh khỏe nhất, thì anh lại cần rất nhiều lá, và cần rất gấp.

Từ những tán cây thâm lặng đứng quanh, hàng trăm thứ lá lao xuống. Malfurion triệu hồi ngay một làn gió, hướng lá cây về phía cơn lốc.

Ở bên trong cơn lốc, con quái cầu vẫn gắng bước lên tiến gần tới con môi. Nhưng cơn lốc cũng bám theo từng bước của nó, luôn luôn giữ cho con quái thú ở trung tâm.

Lá cây ủa vào trong cơn lốc, xoay ngày một nhanh hơn và liên tục hơn. Lúc đầu, con quái vật không thèm để ý gì đến đám lá cây, bởi chúng chỉ là những thế lực nhỏ bé chống lại một quái thú mạnh mẽ, thế nhưng một chiếc lá đã cắt trúng mõm con quái cầu, làm nó rỉ máu.

Con quái vật tức tối cố chống lại đám lá cây, nhưng chỉ bị thêm nhiều vết cắt lên bàn chân, cẳng và ngực. Con gió đã tăng cường độ lên hàng trăm lần, mỗi mép lá giờ không khác gì một lưỡi dao nhọn, cắt và chém không thôi trên da thịt con quái thú. Máu xanh của nó rỉ ra đầm trên da và che kín mắt nó.

Cenarius và hai con quái cầu giờ đây đã ở cách xa những kẻ khác. Tiếng gào thét của lũ quỷ được đáp lại bằng tiếng gầm rú của vị thần rừng. Người nắm được chân trước của con đang bám vào người, và bẻ gãy chân nó chỉ bằng một lần vặn. Con quái vật tru lên, nhả hai xúc tu ra và vùng chúng điên cuồng trong đau đớn.

Tạm thời đã loại bỏ được một mối nguy, Cenarius quay sang con kia. Gương mặt Người chột sầm lại và ánh mắt Người rực lửa. Một tia sáng chột lóe lên bao lấy con quái thú. Nó sung sướng phóng xúc tu về phía ánh sáng và ngấu nghiến hút phép thuật, thậm chí còn tỏ ra ngóng chờ thêm.

Nhưng nó đâu phải đang hút sức mạnh của một pháp sư hay phù thủy. Với một vầng hào quang màu lam bao quanh người, Cenarius tiếp tục tấn công, tiếp tục cho con quái cầu thứ nó muốn... nhưng là cho quá nhiều và quá nhanh, khiến nó không kịp hấp thụ hết.

Người con quái cầu phồng lên và trương phình như một bóng nước đầy. Đã có lúc, con quái cầu tưởng chừng sẽ phân thân... nhưng phép thuật nó hấp thụ nằm ngoài sức chịu đựng.

Con quái vật nổ tung, những tảng thịt hôi thối vung ra khắp khoảnh rừng.

Đến thời điểm này, Rhonin vẫn đang gặp may mắn. Không có con quái cầu nào tấn công anh. Anh vẫn đứng yên trong vòng phép, mong sức mạnh của nó sẽ giúp anh không phải quyết định xem liệu có nên hành động hay không.

Rhonin nhìn Brox đẩy con quái thú đã suýt đè chết gã ra khỏi người. Gã chiến binh lão làng có vẻ như kiểm soát được mọi thứ mặc dù phải đấu với hai con liền. Thế nhưng, khi nhìn Brox, Rhonin chợt nảy ra một ý nghĩ kinh khủng. Nếu như anh và Krasus không thể trở lại thời của mình, thì Rhonin hiểu tốt hơn hết, cả hai cùng được kết liễu nhanh gọn, tránh được bất cứ

thay đổi nào họ gây ra cho quá khứ. Thế nhưng họ không hề tính tới chuyện một chiến binh hắc tinh cũng đã bị ném trở lại thời kỳ này.

Anh nhìn từ sau lưng Brox và bắt đầu nghĩ tới một câu thần chú khác. Giữa chiến trận hỗn loạn, không ai có thể nhận ra được, và điều đó sẽ loại được mọi hiểm họa cho thời gian. Krasus chắc chắn sẽ nói đó là quyết định đúng đắn, sẽ nói rằng Brox là một mối nguy còn hơn cả lũ quỷ dữ, đe dọa tới sự tồn tại của thế giới.

Nhưng tay anh run rẩy, câu thần chú được yểm biến trở lại thành một ý nghĩ tồi tệ. Rhonin thấy thật hổ thẹn. Đồng loại của gã đã trở thành đồng minh đáng tin của loài người, và giờ thì gã đang chiến đấu vì tính mạng của cả gã lẫn những kẻ xung quanh, trong đó có cả Rhonin.

Những gì Krasus nói thúc Rhonin cứ hành động đi và lo hậu quả sau, nhưng càng nhìn gã chiến đấu bên cạnh chàng dạ tiên, lại cũng là một chủng tộc đồng minh trong tương lai, Rhonin lại càng hối hận về phút giây điên rồ của mình. Điều anh đang nghĩ đến khủng khiếp chẳng khác gì thứ tội ác Hỏa quân đã gây ra cho tương lai.

Thế nhưng, Rhonin không thể nào cứ đứng làm ngơ được nữa.

“Tôi xin lỗi, Krasus,” Anh nhắm một câu thần chú khác. “Tôi thực sự xin lỗi.”

Chàng pháp sư hít thật sâu và nhìn vào một con quái thú đang đấu với gã hắc tinh. Anh nhớ lại những thần chú đã giúp sức chống lại Tử quân và lũ tay sai vô nhân tính của Hỏa quân. Anh sẽ phải làm thật nhanh để lũ quái cầu không kịp hấp thụ năng lượng.

Ở rất xa, về phía bên phải anh, Cenarius đã xử lý xong con còn lại. Bị gãy một chân, con quái thú không thể đứng vững được. Vị bán thần ngã người ra sau, gồng mình giơ con quái cầu lên quá đầu, và rồi với một tiếng gầm oai hùng, người ném nó qua ngọn cây, vào sâu trong cánh rừng rậm.

Rhonin làm phép.

Anh định sẽ tạo ra một cú bắn nhỏ đủ để làm bị thương con quái cầu, để Brox có thể hoàn thành nốt phần việc. Thế nhưng điều anh đạt được nằm ngoài những gì mong đợi.

Một bức tường năng lượng vô hình hiện lên trước mặt anh, làm cho bầu không khí như rung chuyển và lao về phía mục tiêu như một làn gió. Nó lan dần ra, và chỉ trong nháy mắt đã phủ kín khoảng rừng.

Trong khi Brox và chàng dạ tiên không bị ảnh hưởng và không biết gì, thì với 3 con quái thú, đó lại là một cơn cuồng nộ không cho chúng cơ hội chống trả. Chúng không kịp phản ứng, không kịp phóng xúc tu ra. Chúng chẳng khác gì côn trùng lao vào lửa.

Bức tường năng lượng phóng qua và thiêu trụi chúng. Câu thần chú đã làm chúng biến mất hoàn toàn, một dải bụi rơi xuống như dầu vết còn sót lại khi chúng chết. Một con chỉ kịp tru lên một tiếng, trước khi gió mang hết những gì sót lại của lũ quái vật lên bầu trời cao.

Sự tĩnh lặng đã được trả lại cho khu rừng.

Brox thả rơi cây rìu, há hốc miệng, không tin nổi vào mắt mình. Malfurion nhìn bàn tay mình, tưởng rằng anh là người vừa làm điều đó, rồi anh quay sang Cenarius tìm kiếm một câu trả lời từ Người.

Rhonin phải chớp mắt mấy lần mới có thể tin được điều mình vừa chứng kiến là thật, và là do anh làm. Chàng pháp sư nhớ lại cuộc chống cự với đám dạ tiên, khi mà Krasus tỏ ra yếu một cách lạ kỳ, thì Rhonin lại tỏ ra mạnh tới mức anh không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng niềm vui sướng trước chiến thắng khó tin lập tức biến mất, thay vào đó là một cơn đau không tưởng từ sau lưng. Anh cảm giác như mình đang bị xé toạc ra từ bên trong, như thể tâm hồn anh bị hút cạn...

Hút cạn? Dù đang trong cơn đau khủng khiếp, Rhonin vẫn hiểu được điều gì đang xảy ra. Một con quái cầu khác đã lên ra sau lưng anh và tìm nguồn phép thuật mà tấn công.

Rhonin nhớ lại những gì xảy ra với các pháp sư bị lũ quỷ giết. Anh nhớ lại những cái xác đáng sợ được đưa về Dalaran để khám nghiệm.

Và anh sắp trở thành một trong những cái xác ấy...

Nhưng kể cả khi quy xuống, Rhonin vẫn kháng cự. Nếu dùng hết năng lượng còn lại, chắc chắn anh có thể thoát khỏi con quái thú.

Trốn thoát... điều đó trở thành suy nghĩ làm chủ trong tâm trí gào thét của anh. Trốn thoát...

Rhonin chỉ muốn thoát khỏi cơn đau, tới đâu đó an toàn mà thôi.

Anh có thể lờ mờ nghe thấy tiếng của gã hắc tinh và chàng dạ tiên. Hiện hữu cùng với đó là nỗi sợ trong anh. Với những gì lấy được từ anh, con quái cầu sẽ là một thử thách lớn với họ.

Trốn thoát... đó là điều duy nhất Rhonin muốn. Tới bất cứ đâu...

Cơn đau biến mất, thế chỗ là một cảm giác tê liệt thật dễ chịu, giống như một ngọn lửa vừa lan qua người anh. Rhonin thậm thấy may mắn vì sự thay đổi đột ngột này, và cứ thế để cho cảm giác tê liệt ấy bao dần lấy anh...

Và cuối cùng, nó nuốt chửng anh.

Lại một lần nữa, Tyrande lên qua hành lang yên ắng của ngôi đền, qua không biết bao nhiêu buồng nghỉ, phòng thiền và các phòng thờ, để tới bên cửa sổ gần cổng chính. Ánh mặt trời làm nàng lóa mắt, nhưng nàng tự bắt mình nhìn về phía xa quảng trường, tìm kiếm điều mình vẫn chưa thấy.

Ngay khi nàng nhìn ra thì tiếng kim khí đã vang lên, một người lính tiến đến. Gương mặt nghiêm nghị của cô dịu bớt đi khi nhận ra nàng.

“Lại là người chị em đây sao, nữ tu Tyrande... cô nên ở yên trong buồng mà ngủ chút đi. Cô chưa nghỉ ngơi trong nhiều ngày rồi. Cô đang tự làm hại mình đấy. Bạn cô sẽ ổn thôi. Tôi chắc mà.”

Ý cô muốn nhắc tới Illidan, Tyrande cũng lo cho cậu, nhưng điều thực sự làm nàng sợ là khi Illidan trở lại, người anh trai cậu và gã hắc tinh sẽ bị bắt. Nàng không tin Illidan sẽ phản bội anh trai mình, nhưng nếu lãnh chúa Ravencrest bắt được họ thì Illidan chỉ có thể nghe theo lệnh chứ còn làm được gì khác?”

“Tôi không thể nào ngăn mình được. Tôi thấy khó chịu lắm. Xin hãy thứ lỗi.”

Người lính mỉm cười thông cảm. “Tôi mong cậu ấy nhận ra cô quan tâm đến cậu ấy thế nào. Đã sắp đến lúc cô chọn bạn đời rồi đấy phải không.”

Những lời ấy khiến Tyrande thấy phiền dù nàng không thể hiện ra. Những suy nghĩ và hành động của nàng kể từ khi giải cứu được Brox đã gợi ý cho nàng xem mình thích ai, nhưng nàng vẫn chưa thể tin nổi. Không, nàng chỉ đơn giản là đang quan tâm cho một người bạn thuở thơ ấu mà thôi.

Nhất định là vậy...

Tiếng kim khí lại vang lên, cùng với đó là tiếng rít của bày báo. Trande vội lao qua trước mặt người lính và tiến ra ngoài ngôi đền.

Toán quân của Ravencrest tiến vào quảng trường. Bản thân vị tướng tỏ ra rất thoải mái, thậm chí có vẻ hài lòng về điều gì đó, nhưng mặt đám lính thì tối sầm lại, cứ quay ra nhìn nhau như thể có một bí mật gì khủng khiếp lắm.

Không có bất cứ dấu hiệu nào của Malfurion hay Broxigar.

Đằng sau tướng Ravencrest, Illidan tự hào ngẩng cao đầu. Cậu ta dường như là người hài lòng nhất cả toán quân, nếu như sự hài lòng ấy là do đã ngăn không để anh trai mình bị bắt thì Tyrande chẳng có lí do gì để trách cậu.

Không nhận thức được điều mình làm nữa, nàng nữ tu bước vội xuống đường. Sự xuất hiện của nàng khiến tướng Ravencrest chú ý, ngài mỉm cười hãnh diện mà chỉ vào Illidan. Ngài thì thầm gì đó với cậu ta rồi giờ tay lên.

Toán quân dừng lại. Illidan và Ravencrest cho báo chạy về phía nàng.

Chẳng phải đây là một trong số các nữ tu trung thành nhất của Mẹ Mặt trăng sao!" Ngài nói. "Thật bất ngờ khi cô gái đây chờ chúng ta trở lại dù rất muộn rồi!" Ngài liếc sang Illidan, cậu ta đang rất ngượng ròi. "Quả thực rất bất ngờ, cậu nghĩ thế không?"

"Vâng thưa lãnh chúa."

"Ta phải tới thành Black Rook, nhưng ta có thể cho hai người mấy phút đây, được chứ?"

Tyrande dám chắc má mình thâm đi ngay khi Ravencrest cho báo trở lại với đoàn quân. Illidan vội nhảy xuống, tiến tới bên nàng và cầm tay nàng.

"Họ được an toàn rồi Tyrande ạ... và lãnh chúa Ravencrest đã thu nạp ta! Chúng ta đấu với một con quái vật đáng sợ và ta ngăn không để nó làm hại

ngài ấy! Ta dùng chính sức mạnh của mình để tiêu diệt nó!”

“Malfurion thoát rồi sao? Anh chắc chứ?”

“Đương nhiên rồi,” cậu lại nói tiếp và gạt đi những câu hỏi về anh trai mình. “Ta đã tìm được lối đi cho mình rồi, nàng không thấy sao? Nguyệt binh dám lờ ta đi, thế mà con quái thú mà ta xử đã giết ba trong số họ, kể cả một pháp sư cấp trên đây!”

Nàng muốn nghe xem cậu ta biết gì khác về Malfurion và gã hắc tinh, nhưng rõ là Illidan chỉ quan tâm đến vận may của mình thôi. Tyrande trân trọng điều đó, nhất là khi nàng đã chứng kiến cậu miệt mài rèn luyện mà chẳng thấy đâu một tương lai như bao người dự đoán. “Em mừng cho anh. Em biết anh mệt mỏi với những gì Cenarius dạy, nhưng nếu anh có thể bảo vệ được lãnh chúa với thứ phép ấy, trong khi quân của ngài còn không làm được thì...”

“Nàng không hiểu rồi! Ta đâu có dùng mấy thứ phép dè dặt rắc rối mà ông thầy chỉ cho bọn ta! Ta đã dùng chính phép thuật truyền thống của dạ tiên... và ngay giữa ban ngày đây! Quả thực rất tuyệt!”

Việc cậu ta quay lưng lại với một thuật không khiến Tyrande quá bất ngờ. Một mặt thì nàng thấy mừng vì cậu ta đã tìm được bản thân. Mặt khác thì, nó lại càng chứng tỏ sự khác biệt ngày một lớn giữa hai anh em.

Và lại thêm một trăn trở trong tâm trí bọn bề của nàng. Lãnh chúa Ravenscrest tế nhị hắng giọng.

Cậu em có vẻ càng hăng hái. “Ta phải đi rồi Tyrande ạ. Ta sẽ được ra mắt ở thành, rồi sẽ giúp điều một toán quân đi nhặt xác của lũ quái thú và của những người khác!”

“Những người khác?” Nàng biết một vài Nguyệt binh đã hi sinh dưới sự tàn sát của con quái thú, nhưng giờ thì nàng mới nhận ra chỉ có toán quân của Ravenscrest là trở lại. Toán trước đó, được cử đi bắt Malfurion đã bị giết hết.

Nỗi sợ hãi khiến Tyrande ớn lạnh... nhất là khi không có dấu vết nào của Malfurion.

“Mấy con quái thú ấy đã diệt gần hết cả một toán quân đầy Tyrande.” Giọng của Illidan càng ngày càng có vẻ vui sướng. Cậu ta không thêm để ý tới nỗi lo đang hiện lên trên gương mặt nàng. “Đám pháp sư chết ngay tức khắc, và chẳng thể giúp được gì cho những kẻ khác. Toán lính ấy chỉ còn lại duy nhất hai mạng người khi giết được nó, trong khi ta hạ nó chỉ bằng một thần chú! Mà lũ quái vật này lại hấp thụ phép thuật chứ!”

Vị lãnh chúa lại hắng giọng. Illidan nâng tay nàng lên và hôn thật nhẹ. Cậu thả tay nàng ra và nhảy lên lưng báo.

“Ta muốn mình phải xứng đáng với nàng,” Illidan nói. “Và ta sẽ sớm được như thế.”

Nói xong, cậu quay đầu báo và tiến về bên vị tướng. Ravencrest vỗ vai cậu rồi nhìn Tyrande. Ngài gật đầu với Illidan và nháy mắt.

Tyrande nhìn theo, trong đầu vẫn còn đang choáng váng với những gì nghe thấy. Toán quân tiến về phía thành Black Rook. Illidan ngoảnh lại nhìn nàng thêm một lần trước khi biến mất phía sau quảng trường, đôi mắt màu vàng của cậu không rời cô bạn thời thơ ấu. Tyrande có thể dễ dàng nhận thấy sự thèm khát của cậu ta.

Nàng kéo áo choàng lên và chạy về đền. Người lính canh trước đó gặp lại nàng ngay khi nàng bước vào.

“Xin thứ lỗi cho tôi người chị em! Tôi có nghe được đôi điều. Tôi lấy làm xót xa trước ất mát của toán lính, nhưng cũng muốn chúc mừng bạn của cô! Lãnh chúa Ravencrest hẳn phải nể cậu ta lắm mới thu nhận về chứ! Quả là khó có thể có ai xứng với cô như cậu ấy phải không.”

“Không hề... tôi cho là thế.” Khi nhận ra giọng điệu của mình, Tyrande vội nói thêm, “ Xin thứ lỗi cho tôi, có lẽ tôi đã bị mệt quá rồi. Có lẽ tôi lên đi nghỉ chút.”

“Tôi hiểu, người chị em ạ. Ít ra thì tôi cũng biết cô sẽ mơ những giấc mơ đẹp thế nào rồi...” Nhưng trên đường về phòng, Tyrande lại e mình sẽ chẳng thể mơ những gì đẹp đẽ. Đúng là nàng mừng khi Malfurion và Broxigar đã trốn thoát an toàn và không ai nghi ngờ Malfurion cả. Nàng cũng mừng vì Illidan cuối cùng cũng tìm được con người mình, điều mà nàng từng sợ sẽ không bao giờ xảy ra. Thế nhưng, thứ mà nàng lo bây giờ

là Illidan đã tự quyết cho hai người mặc dù Tyrande không hề có ý đó. Quyết định đó còn cần có Malfurion và tình cảm của anh.

Đương nhiên, điều đó lại còn phụ thuộc vào việc Malfurion có thể tiếp tục thoát khỏi sự truy lùng của Nguyệt binh và tướng Ravencrest hay không. Nếu một trong hai phát hiện ra sự thật, thì gần như chắc chắn anh sẽ bị đưa về thành Black Rook.

Và khi đó, Illidan cũng sẽ chẳng thể cứu được anh trai mình.

Cây cỏ không bao giờ có thể cứu con quái cầu khỏi cú rơi. Bị vị bán thần ném lên cao, nó gần như chắc chắn mất mạng.

Thế nhưng, tự nhiên lại làm được một điều không ai lường tới. Cenarius đã ném thật mạnh, tin rằng cú ngã sẽ làm nốt phần việc còn lại. Nếu như con quái cầu va vào đá, nền đất hay một thân cây, nó ắt sẽ bỏ mạng ngay.

Vậy nhưng, vị thần rừng lại ném nó vào một vùng nước sâu, nên dù bị ném rất mạnh thì con quái cầu vẫn không thể chạm tới đáy.

Hành trình vào bờ chút nữa đã làm được điều mà cú ngã thất bại, nhưng con quái thú vẫn có thể chạm tới bờ. Một chân trước bị gãy đã trở thành vô dụng, nên con quái cầu đành lê tới một chỗ râm mát mà nghỉ hồi sức.

Khi đã tạm hồi phục trở lại, con quái cầu héch mũi lên ngửi mà tìm một mùi hương đặc biệt. Ngay khi định vị được, nó trở lên tập trung hơn. Nó gắng thúc mình lên, chậm nhưng dần dần cũng tiến được tới đích. Dù ở rất xa, thì con quái cầu có thể ngửi thấy năng lượng của Giếng nước vĩnh hằng. Ở đó có phép thuật có thể giúp nó hồi vết thương, thậm chí chữa lành chân trước đã bị gãy.

Quái cầu không phải là sinh vật tầm thường, Brox và Rhonin, dù đã từng đối diện với quái cầu trong chiến tranh, thì cũng không hiểu hết được chúng. Không một sinh vật nào, ngoại trừ đám Hỏa thạch to lớn, khi phụng sự chúa tể Hỏa quân mà không có lấy chút trí tuệ. Lũ quái cầu chính là một phần của chủ nhân chúng, những gì chúng học được, Hakkar cũng sẽ biết.

Và chỉ cần có con duy nhất này thôi, Quái cầu vương sẽ biết được nhiều điều về kẻ dám chặn đường của Hỏa quân.

Dịch: T. A

Chương mười sáu

“Đã đến lúc rồi.”

Sự xuất hiện và lời tuyên bố của Alexstrasza khiến Krasus giật mình. Ông đã chìm trong suy nghĩ mà quên đi cả thời gian. Ông thậm chí còn chẳng biết mình đã chờ nữ hoàng bao lâu nữa.

“Thần đã sẵn sàng rồi.”

Người cúi xuống để ông trèo lên cổ. Nhẹ nhàng băng qua những con hầm được đào bởi bao thế hệ rồng đỏ, Alexstrasza và Krasus sớm chạm tới lối ra lộng gió nhìn ra một vùng mây phủ kín. Đây là lãnh địa của rồng đỏ, một đỉnh núi hùng vĩ quanh năm tuyết phủ sương giăng. Krasus hiểu rõ lý do vì sao chủng tộc ông lại chọn vùng núi kín mây nhất. Ông lơ mơ nhớ lại những hình ảnh tráng lệ của miền đất, những thung lũng được băng giá và thời gian làm nên, rồi cả từng đỉnh núi gồ ghề đứng trơ chọi.

Ông chợt lão đảo. Bầu không khí loãng không đủ cung cấp cho cơ thể yếu đuối của ông. Alexstrasza lấy cánh đỡ không để ông ngã.

“Có lẽ đây không phải điều tốt nhất cho ngài,” Người nói với giọng quan tâm.

Nhưng cũng rất đột ngột giống như khi ông gần quy, Krasus bỗng cảm thấy sức mạnh trở lại tràn đầy trong mình.

“Thần tin là mình không đến muộn.”

Korialstraszc tiến đến bên nữ hoàng, nhìn cậu cũng có vẻ giống như Krasus, đã cảm thấy bỗng dưng khỏe hơn. Giờ thì cậu bước đi nhanh hơn như thể vừa được truyền thêm năng lượng. Gương mặt mệt mỏi của cậu cũng biến mất khi tiến tới gần ông hơn.

“Đương nhiên rồi. Người sẵn sàng cho hành trình này rồi chứ?”

“Vừa lúc trước thôi, thần đã nghĩ là mình không thể... nhưng hình như thần lại thấy khỏe rồi.” Cậu ta hướng ánh nhìn về phía Alexstrasza rồi lại sang Krasus và rồi lại ngược lại, cậu dường như đang nghi ngờ về điều tạo nên sự hồi phục lạ thường, nhưng không thể tin vào điều đó.

Nữ hoàng cho Krasus sang bên vị long phu của mình. Ngay khi Krasus chạm vào chính cơ thể thời trẻ của mình, ông chợt thấy mình hồi phục thêm nhiều. Tiếp xúc trực tiếp với Korialstraszc khiến ông cảm thấy mình gần như hoàn thiện.

Vẫn chỉ gần như...

“Ngài sẵn sàng chưa?” vị rồng hỏi.

“Tôi đã sẵn sàng.”

Alexstrasza bước lên và dang đôi cánh khổng lồ chạy ra khỏi đường hầm. Người lao xuống và biến vào làn mây. Korialstraszc cũng đến bên bờ vực, cho vị khách trên lưng được chứng kiến một cảnh rừng núi còn hùng vĩ hơn, và rồi cất cánh vút lên trời cao.

Ban đầu, khi vừa vào trong mây, họ còn bay thấp, nhưng sau đó được gió đẩy, Korialstraszc mới vút lên. Qua làn mây mù, Krasus có thể thấy Alexstrasza bay phía trước. Tuy nhiên người cũng bay đủ chậm để vị long phu đuổi kịp.

“Mọi chuyện ổn chứ?” Người gặm lớn hỏi cả hai người.

Krasus gật đầu và Korialstraszc cũng đáp lại như thế. Nữ hoàng bèn quay về trước và không hỏi thêm nữa.

Cảm giác bay lượn, dù chỉ là trên lưng của vị rồng khác, cũng đủ khiến vị pháp sư thấy rạo rực. Vốn được sinh ra cho việc bay lượn, ông thấy khó

có thể chấp nhận tình trạng cơ thể hiện tại. Ông là một con rồng! Ông là một trong những chúa tể của bầu trời! Ông không đáng phải sống trong hình dạng thấp kém này...

Họ bay qua không biết bao ngọn núi, qua những làn mây dày che kín những đỉnh núi cao ngất trời. Krasus cảm thấy lạnh nhưng ông không còn nhận ra vì cảm thấy quá tuyệt vời.

Bằng sự khéo léo, hai vị rồng lớn liệng qua những đỉnh núi lởm chởm rồi lao xuống một thung lũng rộng nằm giữa những dãy núi. Krasus cố gắng nhìn xem có gì khác lạ ngoài khung cảnh xung quanh nhưng không thấy được gì. Vậy nhưng ông có thể cảm thấy họ đang tiến dần tới tích.

“Giữ chặt nhé!” Korialstrasz hét lớn.

Chưa để Krasus hỏi tại sao, hai vị rồng đã lao mạnh xuống. Bầu không khí bị đảo lộn như mặt nước dậy sóng. Ban đầu, Krasus lo rằng sự bất ổn thời gian lại xuất hiện, nhưng ông sớm nhận ra Korialstrasz đang hăm hở mà bay xuống.

Ở ngay phía trước, Alexstrasza bay vào một dải sóng lớn và biến mất.

Những ý ức xa xôi chợt hiện lên trong tâm trí Krasus, những ký ức của một thời ông từng chứng kiến cảnh này. Krasus đã sẵn sàng đón cảm giác sắp ụp đến khi Korialstrasz theo bước nữ hoàng.

Họ lao vào.

Một dòng điện vụt lên khắp người vị pháp sư. Dây thần kinh trong người ông râm ran. Krasus tưởng mình chính là một phần của thiên đường, là con của sấm sét. Cảm giác muốn bay trở nên thôi thúc. Ông phải cố gắng lắm mới có thể giữ cho mình không bị ngã khỏi lưng vị rồng mà hòa vào cùng mây gió.

Cảm giác ấy rồi cũng biến mất đột ngột khiến Krasus phải cố bám chặt hơn để giữ thăng bằng. Ông chớp mắt và lại cảm thấy mình thật thấp bé, thật tầm thường. Sự thay đổi trong nhận thức ấy khiến ông suýt không nhận thấy khung cảnh xung quanh đã biến đổi.

Họ đang bay trong một hang động khổng lồ, nó lớn đến mức Alexstrasza cũng thật nhỏ bé. Người ta có thể nhét trọn không biết bao vương quốc với

đủ các núi non thành vách. Kể cả như vậy thì vẫn còn thừa vô số chỗ.

Nhưng nơi đây không đơn thuần là một hang động khổng lồ, bởi còn có những đường nét tạo sự khác biệt với mọi nơi khác, Những bức tường cong nhẵn đã được làm bóng tới mức nếu như có đặt tay lên đá mà chạy dọc thì cũng chẳng thấy được một vết nứt, một vết rạn. Nó hoàn hảo từ đỉnh tới đáy, và đến nền đá cũng mang một hình tròn hoàn hảo.

Nền đá quả thực là mặt phẳng duy nhất, vì những bức tường càng cao thì độ cong càng lớn, vút lên khép thành một căn phòng hình cầu, vẻ đẹp ấy càng được tôn thêm khi không có bất cứ một khoáng vật nào xuất hiện. Không thạch nhũ trên trần và cũng không đá vôi dưới đất. Không một gợn đá dù là rất nhỏ. Gần như không có một lối nào hết đối với nơi mà Krasus cuối cùng cũng nhớ ra chính là Đại long động.

Một địa danh đã tồn tại thậm chí trước khi loài rồng xuất hiện.

Theo truyền lại, thì các đấng tạo hóa đã tạo hình thế giới, đúc nặn và nuôi dưỡng nó ở trong chính căn phòng này tận tới lúc thế giới đã sẵn sàng hòa vào với vũ trụ. Chính loài rồng cũng không dám khẳng định sự thật về câu chuyện, bởi nơi đây không hề có lối ra nào khác ngoài đường sống họ tình cờ phát hiện ra hàng thế kỷ trước, họ thậm chí còn không biết liệu nơi đây có thuộc thế giới thực hay không nữa. Không một thứ gì có thể đâm xuyên qua bức tường và các Đại long đều đã từ bỏ ý định đó từ lâu.

Điểm thêm cho bí ẩn của nơi đây là một ánh sáng vàng lấp lánh chiếu rọi cả căn phòng, một nguồn sáng dễ chịu không biết từ đâu. Krasus nhớ lại, những thí nghiệm mà chủng tộc ông tiến hành không thể xác định được liệu nguồn sáng có biến mất khi không có ai ở đây hay nó là bất diệt, khi mà ai bước vào đây cũng sẽ được nguồn sáng ấy đón chào, như thể đó chính là một người lính canh.

Trong lúc Korialstrasz hạ cánh, Krasus chợt nhận ra rằng dù trí nhớ bị tổn thương, thì ông vẫn nhớ được rất rõ căn phòng này. Điều đó nói lên rằng, chốn Đại long động này là một kỷ ức ông sẽ không bao giờ có thể bị mất.

Hai vị rồng chạm chân xuống nền đá và nhìn quanh. Dù căn phòng rất rộng thì rõ là chưa có Đại long nào khác có mặt.

“Người đã nói với từng vị rồi chứ?” Korialstrasz hỏi.

Nữ hoàng lắc đầu. “Chỉ có Ysera thôi. Người sẽ báo với những Đại long khác.”

“Và tôi đã làm đúng như thế,” một giọng nói mơ màng và nữ tính vang lên.

Đứng cách họ một quãng, một hình thù màu xanh ngọc hiện lên. Hình thù ấy không bao giờ hiện hết lên, nhưng Krasus vẫn có thể nhìn ra vị rồng mình thon, uyển chuyển, người phải cao gần bằng Alexstrasza. Xung quanh Người là một lớp bụi mờ, nhưng người ta vẫn có thể thấy rõ Người không hề mở mắt khi nói chuyện.

Hai vị rồng kia cúi đầu chào, Alexstrasza thì nói, “Ta rất mừng vì chị đã đến nhanh như vậy Ysera.”

Bà chúa mộng寐, như Krasus gọi, cũng cúi đầu chào lại. Người quay lên nhìn hai vị rồng, và dù người không mở mắt thì Krasus vẫn có thể cảm nhận được cái nhìn như xuyên thấu ở người. “Tôi đến vì chị cũng là chị em, là bạn tôi. Tôi đến vì biết chị sẽ không bao giờ yêu cầu gặp mặt mà không có lí do chính đáng.”

“Vậy những người kia đâu?”

“Nozdormu là người duy nhất tôi không thể nói trực tiếp. Chị cũng biết kiểu cách của ngài ấy rồi. Tôi buộc phải nói với một bậc phò tá, người ấy đã nói sẽ cố gắng báo với chủ nhân... tôi đã cố hết sức rồi.”

Alexstrasza gật đầu tỏ lòng biết ơn, nhưng vẫn không thể giấu được sự thất vọng của Người về tin tức đó. “Vậy thì dù những người khác có đến đầy đủ, chúng ta vẫn sẽ không thể đưa ra quyết định cuối cùng.”

“Chúa tể thời gian vẫn có thể tới tham gia mà.”

Vẫn đứng trên lưng vị rồng trẻ, Krasus không hề hào hứng trước tin họ không thể liên lạc với Nozdormu. Ông biết rõ tính chất phức tạp của Người, rằng Người vừa là quá khứ, hiện tại, rồi tương lai, tức là tất cả dòng thời gian. Trong số các Đại long khác, Krasus đã thầm mong Nozdormu sẽ đến, bởi Người chính là hi vọng để hai lũ khách lạc đường có thể trở về thời kỳ của mình và chấm dứt vấn đề này một cách ôn hòa.

Nhưng giờ thì không còn hi vọng ấy nữa, Krasus buộc phải nghĩ tới lựa chọn còn lại: để duy trì dòng thời gian ổn định, các Đại long sẽ phải loại bỏ cả ông lẫn Rhonin.

Bất chợt, từ trên không trung, một tia chớp đỏ, một cơn bão sấm chớp lao xuống mặt đất. Khi chạm mặt đất, nó nổ tung thành những dải màu rực rỡ trước khi lan ra và tạo thành hình một vị rồng khổng lồ.

Khi đóm sáng cuối cùng biến mất, thì đứng đó là một vị rồng lung linh nửa pha lê, nửa băng. Khác với những vị rồng khác, gương mặt người tỏ rõ sự vui thích, dường như người hơn ai hết thích cảnh tượng mình vừa tạo ra.

“Xin chào Malygos,” Alexstrasza lịch sự nói.

“Thật là niềm vinh hạnh, thưa Nữ hoàng sự sống!” vị rồng rực rỡ cười lớn. “Và cả người nữa, giấc mơ của tôi.”

Ysera lặng im gật đầu, trên gương mặt người thoáng hiện một nụ cười.

“Lãnh địa của ngài thế nào rồi?” nữ hoàng hỏi thêm.

“Tuyệt vời đúng như những gì tôi muốn! Sáng sủa, rực rỡ, trẻ trung!”

“Các đấng tạo hóa đáng ra nên để ngài là Ông hoàng sự sống thay vì Thần phép thuật Malygos ạ.”

“Một ý hay đấy! Có lẽ ta có thể bàn thêm một ngày nào đó.” Người lại cười lớn.

“Ngài không thấy khỏe à?” Korialstrasz hỏi Krasus, khi thấy ông đứng đơ ra khi vị rồng mới tới xuất hiện.

“Tôi khỏe. Tôi chỉ đang chỉnh lại thế ngồi thôi.” Ông thấy may mắn vì Korialstrasz đã không thấy được nét mặt của ông. Càng nhìn và lắng nghe Malygos, ông lại càng thấy hối tiếc vì phải giữ kín những bí mật liên quan đến tương lai.

Người sẽ làm gì hồi Thần phép thuật, nếu biết vận mệnh thế nào đang ở phía trước? Phản trắc, điên loạn, cả một lãnh địa lạnh giá và trống trải, chỉ có duy nhất mình người mà thôi...

Krasus không thể nhớ hết những gì xảy ra với Malygos trong tương lai, nhưng ông có thể hồi tưởng lại nguyên do của bi kịch ấy để thấu hiểu và xót

xa, vậy nhưng ông lại chẳng thể nào cảnh báo được cho Người.

“Vậy ra kia là người đã cho chúng ta được gặp nhau ngày hôm nay phải không?” Malygos ngược mắt nhìn Krasus và hỏi.

“Chính là ngài ấy,” Alexstrasza đáp.

Thần phép thuật hít hít. “Ông ta có mang mùi của chúng ta, dù có lẽ điều đó là do đứng gần vị long phu của Người. Tôi không thể nói chắc. Tôi cũng có thể cảm nhận được chút phép thuật cổ quanh ông ta. Ông ta bị phù phép sao?”

“Chúng ta sẽ được nghe ngài ấy kể câu chuyện của mình,” Alexstrasza đáp để cứu Krasus khỏi bị tra khảo. “Một khi những người khác đã có mặt.”

“Một người cũng sắp đến đây,” Ysera tuyên bố.

Trần động khẽ gợn sóng rồi rung lên. Một hình hài hiện lên rồi lao xuống, bay vòng quanh động hai lượt. Các vị đại long khác lặng im tỏ sự kính trọng và dõi theo Người.

Người to lớn hơn tất cả họ, một mãnh thú đen kịt tựa màn đêm, với tất cả những nét cao quý có thể thấy ở một vị rồng. Những đường gân bằng vàng bạc nhô lên trên mình người làm nổi bật sống lưng và hai bên thân, những ánh sáng lấp lánh giữa các lớp vảy là kim cương cùng bao thứ đá quý khác. Người tỏa ra một thứ quyền năng nguyên thủy, quyền năng của thế giới ở trạng thái nguyên sơ nhất.

Người hạ cánh xuống vị trí còn lại và gập cánh. Vị rồng đen nói bằng giọng trầm và vang, “Người triệu tôi và tôi đã có mặt. Thật tuyệt khi được thấy người bạn của tôi hồi Alexstrasza...”

“Ta cũng xin được chào đón ngài, hồi Neltharion.”

Krasus đã phải cố gắng không phản ứng gì trước sự có mặt của Malygos. Còn giờ đây ông lại phải giữ cho mình không bị run rẩy hay biểu lộ cảm xúc gì trước vị rồng mới. Trong khi ông thấy lo lắng cho tương lai của Thần phép thuật, thì giờ đây ông còn lo sợ hơn cho những vị rồng khác, cho chính thế giới này, nếu như nó có tồn tại được trước Hỏa quân.

Đang đứng trước mặt ông là Neltharion.

Neltharion, Thần giữ đất. Là người được kính trọng nhất trong các Đại long, cũng từng là bạn tâm giao của nữ hoàng. Nếu Neltharion cùng thuộc giống rồng đỏ, hẳn hẳn sẽ được chọn làm một long phu khác của nữ hoàng. Bên cạnh các vị long phu, Alexstrasza cũng thường xin ý kiến Người, bởi Người có một trí tuệ sắc bén và cái nhìn đa chiều. Neltharion không bao giờ làm việc gì mà không suy tính đến hậu quả, và khi còn trai trẻ, Krasus đã từng gắng gành đua với Người.

Nhưng trong tương lai vị pháp sư sống, thì ý nghĩ ganh đua với Neltharion sẽ hóa thành điên rồ. Neltharion đã từ chối vai trò của mình, từ chối nhiệm vụ phải bảo vệ các giống loài thấp hơn trên thế giới thực. Người đã tin rằng chính những giống loài thấp kém là nguyên nhân của mọi điều sai trái trên thế giới và cần được loại bỏ... Và những kẻ nào giúp đỡ chúng cũng cần được loại bỏ theo.

Neltharion đã hình dung trong đầu một thế giới mà loài rồng, chính xác là giống loài của Người sẽ trị vì tất cả. Sự ám ảnh triền miên ấy đã khiến Người gây ra vô vàn những hành động đen tối và khủng khiếp đến mức Neltharion đã trở thành một mối nguy hiểm cho toàn thế giới, không khác gì quỷ dữ của Hỏa quân. Các Đại long khác đã phải phối hợp để chống lại Người, nhưng là sau khi Người đã gây ra không biết bao nhiêu chết chóc và tàn phá.

Và cùng với việc từ bỏ bản thân mình, Neltharion đã từ bỏ luôn tên của chính mình. Đồng loại của Người đã gọi Người bằng một cái tên mà bất cứ sinh vật nào cũng biết, bởi nó đồng nghĩa với sự xấu xa.

Deathwing...

Trước mặt Krasus đây chính là Deathwing, kẻ hủy diệt, thảm họa đen tối. Vậy nhưng vị pháp sư không thể làm gì để cảnh báo những người khác. Thực sự thì dù biết mối nguy Neltharion trở thành, ông cũng không nhớ nỗi thảm họa ấy sẽ xảy ra khi nào. Việc gây ra nghi ngờ lẫn nhau vào thời điểm quan trọng này có thể sẽ còn gây ra thêm nhiều thảm họa hơn cả những gì tương lai của Thần giữ đất chờ đón.

Vậy nhưng...

“Tôi có bất ngờ khi Ysera chứ không phải Người liên lạc với tôi,” vị rồng nói. “Người vẫn khỏe chứ Alexstrasza?”

“Ta khỏe Neltharion ạ.”

Hắn quay ra nhìn hai kẻ đi cùng Người. “Cậu thì sao Korialstrasz? Ta e là cậu không khỏe lắm.”

“Chỉ là một trận ốm nhẹ thôi,” vị rồng kính cẩn đáp.

“Quả là vinh hạnh khi thấy ngài Thần giữ đất ạ.”

Họ vẫn trò chuyện thân mật như bạn bè, nhưng Krasus nhớ ra rằng khi trở thành Deathwing, Neltharion sẽ gần như chẳng còn nhận ra chính mình. Khi cuộc chiến tranh chống hắc tinh nổ ra, hắn đã chìm quá sâu trong điên cuồng mà quên cả tình bằng hữu xưa. Tất cả những gì hắn quan tâm chỉ là làm thế nào hoàn thành “sự nghiệp” đen tối của mình.

Nhưng trước mặt ông giờ đang là Neltharion, một người bạn. Hắn ngược nhìn lên trên đầu Korialstrasz và để ý thấy có một hình dáng người nhỏ bé. “Hắn ngài chính là người đó. Ngài tên là gì nhỉ?”

“Krasus!” vị pháp sư nói. “Là Krasus!”

“Một kẻ có vẻ ngang ngạnh đây!” Neltharion nói vui. “Tôi tin rằng ông ta là một con rồng như Ysera có nói.”

“Và là một con rồng có chuyện cần kể,” Alexstrasza nói thêm. Người nhìn lên trần, nhất là vào nơi người và các Đại long khác xuất hiện. “Nhưng tôi vẫn muốn cho Nozdormu thêm chút thời gian trước khi chúng ta bắt đầu.”

“Cho Chúa tể thời gian chút thời gian à?” Malygos bật cười.

“Thật buồn cười quá! Tôi sẽ không cho Nozdormu rời đi mà không trêu ông ta đâu!”

“Phải, và ngài sẽ nhắc lại chuyện ấy mãi thôi đúng không?” Neltharion đáp lại và nhe nanh cười.

Malygos tiếp tục cười. Người và Neltharion nghiêng sang một bên mà trò chuyện.

“Họ có thể không phải ruột thịt,” Ysera nói, đôi mắt nhắm chặt của Người hướng về phía hai vị rồng đục. “Nhưng họ quả thực giống như anh

em.”

Alexstrasza cũng đồng tình. “Thật tốt là Neltharion vẫn còn có Malygos để chuyện trò. Ông ấy có vẻ hơi yên ắng với ta dạo gần đây.”

“Tôi cũng có cảm thấy chút xa cách. Ông ấy không thích hành động của tộc dạ tiên. Ông ta nói chúng đã mơ tưởng về việc trở thành đáng tạo hóa chỉ với kiến thức và trí tuệ của lũ sinh sau đẻ muộn.”

“Có thể ông ấy nói có chút đúng đấy.” Nữ hoàng quay ra thoáng nhìn về phía Krasus.

Vị pháp sư thấy thật khó xử khi Người nhìn mình. Trong số họ thì Alexstrasza đáng được nghe cảnh báo. Chính Deathwing sẽ khiến Người trở thành nô lệ của lũ hắc tinh, chúng sẵn sàng hiến tế các con của người vì những lí do hung bạo. Hẳn rồi sẽ lợi dụng sự hỗn loạn trong đám hắc tinh để kiếm được thứ hắc thực sự muốn... trứng của nữ hoàng, để có thể tạo lại chủng loài của hắc, sau khi tất cả con cháu hắc đều đã bị giết chỉ vì kế hoạch điên cuồng trong quá khứ.

Ta biết đặt giới hạn thế nào đây? Krasus tự hỏi chính mình. Liệu khi nào thì ta có thể vượt quá giới hạn? Ta không thể nói gì về lũ hắc tinh, không nói gì về sự phản bội của Thần giữ đất, hay về Hỏa quân... ta chỉ có thể nói đủ sự thật, dù có thể phải tước đi mạng sống của ta và của Rhonin.

Ông mệt mỏi quay ra nhìn kẻ gây ra rắc rối này. Neltharion vẫn đang nói chuyện vui vẻ với Malygos, Người đang quay lưng lại phía các vị rồng khác. Tên rồng đen dang cánh và gật gù với người bạn trước mặt hắc. Nếu hai vị rồng đó là con người, hay tộc lùn, hoặc là một loài bình thường nào đó, chắc cả hai sẽ rủ nhau vào quán rượu. Những chủng tộc thấp kém hơn thường coi rồng như quái vật hay nguồn tinh hoa trí tuệ, trong khi thực chất họ cũng khá giống những chủng tộc nhỏ bé mà họ coi sóc thôi.

Neltharion nhìn ra sau Malygos, và thoáng nhìn vào mắt Krasus.

Ngay khi đó, Krasus nhận ra những gì ông và các vị rồng chứng kiến ở hắc đều là dối trá. Bóng tối đã bao trùm lên Thần giữ đất mất rồi.

Không thể nào. Không thể nào. Krasus nghĩ và cố không để lộ cảm xúc của mình. Không phải lúc này chứ! Một thời điểm quá sớm, quá mong manh để mà sự thay đổi trong Deathwing diễn ra. Các Đại long phải đoàn

kết với nhau, không chỉ để ngăn chặn cuộc xâm lăng sắp xảy ra, mà còn để đối phó với sự thay đổi trong dòng thời gian mà Krasus cùng cậu học trò cũ gây ra. Chắc chắn ông đã nhầm về vị rồng đen. Chắc chắn Neltharion vẫn đang là một thần hộ mệnh đáng quý của thế giới này.

Krasus nguyên rửa trí nhớ của ông. Neltharion đã trở thành kẻ phản bội vào thời điểm nào? Hắn đã vĩnh viễn trở thành ác mộng của mọi sinh vật sống vào thời điểm nào? Liệu có phải chính là lúc này? Hay là Neltharion đã quyết định đoàn kết với các bậc bằng hữu dù bóng tối đã bao trùm lên hắn?

Vị pháp sư không thể thôi nhìn Thần giữ đất. Dù đã thề, thì Krasus cũng bắt đầu nghĩ rằng có lẽ mình nên phá vỡ lời thề ấy. Có gì sai nếu như ông vén mở được kẻ xấu xa trong các Đại long? Có gì sai chứ...

Lại một lần nữa Neltharion nhìn về phía ông... nhưng lần này hắn không rời mắt nữa.

Và khi ấy, Krasus đã nhận ra Neltharion cũng thấy được những điều ông biết, thấy được rằng chính ông có thể khám phá được bí mật khủng khiếp hắn đang giấu.

Krasus định nhìn ra chỗ khác, nhưng ánh mắt ông như bị trói chặt. Ông đã nhận ra lí do quá muộn màng. Thần giữ đất biết mình có thể bị lật tẩy và đã hành động nhanh chóng, quả quyết. Hắn đang dễ dàng điều khiển Krasus bằng sức mạnh của mình.

Ta sẽ không chịu khuất phục! Vậy nhưng dù rất nỗ lực để giải thoát mình, thì ý chí của ông đã không đủ mạnh. Giả như ông cẩn thận hơn, thì ông đã có thể chống lại tâm trí Neltharion, nhưng việc bất ngờ phát hiện ra đã khiến ông sơ hở... và tên rồng đen đã tận dụng cơ hội ấy.

Ngươi biết ta... nhưng ta không biết ngươi.

Giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu ông. Krasus nguyện cầu rằng có ai đó sẽ nhận ra điều gì đang xảy ra giữa họ, nhưng có vẻ như mọi thứ vẫn diễn ra bình thường. Ông bàng hoàng khi thấy đến nữ hoàng kính yêu của mình cũng không thấy sự thật khủng khiếp ấy.

Ngươi sẽ lên tiếng chống lại ta... sẽ làm những người khác thấy con người thật của ta... sẽ làm họ mất niềm tin ở người bạn bao năm... ở người

anh em của họ...

Những lời của Thần giữ đất thể hiện rõ sự điên rồ của hắn. Krasus có thể cảm nhận được ở hắn sự đa nghi và niềm tin mạnh mẽ rằng không một kẻ nào, trừ đám rồng đen hiểu được những điều tốt cho thế giới. Bất cứ kẻ nào đe dọa hắn đều sẽ bị Neltharion coi là xấu xa.

Người sẽ không thể gây bất cứ hiểm họa nào...

Krasus tưởng sẽ bị hạ gục ngay tại trận, nhưng không, Neltharion quay đi và lại trò chuyện với Malygos.

Hắn ta muốn chơi trò gì đây? Vị pháp sư tự hỏi. Hắn đe dọa ta, và rồi dường như quên luôn ta.

Ông cẩn trọng theo dõi hắn, nhưng Neltharion tỏ ra không quan tâm gì đến ông.

“Ông ấy không đến đâu,” Cuối cùng thì Ysera lên tiếng.

“Ông ấy vẫn có thể xuất hiện mà,” Alexstrasza nói.

Krasus liếc về phía họ và hiểu họ đang nhắc tới Nozdormu.

“Không đâu. Tôi vừa nhận tin của vị rồng phò tá. Ông ta không thể tìm ra vị trí của chủ nhân.

Dường như Thần thời gian đã không còn ở trên thế giới thực nữa.

Điều ấy thật đáng lo. Vốn hiểu rõ những gì Nozdormu làm, Krasus ngờ rằng chính xoáy phễu thời gian khiến các bậc bầy tôi của Nozdormu không thể liên lạc với Người. Nếu đúng như những gì Krasus biết, thì để giữ được sự ổn định của dòng thời gian, Người sẽ phải dùng hết tất cả sự tồn tại của mình. Nhiều Nozdormu sẽ phải cùng một lúc đối chọi với thời gian... khiến Người không thể đến đây.

Hi vọng trong Krasus lại tiếp tục trở nên mong manh hơn. Nozdormu thì biến mất, còn Neltharion hóa điên.

“Vậy thì được,” Alexstrasza đáp lại lời của Ysera. “Chúng ta sẽ phải tiến hành mà không có đủ bộ ngũ. Không có luật lệ nào nói chúng ta không thể bàn luận vấn đề sau khi nghe câu chuyện, dù rằng không thể đưa ra một giải pháp.”

Korialstrasza hạ thấp đầu để vị pháp sư bước xuống. Krasus giữ yên nét mặt và bước ra giữa các vị rồng, cố không nhìn vào Thần giữ đất. Cái nhìn của Alexstrasza thêm khích lệ ông, đủ khiến ông biết mình phải làm gì.

“Tôi là một trong số các vị,” ông nói vang không kém gì các vị rồng chung quanh. “Danh tính thật của tôi, chỉ nữ hoàng đây biết, còn bây giờ tôi chỉ là Krasus thôi!”

“Ông ta mở đầu hay đấy,” Malygos đùa.

Krasus quay về phía Người. ‘Đây không phải lúc đùa đâu, nhất là ngài, Thần phép thuật ạ! Đây là lúc sự cân bằng đang bị mất đi! Một lỗi lầm lớn, bóp méo thực tại đe dọa tất cả... tất cả mọi thứ!’

“Kịch tích thật,” Neltharion nói vô tư.

Phải cố gắng lắm Krasus mới không nói tuột hết ra về Thần giữ đất. Giờ chưa phải lúc...

“Các vị sẽ được nghe những gì tôi sắp kể,” Krasus nhấn mạnh. ‘Các vị sẽ được nghe và hiểu... bởi có một mối hiểm họa sắp xảy ra, và nó ảnh hưởng đến tất cả chúng ta. Các vị đều biết...’

Nhưng ngay khi Krasus định kể câu chuyện, thì lưỡi ông như xoắn lại. Thay vì những lời rạch ròi, ông chỉ có thể bật ra những lời ngô nghê khó hiểu.

Gần như tất cả các vị rồng đều ngả đầu về sau vì quá ngạc nhiên trước biểu hiện kì lạ ấy. Krasus vội nhìn về phía Alexstrasza cầu cứu, nhưng Người cũng tỏ ra bất ngờ như vậy.

Đầu ông quay cuồng. Ông cảm thấy choáng váng hơn bao giờ hết, và không thể đứng vững nổi. Những lời vô nghĩa tiếp tục tuôn ra, nhưng đến Krasus cũng không hiểu mình đang nói gì nữa.

Chân ông khụy xuống và cảm giác choáng váng như nuốt chửng ông, nhưng Krasus có thể nghe thấy trong đầu mình tiếng Neltharion rất bình thản.

Ta đã cảnh báo rồi đấy...

Dịch: T. A

Chương mười bảy

Màn đêm dần buông, thế giới của loại dạ tiên bắt đầu thức giấc. Các thương gia mở hàng, còn đám mộ đạo kéo tới lễ cầu kinh. Những phận đời bình thường vẫn cứ vui sống và chẳng nhận ra những gì khác với mọi đêm. Họ có quyền sống theo ý họ muốn, mặc kệ những giống loài khác có nghĩ gì.

Thế nhưng có nhiều kẻ lại thấy khó chịu vì cuộc sống không được như ý muốn không như thói quen thường ngày.

Vị Tổng chỉ huy Nguyệt binh, với mái tóc màu bạc buộc sau vai, giờ ngón tay dài về phía chai rượu ở phía đối diện căn phòng, cùng lúc đó nghiền ngẫm bảng Mệnh sao, chuẩn bị cho lễ làm phép. Dù là một trong những pháp sư có tuổi, thì kỹ năng của ông vẫn còn rất thuần thực, và chính điều đó giúp ông giữ được vị trí của mình. Với ông, phép thuật cũng như một phần cuộc sống, một công việc đơn giản và tự nhiên, gần như chẳng bao giờ ông phải nghĩ ngợi về điều đó.

Ông đang ngồi trên chiếc ghế nhung sang trọng thì bị tiếng cốc rượu rơi vỡ choang làm giật bản mình, suýt nữa ông đã làm toạc mất cuộn giấy. Rượu và thủy tinh rớt đầy trên tấm thảm ông vừa mới mua.

Ông bực mình búng tay. Từng mảnh thủy tinh chọt bay lên không, trong khi rượu tụ lại thành hình của cái cốc đựng nó. Các mảnh thủy tinh khi ấy mới gắn vào với nhau và bao quanh chỗ rượu...

Nhưng chỉ một giây ngắn ngủi... mọi thứ lại đổ hết ra thảm, trông còn kinh khủng hơn trước. Vị pháp sư già ngạc nhiên... Ông nghiêm mặt và lại búng tay.

Lần này thì rượu và thủy tinh làm đúng những gì ông muốn, không còn lấy một vệt thấm nhỏ nào. Thế nhưng, phép thuật được hoàn thành rất chậm chạp, lâu hơn những gì ông dự kiến.

Vị dạ tiên già quay trở lại với bản Mệnh sao và gắng tập trung trở lại, nhưng ông liên tục liếc về phía chai rượu. Ông chĩa ngón tay về phía chai rượu – nhưng rồi lại cau mày rút tay về, và quay đầu ghé trong cảm giác khó chịu.

Ở mỗi lãnh địa dạ tiên, đâu đâu cũng có quân lính với giáp gươm chinh tề tuần tra và canh gác, bảo vệ dân chúng khỏi hiểm nguy. Tướng Ravenscrest và những người như ngài không ngừng rời mắt khỏi vùng lãnh thổ bên ngoài biên giới, với niềm tin rằng lũ người lùn hay các loài khác luôn thèm muốn mảnh đất dạ tiên. Vậy nhưng, họ đã quên không chú ý tới ngay trong lòng xã hội của mình, tin tưởng chẳng có ai muốn hại đồng loại, và cứ thế để các lãnh địa tự cai quản nhằm xoa dịu dân chúng mà thôi.

Tại thành Galhara, thành phố nằm phía xa bờ hồ, đối diện với Zin-Azshari, các pháp sư bắt đầu lễ treo pha lê hàng đêm ngoài thành. Hàng pha lê màu xanh lục bảo là một trong những hàng rào bảo vệ nơi đây khỏi phép thuật. Tuy chẳng ai nhớ nổi lần cuối nó được sử dụng, thì người dân chốn này vẫn cảm thấy yên tâm khi có nó.

Dù có tới hàng trăm viên, thì việc sắp xếp đồng pha lê chẳng có gì khó khăn cả. Chúng đều trực tiếp lấy năng lượng từ giếng nước, các pháp sư chỉ cần dựa vào các vì sao để sắp xếp vị trí và đường phép nối giữa chúng. Thực chất, họ chỉ cần xoay nhẹ viên pha lê trên giá đỡ làm bằng đá nham thạch đen. Thế nên các pháp sư hoàn toàn có thể hoàn thành công việc rất nhanh chóng.

Nhưng tối nay, dù đã có hơn nửa chỗ pha lê được sắp xếp, thì ánh sáng của chúng lại cứ leo lét, có những viên còn tắt hẳn. Các pháp sư Galhara có thể không giỏi bằng các Nguyệt binh, nhưng họ cũng đủ hiểu điều này đáng lẽ không được xảy ra. Họ kiểm tra đi kiểm tra lại hàng pha lê, nhưng chẳng thể tìm thấy gì khác lạ.

“Chúng không lấy được năng lượng từ giếng nước rồi,” một pháp sư trẻ lên tiếng. “Có gì đó đã chặn nguồn phép của chúng!”

Thế nhưng khi anh vừa nói xong, các viên pha lê lại hoạt động trở lại. Các bậc trưởng lão nhìn anh sững sốt, bởi họ chưa từng dám nói gì liều lĩnh như vậy khi còn là một pháp sư trẻ mới nhận chức như anh.

Và thế là, cuộc sống của loài dạ tiên cứ thế diễn ra...

“Thất bại sssao!” Hakkar gầm lên. Hấn suýt đã quất roi vào người một tên Thượng đẳng đứng gần, nhưng đã kịp rút roi lại vào phút chót. Hấn đưa ánh mắt đen tối đáng sợ về phía Xavius,

“” Chúng ta thất bại rồi...”

Lũ quái cầu cùng tiếp thêm cho sự giận dữ của chủ nhân bằng những tiếng gầm gừ điên cuồng.

Xavius cũng thất vọng không kém. Hấn đã chứng kiến phút giây thất bại của câu thần chú do lũ Thượng đẳng cùng Hakkar đổ bao công sức thực hiện. Cả hấn lẫn tên Quái cầu vương đều đã thấy trước những lợi ích đem lại nếu có thể làm theo lời gợi ý của nữ hoàng.

Tiếc là chúng không có đủ kiến thức hay quyền năng để hiện thực hoá được điều đó.

Bấy nhiêu thôi chỉ giúp được cho một toán Quái binh khác qua được cánh cổng, điều đó vẫn không làm hài lòng chúng. Số lượng như vậy là quá ít ỏi và không thể mở đường cho Đức chúa vĩ đại.

“Chúng ta phải làm gì đây?” Gã dạ tiên lên tiếng.

Lần đầu tiên hấn thấy sự băn khoăn hiện trên gương mặt tên Quái cầu vương. Hấn quay về phía cánh cổng mà đám dạ tiên vẫn đang cố duy trì để mở rộng và giữ ổn định. “Chúng ta phải xin sự chỉ giáo của Đức chúa.”

Vị cố vẫn có chút lo lắng, nhưng hắn không để tên Quái cầu vương kịp bước lên mà tự mình quỳ xuống trước cánh cổng. Hắn không được chùn bước trước thất bại, nhất là trước mặt Đức chúa vĩ đại.

Nhưng khi gã còn chưa quỳ xuống, thì giọng Người đã vang lên.

Cánh cổng đã được củng cố thêm chưa?

“Chưa thưa Người... mọi việc chưa được đúng như những gì chúng thần mong muốn.”

Trong một phút chốc, gã dạ tiên tưởng như mình đang bị chìm trong cơn thịnh nộ của Người... nhưng cảm giác ấy chóng qua đi. Gã tự nhủ mình chỉ tưởng tượng ra nó và chờ lời của Đức chúa.

Người muốn nói gì phải không...

Lãnh chúa Xavius lí giải về ý định chặn Giếng nước khỏi bên ngoài cung điện, cùng sự thất bại trong việc thực hiện điều đó. Hắn cúi gầm mặt, tỏ ra thấp kém trước sức mạnh của vị chúa mà cả đám dạ tiên cộng lại cũng chỉ là một lũ côn trùng.

Ta cũng đã cân nhắc chuyện này... vị Đức chúa cuối cùng lên tiếng. Kể bây giờ ta cử tới đã thất bại...

Đằng sau Xavius, tên Quái cầu vương khẽ rên lên một tiếng tỏ vẻ không hài lòng.

Một kẻ khác sẽ được cử tới... hãy sẵn sàng cánh cổng để đón người này...

“Một kẻ khác sao thưa Người?”

Ta sẽ cử tới... một vị tướng của đội quân. Hắn sẽ xem xét cần những gì để hiện thực hoá kế hoạch nhanh chóng.

Giọng nói của Đức chúa biến mất. Gã hơi rùng mình khi sự biến mất của Đức chúa khiến hắn cảm thấy như mình vừa bị mất một bên cánh tay. Một tên Thượng đẳng đỡ hắn dậy. Xavius quay nhìn Hakkar, gã ta không hề tỏ ra vui, dù với vị cố vấn thì đó quả là tin tuyệt vời. “Người gửi tới đây một vị tướng! Ngài biết là ai chứ?”

Tên Quái cầu vương lo lắng quần lấy chiếc roi. Hai con quái cầu bên cạnh gã co rúm người. ‘Ta biết là ai rồi lãnh chúa ạ.’

“Chúng ta phải sẵn sàng, ngài ấy sẽ đến ngay!”

Dù có vẻ bị kinh động thì Hakkar vẫn theo Xavius tới vòng phép. Cả hai cùng trút thêm quyền năng của mình để nhân nguồn năng lượng giữ cánh cổng có thể tăng lên gấp nhiều lần.

Quả cầu lửa ấy lại lớn lên, những dải màu bắn ra không thôi. Quả cầu dao động theo nhịp như đang thở. Nó căng ra, tạo nên một tiếng động gầm trời.

Mồ hôi nhỏ xuống trên mặt và người Xavius, nhưng hắn không quan tâm. Sự vinh quang mà hắn đang tìm kiếm sẽ cho hắn thêm sức mạnh. Hơn cả tên Quái cầu vương, hắn quyết không chỉ giữ cho cánh cổng mở ra, mà còn muốn làm nó lớn đến mức cần thiết.

Khi cánh cổng đã chạm tới trần nhà, thì từ trong đó, một thân hình đồ sộ bước ra, một cảnh tượng vừa tuyệt vời, vừa thật kinh sợ khiến Xavius chỉ biết bật khóc vì cảm kích trước sự giúp đỡ của Đức chúa. Trước mặt hắn giờ đây là vị tướng vĩ đại, một kẻ mà đến Hakkar cũng phải cảm thấy nhỏ bé, đúng như cảm giác Xavius thấy khi đứng trước tên Quái cầu vương.

“Elune cứu đời!” một tên pháp sư hỗn hên. Hắn ngã ra và suýt đã huỷ hoại cánh cổng quý giá. Xavius vội lấy lại kiểm soát, hắn gồng mình giữ cánh cổng cho tới khi những kẻ khác đã hồi phục sức.

Một bàn tay bốn ngón lớn đủ để ôm trọn đầu vị quân sư giờ ra phía trước, một móng vuốt chỉ về phía tên pháp sư bất cẩn. Một tiếng nói tưởng như tiếng sóng gầm hay tiếng núi lửa sôi sục vang lên, với chỉ một từ khó hiểu.

Tên dạ tiên đã ngã khỏi vòng phép thét lên khi cơ thể hắn bị vụn như rã rách bị vắt cạn nước. Kèm theo tiếng hét yếu dần là những tiếng xương gãy ghê rợn. Gần như cả đám Thượng đẳng đều phải quay đầu đi, còn lũ quái cầu thì rên lên ư ử.

Ngọn lửa đen bao quanh tên pháp sư và nuốt trọn lấy những gì còn lại của xác hắn. Lửa thiêu trụi cái xác như lũ sói đói ngấu nghiến con mồi,

trong chốc lát chỉ còn để lại một nhúm tro tàn, dấu vết của tên pháp sư xấu số.

“Sẽ không ai được thất bại nữa,” giọng hắn âm vang lên tựa sấm rền.

Nếu như tên Quái cầu vương và đám Quái binh không làm lãnh chúa Xavius cảm thấy choáng ngợp, thì hắn chỉ có chính Đức chúa mới có thể khiến hắn thấy ngưỡng mộ hơn được kẻ mới đến. Hắn tiến về phía trước trên hai đôi chân lớn tựa như một con rồng vĩ đại, chỉ có điều bộ móng vuốt ở mỗi bàn chân hắn thì có ba ngón. Cái đuôi đầy vảy quét trên sàn đá lộ rõ sự nóng nảy. Từ trên đỉnh đầu hắn chạy tới tận cuối đuôi là một ngọn lửa xanh thuần khiết. Đôi cánh da căng lên trên vai hắn, dù rất lớn nhưng vẫn khiến Xavius tự hỏi liệu nó có thể nâng nổi người của một kẻ to lớn đến thế hay không.

Ở những nơi bộ giáp đen không che được, da hắn nổi một màu xanh xám. Người hắn phải lớn gấp đôi Hakkar, và phải cao tới hơn 16 thước. Bộ nanh ghê rợn nhô lên từ hai bên hàm trên của hắn gần chạm tới trần nhà, trong khi những chiếc răng khác thì lớn tựa những chiếc dao găm.

Bằng đôi mắt rực lửa xanh chìm dưới lớp lông mày dày, vị tướng nhìn xuống Xavius... và đặc biệt chú ý tới tên Quái cầu vương.

“Người đã làm đức ngài thất vọng...” hắn ta chỉ nói có vậy.

“Thần...” Hakkar ngập ngừng định chống đôi nhưng rồi cúi đầu. “Thần không có lí do nào nguy hiểm cho mình cả thừa ngài Mannoroth.” Mannoroth hơi nghiêng đầu nhìn tên Quái cầu vương như đang ngắm nghía vẻ thất vọng của kẻ chỉ đáng làm bữa tối của hắn. “Đương nhiên là người chẳng có gì cả.”

Con quái cầu bên tay phải Hakkar chột rên lớn. Ngọn lửa đen đã ngẫu nhiên tên pháp sư bất cẩn giờ ôm lấy con quái thú. Nó lăn lộn trong vô vọng, cố gắng dập ngọn lửa chẳng bao giờ có thể dập tắt. Ngọn lửa cứ thế lan ra và thiêu trụi nó.

Khi ngọn lửa chỉ còn để lại một đám tro tàn nơi con quái cầu vừa còn đó, Mannoroth quay sang nói với tên Quái cầu vương. “Sẽ không có bất cứ thất bại nào nữa.”

Xavius cảm thấy sợ hãi vô cùng, nhưng đó là một nỗi sợ tuyệt vời, vĩ đại. Đứng trước hắn đây là hiện thân của quyền năng, là cánh tay phải của Đức chúa. Đứng trước hắn đây là người sẽ biến thất bại của hắn thành chiến thắng huy hoàng.

Mannoroth quay ra nhìn Xavius. Hắn khẽ khịt mũi... rồi gật đầu. “Đức ngài rất hài lòng với những nỗ lực của ngài, lãnh chúa ạ.”

Hắn đã được phù hộ rồi! Xavius cúi mình. “Thần xin kính nhận lời khen!”

“Kế hoạch sẽ được tiến hành theo như định sẵn. Chúng ta sẽ chặn nguồn năng lượng khỏi bên ngoài. Khi đó, đội quân của ta sẽ có thể bước qua.”

“Thế còn Đức ngài? Ngài cũng sẽ đến chứ?”

Mannoroth ngoác miệng cười với hắn, một nụ cười tưởng có thể nuốt chửng hắn. “Đương nhiên, lãnh chúa ạ! Đức ngài Sargeras muốn đích thân tới đây khi thế giới đã được thanh lọc... người sẽ rất nóng lòng muốn tới đây, rất nóng lòng...”

Miệng và mũi Rhonin toàn những cỏ và cỏ.

Chí ít thì anh cũng tự trấn an đó là cỏ mà thôi. Nó có vị cỏ đấy, tuy nhiên anh không có kinh nghiệm về mấy món này. Mùi hương của nó gợi cho anh về những cánh đồng hoang rộng lớn, những tháng ngày bình yên... khi anh ở bên Vareesa.

Anh gượng ngồi dậy. Đêm đã buông, mặt trăng tỏa ánh sáng nhẹ nhàng, nhưng cũng chỉ đủ cho anh thấy mình đang ở trong một khoảnh rừng thưa. Rhonin cố lắng nghe nhưng không nghe thấy một tiếng động báo hiệu cuộc sống văn minh.

Ý nghĩ mình vừa bị ném vào một thời kỳ khác thoáng làm Rhonin thấy sợ, nhưng anh chợt nhớ lại những gì đã diễn ra. Chính câu thần chú đã đưa anh tới đây, tuy chỉ là một biện pháp trong tuyệt vọng vì bị hút phép thuật, và cùng đó là sức sống.

Nhưng nếu anh vẫn đang ở thời kỳ này, thì anh đang ở đâu? Cảnh vật xung quanh không cho anh bất cứ gợi ý nào. Anh có thể đang ở nửa bên kia

của thế giới rồi.

Nếu quả như vậy, thì liệu anh có thể trở lại Kalimdor hay không? Anh thậm chí mong Krasus vẫn còn ở đâu đó, bởi chỉ có người thầy mới có thể giúp họ trở về được thời của mình.

Rhonin run rẩy đứng lên và cố quyết định xem mình phải đi hướng nào. Dù bằng cách nào, thì anh cũng phải tìm hiểu vị trí của mình lúc này.

Một tiếng động từ hàng cây sau lưng khiến anh quay ngoắt lại. Tay anh giơ lên chuẩn bị làm phép.

Một hình thù không lồ hiện lên.

“Đừng đánh, pháp sư! Là Brox tôi đây!”

Rhonin bèn cẩn trọng hạ tay xuống. Gã hắc tinh khổng lồ chậm chạp tiến tới chỗ anh, tay vẫn còn cầm chắc chiếc rìu chiến đã được Malfurion và vị bán thần tạo riêng cho.

Nghĩ tới chàng dạ tiên kia, Rhonin nhìn quanh và nói. “Anh có một mình à?”

“Một mình đến khi tôi thấy anh. Anh ồn ào quá con người ạ. Cứ như một đũa con nít tập đi ấy.” Chàng pháp sư lơ đi câu chế nhạo và quay ra nhìn về sau gã hắc tinh. “Tôi đang nghĩ tới Malfurion. Cậu ta cũng ở gần khi tôi làm phép. Nếu anh cũng bị hút vào theo tôi thì cậu ta cũng có thể bị theo.”

“Cũng đúng.” Brox gỡ cái đầu xấu xí của gã. “Nhưng không thấy dạ tiên, không thấy quái cầu nào.”

Chàng người rừng mình. Đương nhiên anh không mong mình lôi theo con quái thú. “Anh có biết ta đang ở đâu không?”

“Ồ... thì là trong rừng.”

Rhonin muốn bạt tai gã vì câu trả lời quá ư vô dụng, nhưng anh nhận ra gã cũng chẳng thể giúp gì hơn. “Tôi đang định đi đường này,” anh nói và chỉ vào phía mà anh tin là hướng đông.

“Anh có ý gì khác không?”

“Có thể chờ tới lúc mặt trời mọc. Sẽ nhìn rõ hơn, với lại dạ tiên không thích ban ngày.”

Dù điều đó cũng hợp lý, nhưng Rhonin không thấy an tâm khi chờ ngày lên. Anh bảo với Brox, ngạc nhiên thay, gã cũng gật đầu đồng ý.

“Vậy ta nên thăm dò xung quanh pháp sư ạ.” Gã nhún vai. “Ý kiến của anh là tốt rồi.”

Khi họ bắt đầu lên đường, một câu hỏi chợt hiện lên trong đầu Rhonin. “Brox... sao anh lại đến được đây? Không phải là chỗ này, ý tôi không phải là thế, mà là tạo sao anh lại đến được thế giới này?”

Gã hắc tinh mới đầu ngậm chặt miệng, nhưng rồi gã cũng chịu nói. Rhonin lắng nghe và cố giấu đi cảm xúc của mình. Gã lão binh và người bạn đồng hành xấu số đã ở ngay đằng sau anh cùng Krasus, và cũng giống như họ, bị xoáy phễu thời gian nuốt lấy.

“Anh có hiểu gì về thứ đã nuốt chửng chúng ta không?”

Brox lại nhún vai. “Pháp sư thôi. Làm phép hỏng. Ném chúng ta ra tít xa đây.”

“Xa hơn anh tưởng tượng đấy.” Rhonin mặc kệ Krasus có nghĩ gì, anh tin là Brox đáng được biết sự thật và nói cho gã.

Anh thấy ngạc nhiên khi Brox có vẻ đón nhận câu chuyện rất nhẹ nhàng. Anh chỉ hiểu lí do khi nhớ lại lịch sử của loài hắc tinh. Hắc tinh đã từng chu du qua không gian, thời gian từ một thế giới khác. Một thần chú gửi ai đó về quá khứ chắc cũng không khác gì.

“Chúng ta có trở lại được không?”

“Tôi không biết.”

“Anh cũng thấy rồi. Lũ quỷ ở đây. Hoả quân đang ở đây.”

“Đây chính là lần xâm lược đầu tiên của chúng. Hầu như những người khác ngoài Dalaran không còn biết về thời kỳ này trong lịch sử.”

Brox nắm thật chặt cây rìu. “Chúng ta sẽ chiến đấu...”

“Không, không được.” Rhonin nhắc lại lý lẽ của Krasus.

Dù Brox nhanh chóng chấp nhận, thì gã cũng chỉ làm vậy khi nó liên quan trực tiếp tới quá khứ. Với gã vấn đề rất đơn giản, họ đang đối mặt với một kẻ thù nguy hiểm, chúng có thể giết chóc bất cứ ai trên đường tiến công. Chỉ có những kẻ hèn nhát hay ngu ngốc mới để điều đó xảy ra, và Brox thì đã không ngừng nhắc lại câu đó.

“Chúng ta có thể làm thay đổi lịch sử nếu như can thiệp vào đây,” chàng pháp sư nhấn mạnh, dù trong thâm tâm anh cũng đồng ý với gã. Brox khịt mũi. “Anh cũng đánh còn gì.”

Lời nói ấy khiến lập luận duy nhất của Rhonin tan biến. Anh đã chiến đấu và tự mình đưa ra quyết định.

Nhưng đó liệu có phải quyết định đúng đắn? Quá khứ đã bị thay đổi rồi, nhưng là đến mức nào?

Họ lặng lẽ bước, Rhonin vẫn tự đấu tranh với chính mình, trong khi Brox canh chừng những mối nguy hiện hữu. Họ không thể biết được mình đang ở đâu. Rhonin có lúc đã định tập trung nghĩ về khoảnh rừng thiêng và đưa cả hai về đó. Nhưng rồi anh nhớ lại những gì con quái cầu đã làm với mình.

Cây cối dần mọc dày hơn và cuối cùng họ đi vào một cánh rừng rậm. Rhonin tự rửa mình, hướng đi anh chọn có vẻ như là một ý tồi. Brox không hề biểu lộ thái độ gì mà chỉ lấy rìu thần chặt cây mở lối ở những nơi không thể đi qua. Cây rìu chém đứt mọi thứ dễ dàng tới mức chàng pháp sư mong gã hắc tinh sẽ không bất cẩn mà chém phải anh. Chắc chẳng cái xương nào chịu nổi một cú chém.

Mặt trăng đã biến mất, những tán cây che kín bầu trời đêm. Không còn lối đi nào phía trước. Sau một lúc gắng tìm đường trong vô ích, cả hai quyết định quay đầu. Gã hắc tinh vẫn không nói gì trước chọn lựa của Rhonin.

Nhưng khi quay lại, họ nhận ra lối đi đã hoàn toàn bị che lấp.

Những thân cây không lồ đứng chắn nơi lối đi, dưới gốc cây là những bụi rậm, điều đó càng khẳng định đây không phải là hướng đi đúng. Vậy nhưng cả gã hắc tinh lẫn chàng người vẫn cứ nhìn hàng cây tỏ vẻ hoài nghi.

“Chắc chắn chúng ta đã đi lối này. Tôi chắc đấy.”

“Tôi cũng thế.” Brox giờ rìu và tiến đến bên hàng cây lạ. “Và chúng ta sẽ đi về theo đúng hướng ấy.” Nhưng ngay khi gã vung rìu, thì những cành cây như cánh tay lao ra quấn lấy lưỡi rìu và kéo nó lại.

Không chịu nhả vũ khí, Brox bèn bám vào cán rìu, chân gã khua loạn xạ, gã cố gắng dùng trọng lượng của mình để lôi được cây rìu.

Rhonin chạy tới. Anh bám vào một chân gã hắc tinh nhưng không làm được gì. Anh nhìn vào đám cành cây nhô ra như những ngón tay và bắt đầu lảo nhảo thần chú.

Có gì đó đánh từ sau lưng anh. Anh lao về phía trước, suýt nữa va vào thân cây, chỉ có điều nó đã tránh sang một bên vào giây cuối.

Theo quán tính, Rhonin ngã chúi xuống đất. Nhưng thay vì đập mặt xuống nền đất hay những rễ cây xung quanh, anh lại hạ mình lên một vị trí mềm hơn.

Là một cái xác...

Rhonin nín thở, tưởng mình đã va phải một nạn nhân của đám cây. Nhưng khi anh đứng được dậy, thì ánh sáng yếu ớt của mặt trăng xuyên qua tán cây đủ cho anh nhìn thấy gương mặt kia.

Là Malfurion...

Chàng dạ tiên chột rên lên. Anh ta mở mắt và nhìn chàng pháp sư. “Là người sao...”

Ở phía sau, Brox kêu lên. Cả chàng người lùn chàng dạ tiên quay lại nhìn gã. Rhonin giờ tay chuẩn bị tấn công, nhưng Malfurion chột gạt tay anh.

“Đừng!” chàng dạ tiên ngồi dậy và nhìn quanh đám cây. Anh gật gù rồi kêu lên, “Brox! Đừng chống cự! Chúng không làm hại anh đâu.”

“Không làm hại?” Gã gầm lên. “Chúng đòi rìu của tôi!”

“Hãy nghe tôi! Họ là các thần bảo hộ!”

Gã chiến binh rên rỉ đầy miễn cưỡng. Rhonin quay sang Malfurion đòi một lời giải thích, nhưng không nhận được gì. Thay vào đó, chàng dạ tiên thả tay anh ra và đứng dậy. Để Rhonin theo sau, Malfurion bình tĩnh tiến đến nơi Brox đang chống cự.

Gã hắc tinh bị những sinh vật cây kỳ quái bao vây. Những cành cây đan nhau ở phía trên đầu gã, quán chặt lấy cây rìu. Gã hắc tinh hồn hển, toàn thân căng ra. Gã nhìn hai người đồng hành rồi lại quay ra nhìn cây rìu, rồi lại ngược lại, như thể đang phân vân xem liệu có nên trèo lấy rìu hay chẳng.

“Hãy nhớ đấy,” gã gầm gừ. “Hy vọng anh nói đúng.”

“Tôi chắc chắn mà.”

Chàng pháp sư và gã chiến binh nhìn Malfurion tiến tới bên cái cây cao nhất và nói, “Tôi xin cảm ơn các anh em bảo vệ sự bình yên của khu rừng. Tôi biết các vị luôn dõi theo tôi cho đến khi người thân của tôi có thể tìm thấy. Họ không có ý xấu đâu, họ chỉ không hiểu thôi.”

Lá cây xào xạc dù Rhonin không hề thấy có cơn gió nào.

Chàng dạ tiên gật đầu nói tiếp, “Chúng tôi sẽ không làm phiền các vị nữa.”

Lại thêm những tiếng xào xạc... rồi những cành cây quán lấy cây rìu dần nhả ra để cây rìu trôi tuột xuống đất.

Đáng ra họ có thể cứ để cây rìu rơi xuống mặt đất, nhưng gã hắc tinh lại bước về phía trước. Gã giơ bàn tay khoẻ khấn của mình ra đỡ lấy cây rìu. Nhưng thay vì vung rìu đe dọa đám cây, gã quỳ xuống và để lưỡi rìu hướng xuống đất.

“Tôi xin các vị tha thứ.”

Các tán cây lại đung đưa. Malfurion đặt tay lên vai gã. “Họ chấp nhận rồi.”

“Cậu thực sự có thể nói chuyện với cây cối sao?” Rhonin cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

“Ở một mức độ thôi.”

“Vậy hãy hỏi xem chúng ta đang ở đâu.”

“Tôi đã thử rồi. Chúng ta không bị ném đi quá xa, nhưng cũng chẳng gần. Thực sự thì chúng ta vừa may mắn, lại cũng vừa không gặp may.”

“Thế là sao?”

Chàng dạ tiên cười mà nhìn thật buồn. “Chúng ta chỉ ở cách làng tôi mỗi quãng ngắn.”

Với chàng pháp sư, đây quả là tin mừng, nhưng anh cảm thấy đó không phải điều chàng dạ tiên muốn. Với gã hắc tinh chắc cũng vậy, khi mà hắn đã chửi rửa bằng tiếng mẹ đẻ của gã.

“Có chuyện gì thế? Hai người biết gì sao?”

“Tôi bị bắt ở ngay gần chỗ này pháp sư ạ,” gã dạ tiên gằn giọng. “Rất gần đây.”

Nhớ lại lúc mình bị bắt giữ, Rhonin hiểu vì sao gã tỏ ra khó chịu như vậy. “Vậy để tôi dẫn đường từ đây. Ít ra thì tôi biết mình sẽ đối mặt với cái gì...”

Malfurion giơ tay lên ngăn anh lại. “Chúng ta đã gặp may mắn lần này, nhưng ở chốn này, anh có thể bị đội Nguyệt binh phát hiện ra ngay. Họ có khả năng lần ngược thần chú... có khi họ đã phân nào cảm nhận được câu thần chú đầu tiên của anh rồi.”

“Vậy cậu có gợi ý gì không?”

“Chúng ta đang ở gần nhà tôi, vậy thì ta nên tận dụng điều đó. Sẽ có người có thể giúp chúng ta. Là em trai tôi và Tyrande.”

Brox ngẫm nghĩ về lời gợi ý ấy. “Vị thầy pháp... người sẽ giúp.” Giọng gã chột trầm xuống. “Nhưng em trai anh... ừ thì có.” Rhonin vẫn còn lo cho Krasus, nhưng khi mà anh không biết phải tìm ông thầy thế nào, thì gợi ý của chàng dạ tiên đúng là hợp lý nhất. Với Malfurion dẫn lối, cả ba cùng lên đường. Lối đi băng qua cánh rừng giờ đây trở nên dễ đi hơn hẳn, nếu so với hành trình gian nan chàng người và gã hắc tinh đã phải chịu đựng. Cảnh vật xung quanh như nhường bước cho Malfurion. Rhonin cũng đã từng nghe đến mộc thuật và đây là lần đầu tiên anh được gặp một Mộc thuật sĩ là Malfurion đây.

“Vị bán thần, Cenarius, người dạy cậu cách nói chuyện với cây cối và làm các phép thuật đó à?”

“Phải, dường như tôi là kẻ đầu tiên thực sự hiểu những bài giảng ấy. Thậm chí đến em song sinh của tôi cũng ưa nguồn phép thuật từ giếng nước

hơn là từ rừng cây.”

Nhắc tới giếng nước, Rhonin chợt thấy trong mình dâng lên một cảm giác mong chờ và thèm khát. Anh cố dìm những cảm xúc ấy xuống. Giếng nước vừa được nhắc tới chỉ có thể là Giếng nước Vĩnh hằng, nguồn năng lượng trong truyền thuyết. Họ ở gần đó đến thế sao? Phải chăng vì lẽ đó mà quyền năng của anh đã được nhân lên gấp bội?

Được chiếm lấy nguồn năng lượng ấy... thật quả là đáng mơ ước...

“Chúng ta không còn ở xa đâu,” một lúc sau thì Malfurion nói. “Tôi nhận ra vị lính canh kia rồi.”

Vị “lính canh” mà anh ta nhắc đến hẳn chính là một cái cây cổ thụ oằn mình, nhìn như một khối hình đen xám. Tuy nhiên chàng pháp sư lại chú ý tới thứ khác.

“Có phải có tiếng nước chảy không nhỉ?”

Chàng dạ tiên có vẻ vui hơn. “Dòng nước chảy qua gần chỗ tôi ở! Chỉ còn cách vài phút nữa thôi là...”

Nhưng anh không kịp nói hết câu, thì từ xung quanh một toán lính gươm giáp chỉnh tề đã xông ra. Brox gầm gừ và gior riu. Rhonin sẵn sàng niệm chú, anh tin rằng chúng chính là những kẻ đã bắt giữ anh và Krasus.

Malfurion thì tỏ ra hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của toán lính. Anh giơ tay lên chĩa về phía chúng, nhưng rồi lại ngần ngại.

Sự ngần ngại của Malfurion cũng khiến Rhonin dừng lại. Đó quả là một sai lầm, vì ngay lúc đó, một màn năng lượng đỏ trù lên người họ. Rhonin cảm thấy toàn thân cứng đờ, mọi sức lực biến mất. Anh không thể di chuyển, không thể làm gì khác ngoài việc trừng mắt nhìn.

“Tốt lắm anh bạn,” một giọng nói ra dáng chỉ huy vang lên. “Đây chính là con quái vật chúng ta tìm kiếm... và hẳn đây là những kẻ đã tiếp tay cho hắn trốn thoát”

Có tiếng đáp lại, nhưng quá bé nên Rhonin không nghe thấy được. Một tốp lính, với hai tên mang theo hai chiếc trượng màu ngọc lục bảo lấp lánh bước vào giữa đội lính. Đi trước họ là một vị dạ tiên hẳn là người chỉ huy. Và ngay bên cạnh ông ta...

Rhonin mở mắt bàng hoàng, vì anh chỉ có thể làm được thế. Nhưng như thế không đủ để diễn tả cảm giác bất ngờ khi nhận ra kẻ đứng ngay cạnh viên chỉ huy.

Quần áo cậu ta có thể khác, và mái tóc thì được buộc đằng sau, nhưng anh không thể nhầm được gương mặt nghiêm nghị kia, bởi nó chính là bản sao của Malfurion.

Dịch: T. A

Chương mười tám

Mannoroth cảm thấy hài lòng... và điều đó cũng khiến Xavius hài lòng theo.

“Mọi thứ đều ổn rồi chứ ạ?” tên dạ tiên hỏi. Có quá nhiều thứ phụ thuộc vào thành công của kế hoạch này.

Mannoroth nặng nề gật đầu. Cánh hắc đang ra rồi gấp lại đây thoả mãn. “Phải, rất tốt. Sargerass sẽ rất vui đây.”

Sargerass. Vị tướng quân đã lại thêm một lần nhắc tên thật của Đức chúa. Đôi mắt giả của Xavius loé sáng lên khi hắc nghe được cái tên ấy. Sargerass.

“Chúng ta sẽ duy trì cánh cổng đến khi thần chú sẵn sàng. Đầu tiên sẽ là đội quân, sau đó, khi mọi thứ đã xong xuôi, chính đức ngài sẽ...”

Hakkar tiến lại, hắc quỳ gối trước Mannoroth vĩ đại. “Xin thứ lỗi cho thần, nhưng một con quái cầu của thần đã quay lại.”

“Chỉ có một thôi sao?”

“Có vẻ là như vậy.”

“Vậy người đã biết được điều gì từ nó?” Mannoroth tiến tới bên tên Quái cầu vương, làm cho hắc cảm thấy nhỏ bé hơn.

“Lũ quái cầu đã lần được dấu vết của những kẻ lãnh chúa đây nhắc tới, cùng với một tên dạ tiên! Nhưng chúng cũng đã bị một sinh vật quyền năng... rất quyền năng đánh bại.”

Lần đầu tiên Mannoroth tỏ ra hoài nghi. Xavius cẩn trọng theo dõi phản ứng của hắn, tự hỏi điều gì có thể khiến một kẻ vĩ đại như hắn phải lo lắng. “Không phải là...”

Hakkar nhanh chóng lắc đầu. “Thần nghĩ là không. Có lẽ chỉ là kết quả phép thuật của họ. Chỉ là một thần bảo vệ bị bỏ lại thôi.”

Cả hai nói về một gì đó rõ là rất vĩ đại, nhưng là gì thì vị lãnh chúa không thể nói được. Hắn liếc nhìn chen vào. “Có thể tả lại sinh vật đó được không?”

“Được.” Hakkar ngửa một bàn tay của hắn lên.

Từ lòng bàn tay hắn chợt hiện lên một hình ảnh bé xíu. Nó rung và bị đổi góc nhìn liên tục, nhưng đủ để làm hiện lên từng chút một của kẻ bí ẩn được nhắc tới.

“Đây là những gì con quái cầu nhìn thấy. Một kẻ giống hươu, cao gần bằng một tên quái binh.” Lãnh chúa Xavius cau mày. “Vậy truyền thuyết là có thật. Vậy... vị thần rừng là có thật.”

“Ngài biết kẻ này sao?” Mannoroth hỏi.

“Các truyền thuyết cổ có nhắc tới vị thần rừng Cenarius. Ông ta được cho là con của mẹ Mặt trăng...”

“Vậy cũng chẳng là gì hơn.” Cái miệng đầy răng nhọn ngoác thành một kiểu cười ghê rợn. “Ta sẽ đối phó với hắn.” Hắn quay sang Hakkar, “Cho ta xem những tên khác.”

Tên Quái cầu vương tuân lệnh và cho hiện ra một đấng sĩ da xanh mạnh mẽ, một chàng dạ tiên trẻ, cùng một sinh vật lạ lùng có mái tóc đỏ, mang trên mình một bộ áo choàng che đầu.

“Một bộ ba lạ lùng đây.” Xavius nói.

Mannoroth gật đầu. “Tên chiến binh có vẻ có tiềm năng... ta có thể tìm hiểu thêm về hắn xem sao.”

“Con quái thú ấy á? Thần không nghĩ thế. Hẳn ta nhìn còn kịch cỡm hơn đám người lùn.”

Mannoroth không nói gì, thay vào đó hắn nhớ lại kẻ thứ 3 trong đám sinh vật. “Một sinh vật gầy gò nhưng lại có ánh mắt rất sắc sảo. Ta đoán là hắn biết phép thuật. Gần giống như là dạ tiên...” Hắn không để Xavius nói chen vào. “... nhưng không phải.” Xoá đi hình ảnh trên tay Hakkar, Mannoroth vừa giậm từng bước chân to bè trên sàn, vừa ngẫm nghĩ về những gì hắn tìm hiểu được.

“Thần có thể cho thêm quái cầu đi tìm chúng,” Quái cầu vương lên tiếng.

“Nhưng sẽ có Quái binh đi theo. Lần này ta phải bắt được chúng.”

“Bắt chúng sao?” Cả vị cố vấn và tên Quái cầu vương đều thốt lên.

Hai con mắt sâu hoắm nhắm hờ lại. “Chúng phải được nghiên cứu, xem xét điểm mạnh yếu, đề phòng còn những tên khác...”

“Có thể không cho đám Quái binh theo được không?”

“Sẽ sớm có thêm nhiều hơn nữa. Lãnh chúa, đám Thượng đẳng của ngài sẵn sàng rồi chứ?” Nhìn đám pháp sư một lượt, Xavius cúi đầu. “Chúng thần sẵn sàng làm những gì cần để hiện thực hoá mong ước của mình, để thanh lọc thế giới khỏi những gì...”

“Thế giới này sẽ được thanh lọc, lãnh chúa dạ tiên ạ. Hãy tin ta.” Mannoroth liếc nhìn Hakkar.

“Ta để người lo cuộc săn lùng này Quái cầu vương ạ. Đừng có thất bại đấy.”

Hakkar cúi mình lui đi.

“Còn bây giờ, ngài lãnh chúa dạ tiên...” vị tướng quân không lờ nói tiếp, mắt hướng về phía dân phép. “Ta sẽ cùng bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai đồng loại của ngài...” Mannoroth vỗ cánh giống như hắn vẫn làm mỗi khi cảm thấy thoải mái. “Một tương lai mà ta hứa rằng sẽ nằm ngoài những gì ngài từng tưởng tượng...”

Deathwing liệng trên không, khắc lửa ra khắp mọi nơi. Tiếng thét vang lên khắp nơi quanh Krasus, nhưng ông không thể tìm ra ai đang cầu xin sự giúp đỡ. Bị mắc kẹt trong hình hài thấp kém này, ông cũng phải vừa tháo chạy như một con chuột nhắt trên mặt đất rực lửa, tránh để bị thiêu rụi, lại vừa cố gắng trong vô vọng giúp những kẻ đang chết dần chết mòn.

Bất chợt, một bóng đen lớn che lấp hết nơi ông đang đứng, cùng với đó là một lời chế nhạo, “Chà chà! Ta có món gì ở đây thế này?”

Một bộ móng vuốt lớn gấp đôi kích cỡ của vị pháp sư quặp lấy và giữ chặt ông. Nó chẳng gặp khó khăn gì để có thể nhấc được ông lên cao, và xoay ông lại thẳng trước gương mặt ác ôn của Deathwing.

“Ồ, chỉ là một con rồng già thôi! Korialstrasz à! Ngươi đã ở bên lũ sinh vật hèn kém quá lâu rồi! Ngươi đã học những điểm yếu của chúng rồi!”

Krasus cố gắng làm phép, nhưng từ miệng ông, một đàn dơi bay ra chứ không phải lời nói nữa. Deathwing hít mạnh và nuốt chửng bầy dơi vào cái mồm rực lửa của hân.

Hân nuốt chửng rồi nói. “Thật chẳng bỏ! Ta đoán là ngươi cũng chẳng ngon lành gì hơn, nhưng dù sao ngươi cũng vô dụng thôi, nên tốt nhất ta cứ xử ngươi đi!” Hân giờ ông lên miệng. “Với cả ngươi đâu còn có làm được gì nữa đâu.”

Móng vuốt hân thả ra, Krasus lao xuống hòng Deathwing, và mọi thứ quanh ông biến đổi. Deathwing và không gian rực lửa biến mất. Krasus giờ đây lơ lửng trong một cơn bão cát, ông xoay tròn theo lực đẩy của cơn bão.

Một gương mặt rồng hiện lên giữa cơn bão. Ban đầu Krasus còn tưởng tên mãnh thú đen đã theo ông và quyết không để thoát con mồi. Nhưng rồi một gương mặt khác hiện lên giống hệt cái trước, theo sau là thêm nhiều và nhiều hơn những gương mặt, cho đến khi trước mắt ông là vô số những gương mặt rồng.

“Korialstrasz...” Chúng cùng đồng thanh nói. “Korialstrasz...”

Lúc ấy Krasus mới nhận ra chúng khác với Deathwing, và đều hiện lên từ chính cơn bão cát. Đó là Nozdormu...

“Chúng ta tồn tại ở mọi nơi!” Chúa tể thời gian cố gắng nói. “Chúng ta thấy hết mọi thứ.”

Krasus chờ đợi, ông biết Nozdormu đang gồng hết sức mình để nói được.

“Mọi con đường sẽ đều đi vào ngõ cụt! Mọi con đường...”

Ngõ cụt? Ý Người là gì? Chẳng lẽ điều mà vị pháp sư lo sợ đã xảy ra, rằng tương lai đã bị xoả sổ?

“...ngoại trừ một con đường...”

Một thôi! Krasus cố gắng giữ hy vọng. “Nói cho tôi! Con đường nào? Tôi phải làm gì?”

Để đáp lại, gương mặt vị rồng chợt biến đổi. Mồm người ngấn lại, đầu người dài ra, trở thành một hình dạng giống con người... không... không phải người... mà là yêu tinh... là dạ tiên sao?

Đó là kẻ mà ông nên sợ hay nên tìm kiếm? Ông cố hỏi Nozdormu, nhưng cơn bão mỗi lúc một điên cuồng. Gió thổi bay những gương mặt, ném theo những hạt cát đi khắp nơi. Krasus cố gắng che thân mình khi mà từng dòng cát cứ thế xuyên qua lớp vải mà cửa vào người ông.

Và ông thét lớn.

Ông ngồi đây, miệng vẫn còn mở mà chỉ hét lên những tiếng im lặng.

“Thưa nữ hoàng, ngài ấy tỉnh lại rồi.”

Tâm trí Krasus dần trở lại với hiện thực. Con ác mộng mang tên Deathwing cùng với hình ảnh nổi sau của Nozdormu vẫn còn làm ông choáng váng, nhưng ít nhất ông cũng đủ tỉnh táo để nhận ra mình đang nằm ở ổ ấp trứng, nơi ông và Alexstrasza nói chuyện. Nữ hoàng nhìn ông đầy quan tâm, còn đứng ngay bên phải ông, Korialstrasz cũng lo lắng đứng nhìn.

“Câu thần chú yểm lên ngài đã qua chưa?” Alexstrasza khẽ hỏi.

Lần này thì ông quyết sẽ nói cho người mặc kệ hậu quả có ra sao. Những lời của Nozdormu đã ám chỉ rằng con đường tới tương lai có khi đã mất.

Vậy thì sẽ có thêm được rắc rối nào chứ nếu ông kể cho Người về sự điên loạn của Neltharion cùng những hiểm họa hắc ta sẽ gây ra?

Thế nhưng lại một lần nữa, khi Krasus định nói về hắc ta, ông lại thấy choáng váng. Ông phải gắng để giữ tỉnh táo.

“Vẫn còn hơi sớm,” Alexstrasza nói. “Ngài cần nghỉ thêm chút.”

Ông sẽ cần nhiều hơn thế. Ông cần gỡ bỏ được câu thần chú mà Thần giữ đất đã yểm lên mình, nhưng rõ là không một vị Đại long nào nhận ra ông bị phép thuật làm cho như vậy. Dù có là ai thì Deathwing vốn vẫn luôn là một kẻ mưu mô ác độc.

Không thể làm được gì về tên rồng đen, Krasus đành nghĩ về chàng dạ tiên Nozdormu đã cố chỉ cho ông. Ông nhớ lại những kẻ đã tấn công mình và Rhonin, nhưng không ai trong số chúng giống như vậy. “Chúng ta ở cách vùng đất của dạ tiên bao xa vậy?” Krasus hỏi... và đưa tay lên miệng ngạc nhiên vì những lời ấy bật ra chẳng khó khăn gì. Có lẽ phép thuật của Neltharion chỉ ngăn không cho ông nói về bản thân hắc, còn những vấn đề khác thì không.

“Chúng ta có thể đưa ngài đến đó nhanh thôi,” nữ hoàng nói.

“Nhưng ngài đang nhắc tới vấn đề gì vậy?”

“Đây... đây vẫn là vấn đề cũ, chỉ có điều suy nghĩ của tôi đã thay đổi. Tôi tin rằng... rằng Thần thời gian đã liên lạc với tôi và nói với tôi gì đó.

Korialstrasz cảm thấy ông đang đi hơi xa. “Ngài đã gặp ác mộng và ảo giác rồi! Chúng tôi nghe ngài rên rỉ nhiều lần. Tôi không cho rằng Đại long thời gian đã liên lạc với ngài. Ngài ấy sẽ chỉ liên lạc với Alexstrasza, chứ ngài thì không.”

“Không!” Nữ hoàng rống lên tiếng. “Ta tin là ngài ấy nói thật Korialstrasz ạ. Nếu ngài ấy nói Nozdormu đã liên lạc, thì ta tin điều đó.”

“Thần xin cúi đầu trước trí tuệ của người.”

“Tôi phải đến chỗ loài dạ tiên,” Krasus khẳng khái đòi. Có Korialstrasz ở bên, ông lại cũng chẳng có ý nghĩ gì về Neltharion, điều đó khiến ông thấy khỏe hơn. “Tôi cần tìm một người. Hi vọng rằng chưa là quá muộn.”

Nữ hoàng nghiêng đầu sang một bên, người nhìn thẳng vào mắt Krasus. “Những gì ngài đã kể với chúng ta vẫn đều là sự thật chứ?”

“Đúng thế... nhưng thần e là còn nhiều hơn... Loài rồng... tất cả loài rồng... đều sẽ phải tham gia vào cuộc đối chọi.”

“Nhưng Nozdormu vắng mặt, chúng ta không thể đưa ra quyết định. Những người khác sẽ không đồng ý đâu.”

Người phải thuyết phục họ đi ngược lại truyền thống!” Ông gắng đứng dậy. “Họ có thể là người duy nhất bảo vệ được thế giới khỏi hủy diệt.”

Và đến đây, ông nói hết những gì mình nhớ được về nỗi kinh hoàng nơi Hỏa quân.

Họ lắng nghe câu chuyện đầy đẫm máu, chết chóc, quỷ quái của ông. Hai vị Đại long lắc đầu khi nghe những điều đáng sợ đó. Ông đã kể cho họ nhiều hơn những gì họ cần biết để giải thích nỗi sợ trong ông.

Vậy nhưng Alexstrasza vẫn nói, “Họ vẫn khó có thể quyết định. Chúng ta canh chừng cho thế giới, nhưng sẽ để các giống nói trẻ măng tự quyết hướng đi. Kể cả Neltharion, người canh giữ đất, cũng ưa làm như thế.”

Ông muốn kể cho người về Neltharion, nhưng chỉ nghĩ đến hấn cũng đã làm đầu ông lâng lâng. Ông miễn cưỡng gật đầu và nói, “Thần biết Người sẽ làm điều đúng đắn.”

“Còn ngài sẽ phải làm điều ngài cần làm. Hãy đến với loài dạ tiên và tìm cho mình câu trả lời mà ngài nghĩ có thể giúp cải thiện tình hình.” Người nhìn vị long phu của mình, thoáng nghĩ ngợi và nói tiếp, “Ta mong người có thể đi cùng ngài đây được không Korialstrasz?”

Vị rồng đực cúi đầu kính cẩn. “Nếu Người nói vậy, thần đâu dám khước từ.”

“Ta cũng xin người hãy làm theo ngài ấy muốn, long phu của ta. Hãy tin ta, ngài ấy có những trí tuệ sẽ rất có ích cho người đấy.”

Korialstrasz không thể hiện rõ xem cậu ta tin vào điều đó hay không, nhưng vẫn gật đầu.

“Đêm xuống rồi.” Alexstrasza nói với Krasus. “Ngài sẽ đợi đến sáng chứ?”

Vị pháp sư lắc đầu. “Thần đã đợi quá lâu rồi.

Người đứng đầu nhà Ravencrest đã bao lần nhìn lên tòa thành trên đỉnh núi cao hiểm trở. Ông đã bao lần ngợi ca tòa thành có dáng dấp của bàn cờ bằng đá đen, Những cánh chim đen lượn trên thành và làm tổ trên đó được coi như minh chứng cho sự đặc biệt, cho quyền lực của tòa thành.

Suốt một thế hệ – một thế hệ dạ tiên vốn lâu hơn nhiều so với nhiều giống loài khác – các bậc bầy tôi của Ravencrest đã không ngừng mở rộng tòa thành, dần dần dựng lên một pháo đài chưa từng thấy. Thành Black Rook được biết đến với một màu tối, nó lan tỏa quyền lực khắp vùng đất dạ tiên, có lẽ chỉ đứng sau cung điện. Khi dạ tiên và người lùn đối đầu, chính Black Rook là nơi đảo ngược thế trận. Dòng họ Ravencrest được các bậc vua chúa nể trọng và coi như người một nhà. Nếu tộc Thượng đẳng phụng sự Alexstrasza có ghen tị với ai, thì hẳn chỉ có thể là những người trong tòa thành một màu đen này.

Trên tầng cao nhất của thành có những cửa sổ được đẽo, nhưng chỉ có duy nhất một lối vào, đó là qua hai cánh cổng sắt, không phải là ở chân thành, mà là ở chân đồi. Hai cánh cổng được đóng chặt và canh gác cẩn mật. Chỉ có lũ ngốc mới dám lên vào mà không được phép.

Nhưng với lãnh chúa Ravencrest, thì cánh cổng đã được mở rộng sẵn sàng. Cánh cổng cũng mở cho ba tên tù nhân, một trong số đó biết rõ về thành Black Rook và đang rất lo sợ.

Malfurion chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bước vào tòa thành, chưa kể vào với tình trạng này. Tệ hại hơn, anh không thể tưởng tượng nổi cậu em mình là nguyên nhân của việc này. Trong suốt hành trình, anh được biết Illidan bỗng dưng được thu về dưới trướng Ravencrest, và chính cậu ta đã phát hiện ra phép thuật của Rhonin. Được sự giúp đỡ của Illidan, vị tướng dạ tiên đã đem một đội quân bắt bằng được kẻ xâm lấn.

Ngài đã rất hài lòng khi thấy Brox... và đầy bối rối khi thấy người anh song sinh của Illidan.

Trong căn phòng được thắp sáng bởi những viên pha lê màu ngọc lục bảo đặt tại năm góc phòng, lãnh chúa Ravenscrest nhìn đám tù binh dò xét. Ngài ngồi trên chiếc ghế được đẽ khắc từ chính một tảng đá trong thành. Được đặt trên bục cũng làm bằng đá, nó cho phép ngài có thể ngồi mà nhìn xuống ba tù binh.

Lính tráng đứng bao quanh căn phòng, trong khi một toán khác thì vây quanh Malfurion và những tù binh khác. Bên cạnh Ravenscrest là các tướng cấp cao, mỗi người đều mang một chiếc mũ giáp cong ở đầu. Illidan thì đứng ngay bên tay phải vị tướng.

Hai vị Nguyệt binh cấp cao cũng có mặt ở đó. Họ có mặt sau cùng và chỉ tới Black Rook khi lãnh chúa đang đưa tù binh vào thành. Đội Nguyệt binh cũng đã dò ra phép thuật của Rhonin, nhưng tổp thám thính đã báo về toán quân của Ravenscrest khi họ còn chưa gửi quân. Đám pháp sư không hề vui chút nào trước việc làm của lãnh chúa hay sự hiện diện của Illidan, khi mà họ vốn coi cậu ta là một pháp sư không tên tuổi.

“Tôi xin nhắc lại thưa lãnh chúa,” vị Nguyệt binh gầy gò và lớn tuổi hơn, được gọi với cái tên chính thức là Latosius. “Tôi mong ngài hãy giao tù binh cho chúng tôi thẩm vấn cẩn thận.”

“Các vị đã có tên người thú rồi lại để xổng mất. Hẳn ta dù sao cũng sẽ được giao cho ta cơ mà. Việc này sẽ giúp rút ngắn thủ tục thôi.” Ngài nhìn xuống bộ ba. “Ta bắt được nhiều hơn một người so với mong đợi đấy. Illidan, cậu muốn nói gì chứ.”

Cậu ta nhìn chẳng hề dễ chịu gì, nhưng vẫn dứt khoát trả lời, “Vâng thưa ngài, đây là anh trai tôi.”

“Điều đó rõ như ban ngày rồi.” Ngài nhìn hai anh em. “Ta cũng biết cậu giống như biết em trai cậu đấy. Cậu là Malfurion phải không?”

“Vâng thưa lãnh chúa.”

“Và cậu đã cứu sinh vật này?”

“Chính là tôi.”

Vị tướng ngả người về trước. “Và cậu có lý do chính đáng chứ? Lý do nào đó giúp cậu thoát khỏi tội danh nghiêm trọng này?”

“Tôi e là ngài sẽ không tin thừa lãnh chúa.”

“Ồ, ta có thể tin nhiều điều lắm đấy anh bạn trẻ,” lãnh chúa bình tĩnh đáp và khẽ vuốt bộ râu.

“Miễn là cậu nói thật, được chứ?”

“Tôi...” Malfurion còn lựa chọn nào khác chứ. Sớm hay muộn thì họ cũng sẽ có cách để rút hết những gì anh biết. “Tôi sẽ cố gắng.”

Vậy là anh kể cho họ nghe về việc được Cenarius dạy dỗ, điều đó ngay lập tức khiến nhiều người tỏ ra hoài nghi. Anh kể về giấc mơ liên tục hiện hữu, cách vị bán thần dạy anh bước vào thế giới tiềm thức. Và trên hết, anh tả lại những thế lực đẩy anh về Zin-Azshari, và về cung điện của nữ hoàng dạ tiên kính mến.

Họ nghe anh kể về Giếng nước và những náo động mà đám pháp sư ở đó đã tạo ra. Anh cho Ravencrest, đội Nguyệt binh và những người khác hình dung về tòa tháp cùng những gì anh chứng kiến khi ở bên trong.

Có một điều anh không nói, vì cho rằng điều đó là hiển nhiên trong câu chuyện, chính là việc nữ hoàng Azshara đứng sau tất cả.

Ravencrest không nói gì mà chỉ nhìn về phía hai vị Nguyệt binh. “Các vị có nhận thấy gì bất thường chứ?”

Vị pháp sư lớn tuổi đáp. “Giếng nước có những hỗn loạn bất thường và có thể là do lạm dụng quyền phép. Chúng tôi không phát hiện ra gì từ Zin-Azshari, nhưng với những gì khó tin vừa được kể...”

“Phải, thật là khó tin.” Ngài quay sang Illidan. “Cậu muốn nói về anh trai mình chứ?”

“Anh ấy chưa bao giờ là người ảo tưởng.” Illidan không dám nhìn Malfurion. “Còn về việc đó có phải sự thật hay không...”

“Được rồi. Dù vậy thì ta sẽ không thể không nghi ngờ việc lãnh chúa Xavius cùng đám Thượng đẳng dám làm thế mà không nói với Người. Chúng coi nữ hoàng như sợ hãi của chúng và không ai khác có quyền đến gần Người.”

Hai vị Nguyệt binh cũng gật đầu. Thói kiêu căng của tên lãnh chúa và những kẻ xung quanh Azshara ở cung điện vốn ai cũng biết.

“Tôi xin nói,” Latosius chen vào. “Khi mọi việc ở đây xong xuôi, tôi sẽ báo cho các bậc đứng đầu. Họ sẽ tiến hành kiểm tra hoạt động của đám Thượng đẳng.”

“Ta sẽ rất muốn biết điều đó. Malfurion, câu chuyện của cậu... cứ coi như là có phần đúng đi, chỉ có thể giải thích một phần hành động của cậu, chứ chưa thể lý giải tại sao cậu lại dám giải thoát tù binh, một trong những tội danh rất nặng.

“Có lẽ tôi có thể trả lời câu hỏi đó,” Rhonin chột lên tiếng.

Malfurion không dám chắc đó là ý hay khi để người ngoài nói. Dạ tiên vốn không ưa những chủng tộc khác, dù Rhonin có hơi giống họ, thì anh ta vẫn có thể là một tên yêu tinh mặc cho những điều tốt anh đã làm.

Nhưng Ravencrest tỏ ra sẵn sàng lắng nghe. Ngài khẽ phẩy tay ra hiệu cho chàng pháp sư.

“Ở vùng đất của tôi... một vùng cũng không cách xa chỗ của gã hắc tinh đây,” Rhonin giải thích và gật đầu về hướng Brox. “Ở đó có xuất hiện một xoáy phễu ma thuật bất thường. Tôi được cử đi, Brox cũng được cử đi để điều tra. Chúng tôi đều đã phát hiện ra nó... và bị hút vào xoáy phễu. Gã bị ném tới một nơi, tôi một nơi khác.

“Vậy thì có liên quan đến Malfurion chứ?”

“Cậu ta tin là... và tôi cũng tin là xoáy phễu do chính phép thuật ảo vừa được nhắc tới gây ra.”

“Vẫn chưa thể tin được.” Vị Nguyệt binh lớn tuổi nói trong hoài nghi. “Tên quái thú da xanh kia khó có thể là kẻ được giao cho việc điều tra tà pháp hay ma thuật.”

“Thống Chiến ta bảo ta đi thì ta đi!” Brox gầm gừ cãi lại.

“Tôi không thể nói gì cho gã hắc tinh đây,” Rhonin nói. “Nhưng tôi thì hoàn toàn có năng lực phép thuật.” Đôi mắt khác xa loài dạ tiên của anh nhìn đám Nguyệt binh đầy thách thức.

Sau thoáng chốc dừng lại, cả hai vị pháp sư gật đầu bằng lòng. Malfurion để ý thấy họ không biết Rhonin là loài nào, nhưng hiểu rằng anh ta là người biết quyền phép. Có lẽ chính vì lẽ đó mà anh ta được cho phép lên tiếng.

“Có lẽ ta đã già chăng, nhưng ta thấy mình buộc phải tin vào những gì vừa được nghe.” Điều đó khiến các viên tướng của ngài quay ra nhìn nhưng lại làm Malfurion thấy nhẹ người hẳn. Nếu ngài tin câu chuyện của họ thì ắt...

“Chúng ta vẫn chưa thể quyết được gì.” Latosius lên tiếng. “Những điều này không thể chỉ được xem xét dựa trên niềm tin không thôi. Cần phải tra khảo thêm.”

Vị lãnh chúa rướn mày. “Ta có nói gì khác đâu nào?”

Ngài búng tay, ngay lập tức toán lính bắt lấy Malfurion và kéo anh tới bên đài.

“Giờ thì ta sẽ kiểm tra lòng tin mình đã đặt vào pháp sư thân cận mới nhất. Illidan, chúng ta phải chắc chắn đó là sự thật, dù cậu có không thích. Ta tin là cậu có thể chứng minh những điều anh trai mình nói là sự thật chứ?”

Cậu dạ tiên lo lắng nhìn về phía Malfurion. “Tôi có thể đảm bảo cho lời của anh trai tôi, nhưng với sinh vật mặc áo choàng kia thì không thừa ngài.”

Illidan đang cố không phải dùng phép thuật lên chính anh mình, mà thay vào đó là lên những kẻ khác. Malfurion dù rất cảm kích trước điều đó, thì anh cũng không muốn Rhonin hay Brox phải chịu khổ vì mình.

“Thưa lãnh chúa điều đó thật điên rồ!” Vị Nguyệt binh lớn tuổi tiến tới bên đài và nhìn Illidan đầy khinh thường. “Một pháp sư không tên tuổi, lại là em trai của tù binh? Tất cả đều sẽ bị nghi ngờ!” Rồi ông ta quay sang Malfurion nhìn anh đe dọa. “Theo như luật định từ những ngày văn minh đầu tiên của loài dạ tiên, thì bất cả các vấn đề liên quan đến phép thuật đều thuộc phạm sự và quyền hạn của Nguyệt binh xử lý!”

Ông ta tiến lên và đi đến cạnh tù binh. Malfurion cố không để lộ lo lắng. Nếu phải chống chọi với những hình phạt thể xác ở Black Rook, anh có thể mong những thành ngày luyện Mộc thuật sẽ giúp mình, nhưng để cho một pháp sư đi sâu vào tâm trí sẽ còn đe dọa anh nhiều hơn. Hình thức tra khảo

ấy có thể không động chạm gì đến cơ thể, nhưng lại làm trí óc như vỡ ra ngàn mảnh và chẳng bao giờ hồi phục được nữa.

Illidan nhảy từ trên đài xuống. ‘Thưa lãnh chúa, tôi có thể tra khảo anh trai mình mà.’

Dù cậu em có làm gì thì Malfurion vẫn tin cậu ấy sẽ cẩn thận hơn Nguyệt binh, những người chỉ cần tới câu trả lời. Anh nhìn lên lãnh chúa Ravencrest và mong ngài sẽ đồng ý để Illidan làm.

Nhưng ngài lại ngả lưng ra ghế và nói. ‘Ta sẽ làm theo luật định. Các vị có thể tra khảo Nguyệt binh ạ... nhưng với điều kiện điều đó diễn ra ngay tại đây.’

“Chúng tôi chấp nhận.”

“Xin hãy nhớ rằng cậu ta có thể đã nói sự thật đấy.”

Malfurion đã tưởng Ravencrest sẽ cứu mình khỏi hiểm nguy. Nhưng dù sao thì ngài cũng là tướng bảo vệ lãnh địa dạ tiên. Nếu như điều đó cần đến sự hi sinh của một dạ tiên, thì hi sinh đó sẽ được ngài chấp nhận.

“Chúng ta sẽ biết sự thật,” vị Nguyệt binh chỉ nói vậy. Ông quay sang ra lệnh cho lính tráng quanh đó, “Giữ cho hẩn ngẩng lên!”

Một người lính giữ Malfurion cho vị Nguyệt binh. Ông ta tiến tới và lấy ngón trỏ chạm vào thái dương anh.

Một cảm giác kinh hoàng chạy qua người Malfurion và anh dám chắc mình đã hét lên. Những suy nghĩ trong anh quay cuồng, ký ức cũ hiện lên không gì ngăn nổi. Thế nhưng chúng cũng nhanh chóng vụt biến mất, như thể có một bộ móng vuốt đang đào bới liên tục xuống sâu hơn...

Đừng chống đỡ! Giọng nói lạnh lùng ấy hẳn là của Latosius. Hãy cho ta thấy hết những bí mật, như thế sẽ tốt cho ngươi hơn!

Malfurion muốn làm vậy, nhưng anh không biết làm thế nào. Anh cố gắng nghĩ tới những gì mình đã kể và chiếu hết nó ra trước. Riêng về bản chất hai mặt của Azshara, anh vẫn cố không để lộ. Điều đó sẽ giúp anh tránh bị nghi ngờ nếu không may điều đó là đúng...

Thế rồi ngay khi tâm trí anh đang bị đào sâu dần... cảm giác ấy dừng lại. Nó không biến mất dần, không từ từ kết thúc. Mà nó hoàn toàn dừng lại.

Đôi chân anh lầy bầy. Anh suýt đã ngã ra nếu không có toán lính đỡ lấy.

Anh dần nghe thấy những tiếng kêu, người thì tỏ vẻ không tin, người lại tỏ ra hoảng hốt. Một trong số những tiếng kêu rõ nhất đó chính là của vị Nguyệt binh lớn tuổi.

“Thật điên rồ!” ai đó kêu lên. “Chắc chắn không thể là nữ hoàng được!”

“Không đời nào!”

Anh hẳn đã để lộ nỗi lo thầm kín nhất. Malfurion thậm chí rửa tâm trí yếu đuối của mình. Anh chỉ mới bị tra khảo thôi mà đã thất bại rồi, anh đã làm chính bản thân và Cenarius thất vọng...

“Hẳn là do lũ Thượng đẳng! Nhất định thế! Là do Xavius!” lại một người khác lên tiếng.

“Hắn đã hành động chống lại chính đồng loại!” người thứ nhất đồng tình.

Họ đang nói về cái gì vậy? Dù tâm trí anh vẫn còn chưa tỉnh táo, thì anh vẫn cảm thấy có gì bất ổn về cuộc đối thoại này. Những người đang nói tỏ ra quá bị kích động và phản ứng thái quá trước những gì anh tin. Anh chỉ là một dạ tiên không hề có chức vị gì. Cớ sao những nghi ngờ của anh lại khiến họ sợ hãi đến vậy chứ?

“Hãy để tôi xem anh ấy sao rồi,” một giọng nói khác vang lên. Malfurion thấy toán lính đẩy anh cho một người khác, anh được nhẹ nhàng đặt ngã ra nền đất.

Hai bàn tay nhẹ nâng anh lên. Anh có thể thấy cậu em đang nhìn mình.

“Sao anh không chịu nhượng bộ từ đầu chứ?” Illidan lầm bầm. “Hai giờ liền! Anh có còn lại chút đầu óc nào không hả?”

“Hai giờ sao?”

Nghe thấy lời đáp lại, Illidan thở phào. “Elune phù hộ! Sau khi anh phun hết những gì về nữ hoàng, thì lão pháp sư già ấy quyết lời hết những gì trong đầu anh mặc kệ hậu quả có ra sao! Nếu thần chú của lão ấy không tự

dung thất bại thì chắc anh chỉ còn là cái xác vô hồn rồi! Họ vẫn chưa quên sự mất mát của đám chiến binh và đổ hết tội cho anh đây.

“Thần chú... thất bại sao?” Thật khó tin. Người tra khảo anh là vị pháp sư tài giỏi nhất cơ mà. “Tất cả các thần chú của họ đều thất bại!” Illidan nói tiếp. “Sau khi thất bại lần đầu, ông ta lại thử lại, khi hỏng tiếp thì lão bạn nhảy vào... và lại thất bại!”

Malfurion không hiểu nổi. Nghe cậu em nói, thì có vẻ như cả hai vị Nguyệt binh đều mất đi quyền lực. “Họ không thể làm phép sao?”

“Không... sức mạnh của em cũng giảm đi...” Cậu ta cúi thấp xuống nói vào tai Malfurion. “Em nghĩ là mình vẫn còn chút sức mạnh, nhưng ít thôi. Cứ như là mình bị chặn hết liên kết với Giếng nước vậy.”

Hỗn độn tiếp tục diễn ra. Anh nghe thấy lãnh chúa Ravencrest yêu cầu hai Nguyệt binh giữ liên lạc với anh em đồng chí, nhưng một pháp sư thú nhận rằng tất cả các liên kết đã bị phá hết. Rồi ngài quay ra hỏi quân mình xem có ai còn chút phép thuật nào dù là rất ít.

Không ai dám khẳng định cả.

“Vây là bắt đầu rồi...” Malfurion thăm thì mà không nghĩ gì khác. “Hả?” Cậu em trai cau mày. “Gì cơ? Cái gì bắt đầu?”

Anh nhìn ra sau Illidan mà nghĩ về những thế lực đã bị những kẻ trong tháp phép triệu hồi. Lại một lần nữa, anh thấy được sự thiếu suy xét về hậu quả của việc làm phép tới những người bên ngoài cung điện.

“Ta không biết nữa...” Anh nói với cậu em. “Ta ước rằng mình biết được... nhưng không hề.” Anh có thể nhìn được gương mặt lo lắng của Brox và Rhonin. Dù họ có hiểu được như anh hay không, thì họ đều tỏ ra lo sợ giống anh vậy. “Dù là gì đi nữa, thì ta chỉ biết rằng... nó đã bắt đầu rồi.”

Khắp nơi trên mảnh đất dạ tiên, khắp nơi trên lục địa Kalimdor, hàng ngàn người cảm nhận được sự cắt đứt. Họ đã bị tước đoạt Giếng nguồn. Nguồn sức mạnh mà họ vô tư nắm giữ, giờ đây đã hoàn toàn mất. Cảm giác bất an nhanh chóng truyền đi, như thể đã có ai đó dám bay lên và cướp mất mặt trăng của họ.

Những kẻ sống gần cung điện nhanh chóng cầu cứu nữ hoàng, xin Azshara dìu dắt. Họ chờ đợi trước cánh cổng đóng chặt, ngày một kéo đến đông hơn. Phía trên thành, lính canh lạnh lùng đứng yên, không thềm mở cổng hay trấn an dân chúng.

Chỉ đến khi hơn một nửa màn đêm đã trôi qua, và hầu hết dân chúng ở các thành phố xung quanh đã kéo đến trước cung điện, thì cánh cổng mới được mở. Đoàn người tràn lên trước mà thở phào nhẹ nhõm. Họ tin là nữ hoàng cuối cùng đã xuất hiện mà lắng nghe lời thỉnh cầu của dân chúng.

Thế nhưng bước ra từ trong thành lại không phải nữ hoàng, và cũng không phải bất cứ thứ gì loài dạ tiên có thể tưởng tượng nổi.

Và họ đã trở thành những nạn nhân đầu tiên của Hỏa quân.

Dịch: T. A

Chương mười chín

Krasus bỗng dưng cảm thấy choáng váng, ông tưởng chừng mình suýt mất mạng. Mới chỉ vừa đây, ông còn thấy cơ thể già nua như hoàn thiện nhờ có Korialstrasz ở ngay cạnh. Vị rồng đang đưa ông về phía khoảnh rừng của Cenarius, nhưng cũng bay cách xa một quãng để vị bán thần không phát hiện ra. Quyết tâm tìm ra chàng dạ tiên mà Nozdormu đã chỉ cho khiến ông như được tiếp thêm năng lượng, và cũng chính vì thế, cơn choáng váng đã khiến ông mất tập trung và suýt nữa đã ngã khỏi cổ vị rồng.

Korialstrasz lấy lại cân bằng vừa kịp lúc, nhưng có vẻ như chính cơ thể thời trai trẻ này của ông cũng bị mất phương hướng.

“Ngài vẫn ổn chứ?” vị rồng gầm lớn.

“Tôi... sẽ ổn thôi.” Krasus nhìn lên bầu trời đêm, cố gắng nghĩ xem điều gì vừa mới xảy ra. Ông đào sâu vào ký ức mờ ảo, và cuối cùng cũng có một câu trả lời hợp lý. “Anh bạn, anh biết thủ phủ của tộc dạ tiên chứ?”

“Zin-Azshari phải không? Tôi cũng có biết chút.”

“Vậy bay về đó đi.”

“Nhưng ngài đang...”

Krasus tỏ ra rất cứng rắn. “Cứ làm theo. Tôi tin mình cần phải có mặt ở đó.”

Vị rồng trẻ cau nhàu gì đó, nhưng vẫn lượn về phía Zin-Azshari. Krasus ngả người về phía trước và nhìn thẳng, chờ đợi một dấu hiệu nào đó của thành phố trong truyền thuyết. Nếu ký ức của ông là đúng, mà ông thì không dám chắc nó có đúng không nữa, thì Zin-Azshari chính là trung tâm văn minh của tộc dạ tiên, một thành phố lớn đông đúc mà có tìm trong lịch sử thế giới cũng không đâu sánh được. Nhưng thành phố tráng lệ không phải điều khiến ông để tâm. Điều mà Krasus quan tâm tới chính là việc Zin-Azshari nằm rất gần Giếng nước vĩnh hằng.

Và chính Giếng nước là thứ thôi thúc ông bay về đó. Tuy không thể nhớ nổi Hỏa quân đã bước vào thế giới bằng cách nào, thì Krasus vẫn đủ tỉnh táo để đoán được. Ở thời kỳ này, Giếng nước chính là nguồn sức mạnh, sức mạnh mà không chỉ có lũ quỷ dữ thêm muốn, mà còn là thứ giúp chúng đến được thế giới mà chúng định hủy diệt.

Còn có nơi nào khả thi hơn cho việc đặt cánh cổng để Hỏa quân xâm lược, hơn chính nguồn sức mạnh nổi tiếng nhất này chứ?

Họ bay trong bầu trời đêm, Korialstrasz vút qua hàng dặm chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Vậy nhưng hàng giờ cũng đã trôi qua, và khoảng thời gian ấy cũng có thể đủ để khiến thế giới không thể hồi phục lại được.

Cuối cùng thì vị rồng cũng kêu lên, “Chúng ta sắp tới Zin-Azshari rồi! Ngài mong chờ điều gì ở đó thế?”

Đúng hơn là điều mà ông không muốn chứng kiến, nhưng Krasus không biết giải thích thế nào cho người bạn đồng hành của mình. “Tôi cũng không rõ nữa.”

Phía trước họ là vô vàn ánh sáng. Krasus cau mày. Đương nhiên là loài dạ tiên cũng phải có nguồn thấp sáng cho nhiều hoạt động chứ, nhưng thế này là quá nhiều cho một tộc sống về đêm. Kể cả một thành phố vĩ đại như Zin-Azshari cũng không thể sáng choang như vậy được.

Nhưng khi cả hai bay tới gần, thì họ nhận ra rằng, những ánh sáng ấy không phải là từ đuốc hay pha lê, mà là những ngọn lửa lan khắp nơi trên thủ phủ dạ tiên.

“Thành phố bị cháy!” Korialstrasz gầm lên. “Cái gì có thể gây ra điều này chứ?”

“Chúng ta phải bay thấp xuống.” Krasus chỉ đáp lại có vậy.

Vị rồng đỏ lao xuống. Giờ thì mọi thứ đã rõ ràng. Những tòa nhà rực rỡ, tráng lệ bị thiêu cháy, thậm chí sụp đổ. Những khoảnh vườn chạm trổ cầu kỳ và cả những ngôi nhà cây đã biến thành những bó đuốc lớn.

Và trên đường phố, xác người chết nằm khắp nơi.

Họ đã bị giết một cách tàn bạo, không hề có chút thương cảm nào dành cho người già, trẻ nhỏ hay người tàn tật. Nhiều đám dạ tiên đã cùng lúc bị giết, trong khi những chỗ khác lác đác vài xác chết. Không chỉ có cư dân zura Zin-Azshari, mà cả các loài động vật, nhiều nhất là lũ báo đêm, cũng bị giết tàn bạo không kém.

“Ở đây có chiến tranh sao!” vị rồng to lớn kêu lên. “Không... không phải chiến tranh! Đây đúng là một cuộc thảm sát.”

“Là do Hỏa quân.” Krasus lầm bầm.

Korialstrasz lượn về phía trung tâm. Lạ thay, mức tàn phá có vẻ giảm khi họ tới gần cung điện. Thậm chí, có nhiều mảng thành còn chưa hề bị động tới.

“Cậu biết gì về những khu này chứ?” Krasus hỏi vị rồng.

“Chút ít, tôi tin là những khu thành nổi với cung điện thuộc về một ‘tộc Thượng đẳng.’ Chúng được coi là những kẻ cao quý nhất của tộc dạ tiên và trực tiếp phụng sự nữ hoàng Azshara.”

“Bay một vòng quanh đó đi.”

Korialstrasz làm theo. Krasus nhìn các vùng ở quanh và đã có câu trả lời. Không một khu vực nào của tộc Thượng đẳng bị thảm họa tàn phá.

“Ở phía tây bắc có chuyển động kìa Krasus!”

“Bay về phía đó nhanh lên!”

Ông không cần phải thúc vị rồng, khi mà Korialstrasz rõ là cũng đang nóng lòng tìm ra câu trả lời. Điều đó không có gì lạ, khi mà dù sao họ cũng

là một thể thống nhất.

Giờ thì Krasus có thể thấy những gì mà cặp mắt tinh tường của vị rồng đã nhìn ra trước đó. Một làn sóng tựa như đàn châu chấu đang ủa qua thành phố. Korialstrasz bay thấp hơn để có thể nhìn rõ từng tên.

Và Krasus nhận ra thảm họa đã thực sự trở lại.

Hỏa quân tiến bước không ngừng nghỉ qua Zin-Azshari, không để lại bất cứ thứ gì trên từng bước chân chúng tiến. Từng tòa nhà đổ sập trước sức mạnh của chúng. Có những tên Quái binh cao, dũng mãnh, cầm những chiếc trùy và mang khiên. Lũ Hỏa thạch vô hồn gạt đổ tất cả những bức tường hay rào chắn trên đường chúng đi. Bay lượn lơ xung quanh chúng là những sinh vật có cánh, mang theo những thanh gươm lửa xanh, bộ giáp nóng chảy, và đôi chân chẻ ngón... chính là lũ Tử binh.

Khi vị rồng bay lên phía trước đoàn quân, Krasus có thể nhận ra lũ quái cầu, bọn thám thính của Hỏa quân. Chúng tỏ ra là những kẻ sốt sáng nhất, không ngừng ghéch mõm lên đánh hơi, rồi dùng đưa hai chiếc xúc tu tìm nguồn phép để hút.

Và giờ thì vị pháp sư đã thấy lũ Hỏa quân đang săn đuổi ai.

Dân chạy loạn đổ tràn ra từ trung tâm thành phố, dòng người vô vọng ủa qua những con phố chật hẹp. Ở đằng sau họ, một toán quân cố giữ chân lũ quỷ, họ chỉ có mấy người lính và vài người mà Krasus đoán là các Nguyệt binh.

Họ bay gần lại thì thấy một vị Nguyệt binh thử dùng phép. Nhưng anh quá hờ hênh và chính mình đã tự điền tên vào danh sách tử thần. Một con quái cầu nhảy chồm lên ngay trước mặt vị pháp sư. Hai chiếc xúc tu của nó phóng ra phía trước nhanh như chớp.

Chúng bám vào ngực vị pháp sư mà nhấc bổng anh lên không. Chưa kịp để ai đến trợ giúp, kể cả Krasus hay Korialstrasz, thì vị Nguyệt binh đã bị hút cạn phép thuật... và chỉ còn lại một cái xác khô.

Vị rồng gầm lên. Dù có muốn thì Krasus cũng chẳng thể ngăn chính mình trả thù. Thực sự thì những ký ức đau thương trong ông khiến ông im lặng. Đã có quá nhiều người phải chết dưới tay Hỏa quân, và dù Korialstrasz đến đây là do sự can thiệp của chính ông, thì ông cũng không

còn quan tâm nữa. Ông đã cố gắng giữ cho quãng thời gian này không bị chịu bất cứ tổn hại nào, nhưng bấy nhiêu đã quá đủ rồi.

Đã đến lúc báo thù.

Korialstrasz bay vút lên phía trước lũ quỷ đồng thời nhả ra một ngọn lửa rực cháy. Ngọn lửa không chỉ nuốt chửng con quái cầu vồng vừa giết vị pháp sư, mà còn cả lũ quỷ theo sau. Những kẻ còn sống sót rên rỉ mà tháo chạy, có những tên đã bị bỏng nặng.

Korialstrasz không dừng lại ở đây. Cậu quay ra đối mặt với lũ quỷ và nhả ra ngọn lửa thứ hai lên lũ đi đầu.

Hầu hết chúng đều chết ngay tức khắc. Vài tên quái binh vật lộn với ngọn lửa, cuối cùng gục ngã vì những vết thương nóng bỏng. Một con Hỏa thạch định dập lửa, và khi không thể làm được, nó bèn lao vào một tòa nhà, có lẽ với hi vọng điều đó sẽ làm ngọn lửa giảm đi. Chỉ vài giây sau, nó cũng gục xuống.

Đến cả Hỏa quân cũng không thể chống lại sức mạnh thuần khiết của một vị rồng, vậy nhưng chúng không hề tỏ ra vô vọng. Từ dưới hàng quân, lũ Tử binh bay lên. Krasus nhìn thấy chúng đầu tiên, và dù hiểu rõ nguy hiểm, thì ông vẫn làm phép.

Gió thổi vào lũ quỷ ở đầu mà ném chúng vào những con khác. Lũ tử binh va vào nhau và bị quần chặt.

Korialstrasz lại tiếp tục phun lửa.

Năm trong số đám tử binh rơi xuống đất tựa những tảng đá lửa, tiếp tục tàn phá đoàn quân phía dưới.

Lũ tử binh còn lại vội tập hợp. Những tên khác vút bay lên, tăng gấp đôi số quân.

Korialstrasz rõ là rất muốn đối đầu với chúng, nhưng Krasus đã có thể cậu bị mất sức. Như Alexstrasza đã nói, khi cả hai gần nhau, họ sẽ gần như là một... chỉ là gần như thôi. Việc cùng sử dụng sức sống đã khiến họ kiệt sức nhanh hơn. Vị rồng đang bay chậm hơn, nặng nề hơn, nhưng có vẻ như không hề nhận ra điều đó.

“Chúng ta phải rời khỏi đây!” Krasus nói.

“Chạy trốn khỏi trận chiến sao? Không đời nào!”

“Dân chạy nạn đã có thể chạy thoát nhờ sự giúp đỡ của ta rồi!” sự tri hoãn vừa rồi đã đủ giúp cho đoàn dạ tiên tràn lên vùng đất phía trước. Krasus tin rằng họ đã bỏ xa Hỏa quân vào lúc này. “Chúng ta phải chuyển lời tới những ai có thể làm được nhiều hơn! Chúng ta phải trở lại nhiệm vụ ban đầu.”

Krasus thấy thật đau đớn khi phải nói vậy, khi mà trong thâm tâm ông cũng rất muốn thiêu trụi hết lũ quỷ, nhưng lúc này thì lũ quỷ vẫn đang tiếp tục tiến lên tấn công vị rồng.

Gầm lên một tiếng chán nản, Korialstrasz phun một ngọn lửa cuối cùng, giết ba tên tử binh và khiến lũ khác bay giạt về sau. Rồi cậu cũng quay đầu bay đi, nhanh chóng bỏ xa đoàn quân, dù rằng lúc này đã rất mệt mỏi.

Khi tới cung điện, Krasus mới thấy thực sự kinh hãi khi mà vẫn có thêm bao nhiêu quỷ dữ ủa ra từ cánh cổng. Đáng lo hơn chính là việc toán lính canh trên thành chỉ đứng yên, không hề tỏ thái độ gì trước nỗi tuyệt vọng của đồng loại.

Krasus đã từng thấy sự thờ ơ trước thảm họa. Đã từng có những kẻ, trong đại chiến thứ hai, tỏ ra lạnh lùng y như vậy. Họ bị mê hoặc bởi sức mạnh ngày một lớn của lũ quỷ! Nếu như đám tướng của Hỏa quân chưa tới thế giới thực, thì chắc chắn chúng cũng sẽ sớm tới được đây.

Và một khi điều đó xảy ra, ông e rằng thế giới sẽ chẳng còn được thấy tương lai... hay trong trường hợp này... là nhìn thấy một quá khứ.

Những âm thanh khó chịu khiến Người không thể nghỉ ngơi được. Azshara đã ra lệnh chơi nhạc để làm chìm âm thanh ấy đi, nhưng đàn sáo vẫn không làm được hết. Sau cùng, Người vùng dậy và cùng những vệ sĩ mới ra ngoài cung điện.

Lần này thì người đầu tiên mà nữ hoàng gặp không phải lãnh chúa, mà là viên chỉ huy Varo'then. Hắn quỳ xuống và nắm chặt bàn tay đặt lên ngực.

“Thưa nữ hoàng...”

“Nào viên chỉ huy yêu quý của ta, người có biết mấy tiếng kêu la kia ở đâu ra không?”

Gã dạ tiên mặt sọc ngẩng lên nhìn người với vẻ úp mở. “Thần nghĩ sẽ tốt hơn nếu người trực tiếp chứng kiến.”

“Được rồi.”

Hắn đưa người tới bên ban công nhìn ra khu vực trung tâm. Azshara vốn ít khi tới đây, ngoại trừ trong những buổi ra mắt thị chúng, còn Người thích được ngồi trong phòng riêng, nhìn ra những mảnh vườn hoa lệ, hay đưa mắt ra Giếng nước mỗi khi đi tới tòa tháp chính hơn nhiều việc này.

Cảnh tượng trước mặt không phải là điều Người thường thấy. Azshara phóng mắt ra phía xa thành phố mà chứng kiến những tòa nhà đổ nát, những ngọn lửa dữ dội, những xác người chết đầy trên phố. Người đánh mất sang phải, thì thấy khu thành bao bọc nhà của tộc Thương đẳng vẫn hoàn toàn nguyên vẹn.

“Giải thích cho ta đi Varo'then.”

“Lãnh chúa Xavius có nói với thần rằng những kẻ này là những kẻ không xứng đáng được sống. Để có thể có một thế giới hoàn hảo, thì mọi sự thiếu sót như thế đều phải được loại bỏ.”

“Và những kẻ dưới kia đều bị ông ta coi là thiếu hoàn hảo sao?”

“Còn có lời khuyên từ bảy tôi trung thành nhất của đức chúa thừa nữ hoàng, đó là tướng Mannoroth.”

Azshara mới chỉ gặp hắn ta có một chút, và cũng giống như viên quân sư, Người cũng choáng ngợp trước sự hiện diện của kẻ bảy tôi do chính Đức chúa gửi đến.

Người gật đầu. “Nếu Mannoroth nói vậy thì là vậy. Ta luôn cho rằng mình phải hi sinh gì đó trên con đường đi tới vinh quang.”

Varo'then cúi đầu. “Trí tuệ của Người quả là không ai sánh bằng.”

Nữ hoàng nhận lời khen ấy bằng cách ưỡn ngực đầy kiêu hãnh, giống như bất cứ khi nào người nhận một lời khen. Azshara nhìn cảnh tượng tàn sát ở dưới và hỏi, “Liệu còn bao lâu nữa? Khi nào thì Đức chúa sẽ đến đây?”

“Sẽ sớm thôi thừa nữ hoàng... và thần có nghe Mannoroth gọi đức chúa là Sargeras.”

“Sargeras à...” nữ hoàng gọi cái tên và tận hưởng cảm giác ngọt ngào ấy. “Sargeras... một cái tên chỉ dành riêng cho bậc chúa!” Người đặt tay lên ngực. “Ta tin là mình sẽ được báo sớm khi Người tới đây đây. Ta sẽ rất buồn đấy nếu như không thể trực tiếp nghênh đón người.”

“Thần sẽ đảm bảo điều đó thừa nữ hoàng.” Varo’then nói rồi cúi chào. “Xin nữ hoàng thứ lỗi, nhưng thần phải trở lại làm nhiệm vụ ạ.”

Người phẩy tay, vẫn còn đang trầm trồ trước cảnh tượng phía dưới và trước cái tên của Đức chúa vĩ đại. Viên chỉ huy để Người đứng một mình với các tên vệ sĩ.

Azshara bắt đầu tưởng tượng trong đầu mình, hình ảnh của một thế giới thay cho những gì đang được xóa bỏ. Một thành phố vĩ đại hơn, một biểu tượng xứng đáng cho vẻ huy hoàng của Người. Nó sẽ không còn chỉ là Zin-Azshari như người dân triu mến gọi. Rồi nó sẽ chỉ còn là Azshara. Đó mới là cái tên xứng đáng dành cho nơi một nữ hoàng sống. Azshara. Người nhắc lại cái tên đó hai lần mà tận hưởng cảm giác kỳ thú. Đáng ra Người phải lệnh đổi tên từ lâu rồi, nhưng điều đó giờ cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Một hình ảnh khác, vĩ đại hơn, hiện lên trong tâm trí người. Phải rồi, Người chính là kẻ hoàn hảo nhất của chủng tộc, là biểu tượng của tộc dạ tiên, nhưng còn có một người còn vĩ đại hơn, to lớn hơn... và Người sẽ sớm đến đây...

Người đó chính là Sargeras.

“Sargeras...” người khẽ nói. “Đức chúa Sargeras...” Người chột nở một nụ cười thơ ngây. “...và hoàng hậu của Người, Azshara...”

Cứ cách vài phút, một người đưa tin lại đến thành Black Rook. Ai cũng đòi được gặp tướng thành ngay để báo tin khẩn.

Và tin nào vị lãnh chúa được nghe cũng đều không khả quan gì.

Ma thuật đã bị tước đoạt khỏi tay mọi dạ tiên. Kể cả những kẻ giỏi nhất cũng chẳng thể làm gì. Không chỉ thế, các thần chú vốn được duy trì dựa vào sức mạnh của giếng nước cũng đã bị phá vỡ, có nơi còn gây ra hậu quả nghiêm trọng. Khắp mọi nơi, người dân hoảng sợ, trong khi quan lại phải cố giữ không để mọi thứ rơi vào hỗn loạn.

Nhưng khu vực quan trọng nhất, khu vực ngay gần Zin-Azshari thì mãi vẫn chưa thấy tin tức gì.

Mãi cho đến tận lúc này.

Người báo tin được toán lính đưa vào gần như không đứng vững nổi. Anh đã bị mất cả bộ giáp, và những vết thương trên người vẫn còn rỉ máu. Anh run rẩy đến trước mặt lãnh chúa và khụy xuống trên một chân.

“Người này đã được cho ăn uống gì chưa?” ngài hỏi. Không ai trả lời, ngài liền gầm lên lệnh cho một người lính đứng gần cửa. Chỉ thoáng chốc, đồ ăn thức uống đã được đem cho người báo tin.

Đứng chờ đợi rất kiên nhẫn, giờ có cả Rhonin, Brox và Malfurion. Họ đã từ tù binh trở thành những người không rõ phải coi là gì. Không phải đồng minh, nhưng cũng không phải một lũ người ngoài. Chàng pháp sư quyết định sẽ yên lặng đứng đằng sau, để tránh không bị ném trở lại vị thế tù binh.

“Người nói được rồi chứ?” Ravencrest nói lớn khi người đưa tin đã ăn được chút hoa quả và uống gần một nửa bình nước.

“Xin lãnh chúa thứ lỗi... tôi đã không thể báo tin sớm hơn.”

“Dựa trên tình trạng của người thì ta còn không thể tin nổi người đến được đây đây...”

Anh ta nhìn đám đông đứng xung quanh. Rhonin nhận ra đôi mắt của anh ta trũng xuống. “Tôi cũng không thể tin được mình đã tới đây... thưa lãnh chúa.” Anh ta ho liên tục. “Thưa ngài... tôi muốn báo với ngài... rằng tôi e là... chúng ta tận thế rồi.”

Giọng điệu đều đều của anh ta chỉ càng làm tăng thêm cảm giác đáng sợ. Căn phòng chìm trong im lặng. Rhonin nhớ lại điều Malfurion đã nói. Nó đã bắt đầu. Đến Malfurion cũng không biết điều đó nghĩa là sao, cậu ta cũng chỉ biết rằng có điều gì đó vô cùng khủng khiếp đang diễn ra.

“Ý người là sao?” Ravenscrest nói và ngả người ra trước. “Người có nhận được tin gì từ Zin-Azshari không? Có phải họ đã bảo người báo tin này không?”

“Thưa ngài... tôi đến từ Zin-Azshari.”

“Không thể nào.” Latosius chen vào. “Nếu đi đường thì cũng sẽ mất ít nhất 3 đến 5 tối, còn ma thuật thì đang không thể dùng được...”

“Tôi biết có những gì ở đó rõ hơn ngài đấy!” anh ta bật lại mà không thèm đếm xỉa đến chức vị của vị Nguyệt binh. Anh quay ra nói với lãnh chúa Ravenscrest, “Tôi được cử đi xin tiếp viện! Các pháp sư tập trung hết sức mạnh họ còn để đưa tôi tới đây! Có lẽ họ đã chết cả rồi.” Anh ta nghẹn lời. “Có lẽ tôi là người duy nhất sống sót.”

“Thành phố thì sao? Thành phố thế nào?”

“Thưa ngài... Zin-Azshari đã bị tàn phá dưới tay lũ quỷ khát máu, những sinh vật chỉ có trong ác mộng!”

Những gì anh ta kể như một vết thương không thể chữa lành. Giống như tất cả các dạ tiên khác, cư dân thủ đô cũng đã bị choáng váng khi đột nhiên mất hết quyền năng. Không biết bao nhiêu người đã kéo đến cung điện để xin lời khuyên. Đám đông phải lên tới hàng trăm người.

Thế rồi từ trong cung điện, một lũ quái vật ủa ra, có con mọc sừng, có kẻ đang đôi cánh, tên nào cũng có vũ khí và nóng lòng muốn tàn sát những kẻ chặn đường chúng. Chỉ trong vào giây ngắn ngủi, bao người đã bị giết tàn bạo. Họ hoảng loạn giẫm đạp lên nhau trên đường tìm lối thoát.

“Chúng tôi đều đã phải bỏ chạy thưa ngài. Tôi chỉ có thể nói chắc cho những người cùng đi với tôi, nhưng đến những chiến binh quả cảm nhất cũng không thể trụ nổi lâu.”

Lũ quỷ tiếp tục kéo theo sau, đuổi giết những ai bị bỏ lại. Từng nhóm nhỏ đã chạy thoát khỏi khu thành, nhưng lũ quỷ vẫn không tha cho họ.

Không một ai dám ngắt lời anh. Không một ai dám nói anh đang bị ảo giác. Họ đều có thể thấy sự thật trong ánh mắt và giọng nói của anh.

Thế rồi anh ta kể lại làm thế nào mình đến được đây. Một tốp Nguyệt binh và lính tráng khác đã tập hợp lại và cố tìm ra một cách phòng thủ hay

chiến lược nào đó. Họ quyết định sẽ báo cho thành Black Rook, và nhiệm vụ đó đã được giao cho anh lính đây.

“Họ có cảnh báo rằng câu thần chú có thể không theo ý muốn, tôi có thể sẽ bị đưa xuống tận đáy giếng hay ngược trở lại thành phố...” anh ta rùng mình. “Nhưng tôi thấy không còn lựa chọn nào khác.”

Phải cố gắng hết sức, thì các pháp sư mới có thể tiến hành làm phép. Anh đứng ở giữa họ, nhìn họ thu hết những sức mạnh họ còn lại. Cảnh vật xung quanh anh đã dần mờ đi.

Và ngay khi anh biến mất, thì lũ quái cầu đáng sợ đã nhảy chồm vào giữa đám pháp sư.

Tôi đáp xuống cách đây một quãng về phía bắc thừa ngài, dù kiệt sức nhưng tôi vẫn còn sống đây. Tôi phải tới một chòi canh để kiếm một con báo... và chạy về đây nhanh nhất có thể...”

Ravencrest mệt mỏi ngã lưng ra sau. “Vậy còn cung điện? Cũng đã bị tàn phá sao? Tất cả đều bị giết sao?”

Người đưa tin có vẻ ngần ngại, nhưng vẫn nói, “Thưa ngài, tôi thấy có lính canh ở trên tường thành. Họ đứng trông chừng đoàn người trước khi cánh cổng được mở... và tiếp tục đứng thờ ơ nhìn lũ quỷ tàn sát chúng tôi!”

“Nữ hoàng sẽ không đời nào để điều đó xảy ra.” Một viên chỉ huy của vị lãnh chúa thốt lên. Nhiều người khác gật đầu tỏ vẻ đồng tình, nhưng vẫn có người không biểu lộ thái độ.

Còn vị lãnh chúa thì suy ra điều khác. Gương mặt ngài tối sầm lại, ngài lẩm bầm, “Vậy là chúng ta đã đoán không sai. Đây hẳn là do lũ Thượng đẳng.”

“Chắc hẳn họ không điên rồ đến mức này chứ!” Latosius cãi. “Đúng là lũ pháp sư ở đó coi mình tài giỏi hơn Nguyệt binh, nhưng chúng cũng vẫn là dạ tiên như chúng ta cơ mà!”

“Chúng ta tin tưởng vậy, nhưng cũng biết chúng vốn rất kiêu căng mà!” Ravencrest nắm tay đập mạnh xuống thành ghế. “Và đừng quên lũ Thượng đẳng nhận lệnh từ chính quân sư Xavius đấy!”

Rhonin đã nghe thấy cái tên này, nhưng giờ thì cái tên ấy như nọc độc làm anh thấy sợ. Anh nghiêng người về phía Malfurion và hỏi, “Xavius này là ai vậy?”

Malfurion đã hồi phục trở lại, phần lớn nhờ công cậu em trai. Được Brox đỡ, anh có thể đứng với những người khác. “Là kẻ đứng sau Nữ hoàng. Hẳn ta là quân sư của người và là địch thủ của lãnh chúa Ravenscrest. Tôi không nghi ngờ chuyện Xavius có liên quan đến việc này, nhưng hẳn cũng không thể làm gì nếu không có sự cho phép của Azshara. Lũ thượng đẳng cũng phục tùng Người cơ mà.”

“Họ sẽ không bao giờ tin đâu,” Illidan nói. “Cứ tạm quên chuyện đó đi. Cứ để họ nghĩ đó là do tên quân sư! Họ sẽ không thay đổi suy nghĩ đâu.”

Dù không thực sự tin tưởng Illidan, thì Rhonin phải đồng ý với cậu ta. Và dường như mọi người đã quyết định ai là kẻ xấu ở đây. Ravenscrest đứng dậy và hô tập hợp binh sĩ. Các tướng tá của ngài đội mũ giáp lên như thể đã sẵn sàng tiến về phía thủ đô.

“Tất cả Nguyệt binh và pháp sư còn quyền phép, tập hợp nhanh nhất có thể. Garo'thal! Gửi quân báo tin tới tất cả các trại lính và tới các tướng chỉ huy! Chinh đồn lại bất cứ ai chống đối! Chúng ta phải ngăn tình trạng này lại!”

Latosius bước lên trước mặt vị lãnh chúa. “Chúng ta cần phải làm gì đó để lấy lại sức mạnh từ Giếng nước! Vũ lực không thôi sẽ là không đủ để chống lại lũ quái vật! Ngài nghe những gì anh ta nói rồi đấy.”

Ngài quay ra nhìn vị Nguyệt binh. “Ta cũng rất muốn có phép thuật trợ giúp, nhất là từ phía Nguyệt binh các vị, nhưng sức mạnh vũ trang là tất cả những gì ta có vào lúc này đây.”

Illidan chột rời anh mình. “Thưa ngài. Tôi có thể trợ giúp! Tôi vẫn có thể làm phép được!”

“Tốt lắm! Ta sẽ cần đến điều đó! Chúng ta phải trả thù cho Zin-Azshari và giải thoát nữ hoàng khỏi tay lũ Thượng đẳng.”

Rhonin không thể đứng yên nữa. Anh đã chứng kiến những gì Hỏa quân có thể làm, và dù đây là quá khứ, thì anh cũng không thể thờ ơ như Krasus

muốn. Anh có thể cảm nhận trong mình vẫn còn chút sức mạnh triệu hồi và sử dụng phép thuật. “Thưa lãnh chúa!”

Ngài quay ra nhìn anh, rõ là không biết anh muốn gì. “Người muốn gì?”

“Ngài cần ai đó có thể làm phép. Tôi xin được giúp đỡ.”

Ravencrest tỏ vẻ hoài nghi.

Để đáp lại, Rhonin triệu hồi một quả cầu ánh sáng xanh trong lòng bàn tay mình. Dù anh phải nỗ lực hơn bình thường, thì nó cũng không quá nhiều để khiến anh tỏ ra là đang cố gắng.

Nghi ngờ của vị lãnh chúa ngay lập tức biến mất. “Được, người sẽ được chiến đấu...” ngài liếc nhìn và thấy Latosius định phản đối. “... nhất là khi chúng ta có quá ít sự trợ giúp.”

“Dù là thần chú gì đã chặn chúng ta khỏi Giếng nước, nó vẫn có thể được gỡ bỏ...”

“Và sẽ cần có thứ phép khác thay thế... và nếu các vị có thể làm được thì chúng ta đâu có vấn đề gì!”

Lắng nghe những lời tranh cãi, Malfurion thấy lòng mình trĩu nặng. Những tranh cãi vặt vãnh ấy đâu có giúp ích được gì. Lãnh chúa Ravencrest đã kêu gọi phải hành động, nhưng với quá ít phép thuật để trợ giúp cho đội quân của ngài, thì mọi thứ trước mắt thật mờ mịt. Giá như...

Anh mở to mắt! Có lẽ anh có thể làm được gì đó.

Giống như cậu em trai và Rhonin, Malfurion bước lên trước mặt vị lãnh chúa. Ravencrest nhìn anh hoài nghi.

“Lại đến cậu nữa à. Cậu định xin dùng phép thuật còn lại giống như Illidan phải không? Ta sẽ sẵn sàng chấp nhận và bỏ qua mọi tội lỗi trong quá khứ nếu cậu vẫn còn quyền năng.”

“Tôi không dùng ma pháp thưa ngài, mà là một thứ phép khác. Tôi xin được dùng những gì thầy tôi đã dạy.”

Latosius cười khẩy. “Đây mới là tệ hại đấy! Những gì một bán thần huyền bí dạy sao?” Nhưng Ravenscrest không gạt anh ra. “Cậu tin là mình có thể giúp sao?”

Chàng dạ tiên trẻ chột thấy hơi mất lòng tin nhưng rồi cũng nói, “Vâng, nhưng không phải ở đây. Tôi phải đến một nơi... yên tĩnh hơn.”

Vị lãnh chúa rướn mày. “Yên tĩnh hơn?”

Malfurion gật đầu. “Tôi sẽ đến đền thờ Elune.”

“Đền thờ Mẹ mặt trăng à? Ta chưa hề nghĩ đến đó. Sự giúp đỡ của các nữ tu sẽ rất có giá vào lúc này. Nhưng cậu muốn làm gì ở đó chứ?”

Malfurion Stormrage cố không để lộ sự hoài nghi trong chính mình. “Đương nhiên là gỡ bỏ rào cản ngăn giữa Giếng nước với các pháp sư của ta, thưa ngài.”

Dịch: T. A

Chương hai mươi

Mọi thứ đều thật tuyệt vời... chí ít là đối với lãnh chúa Xavius.

Ước mơ, mục tiêu của đời hắn đều đang nằm trong tầm tay.

Hơn thế, Đức chúa rất hài lòng với hắn. Thần chú mà hắn cùng Mannoroth đã thực hiện không chỉ thành công trong việc chặn nguồn năng lượng của Giếng nước với bên ngoài, chỉ trừ tộc Thượng đẳng, mà nó còn cho phép chúng mở rộng và củng cố cánh cổng. Chỉ trong có vài giờ đồng hồ, hàng trăm quân lính của người đã xuất hiện.

Mannoroth ngay lập tức ra lệnh cho chúng tiến lên tiêu diệt lũ thiếu hoàn hảo. Đã từng có lúc Xavius thấy điều đó thật khủng khiếp, nhưng giờ thì hắn hoàn toàn làm theo cách thức mà Sargeras làm. Đức chúa hắn biết rõ phải làm gì để tạo ra một thế giới hoàn mỹ mà hắn bấy lâu tìm kiếm. Nếu không thì tại sao nhà cửa lũ Thượng đẳng vẫn nguyên vẹn chứ. Chính nhờ những kẻ phục tùng trung thành của nữ hoàng, một kỷ nguyên vàng của địa tiên sẽ được xây dựng, làm lu mờ tất cả những gì từng tồn tại trước đó.

Lãnh chúa Xavius đã nhận được vinh hạnh tiếp tục điều hành việc làm phép. Hắn cố gắng giữ cho câu thần chú ổn định để duy trì rào chắn. Chúng đã cần nhiều pháp sư hơn so với dự tính của Mannoroth, và nếu như chúng thất bại vào lúc này, cách duy nhất sẽ là đóng cánh cổng để sử dụng toàn bộ quyền năng của các pháp sư Thượng đẳng.

Nhưng Xavius thì không muốn để xảy ra bất cứ sự cố nào với rào chắn. Hắn còn không nghĩ sẽ có gì xảy đến. Liệu có thể có chuyện gì ngay giữa trung tâm cung điện chứ?

Tên quái cầu vương mặt mày nhăn nhó bước vào và nhìn quanh.

“Mannoroth ở đâu rồi?” Hắn rít lên.

“Ngài ấy đang điều binh,” gã dạ tiên trả lời. “Và đang thanh lọc lũ dơ bẩn khỏi Zin-Azshari.”

Nét mặt của Hakkar thoáng khiến Xavius bất ngờ. Dường như hắn đã nói điều gì khiến tên Quái cầu vương thấy nực cười. Thế là gì thì hắn không rõ.

Từ trong cánh cổng, thêm 4 tên quái binh xuất hiện. Một tên Tử binh đáng sợ gấp nhiều lần đứng ở gần đó. Hắn sửa ra một tràng những lời khó hiểu với những tên vừa xuất hiện, chúng lập tức tiến bước ra khỏi phòng.

Đám quân di chuyển vô cùng ngay ngắn, luôn tuân lệnh và nhận thức được nhiệm vụ của mình.

Lũ lính của Varo'then cũng chẳng thể sánh được, lãnh chúa Xavius nghĩ thế.

“Ngài đã chuẩn bị cho cuộc săn đuổi tới đâu rồi?” vị quân sư hỏi Hakkar.

Hắn ta nói với chút chế giễu hiện lên trên gương mặt. “Rất tốt, quân sư ạ. Bầy quái cầu và quái binh đã nhận được lệnh rõ ràng. Lũ mà Mannoroth muốn bắt sẽ bị bắt thôi.”

Hắn quay đi và bước ra khỏi phòng, để mặc lãnh chúa Xavius thỏa mãn một cách lạ kỳ. Dù hắn rất kính trọng vị thế của tên Quái cầu vương, thì giờ đây hắn đã thấy mình có địa vị cao hơn và gần giống như vị tướng quân vĩ đại.

Tên quân sư lại quay ra nhìn thành quả phép thuật mà hắn ta đã góp sức không nhỏ. Chỉ cách cánh cổng vài thước là những tia sáng xanh lục lơ lửng phía trên những biểu tượng Mannoroth đã vẽ sẵn. Đó là biểu tượng vật chất hữu hình duy nhất của rào chắn. Còn Xavius, thì với đôi mắt thần, có thể nhìn thấy luồng sáng đủ màu xanh đỏ, vàng, cam. Đó chính là thành quả đáng tự hào mà giờ đây hắn chính là người nắm giữ.

Hắn không chỉ đơn thuần nắm giữ vận mệnh của đồng loại... mà còn là của cả thế giới.

Đền thờ Elune không cần phải được cảnh báo về đại họa đang giáng xuống đầu thế giới dạ tiên. Dù không bị ảnh hưởng trực tiếp bởi Giếng nước, thì họ vẫn có thể cảm nhận được sự trống trải xảy đến bất ngờ. Khi các con chiên kéo đến các ngôi đền xin được dìu dắt, thì các nữ tu khắp nơi đã cùng nói chuyện với nhau, sử dụng cách thức từ những ngày đầu khi mẹ Mặt trăng được tôn thờ. Họ bàn xem mình phải làm gì, để cho đám đông được vào đền cầu nguyện trước Elune. Họ cũng dùng sức mạnh của mình để tìm hiểu xem điều gì xảy ra với Giếng nước... nhưng cũng giống đội Nguyệt binh, họ không thể phát hiện ra điều gì.

Dù vẫn còn sức mạnh của nữ thần Mặt trăng, thì điều đó không có nghĩa là họ được an toàn trước những hiểm họa đang xảy đến. Ngay khi Hỏa quân tiến tới các ngôi đền ở vùng thủ đô, thì các nữ tu ở tận Suramar cũng đã cảm nhận được sự ra đi của chị em họ, cảm nhận được nỗi đau đón thấu trời khi Hỏa quân nhấn tâm tàn sát họ.

“Người chị em à,” một nữ tu gọi Tyrande khi nàng đang rót nước cho một con chiên. “Có người đang chờ chị ở cổng đấy.”

“Cám ơn người chị em.” Tyrande đưa bình nước cho một nữ tu khác rồi vội vã rời đi. Nàng đoán là Illidan đã lại đến gặp nàng. Nàng rất lo lắng khi phải nói chuyện với cậu ta, không biết sẽ phải nói gì nếu cậu ta lại nhắc tới chuyện giữa hai người họ.

Nhưng người đứng chờ không phải Illidan, mà là một người mà nàng đã tưởng sẽ chỉ có thể gặp sau một khoảng thời gian rất, rất lâu.

“Malfurion!” Nàng ôn chậm lấy anh mà không cần biết mình đang làm gì.

Má chàng dạ tiên thâm lại, anh nói khẽ. “Thật tốt khi được thấy nàng Tyrande ạ.”

Nàng thả anh ra. “Sao anh lại đến đây?” Trong nàng chột dâng lên một nỗi sợ. “Broxigar? Họ làm gì với...”

“Anh ta đi cùng ta mà.” Malfurion chỉ ra phía sau để Tyrande thấy gã hắc tinh, gã đang chờ ở một góc tối tăm gần cổng vào. Gã có vẻ không được thoải mái khi nhìn bao dạt tiên đi qua.

Nàng nhìn quanh thì chỉ thấy lính canh của đền. “Malfurion! Sao anh lại đến đây chứ? Hai người lên vào thành chỉ để gặp em thôi sao?”

“Không... chúng ta đã bị bắt.”

“Nhưng thế thì...”

Anh khẽ đặt một ngón tay lên môi nàng và ngăn nàng thôi không nói nữa. “Chuyện đó để sau. Nàng biết thảm họa ở Zin-Azshari chứ?”

“Một chút ít... và thế cũng là quá nhiều rồi! Malfurion, chúng em có thể cảm nhận được sự kinh hãi trong tâm trí của các chị em ở đó! Có gì đó hết sức khủng khiếp đang...”

“Nghe ta này! Điều đó đang lan ra ngoài thủ đô ngay vào lúc này. Tệ hại hơn, đến cả Nguyệt binh cũng không thể làm gì! Có thần chú nào đó đã chặn họ khỏi quyền năng của Giếng nước!”

Nàng gật đầu. “Đúng như những gì chúng ta dự đoán... vậy nhưng điều đó liên quan gì đến chuyện anh đến đây chứ?”

“Nguyệt phòng có đang được dùng chứ?”

Nàng nghĩ ngợi. “Vừa thì có, nhưng có nhiều người đến quá nên Mẫu đã cho chuyển sang Đại phòng rồi. Nguyệt phòng chắc giờ đang trống đây.”

“Tốt rồi. Chúng ta phải đến đó.” Anh ra hiệu cho Brox, gã chạy vội đến. Tyrande ngạc nhiên khi thấy gã cầm theo một cây rìu.

“Hai người bị bắt cơ mà...” nàng nhắc lại với Malfurion.

“Lãnh chúa Ravencrest thấy không có lí do gì để giam chúng ta, miễn là Brox đi theo ta.”

“Tôi nợ cả hai người,” gã chiến binh nói. “Với cả mạng sống của mình.”

“Anh không nợ chúng tôi điều gì cả.” Malfurion đáp. Anh quay ra nói với Tyrande. “Hãy đưa hai ta đến Nguyệt phòng đi.”

Được nàng dẫn lối, họ tiến vào trong đền. Dù đã đứng rất gần bên cạnh hai người kia, thì Brox vẫn không thể che được mình khỏi các dạ tiên xung quanh. Nhiều người nhìn gã sợ hãi, có kẻ còn hét lên, chỉ vào gã như thể đó chính là nguyên nhân gây ra sự hỗn loạn này.

Lính canh tiến tới bên họ khi họ gần tới Nguyệt phòng. Người đứng đầu chính là người đã nói chuyện với nàng về Illidan.

“Người chị em ạ... Tất cả mọi người vốn đều được chào đón ở đền thờ Mẹ Mặt trăng, nhưng riêng sinh vật kia thì...”

“Elune có nói gã không có quyền giống như các con chiên khác à?”

Toán lính quay ra nhìn nhau phân vân, rồi cũng nói, “Người không nói gì về các giống loài khác, nhưng mà...”

“Chẳng phải tất cả sinh vật đều là con của Elune sao? Chẳng lẽ gã đây không có quyền đến xin Người diu đất và thăm thú ngôi đền sao?”

Không ai dám trả lời. Cuối cùng thì họ cũng cho cả ba đi qua. “Nhưng hãy để mắt đến hắn ta. Ở ngoài kia đã có đủ hỗn loạn rồi.”

Tyrande gật đầu cảm kích. “Tôi hiểu mà.”

Khi vào phòng, họ chỉ thấy có 2 nữ tu đứng lẽ. Tyrande vội đến bên họ và giải thích tình hình, rằng họ cần được ở riêng, rồi chỉ vào Brox. Thực sự thì chỉ cần sự có mặt của gã thôi đã đủ khiến hai nữ tu kia vội đi ra.

Nàng trở lại bên Malfurion và hỏi, “Anh định làm gì?”

“Ta sẽ vào Giác mộng ngọc lục bảo Tyrande ạ.”

Nàng không hề thích những lời đó. “Anh định đến Zin-Azshari phải không?”

“Phải. Và ta mong rằng mình có thể tìm hiểu được điều gì đã xảy đến với Giếng nước.”

Nhưng Tyrande hiểu rất rõ anh. “Anh không chỉ định tìm ra sự thật phải không Malfurion. Anh định làm gì khác nữa...”

Thay vì đáp lại, anh nhìn trung tâm căn phòng và nói. “Chỗ đó có vẻ là nơi yên tĩnh nhất nhĩ.”

“Malfurion à...”

“Ta phải nhanh lên. Tyrande à, ta xin lỗi.”

Với Brox theo sau, anh bước tới chỗ đã chọn rồi ngồi xuống. Anh khoanh chân rồi nhìn lên bầu trời đêm sáng ngời ánh trăng.

Gã hắc tinh cũng ngồi đối diện anh, nhưng nhích sang nhường chỗ cho Tyrande khi nàng tới.

Malfurion nhìn nàng băn khoăn mà nói. “Nàng không cần ở lại đâu.”

“Nếu Mẹ Mặt trăng có thể dìu dắt anh và bảo vệ anh, em sẽ làm y như thế.”

Malfurion mỉm cười cảm kích, rồi lại nghiêm mặt trở lại. “Ta phải bắt đầu đây.”

Vì một lí do chính nàng cũng không hiểu, Tyrande nắm lấy tay anh. Anh không nhìn nàng mà vẫn nhắm mắt, nhưng thoáng mỉm cười.

Tyrande chợt cảm thấy anh đang dần rời bỏ nàng.

Thực chất, đây là một kế hoạch bất chợt và có chút vô vọng, và Malfurion biết lãnh chúa Ravenscrest không quá trông đợi vào nó. Nhưng khi mà Nguyệt binh cũng gần như vô ích thì anh chẳng thấy có lí do gì mà mình không thể thử.

Giờ thì Malfurion chỉ đơn giản mong mình đã không hứa hão.

Bàn tay của Tyrande đã giúp anh dễ dàng đi vào giấc mộng. Nàng khiến anh thấy dễ chịu hơn, làm dịu đi sự căng thẳng mà mấy ngày qua anh phải chịu đựng.

Anh vươn ra thế giới xung quanh, vươn tới cây cỏ, sông suối, đất đá và bao điều khác giống như Cenarius đã từng làm.

Thế nhưng lần này, anh không còn thấy được sự bình yên trong tự nhiên, mà là sự hỗn loạn.

Thế giới không còn cân bằng nữa. Rừng cây biết rõ điều đó. Núi đồi biết, và đến cả trời cao cũng cảm nhận được rối loạn. Bất cứ nơi đâu anh tập

trung hướng tới, anh đều cảm nhận được sự hài hòa đã mất đi. Nó khiến anh như chìm ngấm giữa cảm giác hỗn độn.

Thế là, anh lại nghĩ tới cái chạm tay khê khàng của Tyrande, cảm nhận sức mạnh thật yên bình mà sự hiện diện của nàng đem lại. Hỗn loạn dần tiêu tan, dù có ở đó thì cũng không còn khiến anh choáng váng nữa.

Khi đã thấy tĩnh tâm hơn, Malfurion bắt đầu vươn tới các linh hồn của tự nhiên, vuốt ve và làm chúng thấy yên bình hơn. Anh thấu hiểu được nỗi hoảng sợ của chúng và hứa sẽ hành động vì chúng. Chàng dạ tiên không quên xin chúng giúp đỡ một khi anh cần, khẳng định họ đều cùng muốn trả lại sự cân bằng của tự nhiên.

Cảm giác bất ổn tiếp tục yếu dần. Dù nó sẽ không thể biến mất chừng nào lũ Thượng đẳng còn tiếp tục điều chúng làm, nhưng chỉ ít Malfurion đã tái lập được chút gì đó hài hòa trong tự nhiên.

Khi đã làm được thế, anh sẽ có thể tiếp tục đi vào thế giới giấc mơ một cách an toàn.

Thoát ra khỏi những bó buộc của thế giới vật chất, anh bèn quay xuống nhìn những người bạn đồng hành của mình, và đặc biệt là nhìn ngấm Tyrande. Lần này thì việc triệu hồi những hình ảnh đó đã dễ dàng hơn, anh có thể làm hiện hữu những hình ảnh thực tại ngay trên nền giấc mơ. Brox và Tyrande lập tức hiện lên... và đương nhiên có cả thân xác anh nữa.

Anh ngạc nhiên khi thấy một giọt nước mắt lăn trên má Tyrande. Theo bản năng, anh giơ tay định lau đi, nhưng ngón tay anh chỉ vụt qua má nàng. Thế nhưng dường như nàng có thể cảm nhận được sự hiện hữu của anh, nàng cũng giơ bàn tay còn lại lên, không phải để lau khô giọt nước mắt, mà để chạm vào nơi nàng cảm nhận bàn tay anh.

Malfurion buộc mình phải quay mặt đi và nhìn lên bầu trời cao. Anh tập trung nghĩ về Zin-Azshari rồi tiến bước.

Một màu xanh tràn ngập mọi cảnh vật quanh anh. Malfurion tập trung và hòa mình vào giữa các tầng của thế giới thực tại và mộng mị. Anh nửa bước đi, nửa lại lượn bay mà lơ lửng giữa thế giới giấc mơ, cố gắng cảm nhận tất cả những gì của thế giới thực và trong tiềm thức.

Trên đường đi, anh bắt chợt chú ý tới một sự hiện diện khác. Ban đầu, anh còn hoài nghi, nhưng anh sớm nhận ra đó là thật.

Thầy? Anh thốt lên.

Malfurion có thể cảm nhận người thầy hiện lên trong tâm trí anh, tuy chỉ rất mờ nhạt. Vậy nhưng bấy nhiêu thôi cũng đủ để Người truyền đạt những điều mình muốn. Con quái cầu cuối cùng đã được xử lý, nhưng còn có việc hệ trọng khác Người phải lo. Malfurion hiểu vị thần rừng cũng đã cảm nhận được sự hiện diện của cậu học trò trong Giác mộng Ngọc lục bảo và đã kết nối với anh để nói đây chưa phải là tận thế.

Được lời nhắc nhở của Cenarius an ủi, Malfurion bèn tiến lên. Màn sương xanh mờ dần, và cảnh vật phía dưới hiện lên gần đúng như những gì anh có thể thấy nếu như bay lượn tựa một cánh chim trong thực tại. Những ngọn đồi, những dòng sông sớm vụt khỏi tầm mắt khi anh tiếp tục tập trung nghĩ tới điểm đến cuối cùng.

Khi tới gần thủ đô, Malfurion đã lần đầu tiên được tự mình chứng kiến thảm cảnh.

Những lời mà người đưa tin miêu tả đã đủ đáng sợ rồi, nhưng bấy nhiêu đó không đủ để lột tả hết đại họa giáng suốt thành phố nơi đây. Gần như toàn bộ Zin-Azshari đã bị thiêu trụi, hệt như bị một tảng đá khổng lồ lăn qua lăn lại đè nát. Không một tòa nhà nào ở ngoại ô còn trụ được. Lửa cháy ở khắp muôn nơi, nhưng đâu phải ngọn lửa đỏ Malfurion vốn thường thấy. Cả thành phố chìm trong những ngọn lửa xanh chết chóc hay lửa đen tàn bạo đến từ một thế giới xa lạ nào đó. Malfurion có thể cảm nhận được sức nóng đáng sợ của chúng khi bay qua, mặc dù anh đang ở trong thế giới mộng mị.

Và rồi anh bắt gặp hình hài của quỷ dữ.

Lũ quái cầu đã là khủng khiếp lắm rồi, nhưng những sinh vật theo sau chúng càng làm anh ớn lạnh, khi mà chúng rõ là những kẻ có trí thông minh. Mặc cho những cặp sừng khổng lồ, những bộ mặt dị hợm, những hình hài kỳ quái, chúng di chuyển rất hài hòa và rõ là có chủ ý. Đây đâu phải là lũ thú vật vô hồn đâu, chúng đúng là một đội quân trung thành phục tùng quỷ dữ.

Và chúng cứ thế kéo đến thêm qua cánh cổng cung điện khi anh bay gần tới.

Anh không ngạc nhiên khi thấy những tòa nhà tráng lệ rộng lớn vẫn đứng vững. Đúng như người đưa tin đã nói, lính canh vẫn đứng trên thành. Malfurion bay qua chúng và có thể thấy trong mắt chúng niềm vui sướng khi chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng phía dưới. Đôi mắt bạc của chúng có những nét đỏ, và có kẻ tưởng chừng như muốn hòa vào cũng đội quân quý dữ.

Malfurion thấy khiếp sợ mà đẩy mình xa khỏi chúng. Anh nhìn sang bên cạnh cung điện thì thấy nhà cửa lũ Thượng đẳng vẫn còn nguyên vẹn. Các cận thần của nữ hoàng thậm chí vẫn thản nhiên đi lại như thể không có gì đáng để tâm.

Ngày càng thấy khiếp đảm, Malfurion bèn tiến về phía tòa tháp. Như trước đây, anh cảm nhận được những nguồn sức mạnh khổng lồ đang được triệu hồi lên từ Giếng nước một cách vô cùng bất cần. Rõ ràng, lũ Thượng đẳng đã nỗ lực gấp đôi so với trước đó. Mây bão vẫn vũ trên mặt Giếng nước, làm náo loạn cả thành phố xung quanh.

Lần trước, anh đã thử đột nhập vào tòa tháp thông qua chính nơi anh cảm nhận được câu thần chú. Tuy nhiên lần này anh bay thấp xuống để tìm một ban công ở phía dưới tháp. Anh di chuyển tựa như khi ở trạng thái vật chất, bay lơ lửng ngay phía trên ban công rồi lao thẳng vào qua cánh cửa.

Anh bất ngờ khi thấy mình thành công và suýt bật cười. Không một ai nghĩ tới việc canh lối vào này khỏi những kẻ như anh. Chính thói kiêu căng của lũ Thượng đẳng đã giúp anh đột nhập vào lâu đài một cách dễ dàng.

Malfurion lơ lửng trôi trên hành lang và tìm đường đi tiếp. Khi đến gần cuối hành lang thì anh tìm thấy cầu thang chính, đứng ở đó là hơn chục tên Quái binh anh nhìn thấy ở bên ngoài.

Phạm xạ đầu tiên của Malfurion là lùi lại, mong rằng chúng không thấy anh. Thật không may, anh không có chỗ trốn. Anh sẵn sàng chiến đấu... và tự rửa mình thật ngu ngốc khi một tên đi lướt qua anh.

Chúng đâu có nhìn thấy anh ở dạng này. Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn theo cho đến khi tên cuối cùng đã biến mất cuối con đường. Khi đã chắc là không còn kẻ nào bám theo, Malfurion mới bắt đầu đi lên cầu thang.

Anh đi qua nhiều căn phòng nhưng không hề dừng lại. Điều anh đang tìm kiếm nằm ở tầng cao nhất, anh càng đến đó sớm, thì càng sớm có thể làm gì đó.

Nhưng sẽ làm gì thì chính anh cũng không biết. Mặc dù chuyển sang học Mộc thuật, thì Malfurion vẫn rất giỏi làm ma thuật hệt như cậu em trai, và dù ở trong trạng thái giấc mơ thì anh tin mình vẫn có thể làm phép.

Đi được thêm một quãng, Malfurion chợt va phải một rào chắn. Anh vươn tay ra chạm vào không khí. Có một hàng rào chặn đường, có lẽ đó chính là thứ ngăn cho anh không thể vào trong lần đầu tiên. Vậy ra lũ Thượng đẳng không hề bất cần chút nào.

Vẫn rất quyết tâm, Malfurion lao mình lên thật mạnh. Anh có thể cảm nhận được hàng rào như bóp nghẹt anh, tưởng như anh đang đi qua một bức tường thật sự. Nhưng anh càng đẩy mạnh, thì bức tường ấy lại càng dần ra, và nó gần như đang sập xuống.

Malfurion cuối cùng cũng lao qua.

Anh làm được thế rất đột ngột nên cứ lơ lửng và chẳng biết liệu mình có thực sự đã thành công. Anh quay ra và chạm lại vào hàng rào, nhưng chỉ còn thấy một lực rất yếu và rất mờ ảo. Có lẽ sự xâm phạm của anh đã làm yếu rào chắn, hoặc có thể nó được tạo lên chỉ để ngăn không cho ai bước vào, chứ không đếm xỉa đến những gì trở ra.

Đi thêm một quãng, anh bắt gặp hai tên lính, cùng một cánh cửa mà chắc hẳn phía sau là nơi lũ Thượng đẳng làm phép. Hải lòng khi thấy lũ lính không nhìn thấy mình, Malfurion đưa tay về phía cánh cửa.

Những ngón tay anh xuyên qua như thể không có cánh cửa nào ở đó. Chàng dạ tiên sẵn sàng và tiến lên.

Cảm giác đầu tiên của anh là mất phương hướng, khi mà căn phòng nơi lũ Thượng đẳng làm phép rộng gấp nhiều lần so với vẻ bề ngoài. Ngôi nhà của Malfurion chỉ là nhỏ xíu so với nơi đây.

Và rõ là chúng cần tất cả chỗ này, bởi bên cạnh lũ Thượng đẳng còn là vô số những tên chiến binh đáng sợ, tên nào tên ấy đều đang tiến về phía cánh cửa Malfurion vừa đi qua. Nhìn chúng ở khoảng cách gần hơn càng

khiến anh thấy kinh sợ. Trên gương mặt chúng không hề biểu lộ một nét cảm thông, một sự thương cảm.

Dứt ra khỏi những suy nghĩ ấy, anh lơ lửng bay tới nơi lũ Thượng đẳng đang làm phép, anh chứng kiến những nỗ lực của chúng và cảm thấy vừa kỳ thú, lại cũng thật đáng kinh tởm. Chúng dường như đã hóa điên cả rồi. Nhìn tên nào cũng như đang thèm khát. Bộ đồ của chúng giờ như phủ lên những cái xác gầy gò, có kẻ còn gần như không đứng vững, vậy nhưng vẫn không dòi mắt khỏi dàn phép, nơi chúng đã tạo ra một lỗ hồng đáng sợ ngay giữa thực tại.

Malfurion cũng thử nhìn vào chính giữa lỗ hồng ấy, nhưng rồi cũng phải quay đi. Chỉ thoáng nhìn qua, anh cũng có thể cảm nhận được sự xấu xa bên trong. Anh ngạc nhiên khi lũ Thượng đẳng không nhìn được điều mà chúng đang phải đối mặt với.

Malfurion cố quên đi nỗi sợ đang bóp chặt tim mình và quay lại, để đối diện với chính tên quân sư, lãnh chúa Xavius.

Malfurion chỉ đứng cách đôi mắt không yên của hắn có một quãng ngắn. Anh đã nghe đồn về đôi mắt giả của hắn, đôi mắt phép mà hắn đã tự mình thay. Những dải hồng ngọc chạy dọc đôi mắt đen, một màu đen tối tăm hết như thể lực Malfurion cảm nhận từ trong lỗ hồng kia.

Tên quan đứng đó với gương mặt nghiêm nghị tới mức chàng dạ tiên tưởng hắn đã thấy mình, nhưng rõ ràng đó chỉ là tưởng tượng của anh. Một lát sau, Xavius tiến lên, đi xuyên qua Malfurion và tiến tới nơi lũ Thượng đẳng đang làm phép.

Malfurion phải mất một lúc mới có thể trở nên tỉnh táo sau sự chạm trán đột ngột vừa rồi. Lãnh chúa Xavius là kẻ mà cả đội Nguyệt binh lẫn lãnh chúa Ravencrest đổ trách nhiệm về thảm họa bên ngoài. Nhìn thấy hắn vào lúc này, Malfurion mới hiểu tại sao. Anh vẫn cảm thấy nữ hoàng biết chuyện gì xảy ra, nhưng điều đó có thể được kiểm chứng sau.

Malfurion quyết tâm tiến lên, tới bên dải phép mà anh tin là nguồn của hàng rào chắn. Ba tên Thượng đẳng đứng quanh đó, nhưng chúng chỉ đang duy trì hoạt động, chứ không phải là người trực tiếp tạo ra nó. Anh bay qua chúng và cố gắng tìm hiểu chi tiết dải phép.

Đó quả là một thứ phép siêu đẳng, có những thứ Malfurion còn chưa bao giờ làm được. vậy nhưng anh không mất quá nhiều thời gian để biết phải làm gì để có thể cản trở, thậm chí phá vỡ nó.

Nhưng đương nhiên là nếu như anh vẫn có thể làm được gì đó khi ở trạng thái giấc mơ.

Anh thử thăm thì xin bầu không khí hãy làm điều gì đó. Ngay khi anh nói xong, một ngọn gió nhẹ đã khẽ hất tóc của một tên pháp sư.

Điều đó làm Malfurion thấy hưng phấn. Nếu anh có thể làm được thế, thì anh còn có thể làm nhiều hơn đủ để phá hỏng hàng rào chắn. Đội Nguyệt binh sẽ chỉ cần có thế.

Anh nhìn vào chính giữa dải phép và tập trung nghĩ tới mỗi liên kết yếu nhất... “Một nỗ lực thật sự rất rất ngu ngốc!” một giọng nói lạnh lùng vang lên. Malfurion ngoái lại nhìn.

Lãnh chúa Xavius đang nhìn thẳng vào anh.

Vào chính anh.

Hắn cầm trên tay một viên pha lê trắng. Đôi mắt hắn, đôi mắt đang lóe sáng hẳn là đã nhìn thấy trạng thái giấc mơ của anh.

Malfurion bị viên pha lê hút vào với một lực khủng khiếp. Anh cố gắng cưỡng lại, nhưng tất cả đều vô dụng. Viên pha lê chiếm hết tầm nhìn của anh, và rồi nó trở thành thế giới xung quanh.

Từ bên trong nhà ngục nhỏ xíu, anh nhìn lên gương mặt khổng lồ của tên quân sư.

“Ta có một ý nghĩ rất thú vị.” lãnh chúa Xavius nói. “Liệu thể xác sẽ tồn tại được bao lâu khi không có linh hồn nhỉ?” Khi Malfurion không trả lời, hắn chỉ nhún vai.

“Vậy chắc ta sẽ phải tự tìm hiểu thôi nhỉ?”

Nói xong, hắn ném viên pha lê vào túi, để Malfurion chìm vào bóng tối.

Họ đã tới vùng ngoại ô nơi Krasus mong mình có thể tìm ra chàng dạ tiên bí ẩn. Ông không biết vì sao mình lại tới đây, nhưng đoán là Nozdormu đã lưu lại ký ức ấy trong ông. Krasus thầm cảm ơn vị Đại long, vì đã tính tới sự khó khăn của cuộc tìm kiếm. Điều đó cũng làm ông có chút hi vọng rằng đại họa rồi sẽ sớm qua, ông và Rhonin sẽ lại được trở về nhà.

Nhưng điều đó chỉ xảy ra nếu như ông tìm thấy Rhonin.

Cảm giác tội lỗi vì không tìm cậu học trò cũ chỉ được dịu bớt khi ông phát hiện ra người ông đang tìm kiếm mang một trong 5 sức mạnh cơ bản có ảnh hưởng tới cả quá khứ và tương lai. Ngay khi ông tìm ra chàng dạ tiên ấy, ông sẽ đi tìm Rhonin, bởi ông đã nợ anh nhiều hơn những gì anh biết được.

Korialstrasz chột bay thấp xuống những hàng cây. “Tôi không thể đưa ngài đi xa hơn được nữa.”

“Tôi hiểu.” Nếu như đến gần hơn, cư dân nơi đây sẽ nhận ra vị rồng mất.

Vị rồng đỏ dừng lại rồi hạ thấp đầu xuống đất cho Krasus bước xuống. Xong xuôi, Korialstrasz nhìn xung quanh.

“Chúng ta không còn ở xa đâu. Chỉ cách một hay hai giờ đi bộ thôi.”

Krasus không nhắc tới việc hai giờ đó có thể khổ sở thế nào nếu ông rời vị rồng đây. “Cậu đã làm nhiều hơn những gì tôi có thể mong đợi.”

“Tôi không định bỏ ngài lúc này đâu.” Korialstrasz đáp lại và thu cánh. “Dù ngài ở hình dạng này, thì xin đừng quên loài rồng chúng ta có thể biến hình đây. Tôi có thể biến thành gì đó gần giống với những kẻ ta sắp phải gặp gỡ.”

Vị rồng bắt đầu biến hình. Người Korialstrasz thu nhỏ dần và từ từ biến thành một hình hài mang dáng dấp con người.

Nhưng chỉ vài giây sau, cậu ta trở lại hình dạng ban đầu, mắt cậu thoáng mờ dần, nhịp thở thì gấp gáp.

“Chuyện gì vậy?” Krasus nhìn chính bản thân mình mà không thể làm gì.

“Tôi... tôi không biến hình được. Chỉ thử sức thôi đã khiến tôi đau đớn vô cùng.”

Vị pháp sư nhớ lại lúc mình thử biến hình thành rồng sau khi đến thời kỳ này. Ông không thấy quá bất ngờ khi Korialstrasz trải qua y hệt. “Đừng thử lại lần nữa. Tôi sẽ tự mình đi tiếp.”

“Ngài chắc chứ? Tôi thấy khi chúng ta ở cạnh nhau, cả hai đều có vẻ khỏe hơn nhiều.”

Cảm giác lo lắng xen chút tự hào ủa về với Krasus. Vị rồng trẻ hẳn đã hiểu ra. Nhưng liệu Korialstrasz có hiểu lý do tại sao?

Nếu quả là cậu ta có hiểu, thì cậu cũng không nói ra. Thay vào đó, Korialstrasz chỉ nói, “Được rồi. Tôi biết ngài phải đi tiếp.”

“Cậu sẽ vẫn ở đây chứ?”

“Chùng nào tôi còn có thể. Có vẻ như loài dạ tiên không tới đây nhiều lắm, cây cối cũng cao nên sẽ che được tôi. Nếu ngài cần thì tôi sẽ có mặt ngay.”

“Tôi tin cậu!” Krasus đáp vì ông hiểu rõ bản thân mình rồi.

Vị pháp sư tạm biệt vị rồng rồi bắt đầu hành trình gian nan về phía mảnh đất dạ tiên. Nhưng khi ông còn chưa đi khuất tầm nhìn của vị rồng, cậu ta đã khẽ gọi.

“Ngài có nghĩ mình sẽ tìm được người mình đang tìm kiếm không?”

“Tôi chỉ có thể hi vọng là có...” Ông không hề nói rằng nếu mình thất bại, cả thế giới này sẽ phải chịu hậu quả.

Korialstrasz gật đầu.

Càng đến gần thành phố, đồng nghĩa với việc cách xa vị rồng, Krasus càng thấy đuối sức và mệt mỏi. Vậy nhưng ông vẫn tiếp tục đi. Chàng dạ tiên bí ẩn đang ở đâu đó quanh đây thôi. Krasus không biết rồi mình sẽ làm gì tiếp khi tìm thấy cậu ta. Ông chỉ thầm mong Nozdormu đã để lại gợi ý trong tiềm thức ông và sẽ hiện lên khi ông cần đến.

Còn nếu không, Krasus sẽ phải tự mình quyết định.

Hành trình tưởng như vô tận, nhưng cuối cùng thì ông cũng đã thấy dấu hiệu của văn minh.

Những ngọn đuốc ở phía xa có lẽ là tường thành hoặc có khi chính là cổng vào.

Giờ mới là lúc khó khăn nhất. Dù hình dạng của ông có nét giống dạ tiên, thì họ chắc chắn sẽ coi ông là loài khác. Nhưng có lẽ nếu ông trùn mủ và cúi thấp...

Krasus chợt nhận ra mình không còn có một mình trong cánh rừng.

Từ khắp mọi nơi, dạ tiên xuất hiện, mang trên mình bộ giáp giống như của những kẻ đã bắt giữ ông trước đó. Những vũ khí tựa thương, kiếm chĩa vào ông đầy đe dọa.

Một viên chỉ huy trẻ tuổi bước xuống lưng báo và tiến về phía ông. “Ta là thủ lĩnh Jarod Shadowsong! Người đã bị bắt và là tù binh của đội lính thành Suramar! Hãy đầu hàng ngay để nhận sự khoan hồng.”

Krasus không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giơ tay ra để chịu trói. Vậy nhưng trong thâm tâm, ông cảm thấy thật tốt khi bị bắt. Giờ thì ông đã có thể tìm được đường vào thành phố.

Và một khi tới đó, ông chỉ cần tìm lối thoát ra...

Dịch: T. A

Chương hai một

Con báo rít lên khi Rhonin thử trèo lên lưng nó. Anh giữ chặt dây cương và mong con báo sẽ thông cảm vì anh buộc phải làm vậy.

“Ngài xong chưa vậy.”

Cậu em trai của Malfurion đã trở thành người bảo vệ không chính thức của anh, một công việc mà Illidan có vẻ như không hề ngại. Cậu ta lúc nào cũng theo dõi nhất cử nhất động của Rhonin như thể đang học hỏi. Mỗi khi chàng người làm gì liên quan đến phép thuật, cậu dạ tiên sẽ chú ý hết sức.

Rhonin không mất quá nhiều công sức để luận ra lí do. Trong tất cả những người có mặt vào lúc này, anh là người có khả năng phép thuật cao siêu nhất. Dù có kiêu căng, thì dạ tiên dường như không hiểu rõ thứ sức mạnh họ có. Đúng là Rhonin vẫn thấy khó khăn để làm phép, nhưng không đến mức tuyệt vọng như họ. Chỉ duy nhất có Illidan là có thể sánh được với anh.

Mình có thể giúp đỡ cậu ta, chàng pháp sư nghĩ. Nếu cậu ta muốn học thì mình sẽ giúp dạy. Dù không thực sự có cảm tình với Illidan thì Rhonin vẫn nhìn thấy ở cậu ta tiềm năng rất lớn.

Anh chỉ mong tiềm năng ấy sẽ lộ diện khi họ đối mặt với Hỏa quân.

Họ rời Suramar và lao đi nhanh nhất có thể, hướng về phía Zin-Azshari. Rhonin cảm thấy lo lắng khi biết mình đang ngày một cách xa Krasus. Chàng pháp sư giờ càng chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ trở lại được tương lai. Anh chỉ mong rằng dù tương lai có ra, thì Vareesa và lũ trẻ sẽ có một cuộc sống xứng đáng với những gì họ được hưởng.

Nhưng điều ấy chỉ có thể xảy ra nếu như họ vẫn còn một tương lai.

Lãnh chúa Ravencrest cho lính hành quân suốt ngày đêm. Chỉ đến khi lũ báo không còn sức đi tiếp, ông mới buộc phải ra lệnh dừng chân.

Đội quân đã lớn mạnh thêm nhiều, các đội lính khác đã cùng gia nhập sau khi nhận được tin từ những người tiền trạm. Giờ đây họ đã có tới hơn một nghìn quân và vẫn còn tiếp tục có thêm người kéo đến. Ravencrest muốn có một đội quân đông đảo hết mức có thể trước khi có thể đối đầu với kẻ thù. Rhonin cũng đồng ý, bởi anh hiểu rõ trận chiến với lũ quỷ có thể đáng sợ đến mức nào.

Sau khi đã có kế hoạch tác chiến cho bản thân, chàng pháp sư bèn thúc báo tới bên lãnh chúa để cung cấp bất cứ thông tin nào về lũ quỷ mà anh có thể nhớ được. Anh giải thích rằng Hỏa quân từng xâm lược một thế giới khác, chúng tàn phá mọi thứ trên đường đi. Rhonin cũng kể lại cuộc chiến tàn khốc cùng sự tàn phá chúng gây ra trước khi bị hạ gục.

Không rõ vị lãnh chúa tin anh đến mức nào, nhưng ít nhất ông ta cũng cố nhớ những gì anh tả lại về lũ quỷ, để quân lính có thể điều chỉnh chiến thuật dựa trên điểm yếu của chúng. Latosius và đội Nguyệt binh lo nhất về việc đối mặt với lũ quái cầu, nhưng Ravencrest đã trấn an họ bằng cách sẽ cho đám quân tinh nhuệ nhất bảo vệ họ trong mọi tình huống. Ông cũng đảm bảo lính tráng sẽ đánh vào xúc tu của chúng trước hết để loại bỏ mối hiểm họa với các pháp sư.

Vị lãnh chúa rõ là nhận thấy Rhonin đã không kể hết, nhưng ngài không thúc thêm vì bấy nhiêu cũng đã quý giá lắm rồi. Ông tin rằng anh cũng muốn sống và sẽ cố không để thất bại xảy ra.

Dù ngày một lớn mạnh, đội vẫn không đi chậm lại. Một đêm trôi qua, rồi hai, rồi ba đêm. Rhonin niệm chú để có thể nhìn thấy trong bóng tối và thích nghi dần với hoạt động về đêm. Tuy nhiên, anh vẫn hiểu rõ rằng lũ quỷ không thềm đếm xỉa đến chuyện ngày đêm và báo lại với lãnh chúa.

Hỏa quân sẽ chiến đấu đến khi nào chúng không thể chiến đấu được nữa. Quân ta sẽ phải sẵn sàng đấu với chúng bất kể ngày hay đêm.

Khi tới gần Zin-Azshari, họ nhìn thấy một ánh sáng xanh kỳ quái thấp sáng thành phố, nguồn sáng ấy không phải phát ra từ trên bầu trời tối tăm, mà chính từ trong lòng thủ đô.

“Elune phù hộ...” một anh lính thốt lên.

“Giữ vững đội hình!” lãnh chúa ra lệnh. Ông ngồi thẳng dậy rồi nhìn về trước. “Có gì đó đang tiến đến... nhanh lắm.”

Rhonin không cần phải băn khoăn. “Là chúng đấy. Chúng đã biết ta đang đến và sẽ tìm đến ta sớm thôi. Chúng không bao giờ để phí thời gian đâu. Hỏa quân tồn tại chỉ để chiến đấu.”

Vị lãnh chúa gật đầu. “Ta đã mong có thể cho quân thám thính nhận định tình hình. Nhưng nếu chúng muốn đánh ngay, thì chúng ta sẽ cho chúng thỏa lòng. Báo lệnh đi.”

Tiêng tù và vang lên, dạt tiên vào đội ngũ. Giờ đây đội quân với hàng ngàn kỵ binh và bộ binh tạo thành một cảnh tượng tuyệt đẹp. Rhonin nhớ lại sức mạnh của Liên minh, nhớ lại anh đã ngưỡng mộ họ thế nào khi lần đầu chứng kiến Liên minh ra trận chống lại đồng minh của lũ quỷ dữ – Tử quân.

Anh cũng nhớ lại cảnh đội ngũ đã sớm bị phá tan dưới sự tấn công điên cuồng của lũ xâm lược.

Điều đó sẽ không xảy ra nữa đâu! Anh quay sang Illidan, cậu ta trông cũng không còn tỏ ra quá tự tin nữa.

“Đừng để nỗi sợ chế ngự,” chàng pháp sư nói, anh hiểu rõ kết cục có thể đến nếu sợ hãi. “Cậu có tài năng Illidan ạ. Ta đã dạy cậu làm thế nào tập trung phép thuật tốt hơn rồi. Giếng nước có thể bị cắt đứt khỏi ta, nhưng những tinh chất của nó vẫn lưu lại khắp nơi trong đất, trong trời và tất cả những gì quanh ta. Nếu cậu biết cách cảm nhận, cậu có thể làm mọi thứ giống như khi rào chắn chưa xuất hiện.”

“Tôi xin lắng nghe những lời của ngài, thưa shan'do,” cậu ta nghiêm trang đáp lại.

Rhonin đã từng nghe thấy từ đó, khi Malfurion nhắc tới người thầy của mình, vị bán thần Cenarius. Anh tự hỏi vị thần rừng đang ở đâu vào lúc này. Họ đang rất cần tới sức mạnh của Người.

Vào lúc ấy, những con quỷ dị hợm đầu tiên xuất hiện, suy nghĩ của Rhonin chỉ còn nghĩ tới việc sống sót.

Sống sót... và Vareesa.

Hỏa quân đã san bằng tất cả trên đường đi, vậy nhưng chúng vẫn còn muốn tàn phá thêm, gây thêm hỗn loạn. Lũ quái cầu sữa vang, còn lũ quỷ phía sau gầm lên thích thú và thèm khát khi thấy hàng hàng lớp lớp lính trắng trước mặt. Chúng đang nhìn thấy thêm bao kẻ để giết, mau máu để uống.

Với một tiếng thét xung trận đáng sợ, chúng xông lên. Lãnh chúa Ravenscrest gật đầu.

“Cung thủ sẵn sàng!” một vị chủ huy ra lệnh.

Hàng ngàn tay cung hướng mũi tên lên trời. Vị lãnh chúa giơ tay lên cao và dõi nhìn đoàn quân quỷ dữ đang tiến tới ngày một gần hơn.

Tay ông hạ mạnh xuống.

Tiếng rít vang lên hết như tiếng một đàn ma nữ, mưa tên bay về phía kẻ thù. Mặc cho cái chết đang cận kề, lũ quỷ vẫn không thềm dừng lại. Chúng coi những kẻ trước mắt mới là những kẻ phải chết.

Mũi tên lao mạnh xuống.

Quỷ dữ dù gì vẫn chỉ là bằng xương bằng thịt. Hàng quái vật đầu tiên ngã gục, có kẻ bị quá nhiều mũi tên cắm vào đến mức không thể chạm được người xuống đất. Quái cầu chết như ngã dạ. Vài tên tử binh rơi xuống từ trên cao.

Nhưng Hỏa quân vẫn giẫm đạp lên thân xác đông loại như không hề nhìn thấy gì. Quái cầu vẫn tru lên, nhỏ dãi tiến tới gần quân dạ tiên.

“Khỉ thật!” Ravenscrest lâm bầm. “Tiếp tục bắn! Nhanh lên!”

Cung thủ vội sẵn sàng cung tên. Vị lãnh chúa không để tốn thì giờ và ra hiệu khai hỏa.

Cái chết lại lao xuống tìm lũ quỷ, nhưng lần này không còn hiệu quả nữa. Hỏa quân đã giờ khiên và đứng thành đội ngũ.

“Chúng đâu phải thú vật,” một viên chỉ huy gần Rhonin thốt lên. “Chúng học nhanh quá.”

Lãnh chúa Ravenscrest không đếm xỉa gì đến những lời đó mà chỉ tiếp tục ra lệnh. “Cung thủ lùi ra sau! Vào đội hình, chuẩn bị bắn vào hàng trong! Thương thủ! Chuẩn bị tấn công!”

“Thưa lãnh chúa!” Rhonin kêu lên. “Tôi có thể...”

“Bây giờ thì anh làm gì cũng được! Cứ làm đi.”

Rhonin nhìn về phía sau hàng quân đầu tiên của lũ quỷ. Anh tập trung thu hết sức mạnh. Dù có tốn công hơn nhưng điều đó không thể ngăn được anh.

Mắt anh nheo lại.

Mặt đất bùng lên ngay trước mặt lũ Hỏa quân, đất đá nổ tung tấn công lũ quỷ. Quái binh bị ném lên không trong khi những kẻ khác bị vùi lấp dưới hàng tấn đất. Một tảng đá to rơi lên người một con quái cầu, làm xương sống nó gãy đôi. Lũ quỷ dừng lại và va vào nhau.

Đội cung thủ tận dụng thời cơ và bắn về phía chúng. Một lũ khác ngã xuống, làm tăng thêm độ hỗn loạn.

Quân lính reo vang. Riêng đội Nguyệt binh thì nhìn Rhonin ghen tức. Latosius quát tháo bắt họ làm gì đó.

Những nỗ lực của các pháp sư dạ tiên kém xa Rhonin. Những vòng năng lượng đổ lên đầu Hỏa quân gần như không có tác dụng. Chỉ vài tên bị hạ, trong khi những tên khác thì đang dần hồi lại.

“Họ thật vô dụng!” Illidan kêu lên. “Họ đang cố gắng!” Rhonin chỉnh lại.

Thay vì cãi lại, cậu dạ tiên chỉ tay về phía Hỏa quân và lẩm bẩm.

Những xúc tu tựa như đàn rắn, mang theo nguồn năng lượng tăm tối hiện lên quanh cổ những con quỷ đi đầu. Chúng ném vũ khí và khiên chắn xuống đất, cố gắng giải thoát mình khỏi các xúc tu, nhưng chưa kịp làm gì, chúng đã bị xúc tu đốt xuyên qua cổ, xuyên qua xương thịt như thể không khí... tất cả các mục tiêu Illidan nhắm tới cuối cùng đều chết sạch.

Rhonin chỉ biết giấu cảm giác kinh tởm. Dù không thể chấp nhận cách Illidan tấn công, chàng pháp sư vẫn phải gạt đầu khi cậu ta quay ra nhìn anh. Anh không thể làm nản lòng cậu khi mà cậu là người duy nhất ở đây còn quyền năng phép thuật. Nếu họ còn sống sót, anh Rhonin sẽ dạy cho Illidan những cách thức tốt hơn để đối phó với kẻ thù.

Còn nếu họ không sống sót...

Hỏa quân tiếp tục tiến lên. Chúng giẫm lên xác của đồng loại. Chúng gầm rú lao lên. Chúng giơ cao trùy gươm sẵn sàng chiến đấu.

“Chúng ta phải đánh giáp lá cà rồi,” Ravencrest quyết định. “Hai người đứng ở sau và tiếp tục làm gì có thể! Hai người là vũ khí lợi hại nhất của ta vào lúc này... thậm chí là cả trong cuộc chiến đây!”

Illidan cúi đầu kính cẩn, “Ngài quá khen.”

“Đó là sự thật đây anh bạn... sự thật nghiệt ngã.”

Nói rồi, vị lãnh chúa thúc báo lên trước và hòa vào với đội quân. Ngài rút gươm và giơ cao. Thương thủ đã sẵn sàng. Phía sau họ, lính bộ chuẩn bị chiến đấu. Còn ở cuối, cung thủ chờ lệnh bắn loạt tên tiếp theo.

Ravencrest chém mạnh lưỡi gươm.

Tiếng tù và vang lên, một loạt tên nữa lại được bắn ra.

Đội quân dạt tiên lao lên chạm trán kẻ thù, lũ báo gầm gừ thách thức lũ quỷ.

Ngay khi đội thương thủ gần lao vào lũ quỷ thì, mũi tên lao xuống. Bị phân tán bởi các thương thủ, lũ quỷ trên đầu bị trúng tên. Hàng quân đầu tiên của chúng bị loạn lên, đứng như những gì lãnh chúa Ravencrest muốn.

Lũ báo nhanh nhẹn len mình giúp cho các thương thủ có thể âm thầm mũi thương. Dù rất to lớn, thì lũ quái binh vẫn bị hất văng ra sau, khi mũi

giáo không chỉ xuyên qua giáp, mà còn xuyên cả qua người chúng.

Lượt tấn công vừa rồi đã đẩy được Hỏa quân lùi lại. Lũ báo thậm chí còn gây nhiều thương tích hơn, chúng cắn xé những tên dám đứng trước mặt chúng. Đội lính bộ theo sau lấp đầy những khoảng trống và chém bất cứ gì không phải đồng loại của mình.

Thương giáo đã không còn, đội thương thủ đành rút gươm và chiến đấu. Ở đằng xa, cung thủ vẫn tiếp tục nhắm tên vào những hàng quỷ phía sau.

Một đội lính cười báo khác, trong đó có lãnh chúa Ravenscrest vẫn đứng chờ. Ông đảo mắt liên tục, dõi theo từng người lính để tìm xem đâu là chỗ trọng hiểm.

Rhonin và Illidan cũng không đứng yên. Chàng pháp sư làm đặc hóa không khí, khiến nó rơi xuống đầu lũ quỷ. Trong khi đó, Illidan tiếp tục dùng thần chú xúc tu vừa rồi, bóp nghẹt rồi lấy đầu nhiều tên.

Đội Nguyệt binh làm những gì có thể, tuy không nhiều nhưng cũng đủ trợ giúp. Thế nhưng họ vẫn không thể vượt qua được việc thiếu mất Giếng nguồn và thể hiện rõ sự mệt mỏi ngày một gia tăng.

Đột nhiên, một pháp sư dạ tiên hét lên và khụy xuống, da anh tan ra như nước. Khi anh ngã ra đất, những gì còn lại chỉ là một bộ xương trong một vũng nhầy đã từng là da thịt. Đội Nguyệt binh nhìn khiếp đảm, nhưng Latosius đã thúc họ chú tâm trở lại.

Rhonin vội rà soát toàn bộ Hỏa quân để tìm nguồn phép. Anh không mất quá lâu để tìm ra được hắn, một con quỷ hung tàn đứng phía sau đội quân. Hắn ta khá giống với lũ quái binh, nhưng lại có một chiếc đuôi dài tựa loài bò sát và mang bộ giáp cầu kỳ hơn. Hắn ta cũng mặc một tấm áo choàng màu đen và đỏ sẫm bên ngoài, cách hắn dõi nhìn trận chiến thể hiện trí tuệ hơn hẳn những tên ở phía trước trận địa.

Rhonin chưa từng chạm trán với một tên nào, nhưng anh có nhớ hắn được miêu tả là một Ma vương. Chúng không chỉ là các pháp sư của Hỏa quân, mà còn là các tướng chỉ huy và đề ra chiến thuật.

Nhưng tên ma vương đã sai lầm khi cho rằng đội Nguyệt binh là kẻ gây ra những thần chú có sức tàn phá lớn. Đó chính là điều Rhonin cần.

Anh dõi nhìn hấn niệm chú, nhưng ngay khi hấn thực hiện xong, Rhonin làm nó phản lại.

Tên ma vương hồn hển, da hấn trôi tuột trên người. Cái miệng đầy nanh nhọn của hấn gào lên một tiếng đáng sợ, còn mắt hấn nhìn về phía chàng pháp sư.

Đó là điều cuối cùng mà hấn có thể làm. Miệng hấn tiếp tục méo xệch, chẳng còn gì trên hàm hấn nữa. Hấn đứng sững trong một khoảng ngắn ngủi... rồi bộ xương hấn đổ sụp xuống và bị giẫm nát bởi chân của lũ quái binh.

Không còn ai điều khiển, khu vực đó của lũ quỷ sớm tan rã. Dạ tiên liền tiến lên. Hàng ngũ quỷ dữ lần đầu tiên bị chọc thủng...

“Chúng ta đang đánh bại chúng rồi!” Một viên chỉ huy trẻ gần Ravenscrest nói lớn.

Nhưng cũng rất nhanh chóng, lũ quỷ lại tiến lên với quyết tâm lớn hơn. Lũ tử binh đằng sau vọt roi thúc giục, trong khi lũ quái cẩu cố vượt qua hàng phòng thủ để tiến tới chỗ các pháp sư.

Có tiếng dạ tiên hét lên khi 2 con hỏa thạch lao qua đoàn quân, hất lên trời cả người lẫn thú. Một lỗ hồng trong hàng ngũ xuất hiện, lũ quỷ thừa cơ lao lên.

“Tiến lên!” Ravenscrest hô lớn. “Đừng để chúng phá vỡ hàng ngũ!”

Ông cùng lính cưỡi báo khác tấn công lũ quỷ vừa vượt được lên. Ravenscrest chém đứt xúc tu của một con quái cẩu rồi đâm gươm vào đầu nó. Một con báo chồm lên người một con quỷ, lấy nanh vuốt xé toạc xác nó ra.

Lỗ hồng thu hẹp dần rồi biến mất. Hàng ngũ dạ tiên đã được tái lập.

Nhưng dù đã củng cố lại hàng ngũ, thì đội quân phòng thủ vẫn bị đẩy lùi. Dù có giết được bao nhiêu, họ cũng vẫn chỉ thấy thêm nhiều quỷ dữ đang ủa lên tiếp viện.

Rhonin chửi thề mà niệm chú, làm những tia chớp đánh xuống đầu Hỏa quân. Tuy có sức mạnh vượt trội, anh biết mình vẫn sẽ làm được hơn nếu có Giếng nước. Hơn hết, dù anh và Illidan có thể hỗ trợ rất nhiều cho đội quân,

thì họ không thể có mặt ở nhiều nơi cùng lúc. Illidan, vì quá nóng lòng dùng phép để tiêu diệt lũ quỷ, đã sớm đuối sức, và Rhonin thì cũng không khá hơn là mấy. Nếu như có sức mạnh của Giếng nước hỗ trợ, cả hai ắt sẽ làm được nhiều hơn mà không tốn nhiều sức lực.

Tiếng hét lại vang lên, dạ tiên tiếp tục bị đẩy về sau. Lũ quái binh đập vào đầu, chém vào giáp dạ tiên. Lũ quái cầu xé xác lính bộ. Tử binh lượn lơ trên không rồi lao xuống mà vung gươm. Hỏa thạch xuất hiện khắp nơi, rơi xuống đầu đội quân đáp trả lại những mũi tên đã lao xuống người chúng.

Một vị Nguyệt binh khác hét lên, nhưng lần này là do một con quái cầu đã lên qua và tới chỗ anh. Bốn người lính chém được xúc tu rồi đâm gươm xuyên qua ngực nó, nhưng thế cũng là quá muộn cho vị pháp sư rồi.

Một lượt tên khác lại được bắn... và ngay lập tức phản lại vào các cung thủ. Dù nhiều người đã kịp chạy, thì những người khác chỉ biết đứng sững sờ trước cảnh tượng ấy. Họ gục ngã khi những mũi tên cắm phập vào họng và ngực mình.

Rhonin lại rà soát đội quân, nhưng không tài nào tìm ra tên ma vương. Anh nguyên rủa vì mình không thể phân thân, và những gì làm được vẫn còn chưa đúng như những gì mong đợi.

Quân ta đang thua dần! Dù rất nỗ lực, thì trước sức mạnh của lũ quỷ, đôi quân rất cần các Nguyệt binh... và Nguyệt binh thì cần Giếng nước. Khi ở thành Black Rook, Malfurion có nói anh sẽ lo rào chắn lũ Thượng đẳng tạo ra, nhưng đã mấy ngày qua rồi. Rhonin chỉ có thể nghĩ chàng dạ tiên đã thất bại... hoặc là đã bỏ mạng trong khi nỗ lực hết mình.

“Hàng ngũ lại sắp bị phá rồi!” ai đó kêu lên.

Rhonin vội quên đi Malfurion. Giờ đây anh chỉ biết đến chiến trận... chiến trận và Vareesa. Anh khẽ thì thầm một lời vĩnh biệt tới nàng, rồi lại hướng tập trung về phía hàng ngũ kẻ thù, cố gắng nghĩ ra những thần chú có sức tàn phá lớn hơn, mặc dù biết bấy nhiêu cũng chẳng ích gì.

Nhưng liệu có còn gì khác nữa đây?

“Thầy pháp, đã có gì khác chưa?”

Tyrande lắc đầu. “Vẫn chẳng có gì. Anh ấy vẫn thở nhưng linh hồn thì đã đi đâu rồi.”

Gã hắc tinh cau mày. “Anh ấy sẽ chết chứ?”

“Tôi không biết.” Liệu cái chết có tốt hơn chẳng? Nàng không rõ nữa. Tyrande đã ngồi canh chừng cho Malfurion suốt 3 đêm, đầu tiên là ở Nguyệt phòng, và giờ đây là một căn phòng trống ở sâu trong ngôi đền. Các nữ tu bề trên rất thông cảm, nhưng họ cũng không còn thấy hi vọng nào cho anh bạn của nàng nữa.

“Anh ta có lẽ sẽ ngủ mãi mãi.” Một người đã nói với nàng. “Hoặc là cơ thể rồi cũng sẽ héo hon và chết vì thiếu dinh dưỡng.”

Tyrande đã thử cho Malfurion ăn, nhưng cơ thể anh cứng đờ, không hề phản ứng lại. Nàng không dám cho anh uống nước vì sợ anh sẽ bị sặc mà chết.

Đêm hôm qua, Brox đã gợi ý rằng nếu như không còn hy vọng nào khác, thì tốt hơn hết họ nên kết thúc nỗi khổ sở cho Malfurion. Gã thậm chí còn xin sẽ làm điều đó. Dù đó là một điều thật kinh khủng, thì vị nữ tu hiểu gã hắc tinh chỉ đang muốn làm điều tốt cho một người đồng chí. Gã thực sự rất quan tâm đến Malfurion.

Họ không biết đã có chuyện gì với linh hồn của anh. Họ chỉ biết rằng nó vẫn ở đâu đó mà không thể trở lại thân xác. Vậy nhưng Tyrande nghi rằng đã có gì xảy ra khi anh tìm cách phá hủy rào chắn. Có lẽ linh hồn anh đã bị hủy diệt theo cũng nên.

Ý nghĩ mất đi Malfurion khiến Tyrande lo lắng nhiều hơn là nàng có thể tưởng tượng. Thậm chí nhiệm vụ của Illidan cũng không khiến nàng bận tâm đến thế. Đương nhiên là nàng cũng lo cho cậu ta, nhưng không giống như cách nàng quan tâm tới người mà thân xác đang ở trước nàng đây.

Nàng đặt tay lên mà anh và lại một lần nữa khẽ gọi, Malfurion... xin hãy quay lại với em.

Nhưng lại một lần nữa, anh không hề đáp lại.

Bàn tay xanh to bè đặt lên vai nàng. Tyrande ngược nhìn ánh mắt lo lắng của gã hắc tinh. Giờ thì nàng chẳng hề thấy gã xấu xí chút nào, gã đang là

một người bạn trong lúc buồn đau.

“Thầy pháp à, người chưa hề ngủ hay ra khỏi phòng. Không tốt đâu. Ra ngoài đi. Hít thở không khí trong lành.”

“Tôi không thể rời anh ấy...”

Gã không để nàng cưỡng lại. “Người biết làm gì chứ? Không gì cả. Anh ta nằm đây. Sẽ an toàn thôi. Anh ta sẽ muốn người làm thế.”

Những kẻ khác nhìn gã hắc tinh như một sinh vật tàn ác, nhưng càng ngày Tyrande càng hiểu, gã chẳng qua được sinh ra trong một tộc loài giản đơn hơn. Gã hiểu rõ những gì người ta cần để sống và những hiểm họa nếu một người không có đủ những thứ đó.

Nàng đâu có thể giúp Malfurion nếu đổ bệnh. Dù rất khó khăn, song nàng vẫn phải rời anh chút.

“Thôi được, nhưng chỉ một lúc thôi.”

Brox giúp nàng đứng dậy. Nàng nhận ra chân mình đã cứng đờ và gàn như không đứng nổi. Gã hắc tinh nói đúng, nàng phải nghỉ chút để có thể tiếp tục giúp đỡ Malfurion.

Với gã hắc tinh đi bên, Tyrande đi tới cổng đền. Sảnh ngoài vẫn toàn là những con chiên đang sợ hãi, ai cũng muốn nhận được sự trấn an của các nữ tu phụng sự Mẹ mặt trăng.

Nàng tưởng mình sẽ phải cố gắng lắm mới ra được bên ngoài, nhưng đám đông nhanh chóng dạt sang hai bên để tránh gã hắc tinh. Gã coi đó là chuyện bình thường, nhưng nàng thì thấy thật xấu hổ. Elune luôn dạy phải coi trọng mọi sinh vật sống, nhưng ít có dạ tiên nào làm được việc quan tâm đến những giống loài khác.

Cả hai bước vào quảng trường. Một ngọn gió khẽ vuốt ve nàng, làm nàng nhớ lại thời thơ bé. Nàng từng rất yêu những cơn gió và sẽ sẵn sàng dang tay đón lấy như thời trẻ thơ, nhưng điều đó chẳng hề phù hợp chút nào vào những lúc thế này.

Tyrande và Brox đứng đó một lúc. Rồi cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong nàng nữ tu, bởi ký ức tuổi thơ nàng lại hiện lên hình ảnh Malfurion. Nàng

buộc phải xin lỗi gã hắc tinh và đòi quay trở vào trong. Brox chỉ gạt đầu thông cảm rồi đi theo nàng.

Thế nhưng họ chưa kịp tới bậc thềm thì một anh lính Suramar đã gọi nàng lại. Tyrande ngại ngần, tự hỏi liệu có phải là vì Brox hay không.

Nhưng có vẻ như anh lính có việc khác. “Xin thứ lỗi cho tôi thưa nữ tu. Tôi là chỉ huy Jarod Shadowsong.”

Nàng cũng có nhớ mặt anh ta nhưng không biết tên. Anh ta chỉ hơn nàng mấy tuổi và có gương mặt tròn khác với nhiều dạ tiên. Mắt anh cũng hơi chếch so với bình thường, nên nếu anh muốn tỏ ra thân thiện hay lịch sự, người khác sẽ nhận ra ngay, ví dụ như lúc này.

“Anh cần gì ở ta à Chỉ huy?”

“Tôi chỉ xin một chút thời gian thôi. Tôi có một tù binh cần sự giúp đỡ.”

Tyrande định từ chối và muốn trở lại với Malfurion, nhưng với nàng nghĩa vụ là trên hết. Sao nàng có thể từ chối ai đó nếu họ cần sự giúp đỡ của nàng chứ? “Được rồi.”

Gã hắc tinh chuẩn bị đi theo thì anh Chỉ huy nhìn gã ngạc nhiên. “Gã này cũng đi cùng ta sao?”

“Thế anh muốn anh ta đứng đây một mình trong những giờ phút hỗn loạn này à?”

Anh lính miễn cưỡng lắc đầu. Anh quay đi và dẫn đường cho họ.

Suramar chỉ có một khu rất nhỏ cho tù binh, những tên tội nặng đều được chuyển đến Black Rook. Nơi mà Chỉ huy Shadowsong dẫn họ tới được xây từ gốc của một cây cổ thụ đã khô từ lâu. Rễ của nó tạo thành khung kiến trúc, còn lại đều được xây bằng đá. Không có một tòa kiến trúc nào vững chắc được hơn nơi đây ngoại trừ pháo đài của lãnh chúa Ravencrest, và người dân Suramar tự hào về điều đó.

Tyrande nhìn tòa nhà lạnh lẽo mà thấy lo, vẻ bề ngoài đơn điệu của nó khiến nàng thầm nhủ hẳn nó chỉ có thể để giam những tên tội phạm nguy hiểm nhất. Vậy nhưng nàng vẫn bình tĩnh và không để lộ bất cứ thái độ nào khi viên chỉ huy mời nàng vào trong.

Căn phòng ngoài không hề có đồ đạc, ngoại trừ một cái bàn gỗ đơn sơ để viên chỉ huy ngồi làm việc. Khi mà hầu hết quân của Suramar đang vắng mặt thì hẳn đội quân của Shadowsong cũng đang cố gắng hết sức trấn an dân chúng.

“Chúng tôi tìm thấy hắn ngay trong đêm lãnh chúa Ravenscrest và quân đội rời thành. Hầu hết các thần chú của chúng tôi đều bị thất bại nữa tu ạ, chỉ có một số còn lại sức mạnh. Một trong số đó đã cảnh báo về kẻ xâm phạm. Khi mà có quá nhiều tù binh vừa trốn thoát...” Anh liếc nhìn Brox. Hẳn là viên chỉ huy đã biết vị thế hiện tại của Brox, nếu không anh ta đã cho người bắt gã ngay rồi. “...chúng tôi không muốn lặp lại điều đó nên đã ngay lập tức đi điều tra.”

“Vậy thì liên quan gì đến ta chứ?”

“Tên tù binh mà chúng tôi tìm thấy tỏ ra rất yếu ớt. Khi nhận ra hắn không giả vờ thì chúng tôi đem hắn về. Vậy nhưng hắn vẫn không khá hơn mấy. Chính vì đặc điểm lạ lùng của hắn nên tôi muốn giữ hắn sống chờ lãnh chúa Ravenscrest trở về. Thế nên tôi mới tìm đến người.”

“Vậy thì mau dẫn đường cho ta đi.”

Chỉ có mấy gian ngục ở căn phòng phía sau, nhưng viên chỉ huy cũng có nói cho Tyrande rằng ở tầng dưới vẫn còn. Nàng lịch sự gật đầu, tự hỏi ai đang bị giam giữ. Nàng đoán đó là một hắc tinh khác, nhưng phản ứng của viên chỉ huy với Brox đã nói lên rằng suy đoán ấy là sai.

“Hắn đây rồi.”

Nàng nữ tu tưởng sẽ gặp một sinh vật to lớn và hung hăng, nhưng người nằm bên trong lại chẳng cao hơn một dạ tiên là mấy. Hẳn ta nhìn cũng gầy hơn. Bên dưới chiếc mũ chùm đầu, nàng có thể thấy một gương mặt gần giống dạ tiên, nhưng tái hơn và nhìn như ma, và mắt hắn thì cũng mờ hơn. Suy từ hình dạng của chiếc mũ chùm đầu thì tai hắn cũng rõ là ngắn hơn.

“Hắn ta giống như chúng ta... nhưng lại không phải,” nàng nói. “Giống một con ma thì đúng hơn,” viên chỉ huy chữa lại.

Nhưng Brox thì lại lao lên và tỏ ra ngạc nhiên. “Là loài tiên sao?”

“Có thể thế lắm...” tên tù binh nói bằng giọng trầm và mãnh mẽ hơn nhiều vẻ bề ngoài. Hắn – ông ta tỏ ra đặc biệt ngạc nhiên với Brox. “Sao lại có hắc tinh ở đây nhỉ?”

Ông ta biết gã là ai. Tyrande thấy điều đó thật kỳ thú, nhất là khi có quá nhiều người lạ mặt xuất hiện dạo gần đây.

Ông ta chợt ho liên hồi, khiến nàng lo lắng. Nàng bắt viên chỉ huy mở cửa ngục.

Khi đã đến bên tấm chiếu ông ta nằm, nàng không thể không nhìn lên gương mặt ấy lần nữa. Bề ngoài của ông ta không nói lên điều gì hết. Nàng có thể cảm nhận được trí tuệ và sự từng trải nơi ông và điều đó khiến nàng thoáng chút choáng váng. Nàng có cảm giác đây là một sinh vật rất cổ xưa và tình trạng của ông không hề liên quan đến tuổi tác.

“Cô là một người có tài,” ông khẽ nói. “Ta đã tin là thế.”

“Có... có chuyện gì với ngài vậy?”

Ông nhìn nàng trù mến. “Cô sẽ không thể chữa khỏi được đâu. Ta đã thuyết phục viên chỉ huy đây tìm đến một người như cô vì thời gian không còn nhiều.”

“Ông đâu có bảo tôi làm gì chứ!” Jarod Shadowsong cãi lại. “Tôi tự đi cơ mà.”

“Tùy cậu thôi...” nhưng đôi mắt ông lại nói với Tyrande điều khác. Ông lại quay ra nhìn Brox.

“Còn người là kẻ ta không hề nghĩ sẽ gặp, và điều đó khiến ta lo lắng. Người không nên ở đây.”

Gã hắc tinh gằn giọng. “Người kia cũng nói vậy.”

“Người kia? Người kia nào?”

“Người có mái tóc màu đỏ, người ấy nói...” Nói đến đây Brox dừng lại, lén nhìn viên chỉ huy rồi thầm thì, “nói đây là quá khứ.”

Tyrande ngạc nhiên khi thấy tên tù binh ngòai dậy. Viên chỉ huy lao lên định rút vũ khí nhưng nàng nữ tu đã ra hiệu cho anh dừng lại.

“Hai người có gặp Rhonin sao?”

“Ngài biết anh ta à?” Tyrande hỏi.

“Chúng ta đã cùng đến đây... Ta đã tưởng cậu ta bị mắc kẹt ở... ở đâu đó cơ.”

“Trong khu rừng của Cenarius,” nàng nói.

Ông ta bật cười. “Không hiểu do tình cờ, do định mệnh hay do Nozdormu sắp đặt! Đúng, là nơi ấy... nhưng sao cô biết được chỗ đó?”

“Tôi đã từng tới đó... với bạn tôi.”

“Thật sao?” Ông tiến lên gần hơn. “Với bạn ư?”

Tyrande không dám chắc ông ta là ai nữa. Nhưng rõ là ông ta biết nhiều điều đến dạ tiên còn không rõ. “Trước khi tiếp tục... thì tôi có thể biết tên ngài chứ?”

“Xin thứ lỗi cho ta! Ta là... Krasus.”

Giờ thì đến lượt Brox bất ngờ. “Krasus! Rhonin có nhắc đến ngài!” gã hắc tinh vội quỳ xuống.

“Thưa trưởng lão... tôi là Broxigar... còn đây là bậc thầy pháp Tyrande.”

Krasus cau mày. “Có lẽ Rhonin đã nói hơi nhiều rồi.”

Phản ứng của Brox đã khiến nàng yên tâm hơn. Nàng đứng dậy và quay ra viên chỉ huy. “Ta sẽ đưa người này về đền. Ta tin là mình sẽ chăm sóc cho ông ta tốt hơn khi ở đó.”

“Không thể được! Nếu tù binh trốn thoát...”

“Ta hứa là sẽ không để điều đó xảy ra. Hơn nữa không phải anh đã nói cần phải giữ cho ông ta mạnh khỏe sao. Lãnh chúa Ravenscrest phải gặp được ông ta mà...”

Viên chỉ huy cau có. Tyrande mỉm cười với anh ta. “Thôi được... nhưng tôi sẽ hộ tống các vị tới đó.”

“Đương nhiên rồi.”

Nàng quay ra giúp Krasus đứng dậy, còn Brox cũng đến bên ông giúp đỡ. Khi nhìn ông ở gần thế này, nàng mới thấy Krasus đang cố giấu đi một nụ cười hài lòng.

“Ngài vui vì chuyện gì vậy?”

“Lần đầu tiên kể từ khi ta không may tới đây, thì ta đã tìm ra chút hi vọng rồi.”

Ông không nói rõ và nàng cũng không hỏi đó là gì. Được sự giúp đỡ, ông rời khỏi phòng của viên chỉ huy. Tyrande nhận thấy Krasus không hề giả bộ, ông thực sự rất yếu. vậy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được một sức mạnh trong ông.

Jarod Shadowsong đi sau, và họ cùng tới đền. Lại một lần nữa, đám đông nhường đường khi thấy gã hắc tinh.

Tyrande tưởng quân lính và các nữ tu khác sẽ làm phiền, nhưng cũng giống như nàng, họ đều nhận ra sự uy nghiêm nơi Krasus. Các nữ tu bậc cao cúi đầu chào ông, mặc dù nàng tin là họ cũng không hiểu vì sao mình làm thế.

“Elune đã chọn đúng,” Krasus khen ngợi khi họ tới phòng khách. “Ta cũng có thể biết lí do khi thấy cô.”

Lời khen của ông khiến má nàng thẫm lại, đó không phải là lời khen bình thường. Thay vào đó, Tyrande cảm giác như mình vừa nhận được lời khen của một người cao quý chỉ kém Đại nữ tu mà thôi. Nàng định đưa ông vào buồng riêng, nhưng lại dẫn lối tới chính nơi Malfurion đang nằm. Vào phút cuối, Tyrande chột dừng lại.

“Có chuyện gì sao?” Krasus hỏi.

“Không... chỉ là đây là căn phòng cho riêng một người bạn của tôi...” Không để nàng nói gì thêm, ông đã bước vào và tiến tới bên Malfurion.

“Tình cờ quá, quả là định mệnh hay sắp đặt của Nozdormu rồi!” ông thốt lên. “Có chuyện gì với cậu ta vậy? Nói cho ta đi!”

“Tôi...” Biết giải thích thế nào đây?

“Anh ta đang ở trong Giấc mộng Ngọc lục bảo,” Brox đáp. “Anh ta sẽ không trở lại đâu thừa bậc trưởng lão.”

“Không quay lại ư... cậu ta đã đi đâu vậy?”

Gã hắc tinh nói cho ông. Tyrande đã tưởng gương mặt Krasus như vậy đã là tái lăm rồi, nhưng giờ thì nhìn ông trắng bệch hẳn. “Trong bao nơi chốn khác... nhưng điều đó lại là sự thật phũ phàng. Giá như ta biết điều đó trước khi tới đây!”

“Ngài đã ở Zin-Azshari sao?” Tyrande thốt lên.

“Ta đã ở nơi từng là Zin-Azshari, nhưng rồi lại vội vã tới đây tìm anh bạn này.” Ông nhìn thân xác anh. “Và nếu đúng như những gì mọi người nói, rằng anh ta đã ở tình trạng này mấy đêm rồi, thì ta e là đã quá muộn cho ta... cho tất cả chúng ta.”

Dịch: T. A

Chương hai hai

Thêm một dạ tiên hét lên, lưới gươm đâm xuyên giáp cắm phập vào ngực anh. Một chiến binh khác bị tên quái binh đập vỡ đầu, khiến anh không kịp kêu lên lời cuối.

Quân ta ngã xuống ở khắp nơi, và Rhonin không biết làm gì để thay đổi sự thật nghiệt ngã ấy. Dù lãnh chúa Ravenscrest vẫn ra sức chỉ huy ngay trên đầu chiến trường, thì dạ tiên vẫn liên tục bị tàn sát. Lũ quỷ liên tục đẩy lùi quân lính và không để họ có cơ hội hồi lại.

Nhưng dù hiểu rõ mình và những người khác sẽ phải chết, chàng pháp sư vẫn không thôi chiến đấu.

Anh đâu còn lựa chọn nào khác chứ.

Tin về quân kháng cự có khiến lãnh chúa Xavius thoáng ngạc nhiên, nhưng hắn vẫn rất tự tin về kết cục cuối cùng. Hắn đã chứng kiến không biết bao chiến binh vĩ đại của Đức chúa bước qua cánh cổng, chắc chắn không một đội quân nào có thể trụ được lâu trước sức mạnh của chúng. Rồi lũ dơ bẩn sẽ bị quét sạch khỏi thế giới này, sớm thôi...

Mannoroth đã dẫn quân đi dẹp lũ ngốc kia, còn Hakkar thì đang đi săn đuổi mục tiêu, để lại mọi thứ trong tầm tay của hắn. Hắn liếc về phía hóc

tường gần cửa vào, nơi hắn đang giữ chiến lợi phẩm mới nhất. Ngay khi được tin quân kháng cự đã bị tiêu diệt, hắn sẽ dành thời gian cho “vị khách” của mình. Còn giờ thì hắn có việc quan trọng khác phải làm.

Hắn lại hướng chú ý của mình vào cánh cổng, vừa một nhóm quái binh khác lại hiện ra. Chúng nhận lệnh từ một tên tử binh rồi tiến tới bên lũy đồng đội, tên nào tên nấy tỏ ra khát máu tột cùng. Cảnh tượng ấy đã lặp đi lặp lại nhiều lần chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tuy nhiên, mỗi một lần một lũ quỷ xuất hiện, chúng xuất hiện đông đảo hơn. Giờ đây, chúng đã đứng chật căn phòng.

Ngay khi nhóm quái binh vừa bước qua, lãnh chúa Xavius nghe thấy giọng nói của Sargerass.

Tiến độ đã được đẩy mạnh... ta rất hài lòng.

Tên quân sư quỳ xuống. “Thần lấy làm vinh hạnh.”

Vậy nhưng đã có kẻ kháng cự rồi.

“Chỉ là lũ dơ bẩn cố chống lại điều tất yếu thôi ạ.”

Cánh cổng phải được bảo vệ... phải được duy trì... và mở rộng. Ta... rồi sẽ đến nhanh thôi.

Tên cố vấn sung sướng vô cùng. Giây phút trọng đại đang đến gần.

Hắn đứng lên và nói, “Thần sẽ đảm bảo mọi thứ sẵn sàng cho sự hiện diện của Người! Thần xin thề!”

Hắn có thể cảm nhận được sự thỏa mãn của Đức chúa... rồi Người dần biến mất khỏi tâm trí hắn.

Xavius ngay lập tức quay ra dàn phép duy trì rào chắn. Hắn đã kiểm tra ngay sau khi kẻ đột nhập định phá, câu thần chú không bị ảnh hưởng gì, dù vậy hắn vẫn không thể lơ là.

Mọi thứ vẫn rất ổn. Nghĩ tới “vị khách” kia, Xavius nghĩ xem mình phải làm gì khi Sargerass xuất hiện. Chắc chắn nữ hoàng sẽ có mặt và sẽ phải có một đội lính canh. Viên chỉ huy Varo'then có thể lo điều đó. Hắn tính mình sẽ là người đầu tiên được trực tiếp gặp Đức chúa. Rồi hắn sẽ trao viên pha lê cho Người như một món quà. Dù sao thì đây cũng là một trong ba kẻ

Mannoroth nhận định là mối đe dọa, và đã phải cho Quái cầu vương đi xử lí. Hakkar hẳn sẽ trông rất tội khi trở về, phát hiện ra viên quân sư đã bắt được một tên trong số đó.

Lãnh chúa Xavius rất nóng lòng để giao tên tù nhân cho Sargeras vĩ đại. Hẳn sẽ rất thú vị khi chứng kiến điều Đức chúa làm với tên ngốc đó...

Cơn ác mộng vẫn còn tiếp diễn

Malfurion lơ lửng trôi trong viên pha lê, gắng nhìn ra ngoài căn chùng nào có thể. Viên pha lê chứa đựng linh hồn anh được đặt nghiêng trong một hốc tường. Anh chỉ nhìn được quanh chỗ cửa ra vào, vậy mà đã chứng kiến không biết bao nhiêu lượt quỷ dữ bước qua, tên nào chắc cũng chỉ nghĩ tới chuyện giết chóc. Điều đó càng khiến anh lo sợ, khi biết rằng chúng sẽ giết bất cứ dạ tiên nào tìm được, tất cả chỉ vì Malfurion đã không phá được hàng rào phép.

Cảnh vật xung quanh không cho anh nhận thức được ngày đêm nữa, nhưng Malfurion dám chắc anh đã bị giam cầm ít nhất hai đêm. Ở trạng thái giấc mơ này, anh không cần ngủ, và điều đó chỉ làm quãng thời gian ấy càng lê thê.

Malfurion thấy mình quá ngốc. Anh đã từng nghe kể về đôi mắt của Xavius, rằng hẳn có thể nhìn thấy bóng của bóng đen, nhưng anh vẫn luôn cho đó là lời thổi phồng. Anh không hề nghĩ rằng chính đôi mắt mà hẳn dùng để chiêm ngưỡng những tác phẩm của tà thuật lại có thể giúp hẳn nhìn thấy linh hồn của anh. Ô, cái cách mà hẳn ta cười...

Malfurion đã mấy lần thử nghiên cứu viên pha lê giam giữ anh, và nhận thấy nó quá vững. Có lẽ nếu được học hỏi thêm, anh sẽ tìm ra được lỗ hổng nào đó, nhưng điều đó giờ cũng đâu còn có nghĩa lý gì chứ. Anh đã thất bại. Anh đã làm thất vọng chính bản thân mình, bạn bè mình, giống loài mình... và cả thế giới.

Giờ đây, đội quân của lãnh chúa Ravencrest sẽ là thế lực duy nhất dám chống lại bước tiến của lũ quỷ dữ.

Anh cần phải làm gì đó.

Anh lấy lại bình tĩnh, dùng hết những gì Cenarius đã dạy. Viên pha lê cũng là một phần của tự nhiên. Nó chịu tác động của phép thuật trong anh. Anh đưa tay rà lên viên pha lê, cố tìm ra điểm yếu trong kết cấu. Viên pha lê có thể không thuộc về một thuật, nhưng dù sao thì nhất định phải có nét giống.

Vậy nhưng anh vẫn không tìm được gì.

Malfurion hét lên chán nản. Hàng nghìn người sẽ phải chết vì thất bại của anh. Illidan sẽ phải chết. Brox sẽ phải chết. Cả Tyrande nữa...

Tyrande cũng sẽ phải chết.

Anh có thể hình dung rất rõ gương mặt nàng. Anh nghĩ tới ánh mắt lo lắng của nàng. Anh biết là nàng đang ngồi bên thân xác anh và cố gắng gọi anh trở lại. Chàng dạ tiên thậm chí có thể nghe thấy tiếng nàng gọi.

Malfurion...

Anh giật mình. Chắc hẳn anh đang dần mất trí. Malfurion kinh hoàng khi thấy điều đó xảy ra nhanh đến vậy, đầu vẫn biết tình cảnh của anh lúc này thực sự rất kinh khủng.

Malfurion... anh có nghe thấy em không?

Lại một lần nữa, giọng nói của Tyrande vang lên trong tâm trí anh. Anh nhìn ra ngoài viên pha lê xem có phải Xavius đang tra tấn tinh thần anh chẳng, nhưng anh không thấy biểu hiện gì lạ thường.

Anh hồi hộp và nghĩ về nàng. Tyrande à? Malfurion! Ôi không thể tin được!

Anh cũng không thể tin nổi. Quả đúng là nàng rồi rồi, nhưng sao nàng có thể làm được thế.

Tyrande... sao nàng có thể nói chuyện được với ta?

Nhờ một người... ngài ấy nói mình đang tìm kiếm anh.

Người duy nhất Malfurion có thể nghĩ tới là Brox và Rhonin. Tyrande đã gặp gã hắc tinh rồi, và dù gã là chiến binh quả cảm, thì gã lại không có quyền năng phép thuật. Vậy là Rhonin sao? Điều đó có lý đấy, nhưng anh ta đáng ra đang ở cùng với lãnh chúa Ravenscrest chứ.

Là ai thế? Anh liền hỏi. Là ai? Tên ta là Krasus.

Sự hoán đổi đột ngột khiến Malfurion mất bình tĩnh. Giọng nói ấy khác hẳn với những gì anh từng nghe, mặc dù nó có nét giống với Cenarius. Dù vị Krasus này là ai, thì ông ta hẳn không chỉ là một dạ tiên bình thường, mà còn hơn thế.

Cậu vẫn cảm nhận được chúng ta chứ? Giọng nói ấy lại vang lên.

Có... thưa ngài Krasus.

Ta đã chỉ cho Tyrande cách kết nối giữa cô ấy với linh hồn cậu. Điều đó có chút khó khăn, nhưng ta hi vọng sẽ giữ được nó đủ lâu để giải thoát cho cậu.

Giải thoát tôi ư? Anh liếc nhìn nhà giam lúc này của mình và thầm nghĩ điều đó là không thể.

Một cái bẫy rất khéo, chà. Krasus nói tiếp làm cho chàng dạ tiên bất ngờ. Rõ là liên kết giữa anh và họ đã cho phép ông ấy nhìn được nơi lãnh chúa Xavius đang giam cầm anh. Nhưng ta đã đối phó với những thứ như này rồi.

Giờ thì linh hồn anh bèn bước lên gần. Tôi phải làm gì đây?

Chúng ta đã chuyển thân thể của cậu đi nơi khác...

Ngài làm thế sao? Chuyển thân xác anh đi nơi khác sao? Nhưng nguy cơ...

Ta đã quen với những nguy cơ kiểu này. Khi Malfurion không còn phản ứng lại, Krasus mới nói tiếp. Ta phải đưa cậu tới chỗ loài của ta. Giờ thì nghe này, chúng ta sẽ phải làm thật nhanh.

Chàng dạ tiên chờ đợi. Nếu họ có thể giải thoát anh khỏi viên pha lê này, anh sẽ làm tất cả những gì họ nói.

Ta phải xem xét viên pha lê, tất cả các diện của nó. Cậu là một thuật sĩ, hãy cho ta thấy đi.

Malfurion khẳng định là mình đã hiểu rồi tiến lên xem xét tất cả các góc cạnh bên trong viên pha lê. Anh chú ý tới từng góc, từng diện, thấy rõ độ

vững chãi của viên pha lê cùng những điểm yếu có thể có. Anh không thấy gì khả quan, nhưng hẳn Krasus biết mình đang tìm kiếm điều gì chứ.

Kia rồi! Giọng nói của ông khiến khựng lại. Malfurion đã xem kỹ chỗ này và có thấy một lỗ hồng nhỏ, nhưng không biết phải tận dụng nó như thế nào.

Đây chính là chìa khóa giải thoát cho cậu. Hãy cảm nhận nó. Hãy xem xem bản chất lỗ hồng đó là thế nào.

Anh bèn làm theo. Lỗ hồng rất nhỏ, nhưng vẫn rất rõ. Tại sao anh lại không thấy nó sớm hơn chứ?

Gừng càng già càng cay mà, Krasus chột đáp lại. Nhưng ta vẫn còn phải cố gắng nhiều.

Ông yêu cầu Malfurion dùng những gì vị thần rừng đã dạy để có thể cảm nhận rõ độ rộng và độ dài của lỗ hồng rồi nắm được đặc điểm của nó. Ông muốn anh hiểu rõ nó như hiểu chính bản thân mình vậy.

Cậu có thể thấy đây chính là nơi yếu nhất, và cũng là chìa khóa để cậu thoát được.

Tôi không... Không! Anh đã thấy! Malfurion đã cảm nhận được. Anh ép mạnh vào đó, vui sướng khi sắp giải thoát được bản thân, nhưng viên pha lê không đầu hàng dễ dàng như vậy.

Cậu mạnh mẽ đấy, nhưng chưa được rèn đến nơi đến chốn. Hãy mở rộng tâm trí của cậu với chúng ta. Hãy cho chúng ta vào, đừng để tâm đến số lượng. Chúng ta sẽ trao cho cậu thêm sức mạnh và trí tuệ.

Anh cố thư giãn, mở rộng tâm hồn để Tyrande và Krasus bí ẩn bước vào. Anh ngay lập tức cảm nhận được sự khác biệt giữa họ. Tâm trí của Tyrande thật dịu dàng những quan tâm nhưng vẫn rất vững vàng, còn Krasus thì thông thái nhưng mệt mỏi. Nhưng có vẻ như sự mệt mỏi ấy không phải do lo sợ cho Malfurion.

Giờ hãy thử lại đi.

Chàng dạ tiên tưởng tượng mình đang ở trạng thái vật chất. Anh ép mình lên thành viên pha lê, vào điểm yếu của nó và đẩy mạnh như đang đẩy một hàng rào. Chắc chắn nếu anh đẩy mạnh hơn...

Anh tưởng như hai người kia cũng đẩy cùng anh. Malfurion gần như có thể thấy Tyrande ở bên anh và đang gắng hết sức mình.

Lỗ hồng bắt đầu chịu thua. Khe nứt nhỏ xíu bắt đầu lớn dần...

Đó chính là lối ra đấy! Krasus giục anh. Mau đi đi.

Linh hồn Malfurion len được qua lỗ hồng ấy.

Anh thấy mình lớn dần khi thoát được khỏi nơi cầm tù, rồi sớm trở lại kích cỡ bình thường. Sự thay đổi ấy chẳng qua là do cái nhìn của anh mà ra, nhưng anh vẫn thấy thích thể hơn là nhỏ bé tựa một con côn trùng bị giam cầm.

Được rồi... trước khi bị phát hiện... hãy quay lại với bọn ta!

Lần này thì Malfurion không nghe theo nữa. Anh đã tiến quá xa rồi, anh phải làm điều gì đó để có thể cứu đồng loại và cả thế giới. Rào chắn phải bị phá bỏ.

Malfurion! Tyrande van xin. Đừng mà!

Anh lờ cả hai rồi trôi về góc phòng và ... dừng lại. Lãnh chúa Xavius đứng ở cuối phòng và đang để mắt tới cánh cổng, nơi lũ quỷ dữ liên tục hiện ra. Đường như hắn đang nói chuyện với kẻ nào trú ngụ bên trong. Malfurion chợt rung mình thầm nghĩ thế lực ấy hẳn phải rất đáng sợ.

Vậy nhưng giờ thì tình thế đang nghiêng về phía anh. Nếu Xavius tiếp tục chú ý tới cánh cổng, chỉ thêm một chút nữa thôi, Malfurion sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ của mình và biến khỏi đây.

Anh tiến lại phía dàn phép, anh đã biết phải làm gì để phá hủy nó. Chỉ một chút thay đổi thôi, không nhiều nhận gì hết.

Cả Tyrande lẫn Krasus đều đã không còn nói gì nữa, điều đó có nghĩa là, hoặc họ đồng ý để anh làm điều này, hoặc là liên kết giữa họ đã bị phá hủy. Dù là gì thì anh cũng sẽ không trốn chạy.

Liếc nhìn tên quân sư lần nữa, Malfurion vươn tay ra và tập trung sức mạnh. Anh thay đổi một chút kết cấu phép bên trong để chắc chắn dù anh có làm gì tiếp, thì dàn phép cũng sẽ không còn ổn định.

Anh triệu hồi sức mạnh của thế giới, của tự nhiên. Anh dùng nó để biến thần chú thành một thứ khác, một dạng khác, để có thể vô hiệu hóa và dần dần phá hủy hoàn toàn nó.

Rào chắn đang bị lung lay...

Lãnh chúa Xavius ngay lập tức cảm nhận được điều gì đó bất ổn. Có điều gì đó đang xảy ra với rào chắn.

Từ bên trong cánh cổng, Sargeras cũng cảm nhận được gì đó không đúng.

Mau tìm xem! Hấn ra lệnh.

Tên quân sư quay mặt lại. Đôi mắt thần tối tăm của hắn nhìn vào dàn phép... và vào bóng ma hắn đã bắt giữ trước đó.

Tên điên đó lại đang làm loạn nơi dàn phép. “Ngăn hắn lại!” lãnh chúa Xavius gầm lên.

Tiếng hô hoán của hắn suýt đã làm hỏng kế hoạch của Malfurion. Anh vội bình tĩnh lại rồi nhìn về phía Xavius. Hắn đang điên tiết chỉ vào anh, lệnh cho lũ Thượng đẳng bắt anh lại. Vậy nhưng chẳng tên nào có thể làm theo, vì không giống như tên quân sư, chúng đâu có thấy Malfurion, hướng chỉ là làm gì đó.

Nhưng tên lãnh chúa thì khác, hắn có thể làm cả hai.

Khi không ai khác có thể sai bảo được, tên lãnh chúa bèn lao về phía Malfurion. Đôi mắt giả của hắn lóe lên một luồng năng lượng tăm tối. Malfurion biết hắn đang định tấn công anh. Theo phản xạ, anh giơ tay lên triệu hồi một ngọn gió.

Những tia sét đỏ bắn về phía Malfurion, và hắn nếu chúng chạm vào người anh, anh sẽ hoàn toàn biến mất. Vậy nhưng, khi chỉ còn cách anh một quãng ngắn, những tia chớp va phải một rào chắn vô hình, có lẽ là bầu không khí đông lại, rồi bị làn gió mà Malfurion đã triệu hồi phản lại.

Tia sét đánh trúng mấy tên chiến binh đứng gần cánh cổng.

Lũ quỷ bị hất văng lên tựa lá bị gió cuốn. Có tên va vào tường, những tên khác va phải lũ pháp sư đang duy trì cánh cổng. Điều đó càng làm mọi thứ thêm hỗn loạn. Cánh cổng rung lên như đang hỗn hển thở, mở rộng rồi thu hẹp điên cuồng.

Lũ thượng đẳng cố gắng kiểm soát cánh cổng. Quỷ dữ trong cánh cổng đang định bước ra đã vụt biến mất.

Một con quỷ có đôi cánh lớn đứng gần cửa bèn lao về phía Malfurion. Hắn ta rõ là không nhìn thấy anh, nhưng vẫn chém điên cuồng, mong sẽ trúng gì đó. Malfurion cũng chỉ biết né, không dám chắc mình liệu có bị ảnh hưởng bởi thanh gươm hay không.

Lãnh chúa Xavius đã tránh được câu thần chú bị phản lại, và giờ thì đã đứng dậy được. Hắn lấy từ trong chiếc túi bên hông ra một viên pha lê khác.

“Người sẽ không thoát khỏi nơi đây nữa đâu...” Đôi mắt thần của hắn lóe sáng.

Malfurion vội chạy đi, con quỷ giờ đứng giữa anh và tên lãnh chúa. Thay vì bắt được mục tiêu mong muốn, Xavius hút phải con quỷ vào viên pha lê. Con quỷ gầm lên, chói với vồ về phía Malfurion trong khi bị lôi về phía viên pha lê.

Xavius chửi rủa rồi ném viên pha lê sang một bên mà không đếm xỉa gì tới kẻ trong đó. Hắn chỉ chú ý tới con ma hắn đang thấy được.

“Thưa lãnh chúa!” một tên pháp sư kêu lên. “Chúng thần có thể...”

“Đừng có manh động! Cứ làm gì người được giao! Cánh cổng phải được giữ, rào chắn phải được giữ! Ta sẽ lo kẻ đột nhập vô hình kia!”

Nói rồi, Xavius bèn lầm bầm niệm chú. Nhưng Malfurion không đợi hắn làm thế. Anh quay đi và chạy khỏi phòng, bay xuyên qua cánh cửa mà không thèm ngoái nhìn đám lính canh. Tên lãnh chúa điên tiết lao theo sau. “Mở cửa mau!”

Toán lính tuân lệnh. Xavius lao ra khỏi phòng và chạy xuống cầu thang truy đuổi.

Nhưng Malfurion đâu có chạy xuống dưới, mà vẫn đang lơ lửng bên trong tường tháp. Ở đó, tên lãnh chúa không thể thấy anh, và anh đợi đến

khi nguy hiểm đã chắc chắn qua đi.

Khi quay lại phòng, anh bèn trôi tới bên dàn phép. Anh phải nhanh chóng phá hủy nó, trước khi lũ Thượng đẳng kịp chữa lại.

Vậy nhưng ngay khi anh chạm tới đó, thì cảm giác sợ hãi anh từng cảm nhận được ủa tới. Malfurion ớn lạnh và quay lại phía cánh cổng.

Ngươi sẽ không chạm được tới rào chắn đâu... kẻ nào đó đang nói với anh. Ngươi không muốn đâu. Ngươi chỉ muốn phục thù ta mà thôi... thù phụng ta mà thôi...

Malfurion cố chống lại mong muốn đầu hàng. Anh biết điều gì sẽ xảy ra nếu kẻ đang nói kia bước được vào thế giới này. Tất cả những gì lũ quỷ gây ra không thể sánh nổi với những gì chủ nhân của chúng có thể làm.

Ta... sẽ...không...làm tốt thí của ngươi! Malfurion gần như gào lên và cố gắng dứt ánh nhìn khỏi cánh cổng.

Anh có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của kẻ kia khi anh cố chống lại. Sự xấu xa của hắn không thể ảnh hưởng tới anh, mà chỉ như đùa giỡn với tâm trí anh. Malfurion phải cố quên nó đi và chỉ nghĩ tới những người anh hết mực quan tâm, cùng những gì sẽ xảy ra nếu anh thất bại.

Chỉ vài giây nữa thôi...

Linh hồn anh chợt oằn mình, cơn đau thấu trời ủa tới. Anh quay lại và khụy xuống.

“Không đùa nữa!” Lãnh chúa Xavius đứng ở cửa và lảm bảm. Xung quanh, lũ lính bối rối nhìn quanh tìm kẻ đột nhập hắn nhắc tới. “Không phá phách nữa! Ta sẽ xé nát linh hồn ngươi, ném những gì còn lại ra ngoài thế gian kia... và ta sẽ trao ngươi cho Đức chúa để ngài làm những gì ngài muốn.”

Hắn ta chìa tay về phía Malfurion.

Hỏa quân liên tục phá vỡ thế trận của quân dạ tiên. Lãnh chúa Ravenscrest cố không để quân lính bị đẩy lùi, nhưng họ vẫn liên tục bị dồn ra sau.

Rhonin đã tạo một tảng gỗ thần lao vào lũ quỷ, hất văng nhiều kẻ ra sau, rồi tiếp tục tấn công đoàn quân. Dù có ngăn được bước chúng ở một chỗ, thì khắp nơi Hỏa quân vẫn tiếp tục xông tới.

Rhonin nghe thấy tiếng lãnh chúa Ravenscrest ra lệnh. “Củng cố cánh phải! Cung thủ! Bắn rơi lũ quỷ bay! Latosius, đưa Nguyệt binh ra sau!”

Không hiểu vị pháp sư già có nghe thấy lệnh không, nhưng đội Nguyệt Binh vẫn cứ đứng đó. Latosius đứng ngay đầu, lệnh cho pháp sư này hay pháp sư khác đối phó với từng chỗ. Rhonin đánh mặt. Vị Nguyệt binh chẳng hề có khái niệm gì về chiến thuật trong đầu. Ông ta đang phung phí chút sức mạnh ít ỏi của đội quân cho những cú tấn công nhỏ lẻ, thay vì tập trung hỏa lực.

Illidan cũng nhận ra điều đó. “Ông già ngốc đó chẳng biết tận dụng sức mạnh của họ gì hết! Tôi có thể điều hành tốt hơn!”

“Cứ quên họ đi và tập trung vào thần chú của cậu...”

Nhưng ngay khi chàng pháp sư nói những lời ấy, Latosius chợt quay cuồng. Ông ta ôm cổ và đổ gục về phía trước, máu ộc ra từ trong miệng. Da ông thâm lại, ông ta khuyu xuống, tắt thở.

“Không!” Rhonin vội nhìn quanh Hỏa quân và khi tìm ra tên ma vương, anh chỉ tay vào hắn.

Anh dùng chính thần chú của tên ma vương trước đó, hướng mấy mũi tên đang bay về phía hắn. Tên ma vương ngược lên nhìn, và khi thấy mũi tên, hắn bật cười. Hắn phẩy tay, Rhonin đoán hắn định tạo khiên chắn quanh mình.

Tên ma vương không còn cười được nữa khi mà những mũi tên không chỉ xuyên qua rào chắn, mà còn xuyên qua ngực hắn.

“Cũng không mạnh như ngươi tưởng nhỉ?” chàng pháp sư đánh mặt nhưng vẫn mỉm cười. Rhonin quay lại nhìn Illidan... nhưng cậu ta đã biến đâu mất. Anh nhìn quanh thì thấy cậu chàng đang lao báo về phía đội Nguyệt binh, họ vẫn đang náo loạn khi mất đi thủ lĩnh.

“Cậu ta làm...” nhưng Rhonin không còn kịp nghĩ tới cậu ta nữa, khi mà anh thấy toàn thân nóng rực. Anh cảm giác như da mình sắp tan chảy.

Lũ ma vương cuối cùng cũng xác định anh là mối nguy hiểm. Chắc chắn không chỉ có một tên tấn công anh. Anh vẫn còn kịp thu hết chút sức lực để hạ sức nóng, nhưng không thể làm gì hơn thế. Sức nóng đang gần nấu chín anh.

Vậy là hết. Anh sẽ chết nơi đây mà không biết được liệu hi sinh của mình có cứu đổi lịch sử hay hủy diệt thế gian.

Thế rồi, sức nóng bất chợt giảm dần. Rhonin vội phản ứng lại, dùng sức mạnh chống lại mối nguy hiện hữu. Anh hướng về phía tên ma vương chính.

“Người thích lửa à? Ta lại thích chút gì mát mẻ hơn đây.”

Chàng pháp sư đảo ngược thần chú và ném về phía tên ma vương một dải hơi lạnh.

Rhonin có thể cảm nhận được băng giá thiêu đốt tên ma vương. Hắn cứng đờ, da tím tái. gương mặt hắn méo xệch và bị đóng băng trong đau đớn.

Một tên quái binh va phải tên ma vương. Hắn đổ xuống, va phải nền đất và vỡ tan ra thành những miếng băng rơi nơi chiến trường.

Anh cố lấy lại nhịp thở và quay lên nhìn đội Nguyệt binh, anh có cảm giác sự trợ giúp là của họ. Anh mở to mắt khi thấy Illidan đang đứng đầu.

Cậu dạ tiên cười với anh rồi quay trở lại với trận chiến. Cậu ta chỉ huy đội pháp sư lão làng như thể được sinh ra cho việc đó. Illidan sắp họ thành hàng lối nhằm gia tăng sức mạnh họ có. Rồi cậu ta dùng chính sức mạnh đó để tăng quyền năng của các thần chú tạo ra.

Từ giữa đội hình Hỏa quân, mặt đất nổ tung, tiêu diệt thêm một toán quỷ. Illidan kêu lên vui sướng mà không để ý tới nét mặt mệt mỏi của đám pháp sư. Cậu ta đã biết cách dùng sức mạnh, nhưng nếu cậu ta cứ tiếp tục, đội Nguyệt binh rồi sẽ kiệt sức.

Nhưng Rhonin không thể làm gì để nói cho Illidan, và thực sự anh còn chẳng biết có nên nói. Nếu như quân ta tử trận hết, thì liệu còn có hi vọng nào đây?

Giá như Malfurion không thất bại...

Mannoroth nhìn khắp chiến trường và cảm thấy hài lòng. Quân của hắn đang tràn qua mảnh đất, không chỉ qua những nơi không chút phản kháng, mà còn cả những nơi lũ thứ dân đáng thương dám đối chọi lại và chiến đấu với Hỏa quân.

Hắn thầm cảm ơn chúng vì đã tự mình đưa trận chiến đến hồi kết thật nhanh chóng. Điều đó sẽ chỉ giúp việc dọn đường cho chủ nhân hắn, Sargeras, bước vào thế giới này sớm hơn. Ngài sẽ trọng thưởng cho Mannoroth, khi mà Hỏa quân đã chiến thắng mà không cần tới sự trợ giúp của Archimonde.

Phải rồi, Mannoroth sẽ được trọng thưởng, nhận được nhiều vinh hạnh, thêm nhiều quyền lực với Hỏa quân.

Còn với lũ dạ tiên đã “giúp” lũ quỷ trên con đường xâm chiếm thế giới này, chúng sẽ nhận được một phần thưởng Sargeras luôn trao cho những kẻ như thế... Đó là sự hủy diệt hoàn toàn.

Dịch: T. A

Chương hai ba

Malfurion tưởng mình đã lừa được lãnh chúa Xavius, nhưng lại một lần nữa, anh đã tự biến mình thành kẻ ngốc. Tại sao anh lại nghĩ hẳn ta sẽ tiếp tục truy đuổi anh trên cầu thang rồi hành lang, trong khi rõ ràng Malfurion sẽ phải muốn trở lại tòa tháp để hoàn thành nhiệm vụ của mình chứ?

Đây có lẽ sẽ là lỗi lầm cuối cùng của anh. Lãnh chúa Xavius là một pháp sư tài ba, và hẳn ta có sức mạnh của Giếng nước hỗ trợ. Malfurion đã học được rất nhiều từ thầy của mình, nhưng có vẻ như bấy nhiêu đó là chưa đủ để có thể đối phó với một đối thủ nguy hiểm như hẳn.

Và lãnh chúa Xavius cũng hiểu rất rõ điều đó.

Thế nhưng, anh lại nghe thấy tiếng nói trong tâm trí... không phải giọng nói từ trong cánh cổng, mà chính là của Krasus bí ẩn, anh lại cứ nghĩ ông ta đã bỏ mặc mình từ lâu.

Malfurion. Sức mạnh của chúng ta là sức mạnh của cậu... hãy làm giống như khi ở trong viên pha lê, hãy lấy sức mạnh của tình yêu và tình bạn từ những người thân thiết... hãy lấy sức mạnh của lòng quyết tâm từ những người như ta, những người sẽ luôn đứng bên cậu.

Anh không hiểu hết những lời đó, nhưng chí ít đã hiểu được cốt lõi. Anh không chỉ còn cảm nhận thấy Tyrande và Krasus, mà còn có cả Brox nữa.

Họ đều đã mở rộng tâm trí mình, linh hồn mình tới với Malfurion, cho anh tất cả sức mạnh anh cần.

Cậu là một Mộc thuật sĩ, Malfurion à, và có lẽ là người đầu tiên của đồng loại cậu. Cậu lấy sức mạnh từ thế giới, từ tự nhiên... chẳng phải chúng ta cũng là một phần trong đó sao? Hãy lấy chính sức mạnh của chúng ta...

Malfurion làm theo... và anh đã làm theo rất kịp thời. Lãnh chúa Xavius làm phép.

Lẽ ra linh hồn của Malfurion đã bị tiêu diệt. Chàng dạ tiên giơ tay lên chắn cú tấn công, nhưng anh không nghĩ mình có đủ sức mạnh. Cú tấn công trước đó của tên lãnh chúa đã đủ làm anh kiệt sức rồi.

Nhưng cú tấn công không chạm được tới anh. Nó bị phá hủy dễ dàng như một con sâu bọ bị gạt văng ra.

Đứng dậy đi! Krasus giục. Đứng dậy và làm gì cậu phải làm đi!

Ý ông không phải là chiến đấu với tên lãnh chúa. Điều đó sẽ chỉ làm anh phung phí thời gian thôi. Thay vào đó, chàng dạ tiên phải làm điều mình đã định làm từ trước.

Malfurion tấn công dàn phép tạo rào chắn.

Dàn phép trở nên không ổn định. Hai tên Thượng đẳng vội chạy đến điều chỉnh lại, nhưng sàn nhà đã sụp xuống theo lời của Malfurion, đất đá không còn vững chắc và gắn chặt với nhau nữa. Hai tên Thượng đẳng hét lên và ngã khỏi tòa tháp.

Lãnh chúa Xavius điên tiết tấn công Malfurion, hấn tung ra một làn khói bám vào người anh và cố hủy hoại linh hồn anh. Malfurion cố chống cự, rồi kết hợp sức mạnh của Tyrande, Brox cùng Krasus. Anh triệu hồi một ngọn gió cuốn lấy làn khói và thổi bay nó đi.

Trong khi Malfurion đối phó với làn khói, Xavius đã tranh thủ cơ hội sửa lại chút ít dàn phép. Rồi hấn quay ra nhìn đối thủ của mình, ý định tiếp theo của hấn trở nên rõ ràng.

Malfurion mệt mỏi lắm rồi. Anh không thể cứ làm thế này mãi. Rồi anh sẽ thua, hoặc là sẽ phải tháo chạy. Anh phải làm gì đó nhanh lên!

Anh quay lại, nhưng không phải về phía dàn phép hay tên lãnh chúa.

Thay vào đó, Malfurion đối diện với cánh cổng.

Anh lại triệu hồi gió, xin gió hãy mạnh lên để thổi bay không chỉ là một làn khói. Malfurion nhìn vào một tên Thượng đẳng, yêu cầu con gió làm điều anh muốn.

Ngay trong lãnh địa của chính mình, lũ pháp sư bị một cơn lốc tấn công. Ba tên bị hất văng qua căn phòng và va mạnh vào tường. Trong khi đó, một tên khác bị thổi khỏi vòng phép và ngã lên một tên khác.

Lũ còn lại oằn mình chống đỡ cơn thịnh nộ của gió. Vậy nhưng dù không có tên nào bị cuốn đi, thì cơn lốc cũng đã đủ để khiến chúng phải khổ sở, khiến cho cánh cổng rung rinh và méo mó. Cảm giác xấu xa trong cánh cổng đã dần mờ nhạt hơn.

Đôi tay rực lửa chọt tùm lầy cổ Malfurion. Chúng thiêu đốt linh hồn anh tựa như đốt cháy da thịt, khiến anh hét lên đau đớn, mặc dù chỉ có kẻ tấn công anh nghe thấy.

“Ta có sức mạnh của Đức chúa!” tên lãnh chúa gầm lên sung sướng. “Người không thể chống lại cả hai.”

Quả thực, Malfurion cảm nhận được sự xấu xa lại đang tràn ra khỏi cánh cổng. Dù không còn đủ để dụ dỗ anh đến với lũ Thượng đẳng, thì nó cũng đủ mạnh để giúp sức cho tên lãnh chúa vốn đã mạnh sẵn rồi. Sức mạnh của ba người kia cũng không thể đủ để anh có thể chống lại hẳn.

Tyrande... Anh cố gắng không lấy sức mạnh của nàng nữ tu nữa, anh sợ rằng mình sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy nàng, nghe giọng nói của nàng.

Tiếng của Krasus lại vang lên. Hãy dừng cảm lên, chàng dạ tiên... vẫn còn một người nữa đã chờ đợi giây phút này.

Một người thứ tư hiện lên và thêm cho Malfurion sức mạnh. Giống như Krasus, vị này cũng không phải một dạ tiên tầm thường. Anh có cảm thấy chút yếu ớt, nhưng nếu đem so với giống loài dạ tiên, thì sự yếu ớt đó là rất nhỏ và chẳng đáng để tâm. Lạ lùng hơn, vị này cứ như anh em sinh đôi của

Krasus, họ giống nhau đến nỗi chàng dạ tiên ban đầu không thể phân biệt được ai với ai.

Đến cả giọng nói của vị này cũng khiến anh lầm với Krasus. Ta là Korialstrasz... hãy lấy tất cả sức mạnh của ta.

Những gì họ cho anh chính là những gì tự nhiên đã trao cho họ. Sự hiện diện của Korialstrasz đã khiến anh mạnh lên gấp trăm lần, cho anh chút hi vọng hiếm hoi. Cậu là một mọt thuật sĩ...Krasus lại nhắc lại. Thế giới này chính là sức mạnh của cậu.

Malfurion thấy mình mạnh mẽ hơn. Anh không chỉ cảm nhận được những người bạn ở nơi xa, mà còn cả đất đá, mây gió, cỏ cây... tất cả mọi thứ. Malfurion cảm thấy choáng váng trước cơn thịnh nộ của tự nhiên. Thiên nhiên đang giận dữ trước những gì lũ Thượng đẳng làm.

Tôi hứa sẽ làm những gì có thể, anh nói. Xin hãy cho tôi sức mạnh và mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Malfurion tưởng chừng thời gian như kéo dài vĩnh viễn, nhưng khi anh quay ra tên lãnh chúa, anh mới nhận ra chỉ vài giây ngắn ngủi vừa trôi đi. Hắn gần như bị đóng băng trong thời gian, gương mặt hắn biến đổi rất chậm chạp khi hắn chuẩn bị niệm chú, giờ thì hắn được chủ nhân giúp đỡ và đã sẵn sàng kết liễu bóng ma trước mặt.

Malfurion mỉm cười trước hành động của tên lãnh chúa. Anh giơ tay lên cao và kêu gọi sức mạnh của bầu trời.

Bên ngoài trời, tiếng sấm rền vang. Lũ thượng đẳng quanh cánh cổng và dàn phép sợ hãi vì biết đó không phải do chúng gây ra. Lãnh chúa Xavius cũng chột cau mày.

Tòa tháp rung chuyển... rồi nổ tung.

Thủ lĩnh Varo' then quỳ xuống trước mặt nữ hoàng, một bên tay ôm chiếc mũ giáp. “Người cho gọi thần thừa nữ hoàng?”

Hai nữ tì của Azshara đang chải tóc cho người, họ phải làm vậy mấy lần mỗi ngày để tóc người lúc nào cũng mềm mượt. Trong lúc đó, người tự

thường cho bản thân một chút nước hoa thơm được các thương nhân đem tới.

“Đúng thế, viên chỉ huy của ta. Ta tự hỏi tiếng động vừa rồi là gì vậy. Hình như là từ tòa tháp. Có vấn đề gì mà ta không biết không?”

Tên dạ tiên nhún vai. “Thần cũng không thấy gì bất thường thưa nữ hoàng. Có lẽ là do Đức chúa Sargeras sắp bước qua thôi.”

“Người nghĩ thế sao?” Mắt người sáng bừng lên. “Tuyệt quá!” Người vẫy tay cho hắn lui. “Vậy thì ta phải chuẩn bị thôi! Chắc chắn chúng ta sắp được đón một sự kiện trọng đại!”

“Thần tuân lệnh thưa nữ hoàng vĩ đại. Thần tuân lệnh.” Viên chỉ huy đứng dậy, đội mũ giáp.

Rồi hắn chột chững lại.

“Người có muốn thần kiểm tra cho chắc chứ?”

“Không cần! Ta tin là người nói đúng! Ta không nghi ngờ gì lãnh chúa Xavius!” Azshara lại ngửi chút nước hoa nữa. Mùi hương khiến người thấy hưng phấn. Người sẽ xúc hương này khi gặp Đức chúa. “Ta tin là ngài quân sư sẽ lo được mọi chuyện thôi.”

Nửa trên của tòa tháp đã bị phá hủy, những tia sét đánh xuống từ trời cao phá nát mái tháp, làm đất đá rơi xuống mặt giếng đen ngòm.

Những tảng đá lớn đổ sập xuống, đè bẹp hai tên Thương đẳng và khiến lũ còn lại chạy toán loạn. Rào chắn và cánh cổng vẫn còn, nhưng đều đã bị phá hoại nghiêm trọng.

Những cơn gió rít lên bên tai lũ Thương đẳng. Một tên pháp sư bị ném ra rìa tháp lồm ngồm bò dậy. Ngọn gió lại cuốn lấy hắn và ném hắn về sau.

Hắn hét lên và rơi xuống mặt giếng.

Làn mưa tiếp tục làm khổ sở những kẻ còn lại. Chúng quỳ xuống và vẫn cố gắng giữ vững thần chú. Nhưng chúng chẳng thể làm được gì nhiều, khi mà gió đã nổi thành bão lớn.

Chỉ có hai kẻ không bị gió thổi bay. Một là Malfurion, linh hồn anh mặc cho gió mưa tràn qua người. Kẻ còn lại chính là Xavius, hắn không chỉ được sức mạnh của Giếng nước bảo vệ, mà còn cả chủ nhân trong cánh cổng kia giúp sức.

“Khá lắm!” Tên lãnh chúa nói lớn. “Nhưng rồi cũng vô ích thôi anh bạn trẻ ạ! Người không có sức mạnh của Giếng nước... trong khi ta lại có cả sức mạnh của một vị Đức chúa!”

Lời nói của hắn khiến Malfurion mỉm cười. Hắn không biết hắn đang đối đầu với ai. Hắn là hắn vẫn nghĩ mình chỉ đang chiến đấu với một tên pháp sư tầm thường.

“Không, thưa ngài!” chàng dạ tiên đáp lại. “Chính ngài đã đảo ngược tình thế! Ngài chỉ có sức mạnh của Giếng nước cùng tên chủ nhân của lũ quỷ, kẻ đã tự xưng là chúa! Còn tôi... tôi có sức mạnh của cả thế giới này giúp sức kia!”

Xavius cười khẩy. “Ta không muốn nghe người lắm nhảm nữa.”

Malfurion cảm nhận được sức mạnh vô song hắn đang triệu hồi từ giếng nước. Điều đó thoáng làm Malfurion sợ hãi, nhưng rồi sức mạnh trong chính bản thân đã khiến anh an lòng.

“Người phải bị chặn đứng!” Anh hét lên với tên lãnh chúa. “Người và kẻ người phụng thờ phải bị chặn đứng.”

Dù lãnh chúa Xavius có định làm phép gì thì Malfurion cũng không thể biết được nữa. Khi hắn chưa kịp niệm chú xong, chính phép thuật đã chống lại hắn. Một tia chớp đánh liên tục vào người hắn, đốt cháy cả trong lẫn ngoài thể xác. Da hắn đen cháy, tróc ra từng mảng, nhưng hắn vẫn không ngã xuống.

Cơn mưa biến thành ngọn sóng trút lên người tên lãnh chúa. Xavius như tan ra, da thịt hắn vữa xuống, vậy mà hắn vẫn cố vươn tới bên Malfurion.

Tiếng sấm nổ vang trời, lãnh chúa Xavius, quân sư của nữ hoàng, kẻ đứng đầu tộc Thượng đẳng nổ tung. Hắn gào lên như một con quái cầu, cơ thể tan thành từng mảnh. Đám bụi còn lại bị gió thổi tung và cuốn đi xa.

Những tên Thượng đẳng còn lại cuối cùng cũng chịu bỏ vị trí mà chạy thoát thân trước cơn thịnh nộ của kẻ vừa tiêu diệt tên lãnh chúa. Malfurion để chúng rời đi, anh đã vắt kiệt quệ sức mình, nhưng vẫn còn cần hoàn thành một việc cuối cùng.

Không còn lãnh chúa Xavius bảo vệ, đàn phép tạo rào chắn sụp đổ nhanh chóng. Chỉ với một cái phẩy tay, chàng dạ tiên đã phá vỡ thần chú, phá hủy hết mối nguy đối với sự sống còn của đồng loại mình. Anh thầm mong mình đã không ra tay quá muộn.

Và giờ thì anh chỉ còn chú ý tới cánh cổng mà thôi.

Giờ thì nó chỉ còn là một lỗ hồng yếu ớt giữa thực tại. Malfurion nhìn nó, anh biết mình sẽ không thể đóng chặt nó và kẻ ở bên trong... nhưng chí ít anh có thể làm nó bị gián đoạn một chút.

Người chỉ đang cản trở điều tất yếu thôi... giọng nói mà anh ghê sợ lại vang lên. Ta sẽ tiêu diệt thế giới của người... giống như bao thế giới khác...

“Người sẽ không thấy chúng ta bị hạ gục dễ dàng đâu,” Malfurion phản lại. Anh lại tiếp tục làm phép.

Cơn mưa gột sạch những vết tích phép thuật ở phía dưới cánh cổng. Sấm chớp liên tục đánh vào trung tâm, khiến cho kẻ bên trong phải lùi ra xa. Gió thổi mạnh xung quanh như một cơn bão điên cuồng phá vỡ câu thần chú.

Mặt đất rung chuyển, sàn nhà đổ sụp xuống.

Malfurion không ở trạng thái vật chất, và vì thế anh không sợ gì trước tòa tháp đang đổ dần. Dù rất mệt mỏi, nhưng anh vẫn đứng đó, quyết tâm chờ cho đến khi mọi chuyện chấm dứt.

Sàn nhà nghiêng góc, dụng cụ pháp thuật và những gì sót lại dòn hết về phía góc phòng. Kèm theo đó là một tiếng động vang trời.

Tòa tháp đổ ụp xuống.

Cùng với đó, cánh cổng nhỏ dần và sắp đóng lại.

Malfurion chợt thấy mình bị một lực hút kéo vào. Anh thấy linh hồn mình bị lôi về phía cánh cổng.

Ta sẽ có được ngươi... giọng nói yếu ớt nhưng nham hiểm vang lên.

Chàng dạ tiên chống cự lại, cố thúc cho linh hồn mình bay xa khỏi cảnh công. Cát bụi bay xuyên qua người anh về phía nó, theo sau là những tàn tích sót lại.

Anh không thể nào chịu nổi nữa, và liên tục bị lôi vào gần hơn...

Malfurion! Tyrande kêu lên. Malfurion!

Anh cố níu kéo giọng của nàng, dùng nó như một sợi dây bám. Phía dưới anh, tòa tháp đã chìm xuống đáy Giếng. Chỉ còn Malfurion và lỗ hổng nhỏ xíu nhưng nguy hiểm vô cùng sót lại.

Tyrande! Anh thầm gọi. Anh nhắm mắt, nghĩ về nàng, nghĩ tới việc được tới bên nàng.

Ta bắt được rồi... giọng nói mà anh không biết của ai nữa vang lên.

Thế giới quanh anh quay cuồng.

Mannoroth cảm nhận được rào chắn đã mất đi. Hắn ta cảm nhận được điều đó khi nó còn chưa xảy ra.

Hắn ta khựng lại giữa chiến trận mà quay cái mặt xấu xí nhìn về phía tòa tháp. Tòa tháp không còn ở đó nữa.

“Khôngggggg” Hắn gầm lên.

Rhonin cảm nhận được điều đó. Anh chợt thấy quyền năng ủa về, sức mạnh ủa về trong mình. Anh tưởng như mình có thể tạo ra cả một thế giới, hái được cả những vì sao trên trời và sắp xếp chúng theo ý mình. Anh cảm thấy mình thật phi thường, là bất bại.

Câu thần chú bảo vệ Giếng nước vĩnh hằng đã không còn.

Anh vội quay ra nhìn Illidan xem liệu cậu ta có cảm thấy thế không. Rhonin không cần phải hỏi, vì Illidan rõ là cũng đã cảm nhận được luồng

sức mạnh đó. Thậm chí không chỉ có đội Nguyệt binh trông khá hơn, mà toàn bộ đội quân đều như lột xác.

Giờ thì anh hiểu giếng nước và loài dạ tiên là một. Kể cả những kẻ không có quyền phép cũng ít nhiều chịu ảnh hưởng của giếng nước. Việc mất đi nó đã khiến họ yếu đi mà không nhận ra. Nhưng giờ thì Rhonin đã thấy được cả đội quân, từ lãnh chúa Ravencrest đến những anh lính quen cũng trở nên tự tin và quyết liệt hơn. Họ tưởng như mình có thể đánh bại bất cứ đội quân nào.

Kể cả nếu đó là Hỏa quân.

Tiếng tù và vang lên. Đội quân dạ tiên cùng hét lớn để đáp lại những tiếng gầm rú của lũ quỷ. Những hàng quân kẻ thù đầu tiên trở nên hỗn loạn, không hiểu vì đâu có sự thay đổi đột ngột đó.

“Tấn công!” lãnh chúa Ravencrest hô vang.

Quân ta lao lên. Lũ quỷ chưa bao giờ thảm hại như vậy. Quái cầu bị giết mà không kịp chạy lùi lại. Lũ chiến binh gục ngã lên nhau khi mũi gươm của dạ tiên xuyên qua da thịt chúng. Hỏa quân đang tràn lên, nay lại bị chặn đứng giữa đường tiến quân.

Illidan chỉ huy đội Nguyệt binh tấn công lũ xâm lược, cậu liên tục lấy sức mạnh của họ để củng cố thần chú của mình. Mặt đất rung chuyển dưới chân lũ quỷ, ném chúng lên trời nhẹ như không. Lũ tử binh chột bùng cháy khi đang bay, chúng trở thành những quả đạn rực lửa, làm tăng thêm hỗn loạn giữa Hỏa quân.

Rhonin cũng không đứng yên ngoài cuộc. Anh tưởng nhớ bất cứ những ai đã và sẽ ngã xuống trong cuộc chiến, rồi tấn công những kẻ phải chịu trách nhiệm. Một tên ma vương định tấn công anh bị áo choàng của chính hắn quấn lấy, xiết chặt cho đến khi hắn gãy cổ mà chết. Rồi chàng pháp sư triệu hồi những tia sét xanh chết chóc, chúng đánh vào từng tên ma vương trong đám Hỏa quân và chỉ để lại những nhúm tro tàn.

Lần đầu tiên Hỏa quân trở nên hoảng loạn. Đây không phải trận chiến chúng mong chờ, cuộc tàn sát chúng muốn có. Giờ đây chúng đối mặt với cái chết của chính mình, một khung cảnh mà đến chúng cũng cảm thấy đáng sợ.

Rhonin và Illidan tiếp tục dẫn họ tới chiến thắng. Chàng pháp sư nhìn về phía lũ Hỏa thạch đang lao về phía đội quân. Chúng cuộn tròn như những quả bóng, tạo thành những tảng đá rơi xuống gây thêm thương tích.

Lần này thì Rhonin dùng chính chiến thuật của Illidan. Lấy sức mạnh của Giếng nước, anh tạo ra một rào chắn vàng trên trời cao, làm lũ Hỏa thạch không thể vượt qua nổi. Rào chắn ấy không chỉ là một bức tường, mà còn được Rhonin tạo thêm một tác dụng khác. Anh tạo hình nó theo ý mình, làm rào chắn uốn cong, khiến lũ Hỏa thạch rơi xuống nảy bật lại theo hướng anh muốn.

Và rồi chúng va vào chính đồng minh.

Những mũi tên anh từng ném về phía lũ quỷ không thể sánh được với những gì lũ Hỏa thạch gây ra. Chúng đâm xuống chính giữa đội quân quỷ dữ, phá vỡ đội hình và tạo thành những lỗ hồng bốc khói ngùn ngụt. Kẻ thù tan xác bay khắp nơi, tiếp tục rơi đè lên những tên khác, làm tăng thêm nhiều lần mất mát của lũ quỷ.

Chàng pháp sư chợt nghe thấy tiếng cười sung sướng ở phía xa. Illidan vỗ tay chúc mừng nỗ lực của chàng người rồi lại chỉ tay về phía kẻ thù.

Cánh quân bên trái kẻ thù chợt bước choạng vạng, nhiều kẻ ngã quỵ xuống. Mặt đất dưới chân chúng trở nên lầy lội, khiến lũ quỷ nặng nề không tài nào thoát khỏi vũng lầy. Có kẻ vẫn cố chống lại, nhưng rồi không một kẻ nào ở nơi đó thoát khỏi thần chú của Illidan.

Cậu ta phẩy tay làm mặt đất cứng lại, chôn vùi tất cả lũ quỷ. Rồi cậu quay ra phía Rhonin và cúi đầu kính cẩn trước anh.

Rhonin vẫn lạnh lùng gật đầu. Dù sao thì cậu ta cũng ngăn được bước tiến của kẻ thù. Cuối cùng thì sau khi bị tấn công điên cuồng, Hỏa quân buộc phải rút chạy.

Không có tiếng tù và hay hô hoán. Chúng chỉ tự động rút chạy. Chúng vẫn cố giữ đội hình, nhưng hẳn là các tướng lĩnh của chúng phải nỗ lực hết sức mới có thể giữ được vậy. Thế nhưng chúng vẫn không kịp thoát khỏi đợt phản công của dạ tiên.

Đội Nguyệt binh đặc biệt thích thú với cục diện vừa thay đổi. Họ chú ý nhất tới lũ quái cầu, biến con này thành khúc gỗ, con khác thành chuột bỏ.

Có con bùng cháy trong lúc chạy, đuôi chúng cụp lại tìm chút an toàn giữa hỗn loạn.

Khắp mọi nơi, chống cự vẫn còn đó, nhưng cũng sớm bị các toán lính sung sức dập tắt. Quái binh chết như ngã dạ. Rhonin dám chắc mỗi dạ tiên đều đang nghĩ về bao mạng sống Hỏa quân đã cướp đi trên đường tấn công. Họ hẳn có bao người thân và bạn bè đã bị tàn sát ở Zin-Azshari.

Vậy nhưng có một lí do chiến đấu khác khiến anh thấy lo lắng. Đến lãnh chúa Ravencrest cũng hô vang tên của Người để thúc quân tiến thêm.

“Vì nữ hoàng! Vì Azshara vĩ đại! Tiến lên giải cứu Người!”

Rhonin đã nghe Malfurion nói rằng chính nữ hoàng là kẻ đứng sau cuộc tàn sát, cùng với tên quân sư và lũ Thượng đẳng, và anh e đó là sự thật. Anh chỉ biết nhủ lòng rằng sự thật rồi sẽ lộ ra khi họ tiến đến hoàng cung.

Hỏa quân liên tục bị đẩy lùi, chúng tiến sát đến bên tàn tích của thành phố thủ đô. Lũ quỷ tiếp tục bị chết trên đường tháo chạy, hoặc bị gươm đâm, hoặc bị phép giết. Trận chiến diễn ra xuyên màn đêm, mặt đất ngập xác của lũ quỷ dữ.

Có lẽ trận chiến đã có thể tiếp tục, quân dạ tiên có thể tiến tới tận Zin-Azshari và vào đến hoàng cung, nhưng trời đã rạng sáng, và quân ta đã dần kiệt sức. Họ đã gồng mình, và điều đó thật đáng hoan nghênh, nhưng lãnh chúa Ravencrest hiểu rằng nếu tiếp tục tiến công, họ sẽ gặp phải những hiểm họa khôn lường. Ông lưỡng lự, song vẫn ra hiệu thôi tù và cho quân dừng lại.

Tiếng tù và vang lên, Illidan tỏ ra không hài lòng. Cậu ta định dẫn Nguyệt binh xông lên, tuy vẫn có người làm theo, thì những người khác rõ là đã dốc hết sức mình rồi.

Rhonin cũng đã kiệt sức. Anh vẫn còn có thể tạo những câu thần chú có sức tàn phá lớn, nhưng người anh đã đắm mồ hôi và thấy choáng váng mỗi khi cử động mạnh. Anh không thể nào tập trung được nữa.

Ngoại trừ Illidan, tất cả dạ tiên đều nhận ra mình không thể chiến đấu thêm, nhất là giữa ban ngày, nhưng điều đó không làm mất đi những gì họ đạt được. Mỗi hiểm họa có thể chưa được loại bỏ, nhưng giờ thì họ đã hiểu

lũ quỷ cũng có giới hạn của chúng. Chúng có thể bị giết. Chúng có thể bị đẩy lùi.

Vị lãnh chúa cử quân tình nguyện đến các vùng khác nhau trên lãnh thổ dạt tiên nhằm hai mục đích. Họ sẽ đẩy binh để tạo một đội quân khổng lồ, hàng phòng thủ vững chắc để đối phó với cuộc tấn công tiếp theo của Hỏa quân, bởi chắc chắn chúng chưa chịu từ bỏ, đồng thời họ sẽ xem xét mức độ tàn phá sau chiến trận.

Thêm vào đó, vị lãnh chúa cũng cất nhắc pháp sư riêng của mình là Illidan lên làm thủ lĩnh đội Nguyệt binh. Tuy vẫn còn kẻ phản đối, thì chỉ cần một thần chú cuối cùng, làm nổ tung một khoảng giữa Hỏa quân đang tháo chạy, Illidan đã làm tắt cả những ai chống đối phải ngậm miệng.

Illidan rất hài lòng với vị trí mới này, cậu ta vội chạy đi tìm Rhonin để khoe. Chàng pháp sư chỉ lịch sự gật đầu, một mặt nghĩ lại liệu hồi trẻ mình có hưng phấn thế không, mặt khác lại lo, liệu tính cách của cậu chàng rồi có bị ảnh hưởng khi đảm nhận vị trí mới. Illidan có một tiềm năng hơn nhiều những gì cậu ta đã thể hiện, nhưng chính tính liều lĩnh của cậu lại có thể khiến cậu lâm nguy, mỗi nguy có thể kinh khủng hơn những gì Hỏa quân gây ra. Rhonin thề rằng mình sẽ phải để ý đến cậu ta hơn.

Khi chỉ còn ại một mình, chàng người duy nhất giữa đội quân dạt tiên ngắm nhìn đội hình đã được sắp xếp để chống lại lũ quỷ. Ánh nắng khiến áo giáp của họ lấp lánh, khiến cho cảnh tượng thật huy hoàng. Họ tưởng chừng mình có thể đánh bại bất cứ kẻ thù nào. Vậy nhưng, Rhonin vẫn hiểu rõ, họ cần một lực lượng hùng hậu hơn thế nếu muốn chiến thắng trong trận chiến cuối cùng. Lịch sử khẳng định chiến thắng, nhưng còn quá nhiều yếu tố có thể làm hỏng kết cục, trong đó có bản thân anh. Tệ hại hơn, Hỏa quân giờ đã hiểu được thứ phép thuật chống lại chúng, và sẽ dò được anh cùng Illidan.

Rhonin đã từng là mục tiêu của lũ quỷ ngay trong chính thời kỳ anh sống. Và anh không hề muốn lặp lại điều đó.

Vậy ai là người góp công lớn nhất cho chiến thắng này? Không phải Rhonin. Không phải Illidan. Không phải đội Nguyệt binh, hay Ravenscrest, hay đội quân của ông. Họ đều không phải người đứng sau vinh quang.

Chàng pháp sư nhìn về phía Zin-Azshari và về phía Hỏa quân hoảng loạn, anh thầm nghĩ, liệu điều gì đã xảy đến với Malfurion?

Dịch: T. A

Chương hai tư (END)

Anh nằm yên như chết, và tệ hại hơn, không ai có thể lần được chút dấu vết nào của liên kết họ đã có với anh. Tyrande để Malfurion gói đầu lên lòng nàng, để lớp cỏ mềm dưới lưng làm giường cho anh.

“Anh ta chết rồi sao?” Jarod Shadowsong bối rối lên tiếng. Viên chỉ huy đã theo cả ba vào sâu trong rừng để canh chừng tù binh của anh, chính là Krasus. Anh không góp sức vào việc làm phép, mà trở thành lính canh bắt đắc dĩ. Từ miễn cưỡng, anh giờ đã thực sự lo lắng dù không hiểu rõ những gì xảy ra.

“Không!” Tyrande kêu lên. Rồi nàng lại hạ thấp giọng. “Anh ấy không thể...”

“Cậu ta không có mùi chết chóc quanh mình,” Korialstrasz nói lớn.

Jarod Shadowsong tránh mình về một bên mỗi lần Korialstrasz nói. Anh vẫn chưa quen với việc có một con rồng đỏ bên cạnh. Tyrande có lúc cảm thấy thật buồn cười, nhưng giờ thì nàng không còn tâm trí nào mà cười nữa. Nàng đã quen với vị rồng dũng mãnh, đặc biệt là khi nàng cũng cảm nhận được một mối quan hệ rất lạ giữa Korialstrasz và Krasus. Họ cứ như là anh em, là một cặp sinh đôi vậy.

Nghĩ tới “sinh đôi”, nàng lại cúi nhìn Malfurion.

Krasus đi đi lại lại liên tục. Ông đã khá hơn, và nàng nữ tu nghi rằng điều đó chính là do có vị rồng ở bên. Nhưng điều đó cũng không giúp được ông là mấy, khi mà ông cũng tỏ ra lo lắng cho Malfurion giống như nàng, mặc dù Krasus chưa bao giờ gặp anh trước khi tới đền.

Brox quỳ gối đối diện Tyrande, gã đặt cây rìu cạnh người bạn bất tỉnh. Gã cúi đầu, và nàng nữ tu có thể nghe thấy gã thì thầm, hẳn gã đang cầu nguyện.

“Khu vực đó có rất nhiều nguồn lực phép thuật,” Krasus lầm bầm một mình. “Linh hồn của Malfurion có thể đã bị xé tung và ném ra đủ nơi. Cậu ta có thể tự tập hợp lại linh hồn mình, nhưng cơ hội đó rất...”

Viên chỉ huy Shadowsong nhìn quanh. “Xin thứ lỗi cho câu hỏi của tôi, nhưng chẳng phải anh ta đã hoàn thành được điều mình muốn làm sao?”

Krasus quay về phía anh, gương mặt ông lạnh tanh. “Cậu ta quả thực đã làm được. Ta hi vọng bấy nhiêu là đủ.”

“Đừng có nói như vậy nữa...” Tyrande cầu xin. Nàng gạt giọt nước mắt đang chực rơi rồi ngược nhìn lên bầu trời đầy nắng. Mặc cho giờ đã là ban ngày, nàng vẫn nguyện cầu. “Elune, Mẹ mặt trăng, xin người tha lỗi cho con khi làm hỏng giấc ngủ của người! Con không xin cho người bạn đây trở lại... chỉ xin người hãy cho con biết số phận của anh thôi!”

Nhưng không có một ánh sáng nào chiếu xuống Malfurion. Mặt trăng không thể bỗng dưng xuất hiện với họ được.

“Liệu ta có nên đưa anh ta về đền không,” Shadowsong nói. “Ta có thể chữa thương cho anh ta ở đó...”

Tyrande không trả lời anh.

Krasus chợt đứng khựng lại. Ông nhìn về hướng nam, về phía hàng cây rừng. Ông nheo mắt và mết mồm nói. “Tôi biết ngài ở đó.”

“Và ta thì đã biết ngài là ai,” một giọng nói lớn vang lên.

Hàng cây đầu tiên chợt hòa vào nhau, tạo thành một sinh vật với nửa thân dưới của một con hươu đực khổng lồ, trong khi khi ngực, tay và gương mặt lại giống hệt một dạ tiên.

Cenarius nắm chặt bàn tay và tiến về phía họ. Ngài và Krasus nhìn nhau một lúc, rồi cả hai cùng cúi đầu chào nhau kính cẩn.

Vị thần rừng bước tới bên cạnh Tyrande và Malfurion. Brox kính cẩn lùi ra trong khi vị chỉ huy há hốc miệng nhìn người.

“Hỡi con gái của Elune, nước mắt của con làm lay động trái tim của cả đất trời đây.”

“Con khóc vì anh ấy thừa thây... người mà con yêu thương.”

Cenarius gật đầu. Người quỳ hai chân trước và khẽ chạm lên trán Malfurion. “Cậu ta giống như con trai ta vậy... và ta thấy hạnh phúc khi cậu ta được một người như con yêu hương đến vậy...”

“Con... chúng con đã là bạn từ tám bé rồi.

Vị thần rừng bật cười, tiếng cười khiến chim hót và gió khẽ thổi lên gò má của từng người xung quanh. “Phải, ta đã nghe những lời thỉnh cầu của con với Elune, những lời được nói ra... cùng những lời thầm kín.”

Tyrande không giấu nổi vẻ ngượng ngùng. “Nhưng những lời cầu nguyện của con giờ đã vô ích.”

Người quay ra với gương mặt đầy vẻ ngạc nhiên. “Con nghĩ thế sao? Thế thì tại sao ta lại đến chứ?”

Những người khác ngạc nhiên. Nàng nữ tu lắc đầu không tin nổi. “Con không hiểu?”

“Bởi vì con còn quá trẻ. Hãy cứ chờ đến khi con ở tuổi ta...” Nói rồi, Cenarius xòe bàn tay trái. Một ánh sáng xanh tỏa ra từ lòng bàn tay người. Ánh sáng ấy lơ lửng như đang tìm đường.

Vị bán thần đứng dậy rồi lùi ra nhìn cậu học trò của mình. “Ta lang thang trong Giác mộng ngọc lục bảo để tìm câu trả lời cho bao băn khoăn. Ta đi khắp nơi tìm cách đối phó với lũ quân của tử thần...” Người mỉm cười hiền hậu. “... và bất ngờ thay, ta đã tìm thấy người mà ta biết cũng đang ở trong giấc mộng... nhưng lại đang bất tỉnh và mất phương hướng. Vì đâu, thì cậu ta cũng chẳng biết, thì ta cũng sao biết được!”

Cenarius nói xong thì ánh sáng lơ lửng bay lên người Malfurion và nhẹ nhàng chìm vào đầu anh.

Chàng dạ tiên mở to mắt.

“Malfurion!”

Tiếng của Tyrande là âm thanh đầu tiên Malfurion nghe thấy, anh vội dùng nó như sợi dây gắn kết. Anh kéo mình ra khỏi thế giới mơ hồ, trở lại với ánh sáng chói lòa nhưng thật ấm áp.

Và khi anh mở mắt, anh thấy Tyrande đang ngồi dưới ánh nắng mai. Thật lạ, ánh nắng chẳng làm anh khó chịu, thậm chí còn khiến anh thấy Tyrande xinh đẹp hơn bao giờ hết.

Suýt chút nữa anh đã nói với Tyrande như thế, nhưng những người khác xung quanh khiến anh phải che đậy cảm xúc bên trong mình. Anh đành nắm tay nàng và quay ra chào những người khác.

“Rào... rào chắn...” anh nói yếu ớt. “Nó đã...”

“Không còn nữa.” người nhìn không giống dạ tiên nói với anh. Hẳn đây chính là Krasus. “Giờ thì Hỏa quân đã bị chặn đường... chỉ ít là ở một nơi.”

Malfurion gật đầu. Anh biết trận chiến chưa kết thúc, đồng loại anh vẫn còn đối diện với sự hủy diệt. Vậy nhưng điều đó không thể phủ nhận chiến thắng của loài dạ tiên. Ít nhất thì hi vọng vẫn còn.

“Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng,” Tyrande nói. “Và sẽ cứu đổi thế giới của chúng ta.”

“Chúng có thể bị đánh bại.” Brox nói và tự hào cầm lấy cây rìu chàng dạ tiên đã tạo ra. “Tôi chắc chắn thế.”

Nhưng Krasus thì vẫn rất thực tế. “Có thể... nhưng chúng ta cần thêm sự giúp đỡ. Chúng ta phải nhờ tới loài rồng.”

“Ngài sẽ không chỉ cần tới tới loài rồng đâu!” Cenarius nói. “Và ta sẽ tìm cách giải quyết điều đó!” Người bước lên khỏi những người khác, không quên mỉm cười với Malfurion. “Con làm ta tự hào lắm, thero'shan... học trò của ta.”

“Con cảm ơn thầy.” Anh nhìn người thầy hòa vào những hàng cây.

“Chúng ta trở lại Suramar chứ?” một vị chỉ huy lên tiếng. Malfurion không biết anh ta là ai, nhưng đoán phải có lí do thì anh ta mới ở đây. “Đúng thế.” Krasus nói. “Chúng ta về Suramar.”

Tyrande đỡ Malfurion đứng dậy. “Nhưng sẽ không được lâu đâu. Cánh cổng đã được phá hủy, nhưng không giống như rào chắn, lũ Thượng đẳng có thể dễ dàng tạo lại. Tôi e là sẽ còn thêm nhiều kẻ xuất hiện.”

Không ai là không đồng ý với điều đó, dù họ đều mong điều ngược lại. Malfurion nhìn về phía Zin-Azshari. Một sự xấu xa đã tới mảnh đất này, và nó phải được tiêu diệt trước khi hủy hoại mọi thứ. Malfurion đã góp công không nhỏ trong việc chặn đứng cuộc tấn công đầu tiên của Hỏa quân, nhưng không hiểu sao, anh vẫn cảm giác việc ngăn lũ quỷ tất cả sẽ phụ thuộc vào, anh sẽ ngăn không để chúng phá hủy Kalimdor.

Malfurion chỉ mong khi thời khắc ấy đến, anh sẽ sẵn sàng đối diện với chúng... nếu không, sẽ không chỉ Kalimdor, mà cả thế giới này sẽ phải chịu sự hủy diệt.

HẾT QUYỂN I.

Dịch: T. A